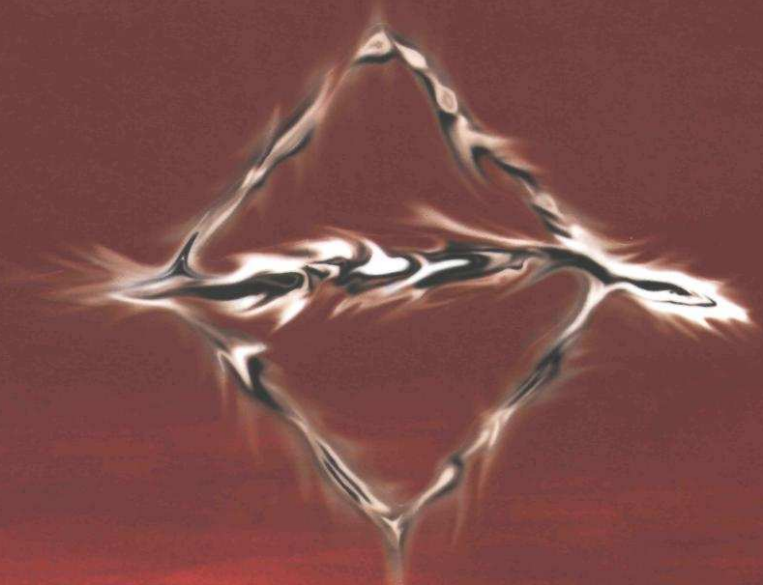
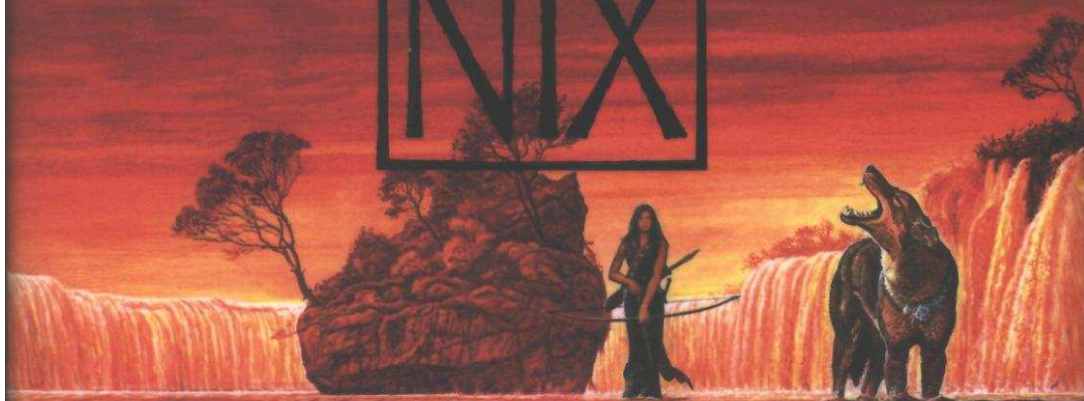

ABHORSENKA

GARTH
NIX

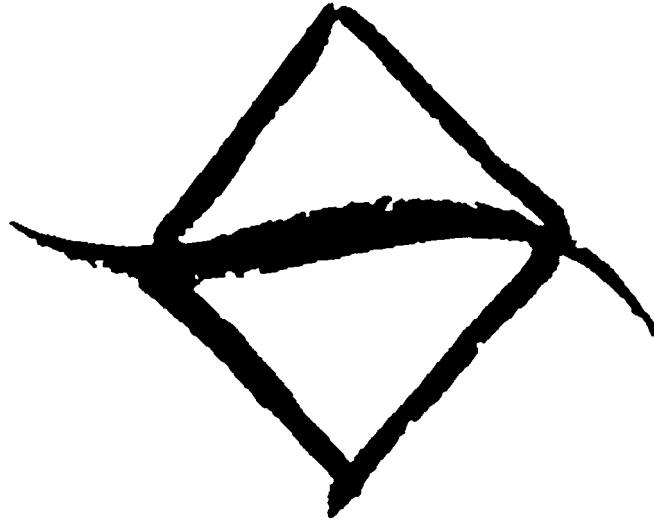

Když jsou probuzeny starobylé síly, je vzhůru spousta bytostí.

Garth Nix

Abhorsenka

Abhorsenka

TRITON

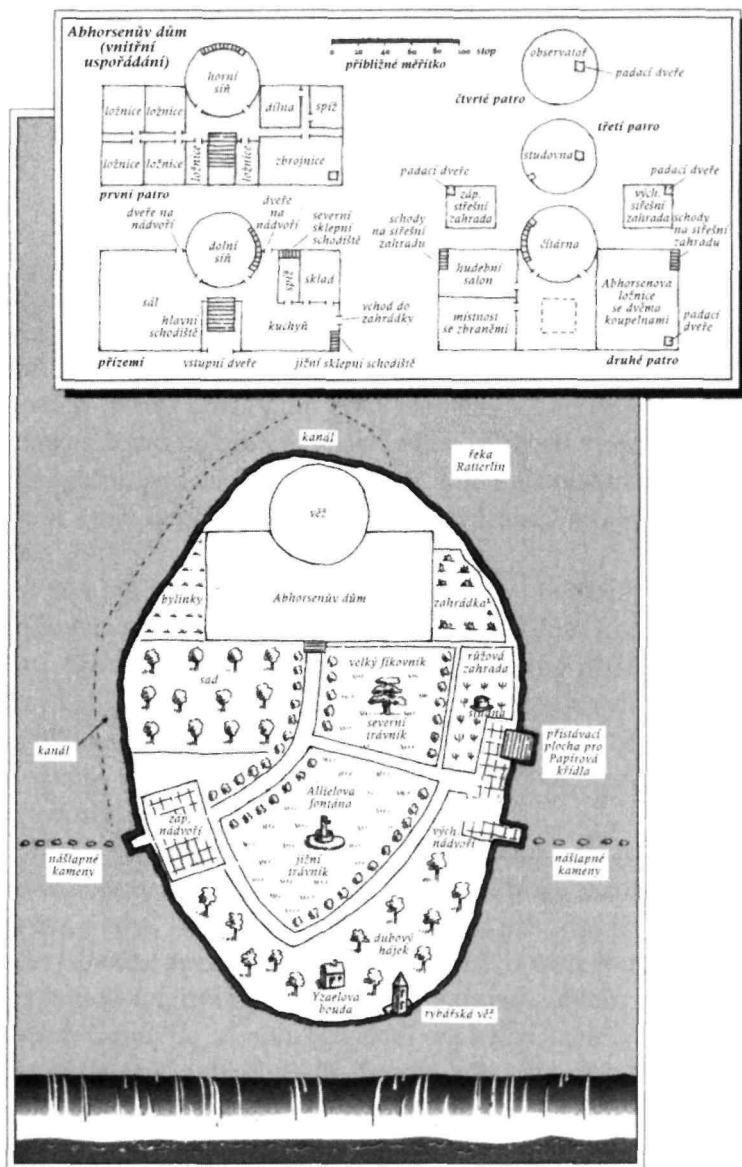
Copyright © Garth Nix, 2003
Translation © Milan Žáček, 2006
Illustrations © Marta Macková, 2006
Cover design © HarperCollins Publishers Background
design by Milan Fibiger

© TRITON, 2006

ISBN 80-7254-818-2
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Věnováno Anně a Thomasu Henrymu Nixovi.

Mapa Abhorsenova domu a přilehlého okolí

Prolog

Z řeky vzlínala mlha. Mohutné bílé chuchvalce se mísily se sazemi a kouřem města Corvere a stávaly se hybridem, který ty lidovější místní noviny nazývaly smogem a *Corverský hlasatel* „miazmatickou mlhou“. Svým chladem, vlhkostí a puchem byla nebezpečná pod jakýmkoli jménem. Kde byla nejhustší, uměla i dusit a ten nejslabší náznak kašle dokázala přeměnit v zápal plic.

Avšak její největší nebezpečí nesouviselo s rizikem, které představovala pro zdraví. To vycházelo z její další klíčové vlastnosti. Corverská mlha tvořila neproniknutelný příkrov, závoj, který halil opěvované městské plynové lucerny a mátl oči i uši. Jakmile na město padla mlha, všechny ulice potemněly, všechny ozvěny se rozezněly podivnými tóny a všude se daly očekávat vraždy a fyzické útoky.

„Nezdá se, že by se ta mlha chtěla zvednout,“ ohlásil Damed, hlavní tělesný strážce krále Prubíře. V jeho hlase zazníval odpor k mlze, i když Damed věděl, že jde jen o přírodní jev, směsici průmyslového znečištění a říčních výparů. U nich doma, ve Starém království, bývaly takové mlhy zpravidla dílem volnomagických čarodějů. „A nefunguje ani ten jejich... telefon a eskorta je nezkušená a do plné síly jí chybí několik mužů. Není tady ani jeden z důstojníků, na které se obvykle spoléháme. Pane, myslím, že bychom se neměli nikam pouštět.“

Prubír stál u okna a vyhlížel mezi okenicemi. Před několika dny jimi museli opatřit všechna okna, když se mezi lidmi v davu venku objevily praky. Předtím protestující nedokázali dopravit kusy cihel dostatečně daleko, protože dům, v němž sídlilo starokrálovské

vyslanectví, stál uprostřed parku obehnaného zdí, dobrých padesát metrů od ulice.

Už po několikáté si Prubír přál, aby se mohl vnořit do Výsady a načerpat z ní sílu a kouzelnou pomoc. Ale nacházeli se osm set kilometrů jižně ode Zdi a vzduch byl nehybný a studený. Slabounký závan svého kouzelného odkazu tak mohl cítit, jen když od severu dul prudký víchr.

Věděl, že Sabriel vnímá nepřítomnost Výsady ještě palčivěji. Sklouzl na manželku pohledem. Sabriel seděla jako obvykle u stolu a psala poslední dopis některé dávné kamarádce ze školy, některému významnému obchodníkovi nebo některému poslanci ancelstierského shromáždění. Slibovala jim zlato, podporu nebo seznámení s vysoce postavenými lidmi, popřípadě líčila chabě skrývané hrozby, co by se stalo, kdyby byli natolik hloupí, že by podpořili Coroliniho snahy přesunout stovky tisíc jižanských uprchlíků na druhou stranu Zdi, do Starého království.

Prubířovi pořád připadalo zvláštní vidět Sabriel oblečenou do ancelstierských šatů, obzvláště těch dvorských, do nichž se oblékla i dnes. Měla na sobě mít modrostříbrnou kytlici, hrud' opásanou abhorsenskými zvonci, u pasu meč. Nikoli tyto stříbrné šaty s husarskou pláštěnkou na rameni a zvláštní malý okrouhlý klobouček, připjatý v černočerných vlasech. A malá automatická pistole v její stříbrné kroužkové kabelce ani v nejmenším nemohla nahradit meč.

Ne že by se on ve svém oblečení cítil o něco lépe. U krku ho škrtila ancelstierská košile s naškrobeným límcem a vázankou a oblek mu neposkytoval absolutně žádnou ochranu. Nabroušené ostří by dvouřadým oblekem z výběrové vlny projelo jako máslem, a co se týče kulky...

„Mám tlumočit vaše odmítnutí, pane?“ zeptal se Damed.

Prubír se ušklíbl a pohlédl na Sabriel. Chodila v Ancelstierre do školy a místním lidem a jejich vládnoucí třídě rozuměla mnohem lépe než on. A diplomatická jednání jižně ode Zdi, jak už bylo zvykem, řídila právě ona.

„Ne,“ řekla Sabriel. Vstala a s ostrým klepnutím zapečetila poslední dopis. „Dnes večer zasedá shromáždění a je možné, že Corolini předloží svůj návrh zákona o nucené emigraci. Dawforthův

blok nám možná poskytne hlasy k zamítnutí návrhu. Musíme se zúčastnit jeho zahradní slavnosti.“

„V téhle mlze?“ podivil se Prubíř. „Jak může pořádat zahradní slavnost?“

„Počasí nebudou věnovat pozornost,“ opáčila Sabriel. „Všichni tam budeme postávat, popíjet zelený absint, pojídat mrkev vykrájenou do elegantních tvarů a předstírat, jak úžasně se bavíme.“

„Mrkev?“

„Dawforth se pro ni teď nadchl, na popud svého mistra,“ vysvětlovala Sabriel. „Aspoň to tvrdí Sulyn.“

„Tak ta to musí vědět,“ poznamenal Prubíř a ušklíbl se – při představě syrové mrkve a zeleného absintu, nikoli Sulyn. Ta patřila mezi staré přátele ze školy, kteří jim nesmírně pomáhali. Sulyn, jako jiní na Wyverleyské akademii před dvaceti lety, viděla, co se stalo, když se probudila Volná magie a zesílila natolik, aby překonala Zed' a začala páchat škody v Ancelstierre.

„Půjďme, Damede,“ řekla nakonec Sabriel. „Ale bylo by rozumné, kdybychom se řídili plánem, o němž jsme se bavili.“

„Promiňte mi, že to říkám, má paní Abhorsenko,“ odpověděl Damed, „ale nejsem si jistý, zda tím zvýšíme svou bezpečnost. Naopak se tím může všechno ještě zhoršit.“

„Ale tím to bude zábavnější,“ prohlásila Sabriel. „Jsou vozy připravené? Jenom si obleču kabát a obuju boty.“

Damed zdráhavě přikývl a odešel z místnosti. Prubíř si vybral tmavý svrchník z hromady přehozené přes opěradlo lenošky a pomalu se do něho vsoukal. Sabriel si oblékla další – pánský – kabát a posadila se, aby si vyměnila vycházkovou obuv za vysoké boty.

„Damed si nedělá starosti jen tak pro nic za nic,“ podotkl Prubíř, když Sabriel podal ruku. „A ta mlha by se dala krájet. Kdybychom byli doma, nepochyboval bych, že ji někdo vyvolal s nekalými úmysly.“

„Ta mlha je docela přirozená,“ odpověděla Sabriel. Stáli těsně u sebe a navzájem si uvažovali šátky. Práci zakončili lehkým, letným polibkem. „Souhlasím, že by jí šlo proti nám snadno zneužít. Ale mám na dosah spojení proti Corolinimu. Jestli do něj vstoupí Dawforth a Sayreovi se nebudou do ničeho plést...“

„Pokud je nepřesvědčíme, že jsme nikam nezašantročili jejich milovaného synka a synovce, moc bych na to nevsázel,“ zavrčel Prubíř, ale pozornost už upíral na své pistole. Ověřil si, že jsou obě nabitě: že jsou v komoře náboje, úderníky jsou natažené a obě zbraně jsou zajištěné. „Byl bych rád, kdybychom věděli něco víc o tom průvodci, kterého si najal Nicholas. Jsem si jistý, že jméno Hráz už jsem někdy slyšel a nebylo to v pozitivním smyslu. Kdybychom je tak jenom potkali na Velké jižní cestě.“

„Myslím, že brzy dostaneme zprávy od Ellimere,“ řekla Sabriel, zatímco si kontrolovala vlastní pistoli. „Nebo dokonce od Sama. Přinejmenším tuto záležitost musíme nechat na uvážlivosti našich dětí a věnovat se tomu, co máme před sebou.“

Prubíř se při představě uvážlivosti jejich dětí opět ušklíbl, podal Sabriel šedý plstěný klobouk s černou stužkou, stejný, jako měl on sám, a pomohl jí sundat apartní klobouček a sepnout vlasy pod jeho náhradou.

„Jsi připravená?“ zeptal se, zatímco si Sabriel opásávala kabát. S klobouky na hlavách, se zvednutými límci a s vysoko uvázanými šátky byli k nerozeznání od Dameda a svých dalších gardistů. A přesně o to jim šlo.

Venku na ně čekalo deset tělesných strážců, nepočítaje řidiče dvou opancéřovaných automobilů značky Hedden-Hare. Sabriel a Prubíř k nim přišli a vmísili se mezi ně. Kdyby je zpoza zdí pozorovali nepřátelé, jen těžko by v mlze rozeznali, kdo je kdo.

Dva lidé nasedli do zadních částí obou vozů a osm zbývajících zůstalo stát na stupačkách. Řidiči nechali chvíli běžet motory naprázdno a z výfuků se do mlhy valil neutuchající proud teplých světlejších zplodin.

Jakmile vydal Damed signál, automobily za houkání klaksonů vyrazily po příjezdové cestě pryč. To byl rovněž signál pro stráž u brány, aby otevřela, a pro ancelstierskou policii na ulici, aby vytlačila nashromážděný dav. V posledních dnech se u bran vždycky scházel zástup lidí, převážně Coroliniho přívrženců: placených násilníků a agitátorů, na rukou červené pásky Coroliniho strany Naše země.

Navzdory Damedovým obavám si policie počínala velmi zdatně a rozdělila dav tak, aby obě auta mohla rychle odjet. Sice za nimi vyletělo několik cihel a kamenů, ale ty buď strážce na stupačkách

minuly, nebo se odrazily od tvrzeného skla a pancéřových plátů. Za minutu už se houf lidí ztrácel v mlze jako tmavá povykující šmouha.

„Nevyjela za námi eskorta,“ řekl Damed, který se vezl na stupačce vedle řidičky prvního auta. Králi Prubířovi a jeho abhorsenské královně byl přidělen oddíl jízdní policie, který je doprovázel na všech cestách po městě, a až doposud policisté vykonávali svou službu přesně, jak odpovídalo očekávané úrovni corverského policejního sboru. Teď ale jezdci pořád stáli u svých koní.

„Možná dostali protichůdné pokyny,“ poznamenala řidička otevřeným bočním oknem. Ale její hlas nezněl vůbec přesvědčivě.

„Pojedeme jinou trasou,“ poručil jí Prubíř. „Vezměte to po Haraldské. Ještě kus rovně a pak doleva.“

Prohnali se kolem dvou pomalejších automobilů, plně naloženého nákladního vozu a koňského povozu, pak prudce zabrzdili a zatočili doleva na širokou Haraldskou. Byla to jedna z modernějších tříd, rovněž lépe osvětlená, s plynovými lampami v pravidelných rozestupech po obou stranách vozovky. I přesto bylo v mlze riskantní jet rychlostí vyšší než pětadvacet kilometrů za hodinu.

„Něco je před námi!“ oznámila řidička. Damed vzhlédl a zaklel. Když světlomety pročíslly mlhu, spatřil, jak ulici blokuje početný zástup lidí. Nedokázal přečíst, co stojí na jejich transparentech, ale snadno rozeznal, že se blíží k demonstraci přívrženců Naší země. A aby toho nebylo málo, zdálo se, že je neusměrňují žádní strážníci. Na dohled nebyla jediná modrá policejní přilba.

„Zastavte! Vycouváme!“ zvolal Damed. Vozu, který jel za nimi, pokynul dvěma gesty, která znamenala „Potíže!“ a „Mizíme odsud!“.

Oba vozy začaly couvat. Jen co tak učinily, dav lidí k nim vyrazil. Až dosud mlčeli. Nyní se rozkřičeli: „Cizinci ven!“ a „Naše země!“ Pokřikování doprovázely spršky cihel a kamení, které zatím dopadaly před automobily na silnici.

„Couváme!“ zařval Damed ještě jednou. Vytáhl pistoli a podržel si ji u nohy. „Rychleji!“

Zadní vůz už byl skoro u nároží, když u něj zastavily nákladní automobil a povoz, které před chvílí předjeli, a zatarasily jim cestu.

Z koreb obou vozidel vyskákali maskovaní muži a při běhu rozvířili mlhu. Měli pušky.

Ještě předtím, než spatřil zbraně, bylo Damedovi jasné, že došlo k tomu, čeho se nejvíc obával.

Padli do léčky.

„Pryč! Pryč!“ křičel a ukazoval na ozbrojence. „Střílejte!“

Další strážci kolem něho začali otevírat dveře, aby se za nimi mohli skrýt. O vteřinu později už spustili palbu. Dunivější třeskot pistolí doprovázelo ostré rachocení nových kompaktních automatických pušek, se kterými se zacházelo mnohem snáze než se starými armádními lewinskami. Žádný gardista nechoval zbraně v lásce, ale poté, co přešli na jižní stranu Zdi, s nimi neustále cvičili.

„Ne do davu!“ ryčel Prubíř. „Jenom na ozbrojené cíle!“

Útočníci si takový pozor nedávali. Skryli se za své vozy, za poštovní schránku a u chodníku za nízkou zídku s květináči a pálili hlava nehlava.

Kulky se s šilným řinčivým jekotem odrážely od silnice a opancéřovaných automobilů. Všude byl rámus, ulici zaplavily drásavé, zmatené zvuky, směsice křiku a jekotu slévající se s neutuchajícím třeskotem a rachocením kulek. Zástup demonstrantů, kteří ještě před chvilkou hořeli touhou vyrazit kupředu, se změnil na strašlivou, chaotickou vlnu lidí snažících se prchnout do bezpečí.

Damed přiběhl k hloučku gardistů schoulených za motorem zadního automobilu.

„K řece,“ vykřikl. „Proběhněte náměstím a vezměte to dolů po Rektorských schodech. Máme tam dva čluny. V té mlze všechny setřesete.“

„Můžeme se probít zpátky na vyslanectví!“ opáčil Prubíř.

„Mají to příliš dobře naplánované! Policisté, nebo jejich velká část, přešli na druhou stranu! Musíte zmizet z Corvere. Z Ancelstierre!“

„Ne!“ vykřikla Sabriel. „Ještě jsme tu neskončili...“

Nestačila dokončit větu, protože Damed ji i Prubíře prudce srazil a vyskočil jim nad hlavy. Se svou pověstnou hbitostí zachytil velký černý válec, který se k nim snášel vzduchem a zanechával za sebou kouřovou stopu.

Bombu.

Damed ji sevřel a odhodil jediným mrštným pohybem, ale ani on nebyl dostatečně rychlý.

Bomba ještě ve vzduchu explodovala. Byla napěchována třaskavinami a kousky kovu a na místě Dameda zabila. Výbuch rozbil všechna okna na vzdálenost jednoho kilometru a na okamžik ohlušil a oslepil všechny lidi v okolí sta metrů. Avšak největší škody napáchaly tisíce kovových úlomků, které se se svistem řítily vzduchem a odrážely se od kamene či plechu, až příliš často ale proletěly i lidským masem.

Po explozi se rozhostilo ticho, které narušovalo jen hučení hořícího plynu unikajícího z rozbitých lamp. Síla výbuchu dokonce odrazila mlžný příkrov, který se rozptýlil ve velkém kruhu otevřeném obloze. K zemi si našly cestu paprsky slabého slunečního světla, aby ozářily strašlivou spoušť.

Všude, i pod automobily, byla rozeseta těla, na nohou se neudržel ani jeden strážce ve svrchníku. Byla rozbita i okna opancéřovaných vozů a jejich mrtví pasažéři zůstali zhroucení na sedadlech.

Přeživší vrazi počkali několik minut, než začali vylézat zpoza nízké zídky na ulici, smáli se a navzájem si blahopřáli, zbraně ledabyly složené v náručích nebo rádoby nonšalantně zavěšené přes ramena.

Příliš hlučně se bavili a smáli, ale bylo jim to srdečně jedno. Měli otupělé smysly, byli v šoku. Nejen z výbuchu nebo úděsné podívané, k níž se každým krokem blížili a která se stávala stále skutečnější, či z úlevy, že uprostřed takového masakru a zkázy zůstali naživu.

Opravdový šok pramenil z uvědomění, že král s královnou byli na corverských ulicích naposledy zabiti před třemi sty lety. Nyní k tomu došlo opět – a stalo se to jejich zásluhou.

Část první

Kapitola 1.

Dům v obležení

A rozpínala se další mlha, daleko od corverského smogu. Tisíc kilometrů na sever, za Zdí oddělující Ancelstierre od Starého království. Zdí, kde začínala fungovat starokrálovská kouzla a kde selhávala ancelsierská technika.

Zdejší mlha se od své jižní sestřenice lišila. Nebyla bílá, nýbrž měla tmavošedý odstín bouřkového mračna, a nebylo na ní nic přirozeného. Tato mlha byla spřadena ze vzduchu a Volné magie a zrodila se na kopci daleko od jakékoli vody. Přetrvávala a šířila se i navzdory odpolednímu horku pozdního jara, které by ji mělo dočista spálit.

Nerozptýlilo ji slunce ani lehký vánek, roztékala se z kopce a valila se na jihovýchod, útlé úponky plazící se před hlavní masou. Osm set metrů od kopce se jeden z těchto úponků odloučil jako mrak, vznesl se vysoko do vzduchu a přeletěl mohutnou řeku Ratterlin. Na druhé straně se snesl k zemi, spočinul na východním břehu jako žába a z jeho nitra se začala vylévat nová mlha.

Zanedlouho obě mlžné paže zahalily západní i východní břeh Ratterlinu, ačkoli na řeku mezi nimi nepřestávalo svítit slunce.

Řeka i mlha se pohybovaly značně odlišnými rychlostmi k Dlouhým útesům. Řeka se hnala korytem a nabírala rychlost před obrovským vodopádem, kde se měla zřítit z výšky více než tří set metrů. Mlha byla pomalá a hrozivá. Šinula se a houstla a stoupala do výšky.

Několik metrů před Dlouhými útesy se zastavila, ačkoli nepřestávala houstnout a stoupat, a začala ohrožovat ostrov trůnící

uprostřed říčního proudu, na okraji vodopádu. Ostrov s vysokými bílými zdmi, které obepínaly dům a zahradu.

Mlha se nešířila přes řeku ani se při svém stoupání příliš nenadouvala. Tlačila se na neviditelné obranné valy, které ji držely v jistých mezích a umožňovaly slunci, aby dál svítilo na bílé zdi, na zahradu a na dům s červenými taškami. Mlha byla sice zbraň, ale byla pouze prvním manévrem bitvy, pouhým počátkem obléhání. Byly vyznačeny bitevní linie a Dům byl sevřen.

Celý tento řekou omývaný ostrov totiž tvořil Abhorsenův Dům. Byl domovem Abhorsenů, jejichž dědičným právem a povinností bylo pečovat o hranici mezi Životem a Smrtí. Abhorsenů, kteří používali nekromantské zvonce a Volnou magii, ale kteří nebyli ani nekromanti, ani volnomagičtí čarodějové. Abhorsenů, kteří posílali všechny Mrtvé uniknuvší zpátky do Života tam, odkud přišli.

Stvořitelka mlhy věděla, že současná Abhorsenka není právě doma. Abhorsenka a její královský manžel byli odlákáni za Zed', kde se s nimi měli druzí jaksepatří vypořádat. Takový byl plán jejího Pána, už dávno vymyšlený, ale teprve nedávno uvedený v praxi.

Plán měl mnoho součástí, v mnoha zemích, byť jeho podstata a důvod, jenž vedl k jeho vytvoření, tkvěly ve Starém království. Jeho atributy byla válka, vraždy a uprchlíci a vším tím manipulovala taktizující, rafinovaná mysl, která na uskutečnění svého snu čekala dlouhé věky.

Ale jak tomu je u každého plánu, i u tohoto se už objevily komplikace a potíže. Dvě souvisely s Domem. Jednou z nich byla mladá žena, kterou poslaly na jih čarodějky žijící v ledovcové hoře u pramene Ratterlinu: Clayry, jež zřely v ledu mnoho budoucností a jež by bezesporu chtěly přizpůsobit současnost svým vlastním cílům. Ta žena byla jednou z jejich elitních kouzelnic, snadno identifikovatelná podle barevné vesty – rudé vesty, která ji označovala jako druhou pomocnou knihovnici.

Stvořitelka mlhy už ji viděla: měla černé vlasy a bledou kůži, určitě jí nebylo přes dvacet; věkem se s ní ani v nejmenším nemohla rovnat. Uslyšela i jméno této mladé ženy, provolané v zoufalém boji.

Lirael.

Druhá komplikace už jí byla přece jen známější, ale patrně byla problematičtější, ačkoli svědectví si protiřečila. Byl to mladý muž,

který sotva vyrostl z chlapeckých střevíců, s kučeravými vlasy po otci, s černým obočím po matce, vysoký po obou. Jmenoval se Sameth a byl synem krále Prubíře a Abhorsenky Sabriel.

Princ Sameth měl být budoucím Abhorsenem, měl zdědit moc *Knihy mrtvých* a sedmi zvonců. Ale o tom už měla stvořitelka mlhy jisté pochyby. Byla velmi stará a kdysi o této rodině a jejich Domě uprostřed řeky věděla mnoho. Právě uplynulé noci se se Samethem utkala, a jako Abhorsen nebojoval. Zvláště sesílal i kouzla Výsadní magie a nepřipomínal nikoho z královské linie ani z rodu Abhorsenů.

Sameth a Lirael nebyli sami. Pomáhaly jim dvě bytosti, které na první pohled vypadaly jen jako bílý mrzoutský kocourek a velká černohnědá fenka přátelské povahy. Nicméně obě byly ve skutečnosti něčím mnohem víc, než se jevily, ačkoli kým přesně, to byla další nepříliš zřejmá skutečnost. Nejspíš šlo o jakési volnomagické přízraky, zavázané službě Abhorsenům a Clayrům. O kocourovi se něco vědělo. Jmenoval se Macek a spekulovalo se o něm v některých knihách tajných nauk. S Fenkou to bylo jinak. Byla buď mladičká, nebo natolik starobylá, že všechny knihy, které o ní mohly vyprávět, se už dávno rozpadly na prach. Bytost v mlze se přiklápěla k druhé možnosti. Mladá žena i její psi společnice pocházely z Velké clayrské knihovny. Bylo pravděpodobné, že mají obě, podobně jako Knihovna, neprobádané hloubky a ukrývají neznámé síly.

Společně mohla být tato čtveřice silnými soupeři a představovala vážnou hrozbu. Nicméně stvořitelka mlhy se s nimi nemusela utkávat přímo, a vlastně ani nemohla, protože Dům byl příliš dobře strážěn jak kouzly, tak rychle tekoucí vodou. Jejím úkolem bylo zajistit, aby zůstali uvězněni v Domě. Dům měl být obléhán, zatímco se na jiném místě měly odehrávat důležitější události – a Lirael, Sam a jeho společníci neměli mít čas cokoli podniknout.

Chlorr s Maskou při vzpomínce na své pokyny sykla a kolem toho, co měla být její hlava, se rozvířila mlha. Kdysi byla živou nekromantkou a nikdo jí nic nepřikazoval. Pak udělala chybu, chybu, která vedla k jejímu zotročení a smrti. Ale její Pán ji nenechal dojít k Deváté bráně a za ni. Byla navracena do Života, byť ne v živoucí podobě. Stala se z ní Mrtvá bytost ovládaná silou zvonců, poutaná

vlastním tajným jménem. Pokyny se jí nezamlouvaly, leč nezbyvalo jí nic jiného než je uposlechnout.

Chlorr spustila ruce. Z prstů se jí vyvalilo několik lehounkých pramínků mlhy. Všude kolem ní stáli Mrtví pomocníci, stovky a stovky kolébajících se, hnisajících mrtvol. Chlorr nevyvedla ze Smrti duše, které obývaly tato shnilá, polovyzáblá těla, to jí jen ten, kdo tak učinil, předal nad nimi moc. Zvedla útlou dlouhou paži ze stínů a ukázala prstem. Mrtví pomocníci se za velkého vzdychání, úpění, chroptění a cvakání ztuhlých kloubů a polámaných kostí vydali na pochod a rozvířili kolem sebe mlhu.

* * *

„Na západním břehu je nejmíň dvě stě Mrtvých pomocníků a víc než osmdesát na východním,“ oznámil Sameth. Narovnal se za bronzovým dalekohledem a stočil ho pryč. „Chlorr jsem sice nezahlédl, ale řekl bych, že tam někde musí být.“

Zachvěl se při vzpomínce, jak se s Chlorr naposledy potkal, jak se nad ním ta stvůra ze zhoubné tmy vztyčila, připravena tít svým planoucím mečem. Stalo se to teprve předešlého večera, ačkoli mu to připadalo už mnohem dříve.

„Je možné, že ten opar vyvolal nějaký jiný volnomagický čaroděj,“ řekla Lirael. Ale sama tomu nevěřila. Vníkala kolem sebe stejnou drtivou silou, jakou cítila i včera v noci.

„Prý opar,“ zvolala Nezbedná Fenka, která elegantně balancovala na pozorovatelské stoličce. Kromě faktu, že uměla mluvit, a jasného obojku z Výsadních symbolů, jenž jí obepínal krk, vypadala úplně stejně jako každý jiný velký černohnědý psí kříženec. Takový, který se spíše usmívá a vrtí ocasem, než štěká a vrčí. „Myslím, že zhoustl do té míry, aby se mu mohlo říkat mlha.“

Fenka, její paní Lirael, princ Sameth a Macek, sluha Abhorsenů v kočičím těle, se nacházeli v observatoři, která zaujímal nejvyšší patro věže na severní straně Abhorsenova Domu.

Stěny observatoře byly dokonale průhledné a Lirael si uvědomila, že vrhá nervózní pohledy na strop, neboť bylo obtížné zjistit, zda jej vůbec něco podpírá. Stěny nebyly ze skla, ze žádného materiálu, který znala, a to její obavy ještě prohlubovalo.

Nechtěla však, aby její úzkost vyšla najevo, takže poslední nutkavé trhnutí hlavou proměnila na souhlasné přikývnutí. Její pocity prozrazovala jen ruka, již spočívala na Fenčině krku, aby načerpala útěchu z její teplé srsti a Výsadní magie v jejím obojku.

Ačkoli bylo krátce po poledni a slunce zářilo přímo na Dům, na ostrov a na řeku, na obou březích se vzdouvaly strmé stěny neproniknutelné mlžné masy, které se nepřestávaly vypínat do výšky, i když se zvedaly už víc než sto metrů nad hladinu.

Nebylo pochyb, že mlhu vytvořily čarodějné síly. Nevzlínala z řeky jako běžná mlha ani se nerozprostřela při nízké oblačnosti. Rychle se přivalila zároveň z východu i ze západu, bez ohledu na směr větru. Byť byla zpočátku řídká, každou minutou houstla.

A o její nepřirozenosti se dalo přesvědčit přímo na jihu, tam se prudce zastavila těsně předtím, než se měla smísit s přirozeným oparem vznášejícím se nad obrovským vodopádem v místech, kde se řeka řítí přes Dlouhé útesy.

Mrtví se dostavili krátce po mlze. Vrávorající mrtvoly klopotně šplhající po říčních březích navzdory tomu, že se bojí rychle tekoucí vody. Něco je pohánělo, něco ukryté v mlžném příkrovu. Tou silou byla skoro jistě Chlorr s Maskou, někdejší nekromantka, nyní jedna z vyšších Mrtvých. To byla mimořádně nebezpečná kombinace, Chlorr si totiž nejspíš uchovala množství starých čarodějných znalostí o Volné magii a smísila je se silami, které získala ve Smrti, se silami, které byly pravděpodobně temné a podivné, to si Lirael dobře uvědomovala. Lirael s Fenkou při včerejší potyčce na břehu řeky Chlorr nakrátko zapudily, ale žádné vítězství to nebylo.

Lirael cítila přítomnost Mrtvých i kouzelnou povahu mlhy. Ačkoli Abhorsenův Dům chránila hluboká tekoucí voda a množství magických talismanů a strážců, pořád se třásla, jako by jí po kůži přejížděla studená ruka.

Nikdo její chvění nekomentoval, třebaže sama Lirael byla celá nesvá z toho, jak patrné na ní je. Nikdo nic neříkal, ale všichni se na ni dívali. Sam, Fenka a Macek, všichni čekali, jako by se chystala pronést nějaké velké moudro nebo trefný postřeh. Na okamžik ji zachvátila panika. Nebyla zvyklá mít hlavní slovo. Ale nyní se stala nástupkyní Abhorsenky. Dokud je Sabriel za Zdí v Ancelstierre, je jedinou Abhorsenkou. Mrtví, mlha a Chlorr, to vše byly její

problémy. Ale ani ty nebyly nijak zásadní ve srovnání se skutečnou hrozbou: tím, co Hráz a Nicholas vykopávali poblíž Rudého jezera.

Musím předstírat, pomyslela si Lirael. Musím se chovat jako Abhorsenka. Možná, když se mi to bude dařit, sama začnu věřit, že jí jsem.

„Vede odsud nějaká cesta kromě těch nášlapných kamenů?“ zeptala se znenadání, když se obrátila na jih, aby se zadívala na kameny, které prosvítaly pod hladinou a ubíhaly na západní i východní břeh. Nášlapné kameny nebyly úplně to nejlepší označení. Vhodnější by bylo jim říkat náskočné, protože byly zapuštěny v rozestupech po nejméně půldruhém metru a navíc se táhly těsně u okraje vodopádu. Pokud by člověk nedoskočil správně, řeka by ho stáhla a vodopád by ho strhl do hloubky. Letěl by dlouho a skončil by pod drtivou tíhou vody.

„Same?“

Sam zavrtěl hlavou.

„Macku?“

Malý bílý kocour byl stočený na modrozlatém polštáři, který chvíli ležel na pozorovatelské stoličce, než si jej Macek shodil tlapkou na zem a vymyslel pro něj lepší použití. Macek ve skutečnosti žádný kocour nebyl, ačkoli měl jeho podobu. Obojek s Výsadními symboly a miniaturním zvonkem – Rannou Uspávačkou – prozrazoval, že je něčím mnohem větším než pouhým mluvícím zvířetem.

Macek otevřel jedno jasně zelené oko a široce zívнул. Na obojku mu zacinkala Ranna a Lirael se Samem si záhy uvědomili, že zívají taky.

„Sabriel si vzala Papírové křídlo, takže nemůžeme odletět,“ řekl. „A i kdybychom letět mohli, museli bychom se dostat kolem mrchovran. Myslím, že bychom si mohli přivolat nějakou loďku, ale Mrtví by nás pronásledovali po březích.“

Lirael se zadívala na mlžné stěny. Nástupkyní Abhorsenky byla teprve dvě hodiny a už nevěděla, co si počít. Výjimkou bylo jen její nezvratné přesvědčení, že musí opustit Dům a pospíchat k Rudému jezeru. Musí najít Samova kamaráda Nicholase a zabránit mu ve vykopání toho, co leží pohřbeno hluboko pod zemí.

„Možná by se ještě jeden způsob našel,“ poznamenala Fenka. Seskočila ze stoličky, a ještě než domluvila, začala obcházet Macka: zvedala vysoko tlapky, jako by jimi udusávala trávu a nechodila po studené dlažbě. Při slově „našel“ se najednou na podlaze vedle kocoura zhroutila a plácla mu vedle hlavy těžkou tlapkou. „I když Mackovi se to líbit nebude.“

„Jaký způsob?“ sykl Macek a vyklenul hřbet. „Já nevím o ničem jiném než o těch kamenech, o cestě vzduchem nebo po řece – a to tu bydlím od doby, kdy byl Dům postaven.“

„Ale ne od doby, kdy byla rozdělena řeka a vytvořen ostrov,“ opáčila klidně Fenka. „Nebyl jsi tu předtím, než Tvůrci Zdi postavili stěny, když byl na místě, kde teď roste ten velký fíkovník, vztyčen stan prvního Abhorsena.“

„To je pravda,“ uznal Macek. „Ale ty taky ne.“

V Mackových posledních slovech zazněl náznak otázky nebo pochybnosti, pomyslela si Lirael. Upřeně pozorovala Nezbednou Fenku, ale zvíře si jen oběma packami poškrábalo čenich, až potom pokračovalo:

„Každopádně kdysi odsud ještě jedna cesta vedla. Jestli existuje ještě dnes, je hluboko a mohla by být v nejednom ohledu nebezpečná. Někdo by mohl dokonce říct, že by bylo jistější přejít řeku po kamenech a probít se mezi Mrtvémi.“

„Ale ty bys to neřekla?“ zeptala se Lirael. „Myslíš si, že máme jinou možnost?“

Lirael se Mrtvých sice obávala, ale ne natolik, aby se jim nemohla postavit, kdyby nebylo zbytí. Jen teď se svým novým posláním nebyla tak úplně sebejistá. Možná Abhorsenka jako Sabriel, v rozkvětu života a na vrcholu sil, by po kamenech bez váhání přeskakala a Chlorr, stínové pomocníky a všechny další Mrtvé by bez potíží rozprášila. Lirael si myslela, že kdyby se o něco takového pokusila ona sama, nakonec by se po kamenech ještě vracela zpátky, nejspíš by spadla do řeky a vodopád by ji rozbil na kousíčky.

„Myslím, že bychom ji měli prozkoumat,“ prohlásila Fenka. Protáhla se a přitom málem strčila do Macka tlapkami, potom pomalu vstala, zívla a obnažila spoustu mimořádně velkých a běloskvoucích zubů. Lirael si byla jistá, že to dělá jen proto, aby Macka dopálila.

Macek se na Fenku zadíval s přimhouřenými víčky.

„Je hluboko?“ zamňoukal kocour. „Znamená to, co si myslím, že to znamená? Tam jít nemůžeme!“

„Ta už je dávno pryč,“ odpověděla Fenka. „I když je možné, že něco tam ještě přetrvává...“

„Jaká *ta*?“ vyhrkli Lirael a Sam zároveň.

„Vybavujete si tu studnu v růžové zahradě?“ zeptala se Fenka. Sam přikývl, zatímco Lirael se snažila rozpomenout, jestli cestou přes ostrov do Domu nějakou studnu zahlédla. Matně si vzpomínala, že si letmo všimla nějakých růží, spousty růží pnoucích se po konstrukcích, které se zvedaly na východní straně trávníku nejbliž Domu.

„Tak do té studny se dá vlézt,“ pokračovala Fenka. „I když cesta je to dlouhá a úzká. Dovede nás do ještě hlouběji položených jeskyní. Jimi vede cesta k úpatí vodopádu. Pak bychom museli opět vyšplhat na útesy, ale domnívám se, že bychom to mohli udělat o něco dál na západ, čímž bychom se vyhnuli Chlorr a jejím přísluhovačům.“

„Ta studna je plná vody,“ řekl Sam. „Utopíme se v ní!“

„Jsi si tím jistý?“ zeptala se Fenka. „Podíval ses do ní někdy?“

„No, vlastně ne,“ odpověděl Sam. „Je zakrytá, myslím, že...“

„Kdo je ta *ona*, o které ses zmínila?“ otázala se Lirael neochvějně. Z minulých zkušeností už dobře věděla, kdy se Fenka vyhýbá nějakému tématu.

„Kdysi tam někdo přebýval,“ vysvětlovala Fenka. „Někdo, kdo vládl velkou a nebezpečnou silou. Mohlo by tam po něm ještě něco zůstat.“

„Koho myslíš tím *někdo*?“ naléhala Lirael příkře. „Jak mohl někdo žít v hlubinách pod Abhorsenovým Domem?“

„Já se k té studni odmítám třeba jen přiblížit,“ ozval se Macek. „Řekl bych, že to byl Kalliel, koho napadlo kopat do zapovězené půdy. Jaký má smysl přidávat naše kosti k těm jeho v nějakém tmavém zákoutí hluboko pod zemí?“

Lirael na okamžik zabloudila pohledem k Samovi, potom sklouzla zrakem zpátky k Mackovi. Okamžitě toho litovala, neboť tím dala najevo vlastní pochyby a obavy. Teď, když byla zástupkyní Abhorsenky, musela jít příkladem. Sam se netajil svým strachem ze Smrti a Mrtvých a přáním ukrýt se v tomto mohutně strážném

Domě. Ale svůj strach překonal, alespoň prozatím. Jak by mohl být i nadále tak smělý, kdyby nešla příkladem?

A byla navíc jeho teta. Sice se jako teta necítila, ale domnívala se, že je tím za svého synovce, byť je jen o několik let mladší než ona, v jistém smyslu zodpovědná.

„Fenko!“ spustila Lirael zpříkra. „Odpověz mi protentokrát jasně a bez vytáček: kdo... nebo co... tam dole číhá?“

„Víš, ono se to těžko vyjadřuje slovy,“ odpověděla Fenka. Opět zašoupala předními tlapkami. „Obzvlášť proto, že tam dole nejspíš nikdo ani není. Jestli ale je, myslím, že bys ji mohla nazvat pozůstatkem ze stvoření Výsady, jako jsem já i já a mnoho dalších bytostí nejrůznějšího postavení. Pokud tam ale je nebo tam zůstala její část, potom je možné, že je taková, jaká bývala, to znamená, že je nebezpečná velmi... *živelným*... způsobem, i když je to všechno už tak strašně dávno a já ti vlastně říkám jenom to, co říkali, psali nebo si mysleli jiní...“

„Proč tam vlastně je?“ zeptal se Sameth. „Proč zrovna pod Abhorsenovým Domem?“

„Ona tak úplně přesně nikde vlastně není,“ opáčila Fenka, která si teď jednou tlapkou škrábala čumák a zarputile se odmítala komukoli podívat do očí. „Tady spočívá část její moci, takže kdyby někde byla, bylo by to nejspíš tady a tady, pakliže někde je, by měla právě být.“

„Macku?“ zvolala Lirael. „Mohl bys mi přeložit něco z toho, co teď Fenka řekla?“

Macek ani nedutal. Měl zavřené oči. Někdy v průběhu Fenčiny odpovědi se stočil do klubíčka a usnul.

„Macku!“ obořila se na něho Lirael znovu.

„Ten spí,“ řekla Fenka. „Ranna ho spoutala spánkem.“

„Myslím, že poslouchá Rannu, jenom když má chuť,“ podotkl Sam. „Doufám, že Kerrigor spí o něco tvrději.“

„Jestli chcete, můžeme si to ověřit,“ navrhla Fenka. „Ale nepochybuju, že kdyby procitl, poznali bychom to. Ranna má lehčí ruku než Saranet, ale když musí, umí držet pevně. Navíc Kerrigorova moc spočívá v jeho přívržencích. Jeho uměním bylo čerpat z nich energii a jeho zkázou pak, že na to spoléhal.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Lirael. „Myslela jsem, že to byl volnomagický čaroděj, který se stal jedním z vyšších Mrtvých.“

„Byl něčím víc,“ řekla Fenka. „Neboť v něm kolovala královská krev. Měl v sobě hluboko zakořeněné ovládání druhých. Někde ve Smrti Kerrigor objevil způsob, jak využívat síly těch, kdo mu odpřísáhli věrnost, prostřednictvím cejchu, který jim vypálil do kůže. Kdyby Sabriel náhodou nepoužila jedno mimořádně starobylé kouzlo, které ho od jeho moci odloučilo, myslím, že by Kerrigor slavil vítězství. Přinejmenším na nějakou dobu.“

„Proč jenom na nějakou dobu?“ zajímalo Sama. Už si přál, aby se o Kerrigorovi vůbec nezmiňoval.

„Myslím, že by se nakonec pustil do toho, co teď dělá tvůj kamarád Nicholas,“ vysvětlovala mu Fenka. „A vykopal by něco, co je lepší nechat na pokoji.“

Na to nikdo nic neříkal.

„Marníme čas,“ prohlásila Lirael nakonec.

Znovu se zadívala na mlhu na západním břehu. Cítila v ní přítomnost spousty Mrtvých pomocníků, mnohem většího množství, než kolik jich bylo vidět, ačkoli i těch už bylo dost. Hnijící hlídky zahalené tmou. Čekají, až vyjde nepřítel.

Lirael se zhluboka nadechla a rozhodla se.

„Jestli si myslíš, Fenko, že bychom měli slézt do studny, pak se tam vydáme. Doufejme, že tam žádné přežívající zbytky starodávné moci nenajdeme. Anebo bude třeba přátelská a ještě si popovídáme...“

„Ne!“ vyštěkla Fenka, až všechny překvapila. Dokonce i Macek otevřel oko, ale když si všiml, že se na něho dívá Sam, bleskurychle ho zase zavřel.

„Cože?“ zeptala se Lirael.

„Jestli tam je, což není moc pravděpodobné, pak s ní nesmíš mluvit,“ odpověděla Fenka. „Nesmíš ji poslouchat ani se jí nijak dotýkat.“

„A už ji někdo slyšel nebo se jí dotkl?“ ozval se Sam.

„Dosud to neudělal žádný smrtelník,“ pronesl Macek a zvedl hlavu. „A řekl bych, že ani neprošel jejími síněmi. Pokoušel by se o to jenom blázen. Vždycky mě zajímalo, co se stalo Kallielovi.“

„Já myslěla, že spíš,“ obrátila se na něho Lirael. „Navíc ona nás může ignorovat stejně, jako my budeme ignorovat ji.“

„Já se nebojím její nevraživosti,“ pokračoval Macek. „Bojím se, že na nás vůbec upře pozornost.“

„Možná bychom si měli...“ začal Sam.

„Co?“ zeptal se Macek jízlivě. „Všechno rozmyslet a zůstat tady, v klidu a bezpečí?“

„To ne,“ opáčil Sam potichu. „Jestli má ta žena tak nebezpečný hlas, pak bychom si před odchodem měli udělat ucpávky do uší. Z vosku nebo něčeho takového.“

„To by nepomohlo,“ namítl Macek. „Jestli promluví, uslyšíš ji až v morku kostí. Jestli se rozezpívá... Radši bychom měli doufat, že zpívat nebude.“

„Vyhňeme se jí,“ řekla Fenka. „Důvěřujte mému čichu. Najdeme správnou cestu.“

„Můžeš nám říct, kdo to byl Kalliel?“ zeptal se Sam.

„Kalliel byl dvanáctý Abhorsen,“ odpověděl Macek. „Krajně nedůvěryhodné individuum. Dlouhá léta mě držel pod zámkem. Tehdy musela být vykopána i ta studna. Jeho vnuk mě vysvobodil, když Kalliel zmizel a on po svém dědovi podělil zvonce a titul. Nechci dojít záhuby v Kallielových stopách. A už vůbec ne na dně studny.“

Lirael sebou trhla, když najednou venku v mlze ucítla nějaký pohyb. Přízračná bytost číhající ve skrytu mlžného příkrovu se pohnula. Lirael ji vycítla – tvora mnohem mocnějšího, než byli stínoví pomocníci, kteří se začínali míhat na okrajích mlhy.

Chlorr se přiblížila, skoro až ke břehu řeky. Pokud to nebyla Chlorr, pak někdo disponující stejnou či větší mocí. Možná to byl ten nekromant, s nímž se setkala ve Smrti.

Hráz. Tentýž nekromant, který popálil Sama. Lirael škvírami v rukávech jeho pláště pořád viděla jizvy, které se mu táhly přes zápěstí.

Ten plášť byl další záhada – záhada na další den, pomyslela si Lirael unaveně. Plášť, na němž se střídaly královské věže s nástrojem, který nebyl tisíce let k vidění. Zednickou lžící Tvůrců Zdi.

Sam si všiml jejího pohledu a zatahal za silnou zlatou nit v místě, kde byl symbol Tvůrců vpleten do sukna. Velice pomalu mu přicházelo na mysl, že vyslanci se s pláštěm nespletli. Hned mu mělo být podezřelé, že je nový a není to nějaký starobylý hábit, který by

vytáhli ze zatuchlé skříně nebo stovky let starého koše s prádlem. Takže z nějakého důvodu ho měl právo nosit. Byl královským synem a zároveň Tvůrcem Zdi. Ale co to znamená? Tvůrci Zdi zmizeli před tisícovkami let, vložili se do stavby Zdi a Velkých Výsadních kamenů. A to, pokud Sam věděl, doslova.

Na okamžik ho napadlo, zda ho také nečeká podobný osud. Budu muset učinit něco, co ukončí můj život, přinejmenším coby živého, dýchajícího člověka? Protože Tvůrci Zdi nejsou tak zcela mrtví, pomyslel si, když si vzpomněl na Velké Výsadní kameny a na Zed'. Jsou spíše proměnění či přetvoření.

Ale ani tato představa se mu nezamlouvala. Tak či onak je mnohem pravděpodobnější, že mě někdo jednoduše zabije, pomyslel si, zatímco upíral pohled na mlhu a cítil v ní chladnou přítomnost Mrtvých.

Opět se dotkl zlaté nitě na hrudi a načerpal z ní útěchu. Obavy z Mrtvých ustoupily. Nikdy nechtěl být Abhorsenem. Být Tvůrcem Zdi mu připadalo mnohem zajímavější, i když nevěděl, co toto nové poslání ve skutečnosti obnáší. Navíc bude moci přivádět k šílenství svou sestru Ellimere, která za nic na světě neuvěří, že neví a nedokáže, spíš že nechce, vysvětlit, co titul Tvůrce Zdi znamená.

Za předpokladu, že Ellimere ještě někdy uvidí...

„Měli bychom pohnout kostrou,“ ozvala se znenadání Fenka, až Lirael se Samem vylekala. I Lirael opět hleděla do mlhy, ztracena ve vlastních myšlenkách.

„Ano,“ hlesla Lirael a odtrhla od mlhy oči. Už poněkolikáté zatoužila, aby byla zpátky ve Velké clayrské knihovně. Ale toto přání, podobně jako její celoživotní touhu obléci si bílou řízu a nasadit si stříbrnou korunku z měsíčních kamenů vlastní plnohodnotné Dceři Clayrů, musela vypudit z mysli a někde hluboko ji pohřbít. Byla nyní Abhorsenkou a čekal ji velký a závažný úkol.

„Ano,“ zopakovala. „Měli bychom pohnout kostrou. Dostaneme se odsud tou studnou.“

Kapitola 2.

Do hlubin

Jakmile dospěli k rozhodnutí, přípravy na odchod jim trvaly jen něco lehce přes hodinu. Lirael si uvědomila, že má na sobě zbroj vůbec poprvé od hodin bojových umění, které absolvovala před tolika lety – avšak kabátec, který jí přinesli vyslanci, byl mnohem lehčí než drátěné košile, jež uchovávaly ve školní zbrojnici Clayry. Tvořily ho drobné překrývající se šupiny či plátky z materiálu, který jí nebyl vůbec povědomý, a navzdory tomu, že jí sahal až ke kolenům a měl dlouhé rukávy připomínající šosy fraku, byl poměrně lehký a pohodlný. Ani se z něj nelínil typický zápach dobře naolejované oceli, za což byla Lirael nesmírně vděčná.

Nezbedná Fenka jí sdělila, že šupiny jsou z keramiky zvané „gethre“, vytvořené pomocí Výsadní magie, byť samy kouzelné nejsou, ačkoli jsou silnější a lehčí než jakýkoli kov. Tajemství jejich výroby už bylo dávno zapomenuto a v průběhu tisíce let nebyl zhotoven ani jeden nový kabátec. Lirael se dotkla jedné šupiny a s překvapením si uvědomila, že jí na mysli vytanulo: „Tohle by dokázal zhotovit Sam,“ třebaže neměla jediný zjevný důvod, aby si to myslela.

Přes šupinové brnění si přehodila plášť se zlatými hvězdami a stříbrnými klíči. Na něm měla mít přepásaný bandalír se zvonci, ale ten si musela teprve nasadit. Sam si jen neochotně vzal píšťaly a Lirael si ve váčku ponechala Temné zrcadlo. Bylo dost dobře možné, že se bude muset znovu podívat do minulosti.

Zbytek její výstroje tvořil meč Nehima, luk a toulec od Clayr a lehký ranec, který vyslanci šikovně naplnili všemožnými věcmi, na něž se neměla ani příležitost podívat.

Než se vydala dolů za Samem a Mackem, zastavila se, aby se na sebe podívala do vysokého stříbrného zrcadla zavěšeného na stěně pokoje. Obraz, který se jí naskytl, se jen pramálo podobal druhé pomocné clayrské knihovnici. Uviděla bojovnou a odhodlanou mladou ženu s tmavými vlasy, které jí už nevisely volně podél tváře, aby ji mohly kdykoli skrýt, ale byly svázané stříbrnou šňůrkou. Už na sobě neměla knihovnickou vestu a místo knihovnické dýky jí u boku visela dlouhá Nehima. Nicméně své bývalé totožnosti se nemohla tak úplně zbavit. Uchopila volný konec jedné nitě na vestě, vytáhla z ní dlouhé vlákno rudého hedvábí, jako prstýnek si ho několikrát omotala kolem malíčku, podvázala ho a schovala si ho do malého váčku s Temným zrcadlem. Už sice nebude nosit vestu, ale její část s ní bude neustále na cestách.

Stala jsem se Abhorsenkou, pomyslela si Lirael. Alespoň na první pohled.

Nejviditelnějším důkazem její nové identity i její moci coby nástupkyně Abhorsenky byl bandalír se zvonci. Tentýž, který dala Gabriel Samovi poté, co se loni v zimě záhadně objevil v Domě. Lirael postupně rozvázala všechna kožená pouzdra a vsunula do nich prsty, aby se dotkla chladivého stříbra a mahagonu a pocítila v kovu i ve dřevě jemnou rovnováhu mezi Volnou magií a Výsadními znaky. Dávala si pozor, aby zvonce nerozezvučela, ale i slabý dotek prstu na okraji zvonku stačil vyvolat něco z hlasu a povahy každého nástroje.

Nejmenší byla Ranna. Někteří jí říkali Uspávačka, její hlas sladce ukolébává všechny, kdo ho uslyší, do hlubokého spánku.

Druhý byl Mosrael, jenž probouzí. Lirael se ho dotkla jen velmi zlehka, neboť Mosrael vyvažuje Život Smrtí. Ve správných rukou přivádí Mrtvé zpátky do Života a svého nositele posílá ze Života do Smrti.

Třetím zvoncem byl Kibet, Společník na cestě. Mrtvým poskytuje svobodu pohybu nebo je lze s jeho pomocí poslat tam, kam se jeho nositeli zlíbí. Nositele však může také ujařmit a přinutit ho k cestě tam, kam by se nikdy vydat nechtěl.

Čtvrtý zvonec se jmenoval Dyrim, jenž promlouvá. Podle *Knihy mrtvých* to byl nejmelodičtější zvonek a zároveň ten, který se nejobtížněji používá. Dyrim může navrátit sílu řeči dlouho němým Mrtvým. Umí také odhalovat tajemství, nebo dokonce umožnit čtení v mysli. Disponuje i temnější mocí, kterou mají v oblibě nekromanti, protože Dyrim dokáže jednou provždy umlčet hovořící jazyk.

Jméno pátého zvonce bylo Belgaer. Myslitel. Belgaer umí napravovat opotřebením mysli, k němuž často dochází ve Smrti, a navracet myšlenky a paměť Mrtvým. Myšlenky umí také vymazávat, v Životě, jakož i ve Smrti, a v ruce nekromantů bývá používán k ničení nepřátelských myslí. Někdy zničí i mysl nekromanta, poněvadž Belgaerovi se zamlouvá zvuk vlastního hlasu a pokouší se využít příležitosti, aby mohl zaznít o své vůli.

Šestáým zvoncem byl Saranet, také známý jako Spoutávač. Saranet je oblíbeným zvoncem Abhorsenů. Je velký a důvěryhodný a také mocný a poctivý. Saranet bývá používán k ovládnutí a spoutání Mrtvých, nutí je poslouchat přání a pokyny svého nositele.

Lirael se zdráhala dotknout sedmého zvonce, ale cítila, že ignorovat ten nejmocnější ze všech by nebylo příliš diplomatické, byť byl na dotyk studený a děsivý.

Astarael, Tesklivý. Zvonec, který posílá do Smrti všechny, kdož ho uslyší.

Lirael odtáhla prst a postupně zkontrolovala všechna pouzdra: ujistila se, že jsou na místě všechny kožené jazyky a že jsou řemínky pevně utažené, ale zároveň je lze jednou rukou snadno rozvázat. Potom si bandalír nasadila. Zvonce už patřily jí a tímto přijala abhorsenskou výzbroj.

Sam na ni čekal za vstupními dveřmi, usazený na schodech. Byl podobně vybavený a vyzbrojený, ačkoli neměl luk ani bandalír se zvonci.

„Tohle jsem našel ve zbrojnici,“ řekl a pozvedl meč. Naklonil čepel tak, aby Lirael spatřila Výsadní znaky vyleptané do oceli. „Nepatří sice k mečům se jménem, ale je obdařen kouzly k ničení Mrtvých.“

„Lepší pozdě než nikdy,“ poznamenal Macek, který taky seděl na schodu a tvářil se kysele.

Sam kocourovi nevěnoval pozornost. Vytáhl si z rukávu list papíru a podal ho Lirael.

„Toto je vzkaz, který jsem poslal po poštovním jestřábovi do Barhedrinu. Místní oddíl gardy ho pošle dál ke Zdi a bude předán Ancelstieranům, kteří ho... ehm... pošlou zařízením zvaným telegraf mým rodičům do Corvere. Proto jsem ho napsal telegrafickým jazykem, který ti může připadat docela zvláštní, pokud na něj nejsi zvyklá. Ve stájích byli čtyři jestřábi – když nepočítám toho od Ellimere, který týden nebo dva nevzlétne –, takže jsem poslal dva do Belisaere za Ellimere a dva do Barhedrinu.“

Lirael se zadívala na papír a na slova napsaná Samovým úhledným rukopisem.

*Adresát: král Prubír a Abhorsenka Sabriel
Vyslanectví Starého království
Corvere
Ancelstierre*

Na vědomí: Ellimere, prostřednictvím poštovního jestřába

*DUM OBKLICEN MRTVYMI A CHLORR T. C. VYSSI MRTVOU
STOP HRAZ JE NEKROMANT STOP NICK JE S HRAZEM STOP
VYKOPAVAJI ZLO U OKRAJE STOP SAM MAM DO OKRAJE
NAMIRENO S TETOU LIRAEI BYVALOU CLAYROU TED
NASTUPKYNI ABHORSENKY STOP A S MACKEM A S
LIRAEI VYSADNI FENKOU STOP UDELAME CO JE V
NASICH SILACH STOP POSLETE POMOC PRIJEDTE SAMI
NAPROSTO NALEHAVE STOP ODESLANO DVA TYDNY PRED
LETNIM SLUNOVRATEM SAMETH KONEC*

Vzkaz je opravdu napsaný zvláštním stylem, ale smysl dává, pomyslela si Lirael. S ohledem na omezení spjatá s malými mozky poštovních jestřábů je tento „telegrafický jazyk“ nejspíš dobrým způsobem komunikace i v případě, kdy není užito telegrafu.

„Doufám, že to ti jestřábi zvládnou,“ poznamenala, když Samovi list vracela. Někde v mlze číhají mrchovrány, hejno mrtvých ptáků oživovaných jedinou Mrtvou duší. Než se budou moci jestřábi

rozletět do Barhedrinu a Belisaere, budou se jim muset vyhnout a kromě nich možná i dalším nebezpečím.

„Na to se nemůžeme spoléhat,“ řekla Fenka. „Jste připravení sestoupit do studny?“

Lirael sešla ze schodů a udělala několik kroků po chodníku z pálených cihel. Posunula si tlumok výš na ramena a přitáhla si popruhy. Potom se zadívala na sluncem zalitou oblohu, z níž byl nyní vidět jen malinký kousek modři, který ze tří stran svíraly stěny husté mlhy a ze čtvrté opar vznášející se nad vodopádem.

„Já bych řekla, že ano,“ odpověděla.

Sam zvedl svůj tlumok, ale než si ho stačil nasadit, vyskočil na něho Macek a vklouzl pod svrchní chlopeň. Byly mu vidět jen zelené oči a jedno bílé chlupaté ucho.

„Nezapomeňte, že jsem vás varoval,“ upozornil je. „Probud'te mě, až se stane ta hrozná věc, ke které má dojít, nebo když se bude zdát, že bych se mohl namočit.“

Než mu stihl někdo odpovědět, Macek se zavrtal hlouběji do tlumoku a zmizel celý.

„Jak to, že ho mám nosit?“ zeptal se Sam zkormouceně. „Má to být přece sluha Abhorsenů.“

Ze zavazadla se vysunula pracka a Samovi se do týla zaťal dráp, ale kůži mu neroztrhl. Sam ucukl a zaklel.

Potom na tlumok vyskočila i Fenka a zapřela se o něj tlapkami. Sam se zapotácel dopředu a ještě jednou si ulevil, když Fenka pronesla: „Macku, jestli se nebudeš slušně chovat, nikdo tě nosit nebude.“

„A taky nedostaneš žádnou rybu,“ zamumlal Sam, zatímco si mnul krk.

Buď na něho jedna či obě tyto vyhrůžky zapůsobily, nebo Macka přemohl spánek. Tak či onak, dráp už se neobjevil a neozval se ani jeho sarkastický hlas. Fenka skočila na zem, Sam si doupravil popruhy a společně se vydali po cihlovém chodníku pryč.

Jakmile se za nimi zavřely dveře Domu, Lirael se otočila a spatřila, že v každém okně se tísní vyslanci. Celé stovky se jich tlačily na sklo, až jejich hábity s kapucemi vypadaly jako kůže nějaké obrovité zrůdy a jejich zlehka planoucí ruce jako záplava očí. Nemávali jim ani se nehýbali, ale Lirael měla nepříjemný pocit, že se

přišli rozloučit. Jako by očekávali, že se tato budoucí Abhorsenka už nikdy nevrátí.

Studna byla jen třicet metrů ode dveří, ukryta pod změtí planých růží, které bylo třeba vytrhat i navzdory tomu, že si Lirael se Samem museli co chvíli sát prsty rozpíchané od trní. Lirael byla přesvědčená, že trny jsou nějak nezvykle dlouhé a ostré, ale s květinami neměla příliš mnoho zkušeností. Clayry sice měly podzemní zahrady a ohromné skleníky osvětlené Výsadními symboly, ale ve většině se pěstovala zelenina a ovoce a růžovou zahradu měly pouze jednu.

Jakmile odhrnuli růžové šlahouny, Lirael uviděla okrouhlý poklop zhotovený ze silných dubových fošen, o průměru asi dva a půl metru, pevně zaklesnutý v nízké skruži z bílých kamenů. Poklop byl na čtyřech místech připoután bronzovými řetězy, jehož články byly zasazeny přímo do kamenů a přišroubovány do dřeva, takže na něm nebylo třeba používat visacích zámků.

Přes dřevo i bronz se míhaly Výsadní symboly uzamykání a uzavírání: pableskující znaky, jež byly ve slunečním světle sotva patrné, dokud se Sam nedotkl poklopu a ony prudce nezazářily.

Sam položil ruku na jeden z bronzových řetězů, ucítil symboly a začal zkoumat jeho zaklínadlo. Lirael se mu dívala přes rameno. Sama sice neznala ani polovinu těchto symbolů, ale slyšela, jak si Sam šeptá jejich jména, jako by mu byla dobře známá.

„Dokážeš to otevřít?“ zeptala se. Znala desítky zaklínadel k otevírání dveří a bran a měla praktické zkušenosti s otevíráním vchodů na mnoho míst ve Velké clayrské knihovně, kam nesměla vstupovat. Ale instinktivně věděla, že tady by žádné z nich nefungovalo.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Sam váhavě. „Je to neobvyklé zaklínadlo a je tu spousta znaků, které neznám. Pokud to můžu odhadnout, dá se to otevřít dvěma způsoby. Jednomu nemůžu přijít na kloub. Ale ten druhý...“

Slova mu odezněla na rtech, když se opět dotkl řetězu a Výsadní znaky opustily bronz, proběhly mu přes kůži a potom se vnořily do dřeva.

„Myslím, že na ty řetězy máme dýchnout... nebo je políbit... jenže to musí udělat správný člověk. V zaklínadle se říká něco o

„dechu mých dětí“. Ale už nedokážu poznat, čí děti to jsou nebo co to znamená. Myslím, že to platí pro jakékoli Abhorsenovy děti.“

„Zkus to,“ ponoukla ho Lirael. „Napřed dýchni ty, co kdyby náhodou.“

Sam se zatvářil poněkud nejistě, ale sklonil hlavu, zhluboka se nadechl a foukl na řetěz.

Bronz se dechem zamžil a ztratil lesk. Výsadní znaky se zatřpytily a pohnuly. Lirael zatajila dech. Sam vstal a opatrně se odtáhl, zatímco se Nezbedná Fenka přiblížila a začlenichala.

Najednou řetěz hlasitě zavrzal a všichni uskočili. Potom ze zdánlivě neprostupného kamene vyklouzl nový článek a po něm další a další, řetěz se rozchřestil a začal se stáčet na podlaze. Během několika vteřin na zemi ležely na hromadě další zhruba dva metry řetězu, které už stačily na to, aby se dal nadzvednout okraj poklopu.

„Výborně,“ prohlásila Nezbedná Fenka a obrátila se na Lirael: „A ty to zkus s tím dalším.“

Lirael se sklonila nad dalším řetězem a zlehka na něj dýchl. Chvilí se nic nedělo a Lirael zaplavila vlna nejistoty. Její abhorsenská totožnost byla tak nová a tak zrádná, že o ní mohla velice snadno pochybovat.

Potom se řetěz potáhl jinovatkou, znaky zazářily a články se z kamene vyvalily za ostrého kovového řinčení. Ozvěna rachotu se skoro vzápětí ozvala i z druhé strany, kde Sam dýchl na třetí řetěz.

Lirael dýchl i na ten poslední a na okamžik se ho dotkla, než se nadechla. Ucítla, jak se jí pod prsty roztetelily znaky, jak živě zareagovalo Výsadní kouzlo, které poznalo, že přišel jeho čas. Jako člověk, který napíná svaly v nehybném okamžiku před vyběhnutím.

Poté, co se řetězy uvolnily, už byli Lirael se Samem schopni nadzvednout okraj poklopu a odsunout ho stranou. Byl velmi těžký, takže ho neodtáhli úplně, ale vytvořili dostatečně velký otvor, aby jím mohli prolézt i s tlumoky na zádech.

Lirael očekávala, že se z otevřené studny vyvalí vlhký, studený zápach, ačkoli ji Fenka už upozornila, že není naplněna vodou. Závan sice ucítla, a natolik silný, že přebil aroma růží, ale nepocházel ze staré, nehybné vody. Byla to příjemná bylinná vůně, kterou Lirael nedokázala nikam zařadit.

„Co je to za vůni?“ zeptala se Fenky, jejíž čenich často rozeznával pachy a vůně, které ona sama nedokázala ucítit, vyvolat ani si představit.

„Žádná sláva to není,“ opáčila Fenka. „Pokud ses v poslední době nezlepšila.“

„Ale ne,“ odpověděla Lirael trpělivě. „Z té studny se line nějaká povědomá vůně. Ale nedokážu ji určit.“

Sam zavěťřil a zamyšleně svraštil čelo.

„Je to něco, co se používá při vaření,“ řekl. „Ne že bych byl nějaký velký kuchař. Ale cítil jsem to v palácové kuchyni, myslím, že když se peklo jehněčí.“

„Je to rozmarýn,“ pronesla Fenka krátce. „A taky trocha amarantu, i když ten nejspíš neucítíte.“

„Věrnost v lásce,“ ozval se slabý hlásek ze Samova tlumoku. „S květinou, která nikdy neuvadá. A ty pořád tvrdíš, že tam dole není?“

Fenka Mackovi neodpověděla a strčila čenich do studny. Nejméně minutu v ní větřila a přitom zasouvala čenich stále níže. Když hlavu zase vytáhla, dvakrát kýchl a zavrtěla hlavou.

„Staré pachy, stará kouzla,“ řekla. „Ta vůně už vyprchává.“

Lirael na zkoušku začichala, ale Fenka měla pravdu. Už cítila jenom růže.

„Je tu žebřík,“ upozornil je Sam, který také shlížel do studny s Výsadním světýlkem poskakujícím mu nad hlavou. „Bronzový, jako ty řetězy. Rád bych věděl proč. Ale nevidím na dno – ani žádnou vodu.“

„Já půjdu první,“ řekla Lirael. Sam se chystal, že něco namítne, ale poodstoupil. Lirael nevěděla, jestli proto, že se bojí, nebo proto, že se podvoluje – její rodinné autoritě jakožto nově nalezené tetě nebo čerstvé nástupkyni Abhorsenky.

Zadívala se do studny. Bronzový žebřík se leskl ještě kousek pod okrajem, pak ale mizel v temnotě. Ve Velké clayrské knihovně Lirael prolezla spoustu temných a nebezpečných tunelů a chodeb. Ale to bylo za nevinnějších časů, třebaže i tehdy zakusila určité nebezpečí. Nyní cítila, že ve světě působí velké a zlé síly, že se dalo do pohybu strašlivé kolo osudu. Mrtví obléhající Dům toho byli jen malou a viditelnou součástí. Vzpomněla si na výjev, který jí ukázaly Clayry:

na jámu v blízkosti Rudého jezera a na obludný zápach Volné magie vzlínající z toho, co se u něj vykopávalo.

Slézt do téhle tmavé díry je jen začátek, pomyslela si. Můj první dotek s příčlím tohoto bronzového žebříku bude prvním skutečným krokem mé nové totožnosti, prvním krokem Abhorsenky.

Naposledy se zadívala na slunce, aniž věnovala pozornost po stranách stoupajícím hradbám mlhy. Potom poklekla a opatrně spustila nohy do studny, kde na žebříku nahmatala pevnou oporu příčlí.

Po ní se dolů spustila Nezbedná Fenka, již se tlapky prodloužily do podoby krátkých prstů, těmi sevřela žebřík lépe, než by to dokázaly lidské prsty. Vždy po několika příčlích zamávala ocasem Lirael před nosem. Oháněla se jím s větším nadšením, než jakého by byla schopna Lirael, kdyby jí takový narostl.

Poslední do otvoru vlezl Sam s Výsadním světlem stále rozzářeným nad hlavou a s Mackem bezpečně zavázaným v tlumoku.

Jakmile na příčlích zaduněly Samovy okované boty, shora jim odpověděl rachot, když se znenadání opět stáhly řetězy. Měl sotva čas odtáhnout ruce předtím, než se přes otvor posunul poklop a s lomozením a ohlušujícím třesnutím dopadl na své místo v kamenné skruži.

„Ne, tamtudy se vracet nebudeme,“ poznamenal s nucenou lehkovážností.

„Pokud se vůbec budeme vracet,“ zašeptal Macek tak tichým hláskem, že ho možná nikdo ani nezaslechl. Ale Sam na chvíli zaváhal a Fenka potichu zavrčela, zatímco Lirael pokračovala v cestě dolů s milou vzpomínkou na poslední pohled na slunce. Spouštěli se totiž do temných útrob země.

Kapitola 3.

Amarant, rozmarýn a slzy

Žebřík pokračoval stále níž. Lirael nejdřív počítala příčle, ale když se dostala k číslu devět set devadesát šest, své snažení vzdala. Přesto však dál šplhali dolů. Lirael si sama přivolala Výsadní světlo. Vznášelo se jí u nohou a doplňovalo to, které tančilo Samovi nad hlavou. Ve světle těchto dvou žhnoucích koulí, se stíny příčlí mihotajícími se po stěnách studny, si Lirael dokázala snadno představit, že zůstali vězet někde uprostřed žebříku a pořád dokola slézají po jednom a tomtéž úseku.

Že vězí ve šlapacím mlýnku, který nebudou moci nikdy opustit. Tato představa se jí uhnízdila v hlavě, až si začala myslet, že je skutečná, když tu se najednou dotkla nohou kamene místo bronzu a Výsadní světlo jí odskočilo až ke kolenu.

Dospěli na dno. Lirael pronesla jeden Výsadní symbol, světlo vyletělo vzhůru, aby se spojilo s proneseným slovem a obkroužilo jí hlavu. V jeho záři spatřila, že se ocitli v obdélníkové síni, hrubě vytesané v masivní červené skále. Ze síně vedla chodba do tmy. Vedle chodby stálo železné vědro s čímsi, co vypadalo jako pochodně: jednoduchými kusy dřeva na konci omotanými hadry smočenými v oleji.

Lirael popošla kupředu a za ní doskočila na zem i Nezbedná Fenka, těsně následovaná Samem.

„Myslím, že cesta vede tudy,“ zašeptala Lirael a ukázala do chodby. Cítila, že bude jistější, když nebude zvedat hlas.

Fenka zavětrila a přikývla.

„Přemýšlím, jestli si nevzít...“ začala Lirael a natáhla se pro jednu pochodeň. Ale než ji uchopila do prstů, pochodeň se rozpadla na prach. Lirael ucukla a málem přepadla přes Fenku, která narazila do Sama.

„Pozor na ni!“ zvolal Sam. Jeho hlas se rozezněl ve studniční šachtě a prochvěl za Lirael do chodby.

Lirael natáhla ruku ještě jednou, tentokrát opatrněji, ale i ostatní pochodně se proměnily na prach. Když se dotkla vědra, i to se rozpadlo a zůstala po něm hromada rezavých střepů.

„Čas věru nikdy nezaváhá,“ pravila Fenka tajuplně.

„Řekla bych, že musíme jít dál,“ řekla Lirael, ale mluvila spíš sama k sobě. Pochodně sice nepotřebovali, ale se světlem v ruce by se cítila lépe.

„Čím rychleji, tím líp,“ dodala Fenka. Opět věřila. „Není vhodné, abychom tady dole otáleli.“

Lirael přikývla. Udělala krok dopředu, pak se ale zarazila a tasila meč. Na čepeli, která vyklouzla z pouzdra, se jasně rozhořely Výsadní znaky, ocelí prochvělo jméno meče a na okamžik se změnilo na nápis, který Lirael už kdysi viděla. Nebo se lišil? Nedokázala se rozpomenout a slova se odvinila dříve, než si mohla být jistá.

„Clayr zřel meč, a tak jsem se zrodil. Pamatuj na Tvůrce Zdi. Pamatuj na Mne.“

Ať už na něm stálo cokoli, tento nový zdroj světla Lirael uklidnil, nebo možná načerpala větší jistotu z toho, že v ruce Nehimu vůbec sevřela.

Uslyšela, jak za jejími zády tasil meč i Sam. Ten poté, co se znovu vydala na cestu, ještě několik vteřin vyčkával. Zjevně nechtěl zakopnout a zezadu Fenku nebo Lirael nabodnout, což bylo opatření, které Lirael kvitovala s povděkem.

Prvních několik set kroků tvořil zdi chodby opracovaný kámen. Potom ale výprava znenadání stanula u tunelu, který nebyl výtvozem žádného nástroje. Červená skála přešla do bledého, zelenavě bílého kamene, v němž se Výsadní světla odrážela tak ostře, až si musela Lirael zastínit oči. Připadalo jim, že tunel musel vzniknout spíše působením eroze než něčí práce, a na stropě, podlaze a stěnách objevili obrazce řady spirál a vírů. Nicméně i ty vypadaly podivně,

úplně jinak, než by měly, ačkoli Lirael nevěděla, co je na nich tak zvláštního. Jen cítila jejich podivnost.

„Tento kanál neprorazila žádná voda,“ řekl Sam. Ted’ už šeptal i on. „Jestli teda zároveň netekla tam i zpátky v různých výškách. A nikdy jsem neviděl takový druh kamene.“

„Musíme si pospíšet,“ podotkla Fenka. V jejím hlase zaznělo něco, co Lirael přimělo, aby přidala do kroku. Úzkost, kterou v něm ještě nezaslechla. Možná to byl dokonce strach.

Kráčeli o poznání rychleji, tak rychle, jak to bylo možné bez rizika, že zakopnou nebo se zřítí do nějaké netušené propasti. Připadalo jim, že se podivuhodný žhnoucí tunel táhne dalších několik kilometrů, potom však vyústil do jeskyně, která byla opět vyhloubena neznámými prostředky ve stejném reflexivním kameni. Z jeskyně se rozbíhaly tři chodby a Lirael se Samem čekali, dokud Fenka pečlivě neočichá všechny východy.

V jednom koutě stála hromada čehosi, co Lirael zprvu považovala za kámen, ale když se podívala bedlivěji, uvědomila si, že jde ve skutečnosti o kupu starých, zpráchnivělých kostí smíšených se zbytky kovu. Hromady se dotkla špičkou boty a oddělila z ní několik úlomků matného stříbra a část lidské čelisti, v níž stále vězel jeden nezlomený zub.

„Nedotýkej se toho,“ varoval ji Sam chvatným šeptem, když se sklonila, aby si kovové úlomky prohlédla.

Lirael se s nataženou rukou zarazila.

„Proč ne?“

„Já nevím,“ odpověděl Sam a týlem mu bezděčně prochvěla vlna chladu. „Ale myslím, že je to zvonovina. Nejlíp uděláš, když to necháš na pokoji.“

„Dobře,“ souhlasila Lirael. Vstala a sama se neubránila zachvění. Lidské kosti a kov, z něhož se odlévají zvony. Našli Kalliela. Co je to místo zač? A proč se Fenka tak dlouho rozmýšlí, kam by se měli vydat?

Jakmile tuto otázku pronesla nahlas, Nezbedná Fenka přestala čenichat a ukázala pravou tlapkou do prostředního tunelu.

„Tudy,“ řekla, ale Lirael si na ní všimla jistého nedostatku nadšení. Její kamarádka se nevyjádřila s naprostou jistotou, a

dokonce i nataženou končetinu měla celou rozechvělou. Kdyby se účastnila soutěže v ukazování, určitě by přišla o body.

Současný tunel byl znatelně širší než ten předcházející a strop vyšší. Na Lirael také působil jinak a nebylo to proto, že by v něm bylo více místa. Zpočátku nedokázala určit, co se za tímto pocitem skrývá, potom jí došlo, že se kolem ní ochlazuje vzduch. A měla zvláštní pocit u chodidel a kotníků, skoro jako by se jí něco hnalo kolem nohou. Proud, který zurčel jedním směrem a hned druhým, ale po vodě tu nebylo ani památky.

Opravdu? Když se podívala přímo před sebe nebo pod sebe, viděla kámen. Ale když se zadívala koutky očí, spatřila proud tmavé vody. Přitékal zezadu, prohnal se kolem nich a potom se stočil, jako vlna dopadající na pobřeží. Vlna, která se je pokoušela srazit na zem a odnést je tam, odkud přišli.

Velmi znepokojivě jí připomínala řeku Smrti. Ale Lirael necítila, že by se ocitli ve Smrti, a kromě rostoucího chladu a periferních záblesků řeky ji všechny smysly ubezpečovaly, že se nachází pevně v Životě, byť ve velmi podivném tunelu, hluboko pod zemí.

Potom opět ucítila rozmarýn, společně s něčím sladším, a v tom okamžiku se jí rozechvěly zvonce v bandalíru přetaženém přes hrud'. Jejich srdce utišovaly kožené jazyky, a tak se nemohly rozeznít, ale Lirael cítila, jak se hýbou a třesou, jako by se pokoušely uvolnit.

„Zvonce!“ vydechla. „Třesou se... Nevím, co to...“

„Píšťaly!“ zvolal Sam a Lirael zaslechla krátkou změť nelibozvučných tónů, když se píšťaly rozezněly hlasy všech sedmi zvonců a pak zničehonic zmlkly.

„Ne!“ zaječel hlas, zpočátku nebylo poznat, že patří Mackovi. „Ne!“

„Utíkejte!“ vyštěkla Fenka.

Uprostřed křiku, jekotu a ryčení najednou pohaslo Výsadní světlo nad Liraelinou hlavou a zůstalo jen velmi slabě žhnout.

Potom zhaslo úplně.

Lirael se zastavila. Trocha světla se ještě rozlévala ze znaků na Nehimině čepeli, ale už slábly i ony a celý meč se Lirael v ruce jaksi zvláštně kroutil. Rozvlnil se způsobem, jak by se nikdy nemohla hýbat žádná ocel, a obživil, takže už nepřipomínal meč, nýbrž nějakou úhoří stvůru, která se Lirael svíjela v ruce a hrozivě

bobtnala. Ze zeleného kamene v hrušce jílce se stalo jasné oko bez víčka a stříbrný drátek na jílci se proměnil na řadu zářivých zubů.

Lirael zavřela oči, zasunula hrot meče do pochvy a prudce ho do ní zarazila. Pak se ho s úlevou pustila. Otevřela oči a rozhlédla se. Nebo se o to alespoň pokusila. Pohasla veškerá zlatavá Výsadní světla a nahradila je tma. Naprostá tma zemských hlubin.

V černé prázdnotě Lirael zaslechla trhání látky a Samův výkřik.

„Same!“ zvolala. „Tady! Fenko!“

Nedočkala se žádné odpovědi, ale uslyšela Fenčino vrčení a potom čísi tichý, přidušený smích. Strašlivý, škodolibý chechot, při němž se jí naježily chloupky na krku. Byl o to horší, že v něm zaznívalo něco povědomého. Byl to Mackův smích, pokřivený a zlověstný.

Lirael se zoufale snažila vnořit do Výsady a přivolat nové světelné kouzlo. Ale nic nenašla. Místo Výsady ucítila děsivý chlad, který okamžitě poznala. Smrt. Necítila nic kromě ní.

Výsada zmizela, nebo se jí nedokázala dopátrat.

Začala ji zachvacovat panika. Zlomyslný chechot se prohluboval a na Lirael čím dál více doléhala tma. Potom očima zaznamenala mírnou změnu. Rozeznala v temnotě slabé šedivé náznaky a na okamžik zadoufala, že se dočká světla. Potom zahlédla, jak se zažhnula, zasyčela a začala narůstat ta nejtitěrnější jiskřička světla, z níž se záhy stala kaluž oslnivého, jasně bílého světla. Se světlem se objevil i horký a kovový zápach Volné magie, puch se přivalil ve vlnách, při nichž šlo na Lirael zvracení, protože jí do hrdla vystoupaly žaludeční šťávy.

Se světlem se pohnul i Sam a zhmotnil se Lirael u boku, jako by tam přiletěl. Měl otevřený tlumok, jehož roztrhaný okraj naznačoval, že se z něj něco prodralo na svobodu. Meč měl v pochvě, oběma rukama držel píšťaly a pevně zacpával prsty všechny dírky. Píšťaly se chvěly a linulo se z nich tlumené hučení, které se Sam snažil zoufale zadusit. Lirael si rukou svírala bandalír, aby utišila zvonce.

Fenka stála mezi kaluží bílého ohně a Lirael, ale nebyla to Fenka, jak ji Lirael znala. Měla pořád psí podobu, ale zbavila se obojku s Výsadními znaky a opět z ní byla stvůra z hluboké tmy vroubené stříbřitým ohněm. Fenka pohlédla dozadu a otevřela tlamu.

„Je tady!“ zaburácel hlas, který jí patřil a zároveň nepatřil, neboť Lirael vnikl do uší a vyslal jí do čelistí ostrou bolest. „Macek je na svobodě! Utíkejte!“

Lirael se Samem strnule stáli, zatímco se kolem nich přelévaly ozvěny Fenčina hlasu. Záplava bílého ohně jiskřila a praskala, roztáčela se proti směru hodinových ručiček, stoupala a slévala se do podoby útlého, vyzáblého človíčka.

Ale za tvorem představujícím nespoutaného Macka zářilo ještě jasnější světlo. Tak jasné, až si Lirael uvědomila, že zavřela oči a vidí skrz víčka, propaloval se jimi obraz nějaké ženy. Neskutečně vysoké ženy, jež i v tomto vysokém tunelu musela sklánět hlavu a teď natahovala ruce, aby popadla Mackova hrůzného nástupce, Fenku, Lirael i Sama.

Kolem zářící ženy a před ní tekla řeka. Studená řeka, kterou Lirael okamžitě poznala. Byla to řeka Smrti a tato bytost ji k nim přiváděla. Neměli do ní vstoupit, ale měli jí být zaplaveni a odneseni. Stržení a vyzdvížení, odplaveni na prudké vlně k První bráně a za ni. Už nikdy nebudou schopni se probít zpátky.

Lirael měla čas jen na několik posledních úděsných myšlenek.

Selhali, sotva začali.

Tolik toho na nich záviselo.

Všechno je ztraceno.

Potom Nezbedná Fenka zavyla: „Utíkejte!“ a vyštěkla.

Její štěknutí bylo prodchnuto Volnou magií. Lirael, aniž otevřela oči, aniž si uvědomila, co dělá, se otočila na patě a záhy zjistila, že utíká, žene se jak šílená, peláší jak dosud nikdy v životě. Bezmyšlenkovitě upalovala do neznáma, pryč od studny a Domu. Její nohy nacházely zákruty a zatáčky tunelu, byť už za sebou zanechaly bílé světlo. V nastalé tmě nedokázala ani určit, zda má otevřené či zavřené oči.

Běžela jeskyněmi a síněmi a úzkými chodbami a nevěděla, jestli ji doprovází Sam nebo ji pronásleduje někdo jiný. Nepoháněly ji obavy, protože necítila strach. Byla někde jinde, uzavřená ve svém vlastním těle, stroj, který bezcitně upaluje pryč, řídila se pokyny, které nevycházely z její mysli.

Potom, tak náhle, jako se objevilo, ji nutkání k běhu opustilo. Lirael padla rozechvěle na zem a snažila se nasát vzduch do

prázdných plic. Každým svalem jí prochvívala bolest. Schoulila se do křečovitého klubíčka, divoce si masírovala lýtkové svaly a dusila výkřiky bolesti.

Někdo kousek od ní dělal totéž, a jakmile byla opět při smyslech, uvědomila si, že je to Sam. Odněkud zpředu k nim dopadalo kalné světlo, dostatečně silné na to, aby v něm rozeznala přirozené světlo, byť velmi rozptýlené.

Lirael se váhavě dotkla bandalíru se zvonci. Byl klidný, zvonce se nehýbaly. Sklouzla rukou k Nehimině jílci a s úlevou ucítla pevný zelený kámen v jeho hrušce a stříbrné drátky, které nebyly ničím jiným než stříbrnými drátky.

Sam zasténal a vstal. Levou rukou se opřel o stěnu a pravou si schoval pěstě. Lirael si všimla, jak rukou obežele trhl a jak se mu v dlani rozzářilo Výsadní světlo.

„Zmizela, víš,“ řekl, sklouzl po stěně a zůstal sedět naproti Lirael. Vypadal klidně, ale zjevně byl v šoku. Lirael si uvědomila, že v šoku je i ona sama, když se pokusila vstát a jednoduše to nedokázala.

„Ano,“ přitakala. „Výsada.“

„Ať jsme byli kdekoliv,“ pokračoval Sam, „Výsada tam nebyla. A co byla zač ta žena?“

Lirael zavrtěla hlavou, aby si ji pročistila i aby dala najevo, že mu není s to odpovědět. Vzápětí jí zavrtěla ještě jednou ve snaze vyburcovat myšlení do akce.

„Měli bychom... měli bychom se vrátit,“ řekla a vzpomněla si na Fenku, jak sama ve tmě čelí Mackovi a té zářící ženě. „Nemůžu Fenku opustit.“

„A co *tamta*?“ zeptal se Sam a Lirael hned věděla, koho myslí. „A Macek?“

„Vracet se nemusíte,“ ozval se hlas z temných zákoutí chodby. Lirael a Sam okamžitě vyskočili na nohy, když v sobě objevili novou sílu a odhodlání. Tasili meče a Lirael si uvědomila, že jednou rukou spočinula na Saranetu, ačkoli vůbec netušila, co se zvoncem hodlá udělat. Na mysli jí spontánně nevytanulo žádné moudro z *Knihy mrtvých* ani z *Knihy vzpomínek a zapomnění*.

„To jsem já,“ pravil hlas sklíčeně a do světla pomalu vstoupila Nezbedná Fenka s ocasem mezi nohama a sklopenou hlavou. Kromě tohoto pro ni netypického postoje se zdálo, že se vrátila do

normálního stavu – kolem krku jí opět žhnula sytá zář spousty Výsadních znaků, srst měla zaprášenou a zlatavou, s výjimkou hřbetu, kde byla černá.

Lirael neváhala. Odložila Nehimu, vrhla se na Fenku a zabořila své kamarádce tvář do huňaté šíje. Fenka jí bez obvyklého nadšení olízla ucho, a dokonce se ani nepokusila ji láskyplně dloubnout.

Sam se držel zpátky, meč stále sevřený v ruce.

„Kde je Macek?“ zeptal se.

„Přála si s ním mluvit,“ odpověděla Fenka a žalostně se vrhla Lirael k nohám. „Mýlila jsem se. Uvedla jsem vás do strašlivého nebezpečí.“

„Nerozumím,“ opáčila Lirael. Najednou se cítila neuvěřitelně unavená. „Co se stalo? Výsada... zdálo se, jako by Výsada... najednou přestala existovat.“

„To způsobil její příchod,“ vysvětlovala Fenka. „Je to její osud, její vědomé já bude provždy odloučeno od toho, co se rozhodla stvořit, od Výsady, jejíž součástí je její nevědomé já. Přesto zastavila ruku, i když si vás mohla tak snadno přivínout k tělu. Nevím proč ani co to může znamenat. Věřila jsem, že ztratila veškerý zájem o chod tohoto světa, a tak jsem se domnívala, že tamtudy projdeme bez újmy. Nicméně když jsou probuzeny starobylé síly, je vzhůru spousta bytostí. Měla jsem tušit, že to tak bude. Odpusťte mi to.“

Lirael Fenku nikdy neviděla tak pokořenou a to ji děsilo víc, než všechno ostatní, k čemu došlo. Podrbala ji mezi ušima a kolem čelisti a snažila se ji co nejvíc utěšit. Ale třásl se jí ruce a měla pocit, že se každým okamžikem trhavě rozvzlyká. Aby se je pokusila zklidnit, začala pomalu dýchat, odpočítávat nádechy i výdechy.

„Ale... co bude s Mackem?“ zeptal se Sam ještě jednou rozechvěle. „Vysvobodil se ze zakletí! Pokusí se zabít Abhorsenku... matku... nebo Lirael! Nemáme prsten, abychom ho mohli znovu spoutat!“

„Macek se jí už dlouho vyhýbal!“ zamumlala Fenka. Zaváhala, potom potichu dodala: „Myslím, že o Macka už si starosti dělat nemusíme.“

Lirael vypustila dech z plic a další už do nich nenabrala. Jak je možné, že se Macek nevrátí?

„Cože?“ vyhrkl Sam. „Ale vždyť on je... no, já nevím, ale je mocný... volnomagický duch...“

„Co je zač ta žena?“ zeptala se Lirael. Promluvila velmi přísně, chytila Nezbednou Fenku pod čelisti a zadívala se jí do hlubokých tmavých očí. Fenka se pokusila odvrátit, ale Lirael ji držela pevně. Zvíře zavřelo s jistou nadějí oči, ale když jí Lirael foukla na čenich, byla je nucena opět prudce otevřít.

„Když se to dozvíš, nijak ti to nepomůže, protože tomu nemůžeš rozumět,“ prohlásila Fenka a její hlas prostoupila velká únava. „Ona už vlastně ani neexistuje, zjeví se jen občas, nenápadně, v malých věcech. Kdybychom se tudy nevydali, nebyla by a teď, když jsme ji přešli, nebude.“

„Řekni mi to!“

„Ty víš, co je zač, aspoň do jisté míry,“ odpověděla Fenka. Dloubla nosem do Liraelina bandalíru a zanechala vlhký otisk na koženém pouzdře sedmého zvonce. Po čenichu jí pomalu skanula jediná slza a zvlhčila Liraelinu ruku.

„Astarael?“ zašeptal Sam nevěřícně. Ten nejděsivější zvonec, ten, kterého se během svého krátkého abhorsenského období jako opatrovník této sady zvonců nikdy ani nedotkl. „Tesklivá?“

Lirael Fenku pustila a zvíře jí chvatně vtlačilo hlavu do klína a dlouze si oddechlo.

Lirael ji opět podrbala mezi ušima, ale i když pod rukou cítila teplou psí srst, neubránila se, aby se nezeptala na otázku, kterou jí už jednou položila.

„A ty co jsi zač? Proč tě Astarael nechala jít?“

Fenka k ní vzhledla a bez okolků odpověděla: „Já jsem Nezbedná Fenka. Věrná služebnice Výsady a tvoje kamarádka. Navždy tvoje kamarádka.“

Tehdy už se Lirael rozplakala, ale utřela si slzy, chytila Fenku za obojek a odstrčila ji, aby mohla vstát. Sam zvedl Nehimu a potichu Lirael meč podal. Při Liraelině dotyku se na čepeli rozčeřily Výsadní znaky, ale neobjevil se na ní žádný nápis.

„Pokud jsi si jistá, že se Macek nevrátí, ať už spoutaný, nebo nespoutaný, potom se musíme vydat na cestu,“ řekla Lirael.

„Myslím, že ano,“ souhlasil Sam s jistými pochybami. „I když se cítím... cítím se tak nějak divně. Na Macka jsem si už zvykl a to se teď jen tak... jen tak vytratil? To ho jako... zabila?“

„Ne!“ zvolala Fenka. Při této představě se zatvářila překvapeně. „Ne.“

„A co tedy?“ zkoušel to Sam.

„To my se nedozvíme,“ odpověděla Nezbedná Fenka. „Náš úkol je před námi, a Macek zůstal za námi.“

„Jsi si naprosto jistá, že se nevydá za mojí mámou nebo za Lirael?“ ptal se ještě Sam. Znal dobře Mackovu nedávnou historii a odmalička byl varován před nebezpečím, které hrozí, když někdo odepne Mackovi obojek.

„Jsem si jistá, že tvoje máma je před Mackem v bezpečí za Zdí,“ ujistila ho Fenka a na otázku mu odpověděla jen zpolovice.

Sam se netvářil dvakrát přesvědčeně, ale po Fenčině ubezpečení pomalu a váhavě přikývl.

„Moc dobře nám to nezačalo,“ zašeptal. „Doufám, že se to zlepší.“

„Čeká nás slunce a cesta ven,“ pronesla Fenka. „Na slunci ti bude líp.“

„Už by měla být tma,“ poznamenal Sam. „Jak dlouho jsme v podzemí?“

„Nejmíň čtyři nebo pět hodin,“ ozvala se Lirael a zamračila se. „Možná i víc, takže slunce by svítit nemělo.“

Zamířila v čele skupinky napříč jeskyní, ale když se přiblížili k východu, bylo zřejmé, že to slunce opravdu je. Zanedlouho před sebou spatřili úzkou rozsedlinu a za ní jasně modrou oblohu, zamženou jemnou tříští z velkého vodopádu.

Jakmile rozsedlinou prošli, zjistili, že jsou několik set metrů na západ od vodopádu, u základny Dlouhých útesů. Slunce viselo v polovině západní oblohy a jeho záře vytvářela v ohromném oblaku tříště nad vodopádem několik duh.

„Je odpoledne,“ konstatoval Sam, když si zakryl oči, aby se na slunce zadíval. Upíral zrak podél řady útesů, potom zvedl ruku, aby změřil, kolik prstů je slunce nad obzorem. „Ještě nejsou ani čtyři.“

„Ztratili jsme prakticky celý den!“ vykřikla Lirael. Každé zpoždění prohlubovalo riziko neúspěchu a při tomto dalším

nepříznivém zvratu se jí zmocnila úzkost. Jak mohli strávit v podzemí skoro čtyřicet hodin?

„Ne,“ opravila ji Nezbedná Fenka, která nespouštěla ze slunce oči a větrila. „Celý den jsme neztratili.“

„Doufám, že ne víc,“ špitla Lirael. To přece ne. Kdyby se nějakým způsobem zdrželi pod zemí několik týdnů nebo ještě déle, na všechny snahy už by bylo příliš pozdě...

„Ne,“ pokračovala Fenka. „Je stejný den, jako když jsme odešli z Domu. Možná jen hodina od okamžiku, kdy jsme vlezli do studny. Možná méně.“

„Ale...“ Sam začal něco namítat, pak se však odmlčel. Zavrtěl hlavou a zadíval se zpátky na průrvu v útesu.

„Čas a Smrt spí bok po boku,“ pravila Fenka. „Oba spadají do Astaraelina hájemství. Pomohla nám, svým způsobem.“

Lirael přikývla, ačkoli neměla pocit, že by jí byl někdo nějak nápomocen. Cítila se otřesená a vyčerpaná a bolely ji nohy. Chtěla se schoulit na slunci a probudit se ve Velké clayrské knihovně s rozbolavělou šíjí po spánku na stole a mlhavou vzpomínkou na znepokojivé noční můry.

„Necítím tady žádné Mrtvé,“ řekla, když sen zapudila. „Jestliže jsme dostali darem jedno odpoledne, myslím, že bychom ho měli využít. Jak se dostaneme zpátky na ty útesy?“

„Asi sedm kilometrů na západ tam vede stezka,“ odpověděl Sam. „Je úzká a tvoří ji z větší části schody, takže není často používána. Její horní konec by měl být už kus nad mlhou a nad Chlořinými přísluhovači. Nejméně šedesát kilometrů dál je Západní průrva. Tou pak vede i ta cesta.“

„Jak se ta stezka se schody jmenuje?“ zeptala se Fenka.

„Já nevím. Myslím, že máma jí říkala prostě Schody. Je vlastně docela zvláštní. Je široká jen pro jednoho chodce a schody jsou nízké a hluboké.“

„Já ji znám,“ zvolala Fenka. „Tři tisíce schodů a to všechno jenom kvůli té skvělé vodě dole.“

Sam přikývl. „Je tam pramen a ta voda opravdu stojí za to. Chceš říct, že někdo celou tu stezku zbudoval jen proto, aby se mohl napít dobré vody?“

„Ano, zbudoval ji kvůli vodě, ale ne, aby ji pil,“ opravila ho Fenka. „Jsem ráda, že tam ta stezka ještě je. Jdeme k ní.“

Po těchto slovech vyrazila kupředu a přeskočila několik jakoby poházených balvanů, které pomáhaly skrýt rozsedlinu a jeskyně za ní.

Lirael se Samem ji následovali volnějším krokem a kameny přelezli. Oba byli ještě celí rozbolavělí a měli na dlouho o čem přemýšlet. Lirael přemýšlela o Fenčiných slovech: „Když jsou probuzeny starobylé síly, je vzhůru spousta bytostí.“ Věděla, že to, co vykopává Nicholas, je mocné a zároveň zlé, a bylo jí jasné, že objev té věci uvedl do pohybu řadu oklností včetně procitání Mrtvých po celém království. Nedošlo jí však, že by se mohly probudit i jiné síly a jak by to mohlo ohrozit jejich plány.

Ne že bychom tedy nějaký plán měli, pomyslela si. Jen se hnali pokusit zastavit Hráze a Nicholase a udržet to, co dosud klidně spočívalo v kopci, nadále pod zemí.

„Měli bychom mít pořádný plán,“ zašeptala si. Ale nenapadaly ji žádné skvělé myšlenky či strategie a musela se soustředit na šplhání mezi kameny a přes ně, zatímco následovala Nezbednou Fenku podél úpatí Dlouhých útesů, se Samem těsně v patách.

Kapitola 4.

Snídaně krkavců

Slunce už skoro zapadlo, když Lirael, Sam a Fenka dospěli k úpatí Schodů a daleko přes ratterlinskou pláň se rozprostřel stín Dlouhých útesů. Lirael snadno našla pramen – jasnou, kolotající tůňku širokou deset metrů –, ale víc času jim zabralo hledání počátku schodiště, neboť stezka byla úzká, vytesaná hluboko do stěny útesu a skrytá pod mnoha převisy a vyčnívajícími valy rozeklaných skal.

„Můžeme se po ní vydat i v noci?“ zeptala se Lirael nejistě a vzhledla do stínu útesů nad svou hlavou a k poslednímu slabému odlesku slunce ve výšce tří set metrů. Útes se táhl ještě výš a Lirael vůbec nedohlédla jeho vrcholu. V Clayrském ledovci už zlezla řadu schodišť a úzkých stezek, ale měla jen pramálo zkušeností s lezením pod otevřenou oblohou, v záři slunce a měsíce.

„Neměli bychom riskovat rozžít světlo,“ odpověděla Fenka, která byla poslední dobou nezvykle zamlklá. Pořád jí ochable visel ocas a vůbec s ním nevrtila ani nedováděla, jak mívala ve zvyku. „Mohla bych vás vést, i když za tmy to bude nebezpečný výstup, pokud se některé schody odlomily.“

„Bude jasně zářit měsíc,“ poznamenal Sam. „Včera v noci byl ve třetí čtvrti a je docela jasno. Ale vyjde až někdy k ránu. Nejdřív hodinu po půlnoci. Do té doby bychom měli vyčkat, pokud tedy nepočkáme celou noc.“

„Já čekat nechci,“ zašeptala Lirael. „Mám takový pocit... obavu, kterou nedokážu popsat. Ten výjev, o kterém mi řekly Clayry, jak jsem s Nicholasem, na Rudém jezeře... cítím, jako by se vytrácel,

jako bych ten okamžik měla nějakým způsobem propásnout. Že se stane spíš minulostí a ne možnou budoucností.“

„Určitě nám nepomůže, když se za tmy zřítíme z Dlouhých útesů,“ varoval ji Sam. „A než se pustíme do lezení, docela by mi bodlo něco k jídlu a několikahodinový spánek.“

Lirael přikývla. I ona byla vyčerpaná. Bolela ji lýtka a ramena měla otlačená od těžkého tlumoku. Bojovala však i s jinou únavou, kterou s ní bezesporu sdílel také Sam. S únavou duše. Ta vycházela z šoku nad ztrátou Macka; a teď si vlastně chtěla jen lehnout u chladivého pramene a usnout s planou nadějí, že se dočká jasnějšího dne. Byl to stejný pocit, na který si vzpomínala z dávnějších dnů. Tehdy to byla planá naděje, že usne a ráno se probudí se Zrakem. Nyní věděla, že nový den nepřinese nic dobrého. Potřebovali si odpočinout, ale ne příliš dlouho. Hráz s Nicholasem odpočívát nebudou, stejně jako Chlorr a její Mrtví pomocníci.

„Počkáme, dokud nevyjde měsíc,“ rozhodla, stáhla si ze zad tlumok a posadila se vedle něj na příhodný balvan.

Ale vzápětí byla opět na nohou, meč pohotově v ruce, ještě než si vůbec uvědomila, že ho tasila, a kolem ní se s nenadálým štekotem hnala Fenka. Lirael chvíli trvalo, než si uvědomila, že ve štekání není patrná žádná magická ozvěna, a další chvíli, než zahlédla cíl Fenčina útoku.

Mezi popadaným kamením kličkoval králík a zoufale se snažil vyhnout své psí pronásledovatelce. Honička skončila kus od útesů, ale nebylo jasné, s jakým výsledkem. Potom se do vzduchu začal zvedat velký oblak prachu a kamení, Lirael rozpoznala, že králík utekl pod zem a Fenka se pustila do horečnatého hrabání.

Sam pořád seděl vedle svého tlumoku. Postavil se několik vteřin po Lirael, uviděl, co se děje, a zase se posadil. Nyní se díval na roztržený otvor v horní chlopni tlumoku.

„Aspoň že my jsme naživu,“ řekla Lirael, poněvadž si jeho upřený mlčenlivý pohled na díru špatně vyložila jako žal nad ztrátou Macka.

Sam překvapeně vzhlédl. V ruce měl krabičku se šitím a chystal se ji otevřít.

„Ach tak, ale já jsem nepřemýšlel o Mackovi. Aspoň teda teď. Uvažoval jsem, jak bych mohl nejlíp zašít tu díru. Myslím, že ji budu muset zalátat.“

Lirael se zasmála, ze rtů jí bezděčně splynul zvláštní váhavý smích.

„Jsem ráda, že se můžeš soustředit na záplaty,“ řekla. „Já... já se pořád musím vracet k tomu, co se stalo. K těm zvoncům, které se pokoušely rozeznít, k té bílé paní... Astarael... k přítomnosti Smrti.“

Sam si vybral velkou jehlu a odkousl z cívky kus černé nitě. Když ji zasunoval do ouška jehly, zamračil se a potom jako by promluvil k zapadajícímu slunci, nikoli přímo k Lirael.

„Víš, je to zvláštní. Od té doby, co jsem se dozvěděl, že jsi místo mě nástupkyní Abhorsenky, už se nebojím. Ano, měl jsem nahnáno, ale to není to samé. Už nemám odpovědnost. Jasně, mám odpovědnost, protože jsem princ této země, ale teď už jsem odpovědný za běžné věci. Ne za nekromanty a Smrt a volnomagické bytosti.“

Odmlčel se, aby udělal uzlík na konci nitě, a tentokrát už se na Lirael podíval.

„A vyslanci mi dali tento plášť. Spolu s tou lžící. Lžící Tvůrců Zdi. Dali mi ho a mě tak napadá, jestli mi tím mí předkové nesdělují, že je dobré něco vytvářet. Že to se ode mě očekává. Něco tvořit a pomáhat Abhorsence a králi. A já se do toho pustím a budu to dělat podle svého nejlepšího vědomí, a jestli to podle mého nejlepšího vědomí nebude stačit, alespoň budu mít jistotu, že jsem udělal všechno, co je v mých silách, všechno, co je ve mně. Nemusím se snažit být někým jiným, někým, kým bych být nikdy nemohl.“

Lirael na to neodpověděla. Odvrátila oči a zadívala se do míst, odkud se vracela Fenka s bezvládným králíkem v tlamě.

„Vefeve,“ pronesla Fenka, ale oznámení zopakovala srozumitelněji, když upustila králíka Lirael k nohám. Už zase začala vrtět ocasem, byť jen jeho koncem. „Večeře. Seženu ještě jednoho.“

Lirael králíka zvedla. Fenka mu zlomila vaz a tak ho okamžitě zabila. Lirael vycítila jeho duši nablízku ve Smrti, ale vztyčila mezi nimi bariéru. Zvíře jí nehnutě viselo v ruce a Lirael si přála, aby se mohli pustit spíš do chleba a sýra, které jim nabalili vyslanci. Ale psi zůstanou psy, pomyslela si, a jestli je králíci vábí...

„Já ho stáhnou,“ nabídl se Sam.

„Jak ho upečeme?“ zeptala se Lirael a s radostí mu ho předala. Králíky už v minulosti jedla, buď syrové, ve své Výsadní podobě puštíka, nebo pečené a podávané v clayrských jídelnách.

„Myslím, že malým ohýnkem pod některým z těch balvanů nic nezkazíme,“ odpověděl Sam. „Tedy za chvíli. Kouř vidět nebude a pořádně zakryjeme plameny.“

„Nechám to na tobě,“ řekla Lirael. „Fenka si svou porci určitě sní syrovou.“

„Měla by ses vyspat,“ navrhl jí Sam, zatímco prstem zkoušel ostří krátkého nože. „Než toho králíka připravím, můžeš si na hodinku schrupnout.“

„Pěkně se staráš o svoji starou tetičku,“ poznamenala Lirael s úsměvem. Byla jen o dva roky starší, ale kdysi mu tvrdila, že je starší o mnohem víc, a on jí uvěřil.

„Pomáhám budoucí Abhorsence,“ odpověděl Sam a ne tak úplně v žertu se jí uklonil. Potom se shrbil, jedním zkušeným tahem nože nařízl kůži a stáhl ji z králíka v jednom kuse jako povlak z polštáře.

Lirael ho chvíli pozorovala, potom se otočila a uložila se na kamenitou půdu s hlavou na tlumoku. Nebylo to nic pohodlného, obzvláště když na sobě měla pořád zbroj a ani si nezula boty. Na tom však nezáleželo. Ležela na zádech a dívala se na oblohu, kde se vytrácely poslední zbytky modří, rozpíjela se čerň a rozsvěcovaly první mihotavé hvězdy. Necítila poblíž žádné Mrtvé, necítila ani náznak Volné magie a únava, která už v ní nějakou dobu přebývala, se ještě zestonásobila. Dvakrát, třikrát zamrkala; potom už oči neudržela otevřené a upadla do hlubokého a okamžitého spánku.

Když procitla, byla tma, jen hvězdy svítily a dobře ukrytý ohýnek matně pableskoval. Kousek opodál si všimla siluety sedící Fenky, ale Sam nikde, až potom zahlédla na zemi šmouhu podobající se člověku.

„Kolik je hodin?“ zašeptala. Fenka sebou trhla a přiběhla k ní.

„Bude půlnoc,“ odpověděla potichu. „Mysleli jsme, že bude nejlepší, když tě necháme spát, a potom jsem přesvědčila Sama, že si může taky zdřímnout a já zůstanu na stráži.“

„Řekla bych, že to nebylo snadné,“ podotkla Lirael, zvedla se na loktech a zaúpěla, když ucítila, jak ztuhlé má svaly. „Nestalo se nic?“

„Ne. Je ticho, jen obvyklé noční hemžení. Domnívám se, že Chlorr a Mrtví pořád stráží Dům a ještě mnoho dnů v tom budou pokračovat.“

Lirael přikývla. Tápavě se vydala mezi kameny a opatrně našlapovala k pramenu. Ten tvořil jedinou jasnou skvrnu v tiché temné noci a na jeho stříbřité hladině se odrážel hvězdný přísvit. Lirael si umyla tvář a ruce. Studený šok z vody jí pomohl k úplnému probuzení.

„Snědlas moji porci králíka?“ zašeptala, když doklopýtala zpátky ke svému tlumoku.

„Ne, kdepak!“ zvolala Fenka. „Jak bych mohla?! Sameth ho navíc nechal v kotlíku. Pod pokličkou.“

Ten by Fenku ani tak nezastavil, pomyslela si Lirael, když našla vedle dohořívajícího ohně malý cestovní litinový kotlík. Králíčí kousky byly sice předušené, ale jídlo bylo pořád teplé a chutnalo znamenitě. Bylinky buď našel Sam, nebo mu je přibalili vyslanci, Lirael byla ale rozhodně ráda, že mezi nimi nenašla rozmarýn. Tu rostlinu už nemohla ani cítit.

Než králíka dojedla, umyla si ruce a hrstí písku vydrhla u pramene kotlík, na obloze už začal stoupat měsíc. Jak říkal Sam, dorostl přes tři čtvrti, blížil se do úplňku a opravdu byla jasná noc. Lirael v jeho světle dokázala jasně rozeznat podrobnosti okolního terénu. Na cestu do Schodů jim to muselo stačit.

Sam se rychle probudil, když jím zatřásla, a hned sáhl po meči. Nemluvili – veškeré konverzaci zabráňovalo cosi v nočním tichu. Lirael zadusila oheň, Sam si šplíchl vodu na obličej a oba si navzájem pomohli nasadit tlumoky. Zatímco se připravovali, Fenka už pobíhala tam a zpátky, vrtěla ocasem a hořela nedočkavostí opět vyrazit na cestu.

Schody začínaly v hluboké rýze, která se táhla v útesu do hloubky dvaceti metrů, takže se jim zprvu zdálo, že půjdou tunelem. Ale zářez se otevíral obloze a záhy změnil směr a postupoval na západ vzhůru do skály. Všechny stupně měly úplně stejnou velikost, výšku, šířku i hloubku, takže výstup byl pravidelný a poměrně snadný, byť vyčerpávající.

Cestou vzhůru Lirael pochopila, že útes netvoří, jak si myslela původně, jediná, takřka svislá stěna drsné skály. Tvořily ji stovky

posunutých kamenných ploch, jako by někdo postavil svazek papírů, z něhož sklouzla řada jednotlivých stránek. Schodiště bylo zbudováno především mezi stěnami a na nich, kde ubíhalo, dokud se nemuselo stočit a být vysekáno hlouběji do útesu tak, aby mohlo dospět na další, vyšší úroveň.

Během jejich výstupu stoupal i měsíc a obloha se značně projasnila. Měsíc už vrhal stíny a vždy, když se zastavili, aby si odpočali, Lirael se zadívala po okolní krajině, ke vzdáleným kopcům na jihu a stříbřité stužce Ratterlinu na východě. Častokrát sice v sově podobě létávala nad Clayrským ledovcem a dvojitým skalním masivem Hvězdné hory a Slunečního pádu, ale tyto lety byly jiné. Soví smysly nebyly úplně stejné jako lidské a navíc doma vždy věděla, že s příchodem úsvitu ulehne do postele v bezpečí clayrské pevnosti. Lety nad ledovcem byly čirým dobrodružstvím. Tady šlo o něco mnohem závažnějšího, a proto si nemohla jen tak užívat chladu noci a jasného měsíce.

* * *

Rozhlížel se i Sam. Neviděl sice Zed' na jihu – ta byla za obzorem –, ale poznával okolní kopce. Jedním byl Barhedrin, dávný Rozeklaný hřeben, kde stál Výsadní kámen a od nastolení krále i věž, v níž se nacházelo nejjižnější velitelství gardy. Za Zdí se rozkládalo Ancelstierre. Podivuhodná země, a to i pro Sama, který tam chodil do školy. Země bez Výsady či Volné magie, s výjimkou severních oblastí přimykajících se ke Starému království. Sameth pomyslel na rodiče, kteří tam právě někde daleko na jihu přebývali. Pokoušeli se najít diplomatické řešení, na jehož základě by zabránili Ancelstieranům vysílat za Zed' jižanské uprchlíky, kteří by ve Starém království našli jistou smrt a po ní by byli vydáni na milost rozkazům nekromanta Hráze. Nemůže to být žádná náhoda, pomyslel si Sam mrzutě, že problém s jižanskými uprchlíky vyvstal zrovna v době, kdy se Hráz ujal řízení prací při odkrývání starobylého zla, uvězněného v blízkosti Rudého jezera. Všechno to zavání dlouhodobým, propracovaným plánováním, na obou stranách Zdi. Což bylo krajně nezvyklé a nevěstilo to nic dobrého.

Na co si mohl nekromant ze Starého království brousit zuby ve světě za Zdí? Sabriel a Prubíř se domnívali, že jejich nepřítel má v plánu přivést přes Zed' stovky tisíc Jižanů, jedem či kouzly je pozabíjet a proměnit je v armádu Mrtvých. Ale čím víc o tom Sam přemýšlel, tím víc o tom pochyboval. Pokud to byl jediný úmysl jejich nepřítele, co to potom vykopává? A jakou roli v tom všem má sehrát jeho kamarád Nicholas?

* * *

Když se měsíc pomalu spouštěl po obloze, zastavovali se stále častěji. Schody byly pravidelné a kvalitně zhotovené, oni se však pořád ubírali strmě vzhůru, a to byli unavení, už když na ně vstoupili. Fenka stále skákala vpředu a občas se vrátila, aby se ujistila, že jí jde její paní v patách, ale Lirael se Samem se už nedostávalo sil. Šlapali se strojovou pravidelností, se skloněnými hlavami. Dokonce i hnízdo čerstvě vylíhnutých skalních sov těsně u stezky přimělo Lirael jen k jedinému letmému pohledu a Sameth se po něm ani neohlédl.

Pořád se ubírali vzhůru, když se na východě začala rozpíjet rudá zář, která záhy zabarvila studený měsíční přísvit. Zanedlouho se rozednilo, měsíc vybledl a rozezpívali se ptáci. Po celé délce útesu ze skulin vylétávali drobní rorýsi a vydávali se na lov hmyzu vznášejícího se v ranním vánku.

„Musíme být blízko vrcholu,“ vydechl Sam, když se zastavili k dalšímu odpočinku; všichni tři za sebou na úzkém chodníku: Fenka nahoře ve výšce Liraeliny hlavy a Sameth dole s hlavou v úrovni Liraeliných kolen.

Sam se při svých slovech opřel o stěnu útesu, ale hned s výkřikem ucukl, když ho do nohou píchl trnitý stromek, který ušel jeho pozornosti.

Lirael si chvilku myslela, že se zřítí dolů, ale mladík záhy znovu nabyl rovnováhu a zkroutil se, aby si vytrhal trny.

Lirael si při pohledu do hlubin pomyslela, že Schody jsou za denního světla značně děsivější. Stačil by jediný úkrok doleva a zřítíla by se dolů; kdyby ne až na zem, tak přinejmenším na nejbližší kamennou římsu. Ta byla na tomto místě o dvacet metrů níže –

dostatečně daleko, aby si zpřelámala kosti, pokud by ji pád přímo nezabil.

„To mi vůbec nedošlo!“ zvolal Sam, už si přestal vytrhávat trny a klekl si, aby ze schodů před sebou odmetl prach a kamenné úlomky. „Ty schody jsou z cihel! Ale vždyť je i tak museli vytesávat do skály, tak proč je ještě obkládali?“

„To já nevím,“ odpověděla Lirael, než si uvědomila, že Sam tuto otázku ve skutečnosti pokládá sám sobě. „Záleží na tom?“

Sam vstal a ometl si kolena.

„Ne, myslím, že ne. Je to jenom zvláštní. Musela s tím být strašná práce, zvlášť když tady nevidím žádné stopy po využití kouzel. Myslím, že by se tu dali použít vyslanci, i když ti tu a tam utrousí nějakou tu značku...“

„Pojďme,“ pobídla ho Lirael. „Vylezeme na vrchol. Možná najdeme nějaké vodítko k výstavbě Schodů právě tam.“

* * *

Ale už dlouho předtím, než došli na vrchol, ztratila Lirael veškerý zájem o cedule nebo památníky stavitelům. Během zdolávání posledních přibližně sta metrů v ní zesílilo strašlivé tušení, které jí už nějakou dobu hlodalo v mysli a pozvolna nabývalo stále konkrétnějších rysů. Cítila, jak se jí stahuje žaludek, a věděla, že nahoře je čeká místo smrti. Nikoli nedávné smrti, nikoli smrti za poslední den, ale přesto smrti.

Věděla, že to vnímal i Sam. Když se kousek pod vrcholem konečně rozšířily schody, vyměnili si neradostné pohledy. Aniž si to řekli nahlas, přeskupili se z řady za sebou do řady vedle sebe. Fenka se mírně zvětšila a držela se po Liraelině boku.

Tušení smrti Lirael potvrdil větřík, který se do nich opřel na posledních schodech. Větřík, v němž se vznášel strašlivý zápach, a několik vteřin před výstupem na vrchol Schodů je upozornil, že se jim naskytne pohled na pusté pole poseté těly mnoha lidí a mul. Kolem mrtvol a na nich se shromáždilo početné hejno krkavců, kteří ostrými zobáky trhali maso a hašteřili se mezi sebou.

Naštěstí vyšlo záhy najevo, že krkavci jsou zcela obyčejní. Odletěli hned, když k nim vyrazila Nezbedná Fenka, a krákáním

vyjádřili znechucení, že je někdo vyrušuje od snídane. Lirael mezi nimi či v jejich nejbližším okolí necítila žádné Mrtvé, ale přesto vytáhla Saranet a tasila Nehimu. I na dálku jí její nekromantské smysly sdělovaly, že těla už tu leží několik dní, o čemž ji ubezpečil i zápach.

Fenka doběhla zpátky k Lirael a tázavě naklonila hlavu. Lirael přikývla a zvíře opět odskákal a čenichalo u země kolem těl ve stále větších kruzích, až zmizelo z dohledu za mimořádně velkým shlukem trnitého hloží. Z nejvyššího keře viselo tělo, které tam hodil nějaký silný vítr nebo bytost mnohem silnější než člověk.

Sam přišel k Lirael. V ruce třímal meč, na jehož čepeli na slunci bledě žhnuly Výsadní symboly. Už se rozbřesklo a zemi zalévalo syté a silné světlo. K tomuto poli smrti se vůbec nehodí, pomyslela si Lirael. Jak mohou nad tímto místem dovádět sluneční paprsky? Vždyť by tu měla být mlha a tma.

„Vypadá to na nějakou kupeckou karavanu,“ řekl Sam, když se vydali trochu dopředu. „Rád bych věděl, co...“

Ze způsobu, jak zůstala těla ležet na zemi, bylo zřejmé, že tito lidé před něčím prchali. Všechna těla kupců, rozpoznatelná podle bohatšího šatstva a absence zbraní, se nacházela blíže Schodům. Jejich strážce padly v jedné řadě při obraně svých zaměstnavatelů ve vzdálenosti asi dvaceti metrů, jako poslední obranný val, který se postavil nepříteli, před nímž nebylo možno utéct.

„Už tu leží týden nebo ještě déle,“ řekla Lirael, když došla k tělům. „Jejich duše jsou už dávno pryč. Doufám, že ve Smrti, ačkoli si nejsem jistá, jestli nebyly... shromážděny pro pozdější použití v Životě.“

„Ale proč tu zůstala ta těla?“ zeptal se Sam. „A co jim mohlo způsobit taková zranění?“

Ukázal na jednoho mrtvého strážce, jemuž něco na dvou místech propíchlo šupinovou zbroj. Otvory byly velké zhruba jako Samovy pěsti a na okrajích byly ožehnuté ocelové kroužky a kůže pod nimi zčernaly jakoby působením ohně.

Lirael opatrně vrátila Saranet do pouzdra a přešla se zblízka podívat na tělo a jeho zvláštní zranění. Když se blížila, snažila se nedýchat, ale několik kroků od mrtvol se najednou zarazila a zalapala po dechu. Přitom jí do nosu a do plic vnikl obludný zápach.

Byl nesnesitelný; začal se jí zvedat žaludek, musela se odvrátit a vrhla. Jen co skončila, Sam následoval jejího příkladu a oba se zbavili svých porcí králíka s chlebem.

„Promiň,“ omlouval se Sam. „Nesnesu, když vedle mě někdo zvrací. Jsi v pořádku?“

„Já ho znala,“ řekla Lirael a pohlédla zpátky na strážce. Dokud se zhluboka nenadechla, chvěl se jí hlas.

„Já ho znala. Před lety přišel na Ledovec a mluvil se mnou v Dolní jídelně. Nepadla mu tehdy šupinová zbroj.“

Vzala si láhev, kterou jí nabízel Sam, nalila si trochu vody do dlaní a vypláchla si ústa.

„Jmenuje se... Nemůžu si na to vzpomenout. Larrow nebo Harrow. Něco takového. Zeptal se, jak se jmenuju, a já mu nikdy neodpověděla...“

Zaváhala a už se chystala něco dodat, když tu se Sam prudce otočil.

„Co to bylo?“

„Co?“

„Nějaký zvuk, někde tamhle,“ řekl Sam a ukázal na mrtvou mulu ležící na okraji erozního výmolu, který ubíhal dolů k útesům. Hlava jí visela nad výmolem a nebylo na ni vidět.

Mula se jim přímo před očima zlehka pohnula; potom sebou trhla a sklouzla přes hranu do vymletého prostoru. Zadek však stále zůstal ležet na okraji propasti. Potom se zvířeti zadek a zadní nohy rozechvěly a roztřáslly.

„Něco ji požírá!“ vykřikla Lirael znechuceně. To už taky na zemi spatřila široké mělké rýhy, které do jedné vedly do žlabu. Leželo tu více těl: mul i lidí. Někdo... nebo něco je pak odtáhlo do úzkého výmolu.

„Necítím tu nic mrtvého!“ poznamenal Sam úzkostlivě. „Ty ano?“

Lirael zavrtěla hlavou. Sundala si tlumok, popadla luk, napjala tětivu a nasadila na ni šíp. Sam opět tasil meč.

Pomalů se vydali k výmolu, přičemž jim z očí mizely další a další části zvířete. Kousek od okraje zaslechli suchý hltavý zvuk, jako kdyby někdo nabíral lopatou písek. Občas ho doplnilo poněkud vodnatější zakloktání.

Přesto však pořád nic neviděli. Výmol byl hluboký a jen tři nebo čtyři metry široký a to, co v něm leželo, se nacházelo přímo pod mulou. Lirael pořád necítila přítomnost ničeho Mrtvého, ale ve vzduchu byl patrný jakýsi slabý puch.

Potom oba zároveň poznali, co to je. Štiplavý, kovový zápach Volné magie. Byl však velice chabý a nebylo možné určit, odkud se line. Možná z výmolu nebo ho přináší větřík.

Když je dělilo od okraje výmolu už jen několik kroků, s posledním zachvěním zmizely i nohy muly a kopyta vyletěla vzhůru v úděsné parodii živého pohybu. Opět se ozvalo a doprovodilo vodnaté zachroptění.

Lirael stanula na okraji a pohlédla pod sebe v nataženém luku a nasazený šíp prostoupený Výsadní magií. Neměla však do čeho střelit. Na dně výmolu se táhl jen dlouhý pás tmavého bahna, do něhož klesalo poslední kopyto. Volná magie byla cítit o poznání ostřeji, ale pořád se nemohla rovnat se žíravým zápachem, který Lirael cítila v blízkosti stilkena nebo jiných méně významných volnomagických elementálů.

„Co to je?“ zašeptal Sam. Levou ruku měl ohnutou, jako by chtěl seslat zaklínadlo, a na konci každého prstu mu hořel tenký zlatý plamen.

„Já nevím,“ hlesla Lirael. „Nějaká volnomagická obluda. Nikdy jsem o něčem takovém nečetla. Ráda bych věděla, jak...“

Když promluvila, bahno zabublalo, rozestoupilo se a odhalilo hluboký chřtán, který netvořila hlína ani tkáň, nýbrž čirá tma, již osvětloval dlouhý rozeklaný jazyk stříbrného ohně. Z otevřené tlamy se vyvalil puch Volné magie a shnilého masa, takřka hmatatelná vlna, před níž museli Lirael se Samem ustoupit. Jazyk stříbrného plamene vystřelil do vzduchu a dopadl na místo, kde Lirael stála ještě před krátkým okamžikem. Potom se z výmolu prudce vztyčila velká zabláčená hadí hlava a zůstala nad nimi hrozivě viset.

Lirael se zapotácěla dozadu a vypustila šíp. Sam napřáhl ruku a zařval aktivační znaky, které vyslaly ke zvedajícímu se netvorovi z bahna, krve a tmy rachotící, praskající spršku plamenů. Oheň dopadl na stříbřitý jazyk a do všech stran vybuchla záplava jisker, které zapálily trávu. Zdálo se, že šíp ani Výsadní oheň netvora neohrozily,

přesto však couvl a Lirael se Samem na nic nečekali a honem se stáhli.

„Kdo se mě opovažuje rušit při hodování?!“ zaryčel hlas, mnohonásobný a zároveň jediný, a mísil se se ržáním mul a voláním umírajících mužů. „Hodování, na které jsem tak dlouho čekal?“

Lirael v odpověď zahodila luk a tasila Nehimu. Sam dál drmolil znaky a mečem je vykresloval ve vzduchu, kde z nich splétal mnoho složitých symbolů. Lirael udělala půlkrok kupředu, aby Sama před dokončením zaklínadla ochránila.

Sam ho zakončil hlavním symbolem a ten mu během zaklínání zahalil ruku zlatými plameny. Byl to symbol, o němž Lirael věděla, že by mohl nepřipraveného zaklínače snadno sežehnout, a když se objevil, jemně ucukla. Přesto ze Samovy ruky hladce vyklouzl a zaklínadlo zůstalo viset ve vzduchu jako žhnoucí ornament spojených znaků, připomínající pás zářících hvězd. Potom Sam opatrně uchopil jeden konec, celou síť si roztočil nad hlavou a vypustil ji na netvora a přitom vykřikl: „Nedívej se!“

Následoval oslepující záblesk, ozval se ryk jakoby ječícího sboru a pak nastalo ticho. Když se opět podívali, po netvorovi nebylo ani památky. V trávě hořely malé ohýnky, nad nimiž se splétaly prstence kouře, aby zahalily pole štiplavým příkrovem.

„Co to bylo?“ zeptala se Lirael.

„Zaklínadlo ke spoutávání,“ odpověděl Sam. „I když jsem si nikdy nebyl jistý čeho. Myslíš, že fungovalo?“

„Ne,“ ozvala se Fenka a Lirael i Sam polekaně vyskočili. „Ačkoli bylo dostatečně jasné, aby sdělilo všem Mrtvým bytostem mezi tímto polem a Rudým jezerem, kde se zrovna nacházíme.“

„Jestli bylo k ničemu, tak kde ta stvůra je?“ divil se Sam. Při svých slovech se úzkostlivě rozhlížel, po okolí pátrala zrakem i Lirael. Pořád cítila Volnou magii, byť opět jen zlehka, a nebyla schopna určit, zda zápach vychází z oblaků vířícího kouře.

„Je nejspíš pod našima nohama,“ řekla Fenka. Najednou strčila nos do malé díry a odfrkla si. Přitom vyslala do vzduchu mračno prachu. Lirael se Samem odskočili, zaváhali, jestli nemají vzít nohy na ramena, a potom se k sobě pomalu přitiskli zády, zbraně připravené v rukou.

Kapitola 5.

Větre, duj, dešti, přijď!

„Kde přesně pod našima nohama!?“ zvolal Sam. Úzkostlivě se pod sebe podíval, tasený meč a napřaženou ruku připravenou seslat kouzlo.

„Co uděláme?“ zeptala se Lirael rychle. „Víš, co to bylo? Jak s tím můžeme bojovat?“

Fenka u země opovržlivě začenichala.

„Bojovat nebude potřeba. To byl ferenk, mrchožrout. Ferenci se jen chvástají a hrozí. Tenhle už je teď několik metrů pod zemí a kamením. Vyleze zase až v noci a kdoví, jestli ne až té zítřejší.“

Sam si pečlivě prohlížel zem pod nohama, protože Fenčiným slovům nedůvěřoval, Lirael se zatím sklonila, aby si s ní promluvila.

„O volnomagických stvůrách, kterým se říká ferenci, jsem nikdy nic nečetla,“ řekla jí. „A to ani v žádné z knih, které jsem studovala, abych se dozvěděla něco o stilkenech.“

„Tam by se o ferencích ani psát nemělo,“ odpověděla Fenka. „Jsou to elementální bytosti, duchové kamení a bahna. Když byla stvořena Výsada, stali se kamením a blátem. Několik mohlo vyklouznout, ale ne sem... na tak hojně navštěvované místo...“

„Jestli to byl jen mrchožrout, kdo zabil tyhle ubožáky?“ ptala se Lirael. Uvažovala, co způsobilo zranění, kterých si všimla, a vůbec se jí nelíbil směr, kam se ubírají její myšlenky. Většina mrtvol, stejně jako strážce, byla provrtána dvěma otvory a kolem nich bylo šatstvo a kůže popálené.

„Určitě nějaká volnomagická bytost, nebo bytosti,“ řekla Fenka. „Ale ne ferenk. Myslím, že něco podobného stilkenovi. Možná jerrek

nebo hiš. Při vytvoření Výsady se vzepřelo mnoho tisícovek volnomagických bytostí, které však byly později uvězněny a různým způsobem přinuceny sloužit. Byly to celé rasy nebo tvorové jedinečné povahy, takže o nich nemůžu mluvit s naprostou jistotou. Všechno to komplikuje ještě skutečnost, že tu dávno uvnitř trnitého kruhu stávala výheň. V kamenné kovadlině této výhni byla spoutána jistá bytost, ale teď tu nemůžu najít ani tu kovadlinu, ani žádné další pozůstatky. Je možné, že ty lidi zabilo to, co tu bylo spoutáno, ale nemyslím si, že...“

Fenka se odmlčela, aby ještě jednou zavětrila u země, udělala kolečko, roztržitě si rafla po ocasu a potom se posadila, aby se Lirael svěřila se svým závěrem.

„Možná to byl dvojitý jerrek, ale spíš se domnívám, že za to vraždění můžou dva hišové. Ať už to ale udělal kdokoli, bylo to ve službě nějakému nekromantovi.“

„Jak to víš?“ zeptal se Sam. Když Fenka začala chodit v kruhu, sám s tím přestal, ačkoli pořád upíral oči na zem. Teď kromě vyskakujícího ferenka pátral i po stopách kamenné kovadliny. Ne že by ale nějakou kovadlinu někdy zahlédl.

„Na základě těch stop a důkazů,“ opáčila Fenka. „Těch zranění, toho zápachu, který tu pořád visí, toho trojprstého otisku v měkké hlíně, toho těla, co visí na tom stromě, toho trní servaného z několika větví v rámci obřadu... to všechno mi prozrazuje, co tudy prošlo, tedy do určité míry. Pokud jde o tohoto nekromanta, jerreci, hišové nebo všechny další opravdu nebezpečné volnomagické bytosti se v průběhu tisíce let probudili pouze při zvuku Mosraela a Saranetu nebo na přímé zavolání, kdy byla vyslovena jejich tajná jména.“

„Byl tu Hráz,“ zašeptala Lirael. Sam při zmínce o tomto jménu ucukl a na zápěstích mu ztmavly jizvy po popáleninách. Ale nepodíval se na ně ani se neodvrátil.

„Možná,“ připustila Fenka. „Určitě to nebyla Chlorr. Vyšší Mrtvý by zanechával jiné stopy.“

„Zemřeli před osmi dny,“ pokračovala Lirael. Nebádala nad tím, jak to poznala. Když se podívala na mrtvoly, prostě jí to došlo. Souviselo to s jejím postavením Abhorsenky. „Jejich duše nikdo nevzal. Podle *Knihy mrtvých* by neměly být za Čtvrtou branou. Mohla bych vstoupit do Smrti a nějakou najít...“

Zarazila se, když Fenka i Sam zavrtěli hlavami.

„Já myslím, že to není moc dobrý nápad,“ řekl Sam. „Co by ses tam dozvěděla? Víme, že se tu potulují tlupy Mrtvých, nekromantů a kdovíčeho dalšího.“

„Sam má pravdu,“ přidala se Fenka. „Z jejich úmrtí se nic užitečného nedozvíme. A jelikož na nás Sam už upozornil, když použil Výsadní magii, dopřejme těmto ubožákům očištný oheň, aby nikdo nemohl zneužít jejich těla. A měli bychom si pospíšet.“

Lirael přimhouřila oči před ostrým sluncem a podívala se přes pole do míst, kde ležel mladík, kterého kdysi poznala jako Barru. S pohledem se jí vybavilo i jeho jméno. Napadlo ji, že by Barru mohla vyhledat ve Smrti a říct jeho duši, že ta dívka, na niž už před mnoha lety nejspíš zapomněl, si vždycky přála ho oslovit, možná ho i políbit, udělat cokoli jiného než se ukrýt za vlasy a rozplakat. Ale i kdyby Barru ve Smrti našla, věděla, že ten už si dávno nebude dělat hlavu s věcmi ze světa živých. A jeho duši by nehledala kvůli němu, ale kvůli sobě, a takový přepych si dovolit nemohla.

Všichni tři stanuli nad nejbližším tělem. Sam vykreslil Výsadní symbol ohně, Nezbedná Fenka zaštekala symbol očišťování a Lirael vykreslila symboly klidu a spánku a všechny znaky stáhla dohromady. Symboly se setkaly a zajiskřily muži na hrudi, proměnily se na plápolající zlatavé plameny a za okamžik vybuchly, aby strávily celé tělo. Potom oheň uhasl stejně rychle, jako se vzňal, a zanechal po sobě jen popel a kousky roztaveného kovu, které kdysi bývaly přezkou na opasku a čepelí nože.

„Šťastnou cestu,“ řekl Sam.

„Jdi klidně,“ řekla Lirael.

„Nevracej se,“ řekla Fenka.

Potom začali vykonávat obřad jednotlivě a co nejrychleji se pohybovali mezi těly. Lirael si všimla, jak byl Sam zprvu překvapen a potom se zjevnou úlevou přijal, že Nezbedná Fenka umí sesílat Výsadní znaky a vykonávat obřad, který by nesvedl žádný nekromant nebo čistý volnomagický netvor vzhledem k jeho neslučitelnosti se silami, kterými vládnou.

Třebaže byli na práci tři, když skončili, slunce už svítilo vysoko na obloze a blížilo se poledne. Nepočítaje neznámé množství těl, které si vzal do svého bahenního doupěte ferenk, na poli u hloží

zahynulo třicet osm mužů a žen. Nyní zůstaly na poli jen hromádky popela a hnijící muly a navrátníci se krkavci dávali krákáním najevo nespokojenost nad tím, jak se jim zmenšila hostina.

Lirael si první všimla, že jeden z krkavců není živý. Seděl na hlavě jedné muly a předstíral, že do ní klove, ale ve skutečnosti upíral černá očka na Lirael. Jeho přítomnost vycítila dříve, než ho spatřila, ale nebyla si jistá, zda cítí smrt, k níž tu došlo před osmi dny, nebo přítomnost Mrtvého. Jakmile na ptáka upřela pohled, pochybnosti ji opustily. Duše krkavce byla dávno pryč a nyní na jejím místě v opeřeném těle dlelo něco zhnisaného a zlého. Něco, co bylo kdysi člověkem, proměněné dlouhými věky strávenými ve Smrti, léty promarněnými nekonečným bojem o návrat do Života.

Nebyla to mrchovrána. Ačkoli tělo bylo krkavčí, obývala ho mnohem silnější duše, než jaká byla kdy použita k oživení hejna čerstvě zabitých vran. Pták seděl v plné záři slunce, a tak jeho duše musela spočívat nejméně za Čtvrtou nebo Pátou branou. Krkavčí tělo, které použila, muselo být čerstvé, neboť taková duše by jakékoli tělo rozložila během jediného dne.

Lirael prudce sáhla po Saranetu, ale když zvonec vytrhla, Mrtvý tvor vystřelil do vzduchu a mezi hložími se začal těsně nad zemí rychle vzdalovat na západ. Za letu z něj odpadávalo peří a kousky mrtvého masa. Lirael si uvědomila, že zanedlouho z něj zbude jen kostra, ale i to, že k pohybu peří nepotřebuje. Hnala ho Volná magie, nikoli živé šlachy.

„Mělas ho chytit,“ vytkla jí Fenka. „Ten zvonec by ještě slyšel, i za tím hloží. Doufejme, že to byla nezávislá duše; jinak se na nás sesypou – přinejmenším mrchovrány.“

Lirael vrátila Saranet zpátky do pouzdra. Opatrně držela jeho srdce, dokud vedle něj nevkloztl kožený jazyk, který zvonec umlčoval.

„Překvapil mě,“ přiznala se potichu. „Příště budu rychlejší.“

„Měli bychom se vydat na cestu,“ řekl Sam. Podíval se na oblohu a povzdechl si. „I když jsem doufal, že si trochu odpočineme. Na pochod je moc horko.“

„Kam půjdeme?“ zeptala se Lirael. „Je tu někde v okolí nějaký les, kde bychom se mohli skrýt před mrchovránami?“

„Nejsem ji jistý,“ odpověděl Sam. Ukázal na sever, kde se terén zvedal do nízkého návrší a kde hloží přecházelo do pole, které muselo být kdysi obdělávané, ačkoli nyní na něm rostl jen plevel a mladé stromky. „Z toho kopce se můžeme rozhlédnout. Stejně se musíme ubírat zhruba severovýchodním směrem.“

Když odešli z pohřebiště, už se neohlédli. Lirael se snažila dívat všude kolem. Zrak a smysl pro Smrt měla vyladěné na sebemenší předzvěst Mrtvých. Fenka skákala vedle ní a Sam kráčel po její levici s odstupem několika kroků.

Ubírali se do kopce podél zbytku nízké kamenné zídky. Kdysi oddělovala dva pozemky: na vyšší pastvině se mohly pást ovce a na poli pod ním se něco pěstovalo. Ale to bylo už dávno a zídku celá desetiletí nikdo neopravoval. Někde, asi kilometr od nich, měly stát rozvaliny hospodářství, pobořené dvory, zasypaná studna. Stopy prozrazující, že zde kdysi žili lidé, kterým se nevedlo příliš dobře.

Z výšky viděli na Dlouhé útesy, táhnoucí se na východ a na západ, a zvlněné kopce náhorní plošiny. Viděli na Ratterlin, vinoucí se ze severu na jih, a oblak nad vodopádem. Abhorsenův Dům skrývaly kopce, ale pořád bylo vidět přízračné vrcholky mlžných hradeb, které ho obklopovaly.

Před několika sty let, před příchodem Kerrigora, by spatřili i statky, vesnice a obdělávaná pole. Nyní, dvacet let po restauraci krále Prubříře, byla tato část království z větší části opuštěná. Malé hájky se spojily a vytvořily lesy, z jednotlivých stromů se staly nové hájky a vysušené mokřady se opět spokojeně proměnily na bažiny. Lirael věděla, že někde tam stojí i vsi, ale žádnou nezahlédla. Ležely daleko od sebe, protože byla nahrazena či opravena jen hrstka Výsadních kamenů. Vytvářet nebo opravovat Výsadní kameny mohli jen Výsadní mágové královské krve – ačkoli běžný kámen mohla rozštěpit krev jakéhokoli Výsadního mága. V průběhu dvou století mezivládí bylo zničeno příliš velké množství Výsadních kamenů, aby se daly opravit třeba i za dvacet let tvrdé práce.

„Do Okraje jsou to nejmíň dva, možná tři dny nepřerušovaného pochodu,“ řekl Sam, ruku napřaženou na severoseverozápad. „Rudé jezero leží za těmito horami, které my, jak vám můžu s radostí oznámit, obejdeme z jihu.“

Lirael si zastínila oči před sluncem a přimhouřila víčka. V dále rozeznávala náznaky horských vrcholů.

„Tak to abychom se vydali na cestu,“ řekla. Stále si stíníc oči rukou, otočila se kolem své osy s pohledem upřeným na oblohu. Prohlížela si nádhernou, jasnou modř, ale věděla, že zanedlouho spatří výmluvné černé tečky – vzdálená hejna mrchovran.

„Mohli bychom zamířit napřed do Roblova,“ navrhl Sam, který také upíral oči na nebe. „Hráz se stejně brzy dozví, kde jsme, a v Roblově bychom mohli sehnat nějakou pomoc. Je tam stanoviště gardy.“

„Ne,“ opáčila Lirael zamyšleně. Daleko na severu zahlédla hradbu naducaných, černě pruhovaných mračen a dostala nápad. „Jenom bychom dostali do obtíží další lidi. Kromě toho si myslím, že vím, jak bychom se mohli zbavit mrchovran, nebo se před nimi aspoň ukryli – i když to nebude moc příjemné. Zkusíme to o něco později. Před soumrakem.“

„Co máš v plánu, má paní?“ zeptala se Fenka důstojně. Zhroutila se Lirael u nohou a s vyplazeným jazykem hekala, aby se po výstupu do kopce trochu zchladila. Byl to obtížný úkol, protože obloha byla jako vymetená a na slunci bylo stále větší horko.

„Přihvízdáme si dešťová oblaka,“ odpověděla Lirael a ukázala na vzdálenou peřinu mračen. „Pořádný liják a vítr odfouknou mrchovrány, v dešti bude těžší nás najít a taky za námi zametou stopy. Co myslíte?“

„Výborný plán!“ zvolala Fenka souhlasně.

„Myslíš si, že sem ten dešť přivoláme?“ zeptal se Sam podezíravě. „Řekl bych, že ten mrak je někde nad Vysokým Mostem.“

„Můžeme to zkusit,“ namítla Lirael. „I když víc mračen je na západě...“

Slova se jí rozplynula na rtech, když se soustředila na černější oblačnou masu za kopci, blíže k západním horám. I na takovou dálku v nich vycítila něco nepatřičného a při bedlivém pohledu v mračnách zahlédla odlesky blesků.

„Ta, myslím, radši ne.“

„Ne,“ zavrčela Fenka a hlas jí zazněl někde hluboko v hrudi. „Tam kopou Nicholas s Hrázem. Obávám se, že už odkryli to, co hledají.“

„Vsadím se, že Nick netuší, že dělá něco špatného,“ poznamenal Sam rychle. „Je to dobrý člověk. Neudělal by nic, čím by někomu úmyslně ublížil.“

„To doufám,“ podotkla Lirael. Zase ji napadlo, co vlastně udělají, až se dostanou do cíle své cesty. Proč Hráz potřebuje Nicholase? Co to tam vykopávají? Co má jejich nepřítel v konečném důsledku za lubem?

„Rozhodně bychom se neměli zastavovat,“ pronesla nakonec, když odtrhla oči od vzdáleného tmavého mračna a jeho mihotajících se blesků a zadívala se na zvlněnou krajinu na západě. „Co kdybychom se vydali tamtím údolím? Táhne se správným směrem a je tam docela dost stromů a nějaká bystřina.“

„Ze které už měla být prakticky malá řeka,“ dodal Sam. „Nevím, co se tady dole stalo s jarními dešti.“

„Počasí se dá ovládat dvěma směry,“ prohodila Fenka zamyšleně. Pořád upírala zrak k horám. „Možná není žádná náhoda, že se dešťové mraky drží na severu. Přitáhnout je na jih by bylo dobré hned z několika důvodů. A byla bych ještě radši, kdybychom dokázali zastavit tu bouřku s blesky.“

„O to bychom se, myslím, mohli pokusit,“ řekl Sam váhavě, ale Fenka zavrtěla hlavou.

„Ta bouřka nebude reagovat na žádná klimatická zaklínadla,“ vysvětlovala. „Je tam příliš mnoho blesků a ty potvrzují obavy, které už jsem chtěla zavrhnout. Nenapadlo mě, že to najdou tak rychle nebo že se to bude dát tak snadno vykopat. Měla jsem to tušit. Astarael nekráčí lehce po zemi, a jestli už je ferenk na svobodě...“

„Jaké to?“ zeptala se Lirael úzkostlivě.

„Ta věc, kterou vykopává Hráz,“ řekla Fenka. „Víc ti řeknu, až nebude zbytí. Nechci ti nahánět strach nebo vyprávět starodávné příběhy jen tak nazdařbůh. Pořád je tu několik možných vysvětlení a starobylých ochranných mechanismů, které by ještě mohly odolat, i kdyby se ukázalo, že došlo k nejhoršímu. Ale musíme si pospíšet!“

Po těchto slovech Fenka vyskočila a vyrazila po stráni dolů. S vyceněnými zuby kličkovala mezi mladými stromky s bílou kůrou a stříbřitě zelenými listy a přeskočila další pobořenou kamennou zídku.

Lirael se Samem se na sebe podívali a potom pohlédli na mračna vířící blesky.

„To nemusela,“ postěžovala si Lirael a už otvírala ústa, aby položila další otázku. Potom se značně pomalejším tempem vydala za Fenkou. Kouzelní psi jsou možná k neutahání, ale Lirael byla na pokraji sil. Čekalo je dlouhé a vyčerpávající odpoledne, pokud ne něco horšího, neboť pořád existovala šance, že je najdou mrchovrány.

„Cos to udělal, Nicku?“ zašeptal Sam. Potom vykročil za Lirael a už špulil rty, uvažoval, jaké Výsadní znaky budou zapotřebí, aby odklonili dešťový mrak na obloze vzdálený přes tři sta kilometrů.

* * *

Celé odpoledne kráčeli stálým tempem, jen s krátkými přestávkami, podél bystřiny protékající mělkým údolím mezi dvěma víceméně rovnoběžnými pásy kopců. Údolí bylo lehce zalesněné a poskytovalo chabý stín před sluncem, které Lirael připadalo obzvláště nepříjemné. Už měla trochu spálený nos a lícní kosti a nedostávalo se jí času ani energie, aby si kůži ošetřila nějakým zaklínadlem. To jí také mrzutě připomínalo rozdíly, které ji trýznily celý život. Skutečné Clayry měly snědou kůži a nikdy se nespálily – po pobytu na slunci jen ztmavly.

Když se začalo slunce pomalu kutálet za západní hory, s jistým půvabem se už pohybovala pouze Fenka. Lirael se Samem byli vzhůru skoro osmnáct hodin, z nichž většinu strávili lezením do Dlouhých útesů nebo trmácivým pochodem. Ať se jakkoli snažili zůstat bdělí, klopýtali a usínali za chůze. Nakonec Lirael rozhodla, že si musí odpočinout, a měli zastavit ihned, jak spatří nějaké hájitelné místo, které by přinejmenším z jedné strany chránila tekoucí voda.

O půl hodiny později, zatímco se nepřestávali potácet a údolí se začínalo zužovat a terén stoupat, byla Lirael ochotna utábořit se kdekoliv, kde by se mohli jen tak svalit i bez ohledu na přítomnost tekoucí vody. Kolem nich řídly stromy a přecházely do nízkého křoví a neduživé trávy. Došli na další pole, které se vracelo do náruče divočiny a bylo zcela otevřené útokům nepřátel.

Právě když Lirael se Samem byli sotva schopni udělat další krok, našli dokonalé místo. Upozornilo je na ně slabé ševlení vodopádu a pak uviděli pasteveckou chýši zbudovanou na kůlech nad bystřinou

na úpatí dlouhého, ale nepřiliš vysokého vodopádu. Chýše tvořila zároveň přístřešek i lávku a vypadala tak bytelně postavena ze železného dřeva, že na ní byly stěží patrné stopy opotřebení s výjimkou několika došků, které se uvolnily ze střechy.

Fenka v okolí chýše chvíli čenichala, prohlásila, že je sice špinavá, ale obyvatelná, a pletla se Lirael a Samovi pod nohy, když do ní chtěli vyšplhat.

Uvnitř byla silná vrstva špíny, protože obydlí kdysi zaplavila povodeň a po ní zůstalo na podlaze velké množství bahna. Ale Lirael a Sam už neměli sílu se nad tím pozastavovat. Jestli budou spát na hlíně venku, nebo uvnitř, jim bylo srdečně jedno.

„Fenko, budeš držet první hlídku?“ zeptala se Lirael, když se s úlevou vysoukala z popruhů tlumoku a položila ho do kouta.

„Já můžu hlídat,“ namítl Sam, ale jeho slova usvědčilo ze lži mohutné zívnutí.

„Já budu hlídat,“ řekla Nezbedná Fenka. „I když tu můžou být králíci...“

„Nevzdaluj se ale z dohledu,“ varovala ji Lirael. Vytáhla Nehimu a položila si meč na tlumok, aby jej měla pohotově k ruce, a potom totéž udělala s bandalírem. Zůstala v botách, protože se rozhodla, že se radši nebude zabývat stavem svých nohou po vyčerpávajícím dvoudenním pochodu.

„Vzbud' nás za čtyři hodiny prosím,“ dodala Lirael, když se svezla po stěně a zůstala o ni opřená. „Musíme přivolat dešťové mraky.“

„Ano, paní,“ odpověděla Fenka. Nevlezla si dovnitř, ale zůstala sedět u zurčící vody s nastraženýma ušima, jestli neuslyší nějaký vzdálený zvuk. Možná králíky. „Chcete, abych vám taky donesla uvařené vajíčko a topinku?“

Ale žádné reakce už se nedočkala. Když Fenka za chvíli do chýše nahlédla, Lirael i Sam tvrdě spali zhroucení na svých tlumocích. Fenka si dlouze povzdechla a sama také ulehla, ale uši měla pořád nastražené a oči na stopkách, upírala je do noci ještě dlouho poté, co se letní soumrak rozplynul do tmy.

Před půlnocí se Fenka otřepala a probudila Lirael olíznutím tváře a Sama tlapkou, položenou na hrud'. Oba sebou trhli a hned se natáhli po mečích, než se jim oči přizpůsobily kalnému světlu linoucímu se z Výsadních znaků na Fenčině obojku.

Studená voda z bystřiny je probrala o trochu víc. Rychlé smočení následovala nezbytná očista kousek dál po proudu. Když se vrátili, všichni tři se energicky pustili do sušeného masa, slisovaných sušenek a sušeného ovoce, ačkoli Fenka litovala, že nemá k dispozici králíka nebo třeba chutný kousek ještěrky.

V noci nezahlédli dešťová mračna, ani na nebi posetém hvězdami, ani ve svitu vycházejícího měsíce. Ale věděli, že mračna se nikam nevypařila a číhají na dalekém severu.

„Budeme muset odejít hned, jak vytvoříme zaklínadlo,“ varovala je Fenka, zatímco Lirael se Samem stáli pod hvězdami a potichu se bavili, jak přivolají mračna a déšť. „Takové Výsadní kouzlo přivolá všechny Mrtvé nebo volnomagické bytosti na vzdálenost několika kilometrů.“

„Stejně musíme pokračovat v cestě,“ opáčila Lirael. Spánek ji do jisté míry vzkřísil, ale přesto pořád toužila po pohodlí lenošky ve své malé komůrce ve Velké clayrské knihovně. „Jsi připravený, Same?“

Sam si přestal broukat a odpověděl: „Ano. Jen jsem tak uvažoval, jestli bys přistoupila na menší obměnu obvyklého kouzla. Myslím, že abychom přitáhli mračna až sem, budeme se muset uchýlit k silnějšímu zaklínání.“

„Jistě,“ řekla Lirael. „Co chceš udělat?“

Sam jí rychle vysvětlil svůj záměr a potom ho ještě zopakoval, aby se Lirael ujistila, že pochopila, co má v úmyslu. Obvykle oba zároveň hvízdali stejné znaky. Sam se chtěl pokusit o zahvízdání odlišných, ale doplňujících se znaků, aby v konečném důsledku spletl dvě různá klimatická zaklínadla. Zaklínadlo hodlali ukončit a aktivovat tím, že pronesou zároveň *dva* hlavní znaky, když se obvykle používal jen jeden.

„Bude to fungovat?“ zeptala se Lirael úzkostlivě. Neměla žádné zkušenosti, pokud šlo o práci s dalším Výsadním mágem na tak složitém zaklínadle.

„Bude mnohem účinnější,“ odpověděl Sam sebejistě.

Lirael chtěla slyšet ujištění i od Fenky, ale když se na ni podívala, zvíře jí nevěnovalo pozornost. Upíralo oči zpátky na jih a soustředilo se na něco, co Lirael se Samem neviděli ani necítili.

„Co tam je?“

„Já nevím,“ řekla Fenka, natočila hlavu a s rozechvělými nastraženými ušima poslouchala noční zvuky. „Myslím, že nás něco pronásleduje, ale je to pořád daleko...“

Podívala se zpátky na Lirael a Sama.

„Proveďte to svoje klimatické zaklínadlo a zmizíme odsud!“

* * *

Asi osm kilometrů po proudu od pastevecké chýše se brodil mělčinou velmi malý mužíček – bezmála trpaslík. Kůži měl bílou jako kost a vlasy a vousy měl ještě bělejší, tak bílé, že zářily ve tmě, a dokonce i ve stínu stromů svěšených nad hladinou.

„Já jí ukážu,“ bručel si albín, ačkoli nablízku nebyl nikdo, kdo by jeho vztekklý proslov poslouchal. „Dva tisíce let otroctví a potom...“

Zarazil se uprostřed slova, vrhl se k vodě a vnořil do proudu ruku s křivými prsty. Za okamžik ji vytáhl a držel zmítající se rybu, bez meškání ji kousl za oči, aby jí přerušil míchu. Zuby, jasně se blyštící ve světle hvězd, měl mnohem ostřejší než obyčejný člověk.

Potom rafl po rybě ještě jednou a po vousech mu skanula krev. Během několika minut celou kořist spořádal. Když plival kosti, nadával a mručel, že chtěl pstruha a dostal jen mřenku.

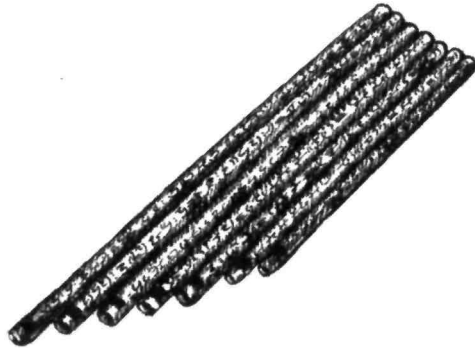
Když dojedl, pečlivě si umyl tvář a vousy a usušil si nohy, ačkoli mu na jednoduchém hávu zůstaly stopy po krvi. Ale při chůzi po břehu bystřiny skvrny vybledly a látka byla opět čistá, bílá a jako nová.

Roucho měl trpaslík přepásané červeným koženým opaskem. Na místě přezky visel drobný zvonek. Albín si ho celou dobu přidržoval prsty a k ulovení ryby a následné očistě používal jen jednu ruku. Veškerá jeho obezřelost však přišla vniveč, když klopýtl na kluzkém pásu trávy. Jakmile sklouzl na koleno, zvonek zacinkal a ozval se jasný zvuk, při němž mužíček začal nepochopitelně zívat. Chvilku se zdálo, že se hned na onom místě uvelebí k spánku, ale se zjevným úsilím zavrtěl hlavou a vstal.

„Ne, ne, sestřičko,“ zamumlal si a uchopil zvonek do ještě silnějšího sevření. „Mám nějakou práci, víš? Nemůžu spát, teď rozhodně ne. Musím urazit mnoho kilometrů, a dokud ještě mám dvě nohy a dvě ruce, musím je co nejvíc využít.“

Kousek opodál se ozval noční pták, mužíček jen trhl hlavou a okamžitě ho objevil. Stále svíraje zvonek si olízl rty a začal pomalu klást nohu před nohu, aby se k ptákovi přiblížil. Ale opeřenec byl ostražitý, a než mohl albín udeřit, vzlétl a tklivě zavřeštěl do noci.

„Tak zákusek asi nebude,“ posteskl si albín. Otočil se zády k bystřině a s pevně sevřeným zvonkem a s neutuchajícím reptáním se podél ní opět vydal na západ.

Kapitola 6.

Stříbrné polokoule

Dvě stě kilometrů na severozápad od Abhorsenova Domu tonul ve tmě východní břeh Rudého jezera, byť již nastal nový den. Nehalila ho však tma noci, nýbrž bouře: obloha byla obtěžkaná černými mračny, která se táhla několik kilometrů do všech stran. Tma panovala už více než týden. To málo slunečního svitu, které se prodralo příkrovem, bylo slabé a bledé a dny prozařovalo přízračné šero, které nebylo příznivě nakloněno žádnému živému tvorovi. Jediné další světlo zářilo v epicentru tohoto nehybného shluku bouřkových mračen a to bylo trhavé, ostré a bílé: neutuchající zášlehy blesků.

Nicholas Sayre si na příšeří zvykl, stejně jako si zvykl na řadu dalších věcí, a už mu nepřipadalo zvláštní. Nicméně jeho tělo se pořád vzpíralo, i když mysl už nikoliv. Zakašlal a přidržel si před nosem a ústy kapesník. Hrázovu Noční četou tvořili vynikající dělníci, třebaže obludně zapáchali, jako by jim na kostech zahrnívalo maso. Zpravidla se k nim příliš nepřibližoval – pro případ, že by byl jejich stav nakažlivý –, ale tentokrát tak musel učinit, aby zkontroloval, k čemu právě docházelo.

„Víte, pane,“ vysvětloval mu Hráz, „ty dvě polokoule už k sobě blíž nedostaneme. Odpuzuje je od sebe jakási síla bez ohledu na to, jaké metody přibližování používáme. Skoro jako by tvořily stejný pól magnetu.“

Nick přikývl a informaci pomalu vstřebával. Přesně jak se mu zdálo ve snu, hluboko pod zemí byly ukryty dvě stříbrné polokoule a jemu se je při výkopových pracích podařilo najít. Avšak radost z

objevu mu záhy zkalily technické potíže spjaté s jejich vyzdvižením. Každá polokoule měla dva metry v průměru a podivný kov, z něhož byly zhotoveny, byl mnohem těžší, než se očekávalo; vážil dokonce více než zlato.

Polokoule byly zahrabány asi šest metrů od sebe. Oddělovala je podivná bariéra tvořená sedmi různými materiály, mezi nimiž byly i kosti. Teď, když je vyzdvihovali, bylo jasné, že bariéra mezi nimi pomáhala rušit odpudivou sílu, protože se jim nedařilo polokoule přiblížit ani na vzdálenost patnácti metrů.

Za použití válců, provazů a síly více než dvou stovek dělníků z Noční čtyry byla jedna polokoule vytažena po spirálové rampě přes okraj jámy. Druhá ležela opuštěna na rampě daleko od ní. Když se naposledy pokusili vytáhnout a vytlačit dolní polokouli, odpudivá síla byla natolik velká, že se těleso zřítilo zpátky do výkopu a pohřbilo pod sebou řadu dělníků.

Mimo této zvláštní odpudivé síly Nick v okolí polokoulí zaznamenal i další jevy. Připadalo mu, že se z nich šíří štiplavý zápach horkého kovu, který přebíjel i odporný, zteřelý puch Noční čtyry. Z puchu se mu zvedal žaludek, ačkoli se zdálo, že Hrázovi ani jeho podivuhodným dělníkům nijak nevadí.

Kromě toho kolem koulí šlehaly blesky. Nick ucukl, když do země udeřil další záblesk a na okamžik ho oslepil. Vzápětí se ozvalo ohlušující zahřmění. Blesky šlehaly s větší frekvencí než ještě přednedávnem a teď, když byly odkryty obě polokoule, Nick v blýskání odhalil jistou pravidelnost. Každá polokoule byla zasažena osmkrát po sobě, ale devátý záblesk je vždycky minul a často zasáhl některého z dělníků.

Ale nejspíš jim to nijak nevadí, poznamenala jedna část Nickovy mysli. Pokud se nevzňali nebo nebyli roztrháni na kusy, pokračovali v práci. Tato myšlenka však Nickovi v hlavě dlouho nezůstala, protože se neustále vracel k hlavnímu cíli svých snah s intenzivním soustředěním, které zapuzovalo veškeré nepatřičné úvahy.

„Tu první polokouli budeme muset odtáhnout,“ hekl, protože musel přemáhat dýchavičnost, která se dostavila společně se zvedáním žaludku vždy, když přišel příliš blízko ke stříbřitému kovu. „A taky budeme potřebovat další člun. Budeme-li mezi polokoulemi muset dodržovat odstup patnácti metrů, na ten, který máme, se obě

polokoule nevejdou. Doufám, že na vývozní povolení budu moci dovézt dvě zásilky... Každopádně, na výběr nemáme. Už nesmíme dál otálet.“

„Jak si přejete, pane,“ odpověděl Hráz, ale nespouštěl z Nicka oči, jako by ještě na něco čekal.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli jsi sehnal posádku,“ řekl Nick nakonec, když bylo ticho k nesnesení. „Na ty čluny.“

„Ano,“ ujistil ho Hráz. „Shromažďují se na břehu jezera. Muži jako já, pane. Vojáci, kteří sloužili v ancelstierské armádě, v zákopech na hranici. Přinejmenším do doby, než je z jejich stanovišť a odposlouchávacích pozic odlákala noc a přiměla je přejít na druhou stranu Zdi.“

„Myslíš jako dezertéry? Dá se jim důvěřovat?“ zeptal se Nick ostře. Ze všeho nejméně chtěl, aby přišel o některou polokouli vinou lidské hlouposti nebo aby dal prostor ke vzniku nějakého dalšího problému, který by mu zkomplikoval návrat do Ancelstierre. Něco takového prostě nemohl připustit.

„Kdepak dezertéri, pane, to v žádném případě,“ ubezpečoval ho Hráz s úsměvem. „Spíše pohřešovaní, kteří se octli příliš daleko od domova. Lze jim naprosto důvěřovat. O to jsem se postaral.“

„A ten druhý člun?“ zeptal se Nick.

Hráz najednou vzhlédl k obloze, rozevřel chřípí, aby zavětral, a neodpověděl. Nick vzhlédl také a na ústech se mu rozprskla těžká dešťová kapka. Olízl si rty, ale hned si odplivl, když se mu krkem rozlilo zvláštní trnutí.

„Tady něco nehraje,“ zašeptal si Hráz sám pro sebe, když se začaly hustě snášet další kapky a kolem nich se zvedal vítr. „Děšť, přivolaný ze severovýchodu. To budu muset prozkoumat, pane.“

Nick pokrčil rameny, neboť si nebyl jistý, o čem to Hráz mluví. Děšť v něm probouzel zvláštní pocity, přiváděl ho k poněkud odlišnému vnímání sebe sama. Všechno kolem něho nabylo jakési snovosti a poprvé se zamyslel, co že to vlastně dělá.

Potom se mu v hrudi rozhořela podivná bolest a zlomil se v pase. Hráz ho zachytil a položil ho na zem, která se rychle proměňovala v bahno.

„Co je to s vámi, pane?“ ptal se ho Hráz, ale v jeho slovech zaznívala spíše zvědavost než soucit.

Nick zaúpěl a sevřel si hrud'. Škubaly se mu nohy. Snažil se promluvit, ale na rtech se mu objevily jen sliny. Divoce trhal očima z jedné strany na druhou, potom je obrátil v sloup.

Hráz vedle něho klečel a čekal. Nickovi na tvář dál dopadal déšť, ale teď při dopadu prskal a mladíkovi z kůže vzlínala pára. Za chvilku se mu začal linout z nosu a úst hustý bílý dým, který na dešti syčel.

„Co je to s vámi, pane?“ zopakoval Hráz svou otázku a v jeho hlase byla najednou patrná úzkost.

Nick otevřel ústa a ven se vyvalil další dým. Potom pohnul rukou, rychleji, než byl Hráz schopen zaregistrovat, a strašlivou silou sevřel nekromantovi nohu. Hráz zat'ál zuby, aby se ubránil bolesti, a ještě jednou se zeptal: „Pane?“

„Blázne!“ zvolal ten, který využíval Nicka jako svůj hlas. „Teď není vhodná doba pátrat po našich nepřátelích. Ti sice zakrátko najdou tuhle jámu, ale my už budeme pryč. Musíš okamžitě sehnat další člun a naložit na něj polokoule. A odtáhni tohle tělo z deště, protože už je příliš vyžilé a ještě zbývá vykonat spoustu práce. Příliš mnoho na to, aby mí sloužící lenošili a tlachali!“

Poslední slova byla pronesena se vztekem a Hráz vykřikl, když se mu prsty zaryly do nohy jako past s ocelovými hroty. Potom ho pustily a on se zhroutil do bahna.

„Pospěš si,“ zašeptal hlas. „Neotálej, Hrázi. Neotálej.“

Hráz se i na zemi uklonil a neodvážil se promluvit. Chtěl se odsunout z dosahu drtivé, nelidské síly oněch rukou, ale obával se udělat jediný pohyb.

Liják houstl a bílý dým se začal vracet Nickovi do nosu a do úst. Za několik vteřin zcela vymizel a Nickovi ochablo tělo.

Hráz mu zachytil hlavu těsně předtím, než pleskla zpátky do louže. Potom Nicka zvedl a opatrně si ho přehodil přes rameno. Působením síly, kterou vyvinula Nickova ruka, bylo možné zlomit nohu každému obyčejnému člověku, ale Hráz žádný obyčejný člověk nebyl. Zvedl Nicka jako peříčko a nad bolestí v noze se jen ušklíbl.

Urazil s hochem polovinu vzdálenosti do jeho stanu, když tu se mu netečné tělo na rameni zaškubalo a mladík se rozkašlal.

„Klid, pane,“ konejšil ho Hráz a přidal do kroku. „Brzy vás z toho deště odnesu.“

„Co se stalo?“ ptal se Nick chroptivým hlasem. V hrdle měl pocit, jako by právě vykouřil šest doutníků a vypil láhev brandy.

„Omdlel jste,“ odpověděl Hráz, když se protlačil mezi chlopně vchodu do stanu. „Jste se schopen usušit a uložit do postele?“

„Ano, ano, ovšem,“ odsekl Nick, ale když ho Hráz postavil na zem, roztrásl se mu nohy a musel se opřít o cestovní kufr. Nad hlavou do celty bubnoval vytrvalý déšť, jehož pravidelný rytmus každou chvíli podtrhlo tlumené basové zadunění hromu.

„Výborně,“ řekl Hráz a podal mu ručník. „Musím jít předat Noční četě pokyny; potom se budu muset vzdálit a... obstarat další člun. Nejlepší by bylo, kdybyste tu zůstal ležet, pane. Postarám se, aby vám někdo – kdo nepatří mezi postižené – nosil jídlo, vynášel nočník a tak dál.“

„Já se o sebe bez obtíží postarám,“ opáčil Nick, ačkoli se nepřestával třást, ani když si svlékal košili a začal si ručníkem v zesláblých rukou sušit hrud' a paže. „Dohlédnu i na Noční četě.“

„To nebude třeba,“ ujistil ho Hráz. Naklonil se nad Nickem a najednou se mu zvětšily oči a naplnily se mihotavým rudým světlem, jako by byly okny do velké výhně, která se mu nějakým záhadným způsobem rozhořela v lebce.

„Nejlepší by bylo, kdybyste tu zůstal ležet,“ opakoval a vypouštěl Nickovi do tváře horký a kovový dech. „Na chod prací dohlížet nemusíte.“

„Ano,“ souhlasil Nick a ruka s ručníkem mu strnula. „Nejlepší bude, když tu zůstanu... ležet.“

„Vyčkejte mého návratu,“ poručil mu Hráz. Jeho obvyklý podřízený tón byl ten tam a teď se tyčil nad Nickem jako učitel, který se chystá dát výprask neposlušnému žákovi.

„Vyčkám vašeho návratu,“ zopakoval Nick.

„Výborně,“ usmál se Hráz, otočil se na patě a vyšel ven do deště. Kapky se začaly vypařovat hned, jak mu dopadaly na prostovlasou hlavu, a zahalily ho podivnou bílou gloriolou. Po několika krocích se pára rozptýlila a déšť Hrázovi přilepil vlasy k lebce.

Nick se ve stanu najednou opět pustil do sušení. Když skončil, oblékl si mizerně zašité pyžamo a ulehl na hromadu kožešin. Jeho polní ancelstierské lůžko se už před mnoha dny rozpadlo: pružiny zrezivěly, povolily a plátno zteřelo plísni.

Spánku se dočkal okamžitě, nikoli však odpočinku. Zdálo se mu o dvou stříbrných polokoulích a jeho Bleskové dílně, která se právě budovala na druhé straně Zdi. Viděl, jak polokoule vstřebávají energii z tisíce blesků a s absorbovanou energií překonávají sílu, která jim dosud nedovolovala, aby se přiblížily. Spatřil, jak proti sobě nakonec vyrazily, nabity silou deseti tisíců bouřek... ale pak se sen začal odvíjet zase od začátku, takže už neviděl, co se stalo, když se polokoule střetly.

Venku se snášely závoje deště a do jámy a kolem ní pořád dokola šlehaly blesky. Rachotily hromy a země se otřásala, zatímco Mrtví pomocníci z Noční čtyry napínali provazy a pomalu vlekli první stříbrnou polokouli k Rudému jezeru a druhou ven z nitra jámy.

Kapitola 7.

Poslední přání

Pršelo ještě dva dny po Liraelině a Samově nadmíru úspěšném klimatickém zaklínání. I navzdory nepromokavým plášťům, které jim ještě v Domě zabalili prozíraví vyslanci, byli naprosto, a zdánlivě natrvalo, promočení. Naštěstí zaklínadlo konečně ztrácelo na síle, obzvláště jeho část související s přivoláváním větru, takže déšť polevil a už se jim nehnal vodorovně do tváře a neútočily na ně větve, listí a další větrem strhávané věci.

Pozitivní na celém podniku bylo, jak si musela Lirael připomínat každých několik hodin, že déšť zcela zabránil v pátrání mrchovránám. Ačkoli radost z tohoto zjištění nebyla tak povzbudivá, jak si Lirael myslela.

Taky nebyla zima, což představovalo další pozitivní skutečnost. Jinak by umrzli nebo by se naprosto vysílili používáním Výsadní magie, aby zůstali naživu. Vítr i déšť byly teplé, a pokud by se bez nich Lirael obešla třeba jen jedna či dvě hodiny, považovala by zaklínání počasí za velký úspěch. Ve skutečnosti jim však veškerou hrdost na zaklínadlo kazila rozmrzelost.

Už se blížili k Rudému jezeru, šplhali hustě zalesněným podhůřím hory Abed a jejích sester. Stromy tu rostly těsně u sebe a vytvářely nad hlavami cestovatelů klenbu. Na zemi se mísily se spoustou kapradí a rostlin, které Lirael znala pouze z knih. Ležela tam silná vrstva listí a vytvářela nad bahnem měkký koberec. Kvůli dešti se všude hnaly tisíce potůčků: zurčely mezi kořeny stromů, po kamenech i Lirael kolem kotníků. Pokud na ně viděla, protože

většinu času měla nohy až po lýtko zabořené ve směsici mokrého listí a bahna.

Šlo se jim velice těžko a Lirael byla unavenější, než vůbec považovala za možné. Pauzy na odpočinek, když si je dovolili, spočívaly ve vyhledání toho největšího stromu s nejhustším listovím, které je mělo uchránit před deštěm, a těch nejvyšších kořenů, na nichž by mohli sedět, aby nespočívali nohama v bahně. Lirael zjistila, že je schopna usnout i za těchto podmínek, i když se nejednou probudila po slabých dvou hodinách a zjistila, že místo aby nad bahnem seděla, bezostyšně v něm leží.

Samozřejmě že jakmile se opět dostali na déšť, bahno se z nich záhy smylo. Lirael si nebyla jistá, co je horší. Jestli bahno, nebo déšť. Nebo mezistupeň, kdy se bahno smývalo a stékalo jí po tváři, rukou a nohou.

A právě teď, kdy se plně soustředila na vymývání bahna z očí, zatímco se šplhali z další rokle, našli umírající příslušníci královské gardy, opřenou o kmen rozložitého stromu. Nebo ji spíše našla Nezbedná Fenka; vyčenichala ji, když se drápala před Lirael a Samem.

Gardistka byla v bezvědomí, její rudozlatý plášť byl posetý černými šmouhami od krve, drátěnou košili měla na několika místech rozervanou. V pravé ruce pořád pevně svírala zubatý a tupý meč a levá jí ztuhla v gestu zaklínání, které nestačila dokončit.

Lirael i Sam poznali, že jí nezbývá mnoho, že její duše už překračuje hranici do Smrti. Sam se rychle sehnul a vyvolal to nejsilnější hojící kouzlo, které znal. Ale když mu v mysli jasně rozkvetl první Výsadní znak, žena umřela. Slabý záblesk života v jejích očích zmizel a nahradil ho matný, nevidoucí pohled. Sam nechal hojící znak odplout a letmým dotykem jí jemně zavřel oči.

„Byla to jedna z otcových gardistek,“ vysoukal ze sebe. „Ale neznám ji. Nejspíš pocházela ze strážní věže v Roblově nebo Hornově. Rád bych věděl, co tady dělala...“

Lirael přikývla, ale nedokázala od mrtvého těla odtrhnout oči. Cítila se tak zbytečná. Pořád přicházela příliš pozdě, byla příliš pomalá. Ten Jižan v řece po souboji s Chlorr. Barra a ti kupci. A teď tato žena. Bylo velmi nespravedlivé, že musela umřít sama a přitom

ji od záchrany dělilo jen několik minut. Kdyby jenom šplhali do toho kopce o něco rychleji nebo kdyby si nedopřáli poslední odpočinek...

„Umírala několik dní,“ poznamenala Nezbedná Fenka, když chvíli čenichala kolem těla. „Ale daleko dojít nemohla. S takovými zraněními.“

„Takže ani Hráz a Nick nebudou daleko,“ řekl Sam a narovnal se, aby se ostražitě rozhlédl. „Pod těmi stromy se to těžko určuje. Můžeme být kousek od vrcholu hřebene, nebo nám k němu může zbývat ještě mnoho kilometrů.“

„Myslím, že bych měla zjistit...“ pronesla Lirael pomalu a pořád se dívala na mrtvé gardistčino tělo, „...co ji zabilo a kde jsou nepřátelé.“

„Musíme si pospíšet,“ podotkla Fenka a v náhlém vzrušení vyskočila na zadní. „Kus cesty ji odnesla řeka.“

„Ty jdeš do Smrti?“ vydechl Sam. „Je to rozumné? Vždyť Hráz může být nedaleko – nebo dokonce může ve Smrti číhat!“

„Já vím,“ řekla Lirael. Uvažovala přesně nad toutéž věcí. „Ale myslím, že za to riziko to stojí. Musíme zjistit přesně, kde Nick provádí své výkopy a co se stalo této gardistce. Nemůžeme jen pořád kráčet slepě dál.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ souhlasil Sam a bezděky si úzkostlivě skousl ret. „Co budu dělat já?“

„Poprosila bych tě, abys dohlížel na moje tělo, zatímco budu pryč,“ odpověděla Lirael.

„Ale pokud nebudeš muset, nepoužívej žádnou Výsadní magii,“ dodala Fenka. „Čmuchal, jako je Hráz, ji vycítí na kilometry daleko. I v takovém dešti.“

„To já vím,“ řekl Sam. Vytáhl meč, čímž prozradil, jak je nervózní, a neustále těkal očima a sledoval každý strom a houštinu. Dokonce upřel oči na oblohu a v tom okamžiku ho zasáhla sprška kapek, která se prodrala hustým větrovím. Voda mu stekla za krk a pod nepromokavý plášť, aby se měl důvod cítit ještě hůře. Ale ve větvích se nic neskrývalo a na malém výseku oblohy, který si prohlédl, nezaregistroval nic kromě deště a mraků.

Meč tasila i Lirael. S rukou na bandalíru chvíli váhala, pro který zvonec by se měla rozhodnout. Do Smrti zatím vstoupila jen jednou a málem ji při tom porazil a zotročil Hráz. Řekla si, že tentokrát bude

silnější a lépe připravená. S tím souvisela i správná volba zvonce. Prsty se zlehka dotkla všech pouzder, až dospěla k šestému, a to opatrně otevřela. Vyňala zvonec a chytila mu srdce, aby se nerozezněl. Zvolila si Saranet, Spoutávač. Ten nejsilnější zvonec po Astarael.

„Já jdu s tebou, že ano?“ zvolala Fenka dychtivě a začala skákat Lirael kolem nohou a zběsile vrtět ocasem.

Lirael souhlasně přikývla a už se natahovala do Smrti. Na tomto místě to bylo snadné, protože gardistka svým úmrtím vytvořila průchod, který zde měl spojovat oba světy ještě dlouhé dny. Průchod, který mohl být použit oběma směry.

Rychle ji zasáhl chlad a rozptýlil vlhkost teplého deště. Lirael se zachvěla, ale dál se prodírala do Smrti, až zmizel déšť, vítr, vůně mokrého listí i Samova pozorná tvář a nahradilo je lezavé šedé světlo Smrti.

Do kolen jí zezadu narážel říční proud a nutil ji postupovat kupředu. Chvíli se mu vzpírala, protože se nechtěla rozloučit se Životem, který ještě cítila na zádech. Stačilo by jí udělat jediný krok dozadu, natáhnout se do Života a ocitla by se zpátky v lese. Ale potom by se nic nedozvěděla.

„Jsem nástupkyně Abhorsenky,“ zašeptala si a ucítila, jak tlak řeky polevil. Nebo si to možná jen představovala. Tak či onak se hned cítila lépe. Měla právo zde být.

Udělala první pomalý krok dopředu a pak další a ještě jeden, až neochvějně kráčela řekou s Nezbednou Fenkou po boku.

Jestli budu mít štěstí, pomyslela si Lirael, gardistka bude pořád před První branou. Ale kam dohlédla, nikde se nic nehýbalo ani se nevznášelo na hladině. Daleko vpředu bylo slyšet hučení brány.

Lirael se pozorně zaposlouchala – neboť hučení by utichlo, kdyby žena prošla na druhou stranu – a pokračovala v cestě. Opatrně našlapovala, aby nevstoupila do výmolu nebo neupadla na náhle se svažujícím dně. Chůze po proudu byla mnohem snazší, a tak se trochu uvolnila, ale ne natolik, aby sklonila meč nebo nechala rozeznít zvonec.

„Je kousek před námi,“ zašeptala Fenka s čenichem chvějícím se těsně nad hladinou řeky. „Nalevo.“

Lirael sledovala Fenčinu napřaženou tlapku a zahlédla pod vodou nejasný obrys, unášený proudem k První bráně. Instinktivně vykročila, neboť ji napadlo, že by gardistku mohla fyzicky uchopit. Potom si uvědomila svou chybu a zastavila se.

Nebezpeční mohli být i čerstvě Mrtví a přítelkyně v Životě jí nemusela být nutně i ve Smrti. Bezpečnější by bylo, kdyby se jí nedotýkala. Lirael zasunula meč do pochvy a uvolněnou pravou rukou sáhla po mahagonové rukojeti zvonce, který umlčovala levačkou. Věděla, že by zvonec měla vytáhnout jednou rukou, kterou by ho zároveň rozezněla, a věděla, že by to v případě potřeby mohla udělat, ale připadalo jí rozumnější, když bude obezřetná. Koneckonců zvonce dosud nikdy nepoužila. Pouze píšťaly a ty nebyly tak mocné.

„Saranet uslyší kdekdo a kdovíjak daleko,“ zašeptala Fenka. „Nemám k ní doběhnout a chytit ji za kotník?“

„Ne.“ Lirael za zamračila. „Ať je mrtvá, či živá, je to královská gardistka a my s ní musíme jednat s úctou. Jenom ji upozorním na naši přítomnost. Stejně tu nebudeme otálet.“

Jednoduchým obloukovým pohybem rozezněla zvonec, jedním z nejsnadnějších zvonění, o němž se v souvislosti se Saranetem psalo v *Knize mrtvých*. Zároveň do zvuku zvonce upřela svou vůli a nasměrovala ji k tělu vznášejícímu se ve vodě.

Ozvalo se velmi hlasité cinkání, které přehlušilo i slabé hučení První brány. Všude kolem se rozezněly ozvěny – které se nevytrácely, ale naopak sílily – a hluboký tón vytvářel ve velkém kruhu kolem Lirael a Fenky vlnky, jež se rozeběhly i proti proudu.

Potom zvuk obalil gardistčinu duši a Lirael ucítila, jak se kroutí a svíjí proti své vůli jako ryba na háčku. V ozvěně zvonění uslyšela jméno. Saranet ho zjistil a předává jí ho. Někdy bylo ke zjištění jména zapotřebí Výsadního kouzla, ale tato gardistka neměla vůči žádnému zvonci účinnou obranu.

„Mareyn,“ pravila ozvěna Saranetu, ozvěna, jež se rozezněla uvnitř Liraeliny hlavy. Gardistka se jmenovala Mareyn.

„Stůj, Mareyn,“ pronesla velitelským hlasem. „Stůj, neboť s tebou chci mluvit.“

Lirael ucítila, jak se gardistka vzpírá, ale odpor byl slabý. Za okamžik se studená řeka zpěnila a rozbublala, duše Mareyn povstala a obrátila se tváří k nositelce zvonce, který ji spoutal.

Gardistka byla ve Smrti příliš krátce, aby prošla nějakou proměnou, takže její duše vypadala stejně jako tělo v Životě. Lirael uviděla vysokou, statnou ženu s trhlinami v brnění a zraněními, které byly v podivném světle Smrti stejně dobře patrné jako na slunci.

„Promluv, můžeš-li,“ poručila jí Lirael. Vzhledem k tomu, že byla Mareyn čerstvě Mrtvá, mohla by promluvit, kdyby chtěla. Mnoho dlouhodobých obyvatel Smrti ztrácelo schopnost řeči a mohl jim ji navrátit pouze Dyrim, zvonec řeči.

„Mo...hu...“ zachroptěla Mareyn. „Co ode mě chcete, paní?“

„Jsem nástupkyní Abhorsenky,“ prohlásila Lirael a její slova jako by se rozezněla po celé Smrti a přehlušila slabý hlásek v její hlavě, který chtěl říct: „Jsem dcera Clayrů.“

„Chci se zeptat, jak jsi zemřela a co víš o muži jménem Nicholas a jámě, kterou vykopal,“ pokračovala.

„Spoutala jste mě svým zvoncem a já musím odpovědět,“ skřehotala Mareyn a v jejím hlase nezaznívala žádná emoce. „Ale jestli smím, chci vás požádat o laskavost.“

„Požádej,“ odpověděla Lirael a vrhla pohled na Nezbednou Fenku, která pobíhala za Mareyn jako vlk za ovcí. Fenka si všimla, že se dívá, zavrtěla ocasem a začala běhat opačným směrem. Očividně si pouze hrála, ačkoli Lirael nechápala, jak se může tady ve Smrti chovat tak lehkovážně.

„Nekromant z jámy, jehož jméno se neodvážuji vyslovit...“ začala Mareyn. „Zabil mé druhy, ale zasmál se a nechal mě odplazit, i když jsem byla raněná, s příslibem, že mě jeho služebníci najdou ve Smrti a přinutí mě sloužit mu. Mám pocit, že se tak děje, a navíc mé tělo nebylo spáleno. Nepřeji si vrátit se, paní, ani sloužit takovému netvorovi. Prosím vás, abyste mě poslala dál, tam, kde mě žádná síla nebude moci přinutit k návratu.“

„To samozřejmě udělám,“ přitakala Lirael, ale při Mareyniných slovech jí projela vlna strachu. Pokud Hráz dovolil Mareyn odejít, pravděpodobně ji nechal pronásledovat a ví, kde spočívá její tělo. To mohlo být v této chvíli střeženo a navíc by bylo docela snadné postavit ve Smrti hlídku, která by vyhlížela příchod Mareyniny duše.

Hráz – nebo jeho služebníci – by se právě v této chvíli mohli blížít Životem i Smrtí...

Zrovna když nad tím Lirael uvažovala, Fenka nastražila uši a zavrčela. O vteřinu později Lirael zaslechla, jak ochabl hukot První brány a rozhostilo se ticho.

„Něco sem přichází,“ pronesla Fenka varovně a nepřestávala čenichat nad hladinou. „Něco zlověstného.“

„Tak honem,“ zvolala Lirael. Vrátila na místo Saranet, vytáhla Kibet a hned si zvonec předala do levé ruky, aby mohla rovněž tasit Nehimu. „Mareyn, řekni mi, kterým směrem od tvého těla leží ta jáma.“

„Jáma je ve vedlejší údolí, za hřebenem,“ odpověděla Mareyn klidně. „Pod nestálým oblačným příkrovem a blesky je tam spousta Mrtvých. Taký zbudovali silnici vedoucí údolím k jezeru. Ten mladík Nicholas žije v zalátaném stanu východně od jámy... Něco si pro mě jde, paní. Prosím vás, pošlete mě dál do Smrti.“

Lirael ucítila v Mareynině duši strach, ačkoli se její hlas nesl pevným, nemodulovaným tónem Mrtvých. Zaslechla ho a okamžitě zareagovala: nad hlavou vykreslila zvonce osmičku.

„Běž, Mareyn,“ pronesla ostře a její slova se propletla s cinkáním zvonce. „Kráčej do hlubin Smrti, nemeškej a nedopusť, aby se ti někdo postavil do cesty. Příkazuji ti, abys došla k Deváté bráně a prošla jí, neboť sis vysloužila poslední odpočinek. Běž!“

Mareyn při posledním slově udělala čelem vzad a vydala se na pochod, s bradou vzhůru a ostře se pohybujícíma rukama, stejně jako musela kdysi pochovat v Životě na seřadišti v belisaerských kasárnách. S vypjatou hrudí pochodovala k První bráně. Lirael si všimla, jak v dálce na chvíli zakolísala, jako by ji chtělo něco zastavit, ale hned kráčela opět rovně dál, až její kroky zanikly v burácení První brány.

„Je pryč,“ poznamenala Fenka. „Ale to, co se sem dostalo, tu pořád někde číhá. Cítím to.“

„I já to cítím,“ zašeptala Lirael. Opět si vyměnila zvonce a uchopila Saranet. Zamlouvala se jí jistota čišící z velkého nástroje a hluboká autorita jeho hlasu.

„Měly bychom se vrátit,“ řekla Fenka a pomalu otáčela hlavou ze strany na stranu, jako by se pokoušela vetřelce lokalizovat. „Nelíbí se mi, když si pohrávají.“

„Víš, co to je?“ zeptala se Lirael potichu, když se vydaly zpátky do Života a začala se otáčet, aby neměla ani na chvíli nekrytá záda. Stejně jako při první cestě do Smrti se šlo proti proudu mnohem hůře a navíc jí řeka připadala velmi studená, jako by se pokoušela odplavovat jí duši.

„Myslím, že nějaký vetřelec zpoza Páté brány,“ odpověděla Fenka. „Malý vetřelec, který už dávno ztratil svou původní... Tam!“

Zaštěkala a vyrazila kupředu. Lirael zahlédla, jak při Fenčině útoku uskočilo stranou něco připomínající dlouhou, hubenou krysu – se žhnoucími uhlíky na místě očí. Pak už se stvůra hnala přímo na ni. Lirael ucítila, jak se před ní zvedá studená a mocná duše naprosto nesouměřitelná s tou krysí podobou.

Vykřikla a udeřila nestvůru mečem, až do všech stran vyletěly modrobílé jiskry. Ale byla příliš rychlá. Rána se smekla a krysa Lirael rafla do levého zápěstí, do ruky, v níž držela zvonec. Čelisti se zahryzly do zbroje na rukávu a mezi jehlovitými zoubky se vyvalily černorudé plameny.

Potom útočníci sevřely uprostřed těla Fenčiny zuby a Liraelina věrná družka krysu odtrhla. Fenčino děsivé vrčení se smísilo se zvukem krysího pištění a Liraeliným křikem. Za okamžik všechny zvuky přehlušilo hluboké zvonění Saranetu, když Lirael ustoupila, jedním lадným pohybem popadla rukojeť zvonce, vyšklubla ho a rozezvučela.

Kapitola 8.

Samova zkouška

Sam opět prošel své malé kolečko a ověřil si, že se nic neblíží. Příliš mnoho toho ale deštěm a listím neviděl. A vlastně ani neslyšel, pokud by se vetřelec nepřiblížil natolik, že by mu nezbývalo nic jiného než se s ním pustit do boje.

Opět se podíval na Lirael, jestli na ní není patrná nějaká změna, ale dívka setrvala ve Smrti a tělo měla nehybné jako socha, ožíněné ledem, linul se z ní chlad, až jí u nohou zamrzaly louže. Sama napadlo, že by si mohl kus ledu odlomit, aby se ochladil, ale pak si to rozmyslel. Uprostřed zamrzlé louže bylo vidět několik velkých Fenčiných stop, protože Nezbedná Fenka – na rozdíl od své paní – uměla fyzicky přejít do Smrti, což jen potvrzovalo Samovy domněnky, že její tělesná podoba je čistě kouzelné povahy.

I gardistčino tělo bylo pořád opřené o strom. Sam přemýšlel, jestli ji nemá uložit jaksepatří na zem, ale tato představa mu nakonec připadla hloupá, jelikož by to znamenalo, že tělo uloží do bahna. Chtěl tělu rovněž poskytnout patřičný zánik, ale neodvažoval se použít potřebného Výsadního zaklínadla. Přinejmenším do doby, než se vrátí Lirael.

Při vzpomínce na svou tetu si povzdechl a zatoužil, aby se do Liraelina návratu mohl skrýt před deštěm u kmene stromu. Byl si však palčivě vědomý skutečnosti, že je odpovědný za Liraelinu bezpečnost. Zase zůstal sám, nyní i bez pochybné společnosti Macka. Byl z toho nervózní, ale strach, který ho neopouštěl v průběhu útěku z Belisaere, byl pryč. Tentokrát pouze nechtěl nechat tetu Lirael na holičkách. Opět tedy pevně uchopil meč a znovu se pustil do

obchůzky sevřeného kruhu stromů, které si zvolil za místo své hlídky.

Byl v půlce okruhu, když na pozadí neutuchajícího ševelení deště něco uslyšel. Vlhké praskání větviček nebo něco na ten způsob. Zvuk, který neměl v lese co dělat.

Okamžitě se přikrčil za strakatý kmen velké kapradiny a strnul, aby lépe slyšel.

Zpočátku slyšel jen déšť a tlukot vlastního srdce. Potom zvuk opět zaregistroval. Slabé došlapování, listů drcené pod nohama. Někdo – nebo něco – se k němu pokoušelo přikrást. Zvuky se ozývaly asi šest metrů daleko, o něco níže na svahu, za zelenou hradbou podrostu. Velice pomalu se blížily, rychlostí jediného kroku za minutu.

Sam pohlédl zpátky na Lirael. Nedávala ani náznakem najevo, že by se hodlala vrátit ze Smrti. Napadlo ho, že by měl vyrazit, poklepat jí na rameno a přimět ji k návratu. Byla to svůdná představa, protože potom by mohla vzít věci do svých rukou.

Ale myšlenku odvrhl. Lirael měla úkol a úkol měl i on. V případě nutnosti bude mít ještě dost času ji přivolat. Možná se to mezi kapradinami plazí jen velká ještěrka nebo divoký pes nebo některý z těch velkých černých nelétavých ptáků, o nichž věděl, že obývají tyto hory. Nedokázal si vzpomenout, jak se jmenují.

Nebylo to nic Mrtvého. To bych zcela určitě poznal, pomyslel si. Volnomagická stvůra by v dešti syčela a on by ucítil její puch. Nejspíš...

Tvor se opět pohnul, ale nikoli vzhůru do svahu. Pohybuje se v kruhu, uvědomil si Sam. Možná se kolem nich snaží dostat, aby zaútočil ze svahu dolů. To by byl lidský úskok.

Mohl by to být nekromant, ozvala se ustrašená část Samovy mysli.

Nemrtvý, abys ho neucítil. Vládnoucí Volnou magií, ale nestvořený z její podstaty, takže nemusíš cítit, jak páchne. Dokonce by to mohl být *on*. Mohl by to být Hráz.

Samovi se roztřásla ruka s mečem. Sevřel pevněji jílec a chvění potlačil. Jizvy po spáleninách na zápěstích se nalily krví, zjasněly námahou.

A je to tady, řekl si v duchu. Došlo na mou zkoušku. Kdyby se vetřelci v dešti nepostavil, věděl, že by byl navždy zbabělec. Lirael si

to nemyslela, nemyslela si to ani Fenka. Sice utekl před Astarael, ale nikoli ze strachu. Přinutila ho k tomu kouzla a Lirael utekla taky. Za to se nemusel stydět.

Vetřelec se opět pohnul, přikradl se zase blíž. Sam ho pořád neviděl, ale byl si jistý, že ví, kde se právě nachází.

Vnořil se do Výsady a ucítil, jak se mu zpomalil zběsilý tlukot srdce, když ho prostoupil dobře známý klid magie spojující všechny živé tvory. Volnou rukou zakroužil ve vzduchu a přivolal čtyři jasné Výsadní znaky. Pátý potichu vyslovil do sevřené ruky. Jakmile se znaky propojily, pozvedl dýku, která v jeho ruce připomínala polapený sluneční paprsek: příliš jasný, aby se na něho dokázal zpřímá podívat, ale zlatavý na letmý pohled.

„Za Výsadu!“

Se sluneční dýkou v jedné ruce a s mečem ve druhé zaryčel válečný pokřik, vyskočil a vtrhl do kapradin, kde uklouzl v bahně a sklopýtal ze svahu. Za jedním stromem spatřil prudký pohyb a s rykem stále na rtech změnil směr. Ve spáncích mu tepala otcova zběsilá krev. Zahlédl nepřítele: podivného bledého mužíčka...

Který zmizel.

Sam se pokusil zastavit. Zabořil paty do hlíny, ale v bahně mu podklouzly nohy a vrazil přímo do stromu, odrazil se do kapradí a padl na záda. V blátě si vzpomněl, jak mu jeho učitel bojového výcviku říkal: „Většina lidí, kteří v bitvě padnou na zem, už nevstane. Takže, krucinál, nepadej!“

Upustil sluneční dýku, která okamžitě pohasla a jejíž jednotlivé znaky se vpily do půdy, a rychle se zvedl. Horečnatě se rozhlížel a uvažoval, že na zemi strávil jen asi vteřinu či dvě. Ale po tom... človíčkovi... už nebylo ani stopy.

Lirael.

Myšlenka ho udeřila jako rána palicí a okamžitě vyrazil do svahu, z něhož právě seběhl, chytal se kapradin a větví a všeho, co mu mohlo umožnit rychlejší pohyb. Musel se vrátit! Co když byla Lirael napadena, zatímco setrvala ve Smrti? Byla bodnuta zezadu dýkou nebo nožem? Neměla by sebemenší šanci.

Doběhl zpátky na malou paseku. Lirael tam pořád stála. Z rozpažených rukou jí visely rampouchy dešťových kapek. Kolem

nohou se jí ještě více rozšířila zmrzlá kaluž a působila v teplém lese nadmíru nepatřičně. Nic se jí nestalo.

„Ještě štěstí, že jsem tu byl,“ pravil hlas za Samovými zády. Známy hlas.

Mackův hlas.

Sam se prudce otočil.

„Macku? Jsi to ty? Kde jsi?“

„Tady a jako obvykle toho lituju,“ odpověděl Macek a zpoza kapradiny vyklouzla drobná bílá kočka.

Sam se nepřestával mít na pozoru. Viděl, že Macek má kolem krku pořád zapnutý obojek a na něm mu visí zvoneček. Ale mohl to být úskok. A kde... nebo kdo... byl ten divný bledý človíček?

„Viděl jsem tu nějakého člověka,“ řekl Sam. „Měl bílé vlasy a kůži, bílé jako sníh. Bílé jako tvá srst...“

„Ano,“ zívnuł Macek. „To jsem byl já. Ale tuto podobu mi zakázala Jerizael, která byla... momentíček... byla čtyřicátá osmá Abhorsenka. Bez předchozího svolení ji nemohu používat v přítomnosti Abhorsena ani učedníka či učednice. Tvoje matka mi obvykle svolení nedává, ačkoli její otec byl v tomto směru shovívavější. Lirael se prozatím nemůže vyjadřovat kladně ani záporně, takže mě zase vidíš tak, jak vypadám.“

„Fenka říkala, že... Astarael... tě nenechá odejít,“ řekl Sam. Ještě pořád nespustil meč.

Macek opět zívnuł a na krku mu zacinkal zvonek. Byla to Ranna: Sam ji poznal jak podle zvuku, tak podle své vlastní reakce: sám se neubránil zívnutí.

„To říkalo to zvíře?“ podivil se, když přešel k Samovu tlumoku a jemně jedním ostrým drápem roztrhl polovinu stehů na záplatě, aby se mohl dostat dovnitř. „Astarael? To byla ta žena? Už je to tak dlouho, že si nevzpomínám, kdo byl kdo. Každopádně řekla, co měla na duši, a já jsem potom odešel. Princi Samethe, vzbud' mě, až budeme někde, kde je sucho a příjemně. A kde je civilizovaná strava.“

Sam pomalu sklonil meč a zlostně si povzdechl. Byl to očividně Macek. Jen si nebyl jistý, jestli je rád, že se kocour vrátil. Pořád se pamatoval na ten škodolibý chechot v tunelu pod Domem a na zápach a zář Volné magie...

Zapraskal led. Sam se s bušícím srdcem honem otočil. Společně s praskajícím ledem uslyšel ozvěnu vzdáleného zvonění. Tak vzdáleného, že mohlo být jen vzpomínkou nebo akustickým preludem.

Praskání pokračovalo a Lirael padla na koleno, až z ní jinovatka opadala v miniaturní sněhové spršce. Potom se zablýsklo a objevila se Fenka: neklidně poskakovala a potichu vrčela.

„Co se stalo?“ zeptal se Sam. „Zranila ses?“

„Ani ne,“ odpověděla Lirael s úšklebkem, kterým dala najevo, že něco není v úplném pořádku, a zvedla zápěstí. „Pokusila se mě kousnout nějaká ohavná obyvatelka Páté brány. Ale neprokousla se zbrojí – ruku mám jenom zhmožděnou.“

„Cos jí udělala?“ ptal se dál Sam. Fenka pořád pobíhala, jako by se Mrtvá stvůra měla znenadání objevit.

„Fenka ji překousla vejpu,“ řekla Lirael a několikrát se dlouze, pomalu nadechla. „Ačkoli ji tím nezastavila. Ale nakonec jsem ji přiměla, aby mě poslechla. Je na cestě k Deváté bráně – a už se nevrátí.“

„Teď už jsi doopravdy nástupkyní Abhorsenky,“ konstatoval Sam s obdivem v hlase.

„Řekla bych, že ano,“ pronesla Lirael pomalu. Měla pocit, jako by něco získala, když se ve Smrti ohlásila tímto titulem. A zároveň něco ztratila. Byl rozdíl, když vzala zvonce v Domě a když je opravdu použila ve Smrti. Starý život jí už připadal nesmírně vzdálený. Navždy zmizel, a to ještě nevěděla, jaký bude ten nový ani kým nyní sama je. Necítila se ve své kůži a tento pocit neměl nic společného s tajícím ledem, deštěm ani bahnem.

„Něco tu cítím,“ oznámila Fenka.

Lirael vzhledla a až teď si všimla, že Sam je mnohem zablácenější než předtím a krvácí ze škrábance na hřbetu ruky, ačkoli se zdálo, že si toho sám ještě nevšiml.

„Co se ti stalo?“ zeptala se ostře.

„Macek se vrátil,“ odpověděl Sam. „Aspoň si myslím, že je to Macek. Je v mém tlumoku. Akorát že napřed to byl takový zakrslý albínský mužík a já měl za to, že je to nepřítel...“

Odmlčel se, když se mu Fenka přikradla ke tlumoku a zavěťřila. Z jeho útrobu vystřelila bílá packa a Fenka jen taktak stačila ucuknout, aby jí drápy nepoškrábaly čenich. Posadila se na zadní a nechápavě svažtila čelo.

„Je to Macek,“ potvrdila. „Ale nerozumím tomu...“

„Rozhodla se dát mi druhou šanci,“ ozval se hlas zevnitř tlumoku. „To je víc, než co jste vy kdy udělali.“

„Druhousanci na co?“ zavrčela Fenka. „Teď na ty tvoje hry není čas! Víš, co se vykopává dvacet kilometrů odsud?“

Macek vystrčil hlavu z tlumoku. Zacinkala Ranna a všechny, kteří ji zaslechli, zaplavila vlna ospalosti.

„Vím to!“ vyprskl kocour. „A bylo mi to jedno v minulosti a je mi to jedno i teď. Je to Ničitel! Zhoubce! Rozplétač...“

Macek se odmlčel, aby se nadechl. Právě když se chystal opět promluvit, Fenka najednou zaštekala: krátké, ostré varování prostoupené mocí. Macek zapištel, jako by mu někdo šlápl na ocas, a s prskáním se stáhl zpátky do tlumoku.

„Nevyslovuj jeho jméno,“ poručila mu Fenka. „Když jsme tak blízko, ani ve vzteku!“

Macek ani nedutal. Lirael, Sam i Fenka pohlédli na tlumok.

„Musíme odsud odejít,“ povzdechla si Lirael a otřela si z čela čerstvé kapky deště, aby se jí nedostaly do očí. „Ale napřed chci mít jasno v jedné věci.“

Přistoupila k Samovu tlumoku a opatrně, aby zůstala dostatečně daleko od drápající tlapky, se nad ním naklonila.

„Macku. Jsi i nadále vázán službou Abhorsenům, je to tak?“

„Ano,“ ozvala se nevrla odpověď. „Bohužel!“

„Takže mi – nám – budeš pomáhat, ano?“

Žádná odpověď.

„Chytím ti nějaké ryby,“ přerušil je Sam. „Teda až budeme někde, kde ryby budou.“

„A několik myší,“ dodala Lirael. „Pokud máš myši rád.“

Myši ohryzávají knihy. Všichni knihovníci myši nesnáší a Lirael nebyla žádnou výjimkou. Docela ji potěšilo, že přerod na Abhorsenku v ní nezadusil tuto její knihovnickou slabost. Taky pořád neměla ráda ryby.

„S tím netvorem se nemá cenu dohadovat,“ poznamenala Fenka.
„Udělá to, co se mu řekne.“

„Ryby, jakmile budou k maní, i myši a taky ptáčka zpěváčka,“ řekl Macek, vynořil se z plátěného vaku a zakomíhal růžovým jazýčkem ve vzduchu, jako by měl ryby už před čumákem.

„Ptáky ne,“ odbyla ho Lirael příkře.

„No dobrá,“ souhlasil Macek. Vrhla na Fenku opovrhující pohled.
„To je civilizovaná dohoda, navíc odpovídající mé současné podobě. Byt a strava výměnou za pomoc, kterou se vám uráším poskytnout. Je to lepší než být otrokem.“

„Ty jsi...“ začala Fenka nasupeně, ale Lirael jí chytila za obojek a Fenka se s vrčením uklidnila.

„Není čas na hašteření,“ okřikla je. „Hráz nechal Mareyn – tu gardistku – odejít, protože měl v úmyslu zotročit její duši o něco později: pomalá smrt vytváří mocnější duše. Hráz zhruba ví, kde umřela, a nejspíš má ve Smrti i další služebníky, kteří ho upozorní na moji přítomnost. Takže se musíme vydat na cestu.“

„Měli bychom...“ začal Sam, když Lirael vykročila. „Měli bychom se s ní rádně rozloučit.“

Lirael zakolébala hlavou, šikmo, ten pohyb nevyjadřoval ani souhlas, ani odmítnutí, pouze únavu.

„Už musím být unavená,“ vydechla a ještě jednou si otřela čelo.
„Zapomněla jsem, že jsem jí to slíbila.“

Podobně jako v případě těl mrtvých kupců i Mareynino tělo, pokud by zůstalo ležet na zemi, se mohlo stát domovem další Mrtvé duše nebo by ho mohl Hráz využít pro ještě horší věci.

„Zvládneš to, Same?“ zeptala se Lirael a promnula si zápěstí.
„Abych pravdu řekla, jsem trochu utahaná.“

„Hráz může ucítit kouzla,“ připomněla jim Fenka. „A můžou je vycítit i další tvorové v naší blízkosti. I když nám určitě pomůže déšť.“

„Jedno zaklínadlo už jsem vytvořil,“ řekl Sam omluvným tónem.
„Myslel jsem, že na nás někdo útočí...“

„Z toho si nic nedělej,“ přerušila ho Lirael. „Ale pospěš si.“

Sam přešel k mrtvému tělu a vykreslil ve vzduchu Výsadní znaky. O několik vteřin později zahalil tělo do bělá rozžhavený ohnivý

rubáš a zanedlouho před nimi s výjimkou zčernalých částí zbroje nezůstalo nic, co by mohl využít jakýkoli nekromant.

Sam se otočil, už se chtěl vydat na cestu, ale Lirael ještě přistoupila k tělu a do kůry stromu nad hromadou popela jí slétly z otevřené dlaně tři jednoduché Výsadní symboly. Ke znakům promluvila. Zanechala zde svá slova, aby si je v budoucnu, dokud tu bude strom stát, mohli poslechnout Výsadní mágové.

„Zde zemřela Mareyn, daleko od domova a přátel. Byla to královská gardistka, statečná žena, jež se postavila příliš silnému nepříteli. Avšak i ve Smrti konala svou povinnost a nejen to. Nezůstane zapomenuta. Šťastnou cestu, Mareyn.“

„Příhodné gesto,“ řekla Fenka. „A...“

„A taky dost hloupé,“ přerušil ji Macek zpoza Samovy hlavy. „Jestli nepřestanete s těmi kouzly, za pár minut tu máme Mrtvé.“

„Děkuji ti, Macku,“ prohlásila Lirael. „Jsem ráda, že už nám pomáháš. Máme se k odchodu, takže můžeš zase ulehnout k spánku. Fenko, prosím tě, vydej se na zvědy. Same, ty pojď za mnou.“

Aniž počkala na odpověď, vyrazila k hřebeni, k místu, kde rostly stromy hustěji. Fenka vyběhla za ní a hned se s vrtícím ocasem prosmekla do čela.

„Pěkně nás komanduje, co?“ poznamenal Macek k Samovi, který se volnějším krokem vydal Lirael v patách. „Připomíná mi tvoji matku.“

„Mlč už,“ odbyl ho Sam a odsunul větev, která hrozila, že ho udeří do obličeje.

„Ty přece víš, že bychom měli co nejrychleji upalovat přesně opačným směrem,“ pokračoval Macek. „Že je to tak?“

„Předtím, ještě v Domě, jsi mi říkal, že nemá cenu utíkat ani se snažit ukrývat,“ opáčil Sam. „Není to tak?“

Macek neodpovídal, ale Sam věděl, že ještě neusnul. Cítil, jak se mu kocour hýbe v tlumoku. Svou otázku nezopakoval, protože cesta byla stále strmější a nemohl plýtvat dechem. Veškeré myšlenky na další konverzaci je záhy opustily, když vyšplhali o kus výše a museli se proplétat mezi stromy a lézt přes popadané kmeny, které uvolnil ze stráně vítr a jejich mělké kořeny.

Nakonec, promáčení i navzdory pláštům do deště a utahání jak koně, dospěli na hřeben. Slunce, ztracené někde za mraky, mělo

každou chvíli zapadnout a už bylo jasné, že se před soumrakem nikam dál nedostanou.

Lirael napadlo, že by mohla dát pokyn k odpočinku, ale když zamávala na Fenku, zvíře jí nevěnovalo pozornost a předstíralo, že její úpěnlivá znamení vůbec nevidí. Lirael si povzdechla a vydala se opět za ní. Byla vděčná, že Fenka zabočila na západ a ubírá se po hřebeni, místo aby se z něj hned pustila dolů. Takto kráčeli dalších přibližně třicet minut, ta doba jim však připadala jako několik hodin, až došli k místu, kde nenadálý sesuv obnažil na severním svahu hřebenu obrovský kus půdy.

Tam Fenka zastavila a vybrala si shluk kapradin, kde měli najít útočiště. Lirael se posadila vedle ní. Sam doklopýtal o chvílku později a zhroutil se jako rozbitá harmonika. Když se posadil, Macek vylezl z tlumoku a postavil se na zadní; Samovu hlavu použil jako opěrku pro přední tlapky.

Všichni čtyři upírali oči na výsek táhnoucí se do údolí a dál k Rudému jezeru, matné vodní ploše v dáli, osvětlené blesky a posledními paprsky slunce, kterým se podařilo prodrat oblačným příkrovem.

Byla zřetelně vidět i Nickova jáma: ošklivý vřed červené hlíny a žlutého jílu v zeleném údolí. Její bezprostřední okolí neustále zasypávaly blesky a ke čtyřem pozorovatelům se jako nepřerušované burácení na pozadí soumraku neslo hromobití. Kolem jámy se lopotily stovky postaviček. I na vzdálenost několika kilometrů Lirael se Samem cítili, že jsou Mrtvé.

„Co tam ti pomocníci dělají?“ zašeptala Lirael. Ačkoli se ukrývali vysoko na hřebeni mezi stromy a kapradím, pořád si byli vědomi, že Hráz a jeho služebníci je mohou každou chvíli odhalit.

„Není to poznat,“ odpověděl Sam. „Něco přesunují – řekl bych, že tu blyštivou věc. K jezeru.“

„Ano,“ přitakala Fenka, která stála celá strnulá po Liraelině boku. „Přemísťují dvě stříbrné polokoule, tři sta kroků od sebe.“

Sam ucítil za uchem Mackovo syknutí a páteří mu prochvěla vlna chladu.

„V každé polokouli je uvězněna polovina jedné starobylé duše,“ vysvětlovala Fenka. Mluvila velmi potichu. „Duše ze Začátku, z časů před stvořením Výsady.“

„Té, kterou nesměl Macek pojmenovat,“ zašeptala Lirael.
„Ničitele.“

„Ano,“ řekla Fenka. „Před dávnými časy byl uvězněn, lapen do stříbrných polokoulí. A tyto polokoule byly zakopány hluboko pod ochranné vrstvy stříbra, zlata a olova; jeřábu, jasanu a dubu; a sedmou vrstvou byly kosti.“

„Takže je pořád spoutaný?“ zeptal se Sam nedočkavě. „Myslím tedy, že polokoule sice vykopali, ale ta duše je pořád uvnitř, je to tak?“

„Prozatím,“ odpověděla Fenka. „Ale kde není vězení, do spoutání příliš velké naděje vkládat nemůžeme. Někdo musel odhalit způsob, jak obě poloviny spojit, i když mě nenapadá, jak to udělal ani kam je teď odváží...“

Omlouvám se, že jsem vás zklamala,“ dodala, natáhla se na břicho a sklíčeně zabořila bradu do hlíny.

„Cože?“ divila se Lirael a upírala na skleslou Fenku nechápavý pohled. Chvilí uvažovala, co by mohla říct. Potom uslyšela, jak jí v duchu klade slabý hlásek otázku: „Co by udělala Abhorsenka?“ a poznala, že musí být taková, jaká má být. Neohrožená, byť se cítila přesně opačně.

„O čem to mluvíš? Tvoje chyba to není.“

Na okamžik se jí rozechvěl hlas, ale než pokračovala, zaváhání zamaskovala zakašláním.

„Mimoto ten... ten Ničitel je pořád spoutaný. Musíme jen zabránit tomu, aby se polokoule spojily, nebo vůbec všemu, co s nimi má Hráz v úmyslu.“

„Měli bychom zachránit Nicka,“ ozval se Sam. Nahlas polkl a potom dodal: „I když je tam dole strašná spousta Mrtvých.“

„Přesně tak!“ vyhrkla Lirael. „Tím rozhodně můžeme začít. Nick už bude přesně vědět, kam ty polokoule chtějí dopravit.“

„Dělá plány úplně stejně jako její matka,“ sykl Macek. „Co máme jako udělat? Sejít dolů a požádat Hráze, aby nám toho kluka vydal?“

„Macku...“ okřikl ho Sam a Fenka zavrčela, ale oba přerušila Lirael. Napadl ji určitý plán a chtěla ho přednést, než jí samé začne připadat beznadějný.

„Nebud' blázen, Macku. Chvilí si odpočineme; potom se proměním do Výsadní podoby, kterou jsem vytvořila ve člunu, a

sletím dolů jako sova. Fenka může letět se mnou, společnými silami najdeme Nicka a potají ho odvedeme. Ty se Samem můžete jít za námi a setkáme se někde u tekoucí vody – tamhle u té bystřiny. To už budeme mít denní světlo a tekoucí vodu a od Nicka zjistíme, co se děje. Co myslíš?“

„Je to jen ten čtvrtý nejhloupější plán, který jsem kdy od Abhorsena slyšel,“ odfrkl Macek. „Líbí se mi ta část s prospáním, i když ses zapomněla zmínit o večeři.“

„Nejsem si tak jistý, jestli bys měla dolů letět zrovna ty,“ podotkl Sam rozpačitě. „Nepochybuju, že bych to s tou soví podobou zvládl i já, a asi by se mi líp přesvědčovalo Nicka, aby s námi odešel. A jak může vzlétnout Fenka?“

„Žádného přesvědčování nebude třeba,“ zavrčela Fenka. „Tvůj kamarád Nick už je dozajista z velké části podrobený Ničiteli. Bude muset být donucen – a taky si na něho budeme muset dávat pozor, stejně jako na síly, které mu mohly být propůjčeny. Pokud jde o to létání, prostě se dokážu zmenšit a nechám si narůst křídla.“

„Aha,“ opáčil Sam. „Necháš si narůst křídla.“

„Taky se budeme muset mít na pozoru před Hrázem,“ dodala Lirael, která opožděně uvažovala, jestli přece jen neexistuje nějaký lepší plán. „Ale tu Výsadní podobu budu muset použít já. Přizpůsobila jsem ji své velikosti – tobě by se nehodila. Doufám, že se mi v tlumoku moc nepomačkala.“

„Jelikož já létat neumím, k tomu potoku mi to bude trvat nejmíň dvě hodiny,“ řekl Sam, pohled upřený ze svahu. „Možná bychom se tam měli vydat všichni společně někdy pozdě v noci a vy odletíte až odtamtud. Tak vám budu víc nablízku a budu připravený zasáhnout, kdyby se objevily nějaké potíže. A mohla bys mi půjčit luk, abych během čekání mohl zaklít pár šípů.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasila Lirael. „Měli bychom se přesunout. Ale jestli bude dál pršet, ten luk nám moc nepomůže – a myslím, že nemůžeme riskovat žádná další zaklínadla, abychom děšť zastavili. Ta by nás už určitě prozradila.“

„Ještě před úsvitem pršet přestane,“ pronesla Fenka neochvějně.

„No to mě podrž,“ poznamenal Macek. „To jim taky mohl říct každý. Vždyť už přestává.“

Sam s Lirael vzhledli do korun stromů a opravdu, ačkoli bouřka na severozápadě pokračovala s neutuchající intenzitou, mračna nad jejich hlavami a na východě už se trhala a odhalovala slábnoucí rudý přísvit zapadajícího slunce a první noční hvězdu. Byl to Uallus, rudá hvězda ukazující cestu na sever. Lirael pohled na ni povzbudil, ačkoli věděla, že jen v babských povídkách se říká, že pokud je Uallus první hvězdou na obloze, může přinést štěstí.

„Výborně,“ řekla nakonec. „V dešti nelétám vůbec ráda. Mokré peří mě pěkně štve.“

Sam nic neříkal. Stmívalo se, ale blesky kolem výkopu umožňovaly určité věci dole v údolí trhaně rozlišit. Byla vidět jakási čtvercová skvrna, mohl to být dost dobře stan. Pravděpodobně Nickův stan, protože žádné jiné nebyly vidět.

„Vydrž Nicku,“ zašeptal Sam. „My tě zachráníme.“

První mezihra

Prubíř pod automobilem stiskl Sabriel rameno. Ani jeden po výbuchu neslyšeli a byli omráčeni šokem. Jejich oči nedokázaly zpracovat pohled na úděsnou lidskou pohromu, která je obklopila. Kolem ležela spousta mrtvých gardistů. Nicméně se soustředili na své potenciální vrahy. Viděli, jak se blíží jejich nohy, a jejich smích zněl tlumeně a vzdáleně jako hluční sousedé za stěnou.

Prubíř a Sabriel s pistolemi v rukou popolezli dopředu. Posunuli se i jejich dva strážci, kterým se také podařilo ukrýt pod autem. Sabriel si všimla, že jedna z nich je Veran, pořád svírala zbraň i navzdory krvi stékající jí po paži. Druhý přeživší byl nejstarší člen stráže, Barlest, jeho vlasy už nebyly bílé, nyní jimi prokvétala špína. Držel v rukou samopal a připravoval se ke střelbě.

Zabíjací pohyb zaregistrovali, ale už bylo příliš pozdě. Čtyři skrytí přeživší vystřelili takřka ve stejném okamžiku a smích přehlušil jakot nenadálé palby. Na podvozku auta zarachotily prázdné mosazné nábojnice a mezi koly se vyvalil štiplavý kouř.

„Ke člunu!“ zakřičel Barlest na Sabriel a ukázal za sebe. Sabriel ho napřed dobře neslyšela, a tak musel zařvat ještě třikrát: „Člun! Člun! Člun!“

Pokyn uslyšel i Prubíř. Pohlédl na Sabriel a ta v jeho očích uviděla strach. Poznala však, že má strach o ni, nikoli o sebe. Ukázala zpátky na uličku táhnoucí se mezi domy. Měla je dovést na Larneryho náměstí a k Rektorským schodům. Tam je čekaly čluny a další gardisté maskovaní jako říční kupci. Damed prozíravě připravil několik únikových cest a tato byla nejbližší. Jako vždy myslel výhradně na bezpečí svého krále a královny.

„Běžte!“ vykřikl Barlest. Vyměnil si zásobník na samopalu a v krátkých salvách začal pálit napravo nalevo. Nutil všechny útočníky, kteří doběhli do úkrytu, aby si schovali hlavy.

Prubíř Barlestovi na rozloučenou krátce a pevně stiskl rameno, potom se pod autem otočil a doplazil se na druhou stranu podvozku. Sabriel se plížila vedle něho a zběžně se dotkli rukama. Věren, která ležela vedle Sabriel, se zhluboka nadechla a odrazila se. Vyskočila na nohy a ihned vyrazila na útěk. Doběhla do uličky, přikrčila se za požární hydrant a kryla Sabriel s Prubířem, kteří se jí vydali v patách. Ale v dané chvíli se neozývaly žádné výstřely kromě disciplinované palby z Barlestova samopalu ukrytého pod autem.

„Tak poběž!“ zahřimal Prubíř, když se otočil v ústí uličky. Ale Barlest neběžel a Veran popadla Prubíře i Sabriel, vtlačila je do průchodu a vykřikla: „Utíkejte! Utíkejte!“

Zaslechli za sebou válečný pokřik a dusot bot, když na druhé straně Barlest vyrazil zpod auta. Zvuky následovala dlouhá jektavá palba ze samopalu a několik hlasitějších jednotlivých výstřelů. Potom nastalo ticho, přerušoval ho jen klapot jejich bot na dlažbě, jejich hekavé nádechy a tlukot jejich srdcí.

Larneryho náměstí bylo prázdné. V parčíku v jeho středu, obvyklém shromaždišti chův s malými dětmi, nebylo živé duše. K výbuchu nejspíš došlo teprve před několika minutami, ale i ty stačily. Od nástupu Coroliniho a surovců z jeho strany Naše země zmítal Corvere neklid a obyčejní lidé už se naučili, kdy se rychle stáhnout z ulic.

Prubíř, Sabriel a Veran bleskově proběhli náměstí a pustili se po Rektorových schodech na jeho opačné straně. Spatřil je opilý lodník, tři ozbrojené postavy potřísněné krví i něčím horším, a nezachoval se natolik opile, aby se jim připletl do cesty. Přilepil se ke stěně a schoulil se do co nejmenšího klubíčka.

Špinavá řeka Sethem se valila za krátkým molem na konci schodů. Na něm stál muž oblečený do nepromokavých rybářských bot a pestrých cárů prosívače náplavového bahna, s rukama zabořenýma v sudu, který nejspíš právě vyprostil z říční mělčiny. Jakmile zaslechl klapot bot na schodech, vytáhl ruce s upilovanou brokovnicí a s odjištěnými pojistkami.

„Querele! Zachraň nás!“ vykřikla Veran.

Muž zbraň opět zajistil, vytáhl z mnohokrát zalátané košile píšťalku a několikrát na ni zahvízdal. V odpověď se ozvalo další písknutí a zpoza člunu ukrytého lidským pohledům pod molem na nízké říční hladině vyskočilo několik strážců. Všichni byli ozbrojeni a očekávali nepříjemnosti, ale z výrazů jejich tváří bylo snadné poznat, že to, co spatřili, neočekávali.

„Byla to léčka,“ vyhrkl Prubír, když přiběhli. „Musíme okamžitě pryč.“

Než stačil cokoli dodat, jeho i Sabriel popadla změt' rukou a oba byli prakticky shozeni na palubu přistaveného člunu. Veran seskočila za nimi. Plavidlo, přestavěný říční trampový člun, se kolébal asi dva metry pod molem, ale naštěstí je tam čekaly další ruce. Zatímco byli odváděni do kajuty obložené mnoha pytli s pískem, naprázdno běžící motor se probral z pomalého vrnění, rachotivě se rozeštkal a člun se trhavě rozjel.

Sabriel a Prubír se na sebe podívali a ujistili se, že jsou pořád naživu a relativně v pořádku, byť oba na několika místech krváceli ze šrámů, které jim způsobily střepiny granátu.

„Tak to bychom měli,“ pronesl Prubír potichu a položil pistoli na palubu. „S Ancelstierre jsem tímto skončil.“

„Ano,“ řekla Sabriel. „Nebo ono skončilo s námi. Teď už se tady žádné pomoci nedočkáme.“

Prubír si povzdechl, zvedl kus hadru a otřel Sabriel krev z tváře. Ta mu prokázala stejnou laskavost, pak se oba postavili a rychle se objali. Oba se třásli a vůbec se to nesnažili skrývat.

„Měli bychom Veran ošetřit rány,“ navrhla Sabriel, když se pustili. „A vymyslet, jak bychom se mohli dostat domů.“

„Domů!“ souhlasil Prubír, ale ani toto slovo nevyřkl, aniž by oba pocítili nepřiznaný strach. Třebaže dnes stanuli tváří v tvář smrti, obávali se, že jejich děti budou muset čelit ještě horším nebezpečím, a jak oba dobře věděli, mohl je potkat mnohem horší osud než prostá smrt.

Část druhá

Kapitola 9.

Sen o sovách a létajících psech

Nickovi se opět zdál jeho sen, o Bleskové dílně a spojujících se polokoulích. Potom sen znenadání prošel proměnou a jemu připadlo, že leží ve stanu na loži z kožešin. Do plátna nad hlavou mu pomalu bubnoval déšť, bylo slyšet hromobití a celý stan bez ustání prozařovalo mihotání blesků.

Nick se posadil a uviděl, že mu na cestovním kufru sedí sova a dívá se na něho obrovskými zlatavými očima. A vedle postele seděl pes. Černohnědý pes, jen o trochu větší než teriér, a z ramen mu vyrůstala ohromná opeřená křídla.

Alespoň že se mi zdá něco jiného, pomyslela si jedna jeho část. Už musím být skoro vzhůru a toto je jeden ze snových útržků, které předcházejí naprostému procitnutí, kdy se mísí realita s fantazií. Věděl, že leží ve svém stanu – ale sova a okřídlený pes!

Rád bych věděl, co to znamená, pomyslel si Nick a zamrkal zasněnými očima.

Lirael a Nezbedná Fenka se dívaly, jak na ně upírá oči sice pořád ospalé, ale už prostoupené horečnatým jase. Rukou si svíral hrud', zatínal prsty, jako by si chtěl poškrábat srdce. Dvakrát zamrkal, potom oči opět zavřel a uložil se zpátky na kožešiny.

„Je na tom opravdu špatně,“ zašeptala Lirael. „Vypadá hrozně. A taky z něho něco čiší... V této podobě to nedokážu blíž popsat. Něco zlého.“

„Je v něm něco z Ničitele,“ zavrčela Fenka potichu. „Nejspíš střepina jedné z těch dvou polokoulí, prostoupená zlomkem jeho moci. Užírá ho, na těle i na duši. Ničitel Nicka využívá jako svého

avatára. Hlásnou troubu. Tuto sílu v něm rozhodně nesmíme probudit.“

„Jak ho potom dostaneme ven?“ zeptala se Lirael. „Vždyť ani nevypadá natolik zdatně, aby opustil postel, natožpak někam chodil.“

„Já můžu chodit,“ zaprotestoval Nick. Otevřel oči a opět se posadil. Jelikož vnímal svůj vlastní sen, do rozhovoru mezi okřídleným psem a mluvící sovou se mohl určitě vmísit. „Kdo je ten Ničitel a co myslíte tím, že mě užírá? Mám jenom nějakou těžkou chřipku.“

Ze které mám halucinace,“ dodal. „A živé sny. Okřídlený pes! Chacha!“

„Myslí si, že se mu to zdá,“ řekla Fenka. „To je dobře. Ničitel v něm neprocitne, pokud se nebude cítit ohrožený nebo nevycítí nablízku Výsadní magii. Dávej pozor, aby ses ho tou svou Výsadní podobou nedotkla!“

„Přece mi nebude na hlavě sedět sova!“ zahihňal se Nick zasněně. „Nebo třeba pes.“

„Vsadím se, že nebude moct vstát ani se obléct,“ nadhodila Lirael šelmovsky.

„To zvládnu,“ odpověděl Nick a okamžitě přehodil nohy přes okraj postele a narovnal se. „Ve snu dokážu všechno. Úplně všechno na světě.“

Zlehka se zapotácel a svlékl si pyžamo. Ani v nejmenším ho nenapadlo, že by měl před výplody svých snů cítit stud, a zůstal před nimi stát, jak ho pánbůh stvořil. Lirael si pomyslela, že vypadá hodně pohuble, a překvapilo ji, že ji zaplavila vlna starostlivosti. Byla mu vidět žebra – a vlastně i všechno ostatní. „Vidíte?“ zeptal se. „Jsem na nohou, připravený.“

„Potřebuješ ještě nějaké oblečení,“ podotkla Lirael. „Možná bude zase pršet.“

„Mám deštník,“ prohlásil Nick a potom se zachmuřil. „Ne – ten je rozbitý. Vezmu si kabát.“

Začal si broukat, přešel ke kufříku a natáhl ruku k víku. Překvapená Lirael stačila včas uletět a dosednout na uvolněné lůžko.

„Skákal pes přes oves...“ zpíval si Nick, zatímco si vytahoval spodní prádlo, kalhoty a dlouhý kabát a postupně se oblékal, byť

vynechal košili. „Jenže v mém snu to je nějak jinak... protože ty nejsi pes. Ty jsi... ehm...

Okřídlený pes,“ dodal a natáhl ruku, aby se dotkl Fenčina čenichu. Opravdovost dotyku ho podle všeho překvapila a horečkou rozpálená tvář mu ještě více zrudla.

„Sním, nebo bdím?“ zeptal se najednou a poplácal se po tváři. „Já snad bdím, ne? A... pomalu... propadám... šílenství...“

„Šílenství nepropadáš,“ uklidňovala ho Lirael. „Ale jsi nemocný. Máš horečku.“

„Ano, ano, to mám,“ souhlasil Nick podrážděně a přiložil si na zpocené čelo hřbet ruky. „Musím se vrátit do postele. To mi řekl Hráz, než se vydal sehnat ten další člun.“

„Ne,“ poručila mu Lirael hlasem a zaznělo to navzdory jejímu malému zobáčku podivně silně. Když se doslechla, že Hráz není přítomen, nabyla jistoty, že musí chytit příležitost za pačesy. „Potřebuješ na čerstvý vzduch. Fenko – dokážeš ho přinutit k pohybu? Jak jsi to tehdy udělala s tím kušíníkem?“

„Možná,“ zavrčela Fenka. „Cítím, že v něm působí hned několik sil, a dokonce i pouhý zlomek spoutaného Ničitele je silou, se kterou musíme počítat. Taky vyburcuje Mrtvé.“

„Ještě pořád vlečou ty polokoule k jezeru,“ poznamenala Lirael. „Bude jim to nějakou chvíli trvat. Takže myslím, že by ses do toho měla pustit.“

„Já jdu zpátky do postele,“ prohlásil Nick s hlavou v dlaních. „A čím dřív se dostanu domů do Ancelstierre, tím líp.“

„Do žádné postele nejdeš,“ zavrčela Fenka a vykročila k němu. „Ty teď jdeš na procházku!“

Po těchto slovech zaštekala tak hluboce a hlasitě, že se otrásl celý stan a tyče začaly rezonovat. Lirael zasáhla síla štekotu a rozčechrala jí peří. Rozletěly se z ní jiskry, když se Volná magie střetla s Výsadními znaky její pozměněné podoby.

„Pojď za mnou!“ přikázala mu Fenka, když se otočila a vyšla ze stanu. Nick za ní udělal tři kroky, ale u vchodu se zarazil a sevřel plátěnou chlopeň.

„Ne, ne, já nemůžu,“ zamumlal a pod kůží na krku a na rukou se mu začaly zvláště škubat svaly. „Hráz mi řekl, abych tu zůstal. Nejlepší bude, když nikam nepůjdu.“

Fenka ještě jednou zaštěkala, tentokrát hlasitěji a zvuk přehlušil dokonce i neustávající hromobití. Lirael zahalila koróna jisker. Pod drápy se jí znenadání vzňalo odhozené pyžamo a přinutilo ji vyletět ze stanu.

Nick se otrásl a zkroutil, když ho zasáhla síla štekotu. Padl na kolena a začal se plazit ze stanu, a přitomúpěl a volal na Hráze. Lirael nad ním kroužila a upírala zrak k západu.

„Vstaň,“ rozkazovala Fenka. „Vykroč. Pojď za mnou.“

Nick vstal, udělal několik kroků, potom strnul. Protočily se mu panenky a z otevřených úst se mu vyvalily chumáče bílého kouře.

„Lirael!“ vykřikla Fenka. „Ta střepina se v něm probouzí! Musíš nabýt své normální podoby a odrazit ji zvonci!“

Lirael slétla k zemi jako kámen a okamžitě vyvolala Výsadní znaky, které by jí odhaly soví podobu. Napřed však své velké zlatavé soví oči upřela blesky protkanou nocí do míst, kde se Mrtví snažili posunovat stříbrné polokoule. Stovky Mrtvých pomocníků už odhazovaly lana a obracely se ke stanu. Za okamžik se pustily do běhu a stovky vyschlých kloubů se hromadně rozcvakaly a úděsným zvukem podkreslily hromobití. Pomocníci v prvních řadách se při běhu předháněli, vábeni kouzly a příslibem útoku na šťavnatý život. Život, který by zmírnil jejich věčný hlad.

Fenka opět zaštěkala, když se Nickovi z nosu vyvalil další oblak kouře, ale zdálo se, že tím skoro ničeho nedosáhla. Lirael se jen dívala na svíjející se bílý kouř, protože ji na okamžik paralyzovalo zářivé tornádo světla, když se její Výsadní podoba rozplynula na jednotlivé znaky.

Potom se ocitla ve svém vlastním těle a honem sáhla po Saranetu a Nehimě. Ale střetla se i s něčím jiným, bytostí hořící uvnitř Nicka a naplňující ho vnitřní září, v níž prskaly a syčely dešťové kapky, které mu dopadaly na kůži. Z hocha se vyvalil volnomagický puch rozpáleného kovu a z úst se mu vydral neznámý, cizí hlas doprovázený kotouči bílého kouře.

„Jak se opovažuješ... Ah... Měl jsem tě očekávat, šťouro, a jedna z tvých sester...“

„Rychle, Lirael,“ vykřikla Fenka. „Rannu a Saranet dohromady, společně s mým zaštěkáním!“

„Ke mně, mí sloužící!“ zvolal hlas linoucí se Nickovi z hrdla, hlas mnohem hlasitější a strašlivější, než jaký mohl vycházet z lidské bytosti. Přehlušoval bouři, šířil se celým údolím. Uslyšeli ho všichni Mrtví i ti, kteří pořád bezmyšlenkovitě tahali za provazy, a všichni vyrazili kupředu, jako vlna hniјícího masa, která obtekla obě strany jámy a hnala se k majáku hořícího stanu, kam je svolával jejich svrchovaný pán.

Uslyšeli ho i jiní, ačkoli byli dále, než kam se mohl donést jakýkoli zvuk. Hráz zaklel a otočil se, aby zabil jednoho nešťastného koně a mohl si vytvořit zvíře, které by ho neodmítalo vézt. Mnoho kilometrů na východ se Chlorr odvrátila od říčního břehu poblíž Abhorsenova Domu a pustila se do běhu: velká silueta z ohně a tmy, která se pohybovala rychleji, než by ji mohly nést lidské nohy.

Lirael upustila meč a vytáhla Rannu, pohříchu tak rychle, že zvonek krátce zacinkal a zaplavil ji vlnou únavy. Od setkání ve Smrti už ji bolelo zápěstí, ale ani tato bolest, ani Ranniny námitky ji nedokázaly zastavit. V mysli jí zazářily příslušné stránky z *Knihy mrtvých* a ukázaly jí, co má dělat. Pokyn uposlechla a Rannin jemný cinkot doprovodila hlubší silou Saranetu. Spolu s nimi se ozval i naléhavý štěkot Fenky.

Zvuk obestřel Nicka a hlas, který se z něho ozýval, byl utlumen. Ale proti zaklínadlu se vzpouzela zběsilá vůle, Lirael cítila, jak na ni doléhá a soupeří se spojenou mocí zvonců a štěkotu. Potom najednou veškerý odpor polevil, Nick padl na zem a bílý kouř se mu chvatně stáhl do nosu a krku.

„Honem! Honem! Postav ho!“ pobízela ji Fenka. „Vyraz na jih a utíkej na místo setkání. Já je tady zdržím!“

„Ale – Ranna a Saranet – vždyť bude spát,“ namítala Lirael, když zvonce odložila a zvedla Nicka na nohy. Byl mnohem lehčí, než očekávala, dokonce ještě lehčí, než vypadal. Byl zjevně vyčerpaný na smrt.

„Ne, to v něm jen spí ta střepina,“ řekla Fenka rychle. Vtáhla do těla křídla a narostla do své bojové velikosti. „Dej mu facku – a utíkej!“

Lirael ji uposlechla, i když si připadala krutá. Po facce ji štípala dlaň, ale aspoň se jí Nicka podařilo probudit. Ten vyjekl, zběsile se rozhlédl a začal se v jejím sevření vzpírat.

„Utíkej!“ poručila mu a už ho táhla pryč, když se ještě na okamžik sehnula, aby zvedla ze země Nehimu. „Utíkej, nebo tě tím popíchnu.“

Nick se na ni zadíval; upřel pohled i na hořící stan, na Fenku a na rychle se blížící hordu toho, co považoval za nemocné dělníky. V tváři se mu zračily šok a ohromení. Potom vyrazil na útěk, Lirael ho šťouchnutím do ruky nasměrovala na jih.

Za nimi stála ve světle plamenů Fenka, hrozivý stín s rameny ve výšce dobrého půldruhého metru. Z Výsadních znaků, které jí ubíhaly v obojku, se linula přízračná záře jeho vlastních barev, silnější, než bylo červenožluté plápolání hořícího stanu. Pod obojkem jí pulzovala Volná magie a z tlamy jí jako sliny kanuly rudé plameny.

Spatřila ji první vlna Mrtvých pomocníků a zpomalila. Nebyli si jisti, co je zač a jak nebezpečná by mohla být.

Potom Nezbedná Fenka zaštěkala a Mrtví pomocníci zavřeštěli a zavyli, když je zasáhla dobře známá a obávaná síla, volnomagický útok, který je přinutil opustit zahnívající těla... a stáhnout se zpátky do Smrti.

Nicméně na každého padlého pomocníka se kupředu řítily desítky dalších, jejich natahující se kostnaté ruce byly připraveny svírat a trhat, jejich polámané, posmrtně vybělené zuby už se nemohly dočkat, až se zakousnou do masa, jedno, zda kouzelného, či nikoliv.

Kapitola 10.

Princ Sameth a Hráz

Lirael byla v půli cesty k setkání se Samem, když Nick upadl a nebyl schopen vstát. Tvář měl opuchlou horečkou a vyčerpáním a nedokázal popadnout dech. Zůstával ležet na zemi a tupě k ní vzhlížel, jako by čekal na popravu.

Uvědomila si, že nejspíš tu od ní může čekat, protože nad ním stála s vysoko pozvednutým taseným mečem. Pak ale vrátila Nehimu do pochvy a přestala se šklebit. Viděla však, že Nick je příliš rozpálený a unavený, aby pochopil, že se ho pokouší uklidnit.

„Vypadá to, že tě budu muset nést,“ řekla a v jejím hlase zaznívalo stejným dílem vyčerpání a zoufalství. Nebyl sice vůbec těžký, ale k bystřině to bylo ještě nejméně osm set metrů. A taky nevěděla, jak dlouho v něm zůstane přidušená střepina Ničitele či toho, co se v něm ukrývalo.

„Proč... proč to děláš?“ zaskuhral, když si ho Lirael přehodila přes rameno. „Experiment bude pokračovat i beze mě.“

Lirael se naučila hasičské záchranářské chvaty ještě ve Velké clayrské knihovně, ačkoli je už několik let necvičila – od doby, kdy vzplál Kemmeruin utajený destilační přístroj, zrovna když měla Lirael službu v knihovnické požární hlídce. Byla ráda, že techniku záchrany nezapomněla a že Nick je mnohem lehčí než Kemmeru. I když spravedlivé srovnání to nebylo, protože Kemmeru trvala na tom, aby ji vynesli i s jejími oblíbenými knihami.

„To ti vysvětlí tvůj kamarád Sam,“ hekla Lirael. Pořád slyšela, jak někde za ní štěká Fenka, což bylo dobré znamení, ale měla velké potíže sledovat, kam vlastně jde, protože se kolem ní rozlévalo jen

řídké předjitřní světlo, které nebylo ani natolik silné, aby vrhalo stíny. Tato část údolí se jí mnohem snáze překonávala v podobě puštíka.

„Sam?“ zeptal se Nick. „Co má s tímhle vším společného Sam?“

„On už ti to vysvětlí,“ opáčila Lirael úsečně, aby neplýtvala dechem. Vzhledla k obloze, aby se opět pokusila stanovit svou polohu podle Uallu. Byli však pořád příliš blízko jámy, a tak neviděla nic než bouřková mračna a blesky. Alespoň přestalo pršet a ty přirozenější mraky už zvolna odplouvaly.

Lirael neustávala v chůzi, ale narůstalo v ní podezření, že se jí podařilo sejít z cesty a ubírá se nesprávným směrem. Měla jsem se víc soustředit za letu, pomyslela si, když se pode mnou všechno rozkládalo v nádherné mozaice.

„Hráz mě zachrání,“ namítl Nick chabě, chraplavým a zvláště znějícím hlasem, který Lirael připadal o to podivnější, že vycházel z míst, kde měla přezku opasku, protože Nicka pořád nesla na rameni.

Nevěnovala mu pozornost. Fenku už neslyšela a cítila, jak kráčí po stále promáčenější půdě, což nevěstilo nic dobrého. Ale před sebou rozeznávala jakousi neurčitou masu. Možná křoviny. Možná ty, které vroubí bystřinu, u níž čeká Sam.

Přidala do kroku, i když pod Nickovou vahou zapadala stále hlouběji do bažinaté země. Z větší blízkosti a v silnějším světle rozlévajícím se z vycházejícího slunce už viděla, co před ní leží. Bylo to rákosí, nikoliv křoviny. Vysoké rákosí s červenými květy, rákosí, které dalo Rudému jezeru jméno, jeho pyl zbarvoval břehy nádherným šarlatovým popraškem.

Lirael si uvědomila, že se vydala úplně jiným směrem. Podařilo se jí jaksi zabočit na západ. Nyní stanula na břehu jezera a zanedlouho ji měly najít mrchovrány. Pokud se jim nebude klidit z cesty. Posunula si Nicka na rameni a ještě trochu se předklonila, aby pro své břemeno našla lepší těžiště. Nick zaúpěl bolestí, ale Lirael ho ignorovala a začala se prodírat rákosím.

Bahno brzy nahradila voda, která jí hned dosáhla až k lýtkům. Rákosí rostlo stále hustěji a nad hlavou se jí tyčily květy. Ale udusaným porostem se táhla úzká pěšina, po níž se bylo možné proplést. Lirael se po ní vydala, stále hlouběji do nitra rákosového valu.

Sam vytáhl další znak z nekonečného proudění Výsady a vtlačil ho do šípu, který mu spočíval na kolenou. Díval se, jak se šíří jako olejová skvrna ostrou ocelí hrotu. Byl to poslední znak pro tento šíp. Do hůlky už vetkal znaky přesnosti a síly, do peří znaky letu a štěstí a do hrotu znaky rozplétání a zahánění.

Byl to poslední šíp ze dvaceti. Všechny byly očarovány tak, aby se na ně mohl spolehnout přinejmenším proti nižším Mrtvým. Příprava všech dvaceti šípů mu zabrala dvě hodiny a byl už trochu vyčerpaný. Neuvedomoval si, že většině Výsadních mágů by tato práce zabrala skoro celý den. Zaklínání neživých předmětů mu šlo vždycky od ruky.

Při chystání šípů seděl na suchém konci ponořeného kmene, který vyčníval z bystřiny. Ze Samova hlediska to byla dobrá bystřina, protože byla nejméně patnáct metrů široká, velmi hluboká a rychlá. Bylo ji možné překonat právě přes tento padlý kmen a skoky po dvou velkých kamenech, ale Sam se nedomníval, že by se Mrtví hodlali pouštět zrovna do něčeho takového.

Dokončený šíp uložil zpátky do toulce zabudovaného do Liraelina tlumoku a ten si přehodil přes rameno. Jeho vlastní tlumok zůstal na břehu a v jeho horní části spal Macek. I když už to nebyla pravda, jak si Sam všiml, když se sehnul, aby si ho bedlivěji prohlédl v předjitřním světle. Po šmouze na chlopni nebylo ani památky a kocour nebyl k nalezení ani v horní kapse.

Sam se obezřele rozhlédl, ale nezaregistroval žádný pohyb a světlo nebylo natolik silné, aby rozeznal nehybně stojící nebo ukrývající se objekt. Neslyšel ani žádné podezřelé zvuky – jen zurčení potoka a vzdálené dunění bouře běsnící v okolí jámy.

Macek se takto potají nikdy neodkradl a Sam malému kocourovi důvěřoval ještě méně než před tou neblahou zkušeností v podivných tunelech pod Abhorsenovým Domem. Pomalu vytáhl z pouzdra Liraelin luk a na tětivu nasadil šíp. U boku mu visel meč, ale s přicházejícím rozbřeskem už bylo natolik světlo, že by mohl na krátkou vzdálenost přesně vystřelit. Přinejmenším na druhou stranu bystřiny, kterou neměl v úmyslu překračovat.

Na druhé straně se něco pohnulo. Malý bílý tvar plížící se blízko vody. Sama upírajícího pohled do kalného šera, napadlo, že to bude nejspíš Macek. Nejspíš.

Tvor se přiblížil a Samovi se na těživě zacukaly prsty.

„Macku, jsi to ty?“ zašeptal s nervy napjatými stejně jako luk.

„Ovšemže ano, ty blázne!“ odpověděla bílá šmouha, přeskočila z jednoho kamene na druhý a potom na kmen. „Šetři šípy – budeš je potřebovat. Míří k nám asi dvě stě Mrtvých pomocníků!“

„Cože?!“ vyhrkl Sam. „A co Lirael a Nick? Jsou v pořádku?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Macek nevzrušeně. „Šel jsem se podívat, co se děje, když se rozštěkala naše psí společenice. Ta sem míří – prchá před dychtivými pronásledovateli –, ale Lirael ani toho tvého neposlušného kamaráda jsem neviděl. No vida, myslím, že se naše Nechutná Fena právě blíží.“

Mackova slova následovalo mohutné šplíchání, když se na protějším břehu najednou objevila Fenka a vrhla se do proudu, přičemž do všech stran – a hlavně na Macka – vystříkla spršky vody.

Potom mezi ně Fenka vtrhla a hned se rázně otřepala, až před ní musel Sam ukrýt luk.

„Honem,“ hekala. „Musíme odsud zmizet! Držte se na této straně a postupujte dál po proudu!“

Jen co domluvila, opět plavnými skoky vyrazila podél bystřiny pryč. Sam seskočil z kmene, popadl tlumok, hodil si ho na záda a klopýtavě se vydal za Fenkou. Za běhu se mu z úst nepřestávaly linout otázky. S Liraeliným tlumokem na zádech, s lukem a šípem v jedné ruce a svým vlastním tlumokem ve druhé měl co dělat, aby nezakopl a nespádl do vody.

„Lirael... a Nick? Slyšíš... nemůžeme zastavit?... Musím si to všechno nějak upravit...“

„Lirael zašla do rákosí, ale najednou se objevil nekromant, takže jsem za ní nemohla běžet, abych ho k ní nenavedla,“ odpovídala Fenka a otáčela za běhu hlavu. „Proto nemůžeme na nic čekat!“

Sam se také ohlédl, ale okamžitě se svalil přes svůj tlumok a upustil luk i šíp. Zatímco se ztěžka zvedal, uviděl, jak se na druhé straně potácivě zastavila horda Mrtvých pomocníků a nahromadila se poblíž padlého kmene. Byly jich stovky: ohromná tmavá masa

svíjejících se postav, která na opačném břehu začala utíkat souběžně s Fenkou.

Uprostřed Mrtvých pomocníků vynikala jediná postava. Muž zahalený v rudých plamenech, usazený na koni, z něhož zbyla z větší části jen kostra, ačkoli na krku a v kohoutku mu ještě visely kousky tkání.

Hráz. Sam ucítil jeho přítomnost jako sprchu ledové vody a ostrou bolest v zápěstích. Hráz něco křičel – možná sesílal zaklínadlo –, ale Sam ho neslyšel, protože se horečnatě snažil sebrat luk a vytáhnout další šíp. Pořád byla docela tma a v předjitřním tichu ho napadlo, že je nedělí nijak závrtná vzdálenost, nijak závrtná na zdařilou střelu.

Stejně rychle, jak mu tato myšlenka bleskla hlavou, nasadil šíp a natáhl tětívu. Na okamžik soustředil veškerou pozornost na spojnici mezi sebou a siluetou z ohně a tmy.

Potom vystřelil a zakletý šíp od něho vyletěl jako modrá jiskra. S nadějí se díval, jak se žene, co nejpřesněji si mohl přát. Potom šíp nekromanta zasáhl v záblesku bílého ohně na rudém pozadí. Hráz sletěl z přízračného oře, který se postavil na zadní a okamžitě vyrazil pryč, aby se prohnal několika řadami Mrtvých pomocníků a vnořil se do vody za výbuchu bílých jisker a ječivého řevu. Kuň instinktivně věděl, jak se vysvobodit a zemřít konečnou smrtí.

„To ho dožere,“ poznamenal Macek ze skrýše někde u Samových nohou.

Samova náhlá naděje pohasla, když spatřil, jak se Hráz postavil, vytrhl si šíp z hrdla a zahodil ho na zem.

„Už na něho dalším nemrhej,“ řekla Fenka. „Žádný šíp ho nezabije, i kdyby byl kdovíjak zakletý.“

Sam neradostně přikývl, odhodil luk a tasil meč. Ačkoli bystřina mohla zadržet Mrtvé pomocníky, věděl, že Hráze nezastaví.

Hráz také tasil meč a vykročil kupředu; jeho Mrtví pomocníci se rozestoupili, aby mu udělali cestu. Na břehu řeky se nekromant nepokrytě pousmál a rudé plameny mu olízly zuby. Vstoupil jednou botou do vody – a usmál se ještě jednou, když se z bystřiny se syčením vyvalil oblak páry.

„Utíkej pomoci Lirael,“ přikázal Fence. „Já tu Hráze co nejdéle zdržím. Macku – pomůžeš mi?“

Macek neodpovídal. Nebylo po něm ani stopy.

„Hodně štěstí,“ štekla Fenka. Potom vyrazila a uháněla po břehu na západ.

Sam se zhluboka nadechl a přikrčil se do obranné polohy. Právě se strašlivě uskutečňovaly jeho nejhorší obavy. Byl opět sám a chystal se na střet s Hrázem.

Vnořil se do Výsady – aby v ní našel útěchu a zároveň aby byl připraven vytvořit zaklínadlo. Když ucítil, jak ho omývá dobře známé proudění, zklidnil se mu dech a skoro bezmyšlenkovitě začal vytahovat Výsadní znaky, a zatímco mu dopadaly do otevřené dlaně, šeptem vyslovoval jejich jména.

Hráz udělal další krok. Už byl celý zahalený parou a takřka nebyl vidět. Po proudu i proti proudu bublala a vířila voda. Sam si zdrceně uvědomil, že nekromant se pokouší vodu v bystřině vyvařit. Už kolem něho viditelně poklesla hladina a začínalo být patrné i dno; Mrtví pomocníci se začínali pohybovat.

Sama napadlo, že Hráz se s ním nebude muset ani střetnout. Bude mu stačit, když zůstane stát v řečišti, umožní přechod svým Mrtvým pomocníkům a ti už se se Samem vypořádají. I když měl u sebe píšťaly, nevěděl, jak je správně použít, a pomocníků bylo jednoduše přespříliš.

Mohl udělat pouze jedno. Bude muset na Hráze zaútočit v bystřině a zabít ho ještě předtím, než ji pomocníci budou schopni přejít. Pokud Hráze zabít vůbec dokážeš, varoval ho rýpavý hlásek odněkud z hloubi jeho mysli. Nebylo by lepší vzít nohy na ramena? Utéct dřív, než tě ten nekromant zase popálí, vyrve ti duši z těla a podmaní si tě...?

Sam tu myšlenku zapudil a zahnal pochybovačný hlásek tak daleko do zákoutí své mysli, že z něho zbylo jen bezvýznamné kníkání. Potom nechal Výsadní znaky, které držel v ruce, rozplynout, ještě jednou zapátral ve Výsadě a vytáhl celý nový řetězec symbolů. Jakmile je přivolal, spěšně si je na nohou vykreslil prstem. Znaky ochrany, odrazu, odvracení. Na nohou se mu propojily a rozechvěly a zahalily je zbrojí Výsadní magie, která měla odolat páře a vřící vodě.

Díval se na sebe jen asi deset nebo možná patnáct vteřin. Ale když opět upřel zrak k bystřině, Hráze už nespatriil. Pára se rozptylovala a korytem opět tekla voda. Mrtví pomocníci se k němu odvraceli zády

a pomalu se šourali pryč, zanechávající za sebou rozrytý terén posetý kusy hnijícího masa a úlomky kostí.

„Bud' tě podle osudu čeká jiná smrt, princi,“ poznamenal Macek, který se objevil pod Samovým nohama jako čerstvě vyrašívší výhonek, „nebo Hráz právě zjistil, že má někde důležitější práci.“

„Kdes byl?“ zeptal se ho Sam. Cítil zvláštní rozpaky. Už byl připravený vrhnout se do bystřiny, svést nelítostný boj a teď se zčistajasna ocitl v klidném ránu. Už dokonce vyšlo slunce a opět se rozezpívali ptáci. I když si všiml, že jen na jejich břehu.

„Schovával jsem se, jak by to udělal každý rozumný člověk, když by se ocitl tváří v tvář tak mocnému nekromantovi, jako je Hráz,“ odpověděl Macek.

„To je až tak mocný?“ divil se Sam. „Během služby mé matce a dalším Abhorsenům ses musel setkat s mnoha nekromanty.“

„Těm ale nepomáhal Ničitel,“ opáčil Macek. „Musím říct, že tím, co svede, na mě udělal velký dojem – i když je spoutaný. Je to lekce pro nás všechny, že i když je někdo lapený uvnitř kusu stříbřitého kovu...“

„Kam myslíš, že Hráz odešel?“ přerušil ho Sam, ani ho pořádně neposlouchal.

„Zpátky k těm kusům kovu, kam jinam?“ zívнул. „Nebo se vydal za Lirael. Myslím, že je načase, abych se trochu prospal.“

Macek ještě jednou zívнул, potom překvapeně vyjekl, když ho Sam popadl a zatřásl s ním, až se mu na obojku rozcinkala Ranna.

„Musíš se vydat ve Fenčiných stopách! Musíme jít na pomoc Lirael!“

„Takto mě o to nežádej.“ Macek opět dokořán otevřel tlamičku, když se přes ně oba přelily vlny Rannina spánku. Sam najednou zjistil, že si sedá, a na zemi bylo tak příjemně. Stačilo by, kdyby se natáhl, dal si ruce za hlavu...

„Ne! Ne!“ protestoval. Nemotorně se zvedl, vrhl se do vody a ponořil hlavu pod hladinu.

Když vylezl, Macek se mu už stačil uvelebit v tlumoku. Se zlomyslným úsměškem na malé tvářičce bez meškání usnul.

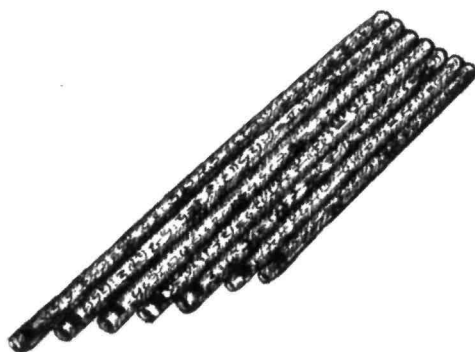
Sam na něho nevěřícně hleděl a zajel si rukou do promočených vlasů. Fenka utíkala po proudu. Co to říkala? „Lirael zašla do rákosí.“

Takže kdyby se vydal podél bystřiny k Rudému jezeru, měl by velkou šanci, že Lirael najde. Nebo nějakou stopu po ní nebo po Fence. Nebo by se mohl zase probrat Macek.

Nebo by se mohl vrátit Hráz...

Sam nechtěl zůstat sedět na místě. Lirael by mohla potřebovat jeho pomoc. Nicholas by mohl potřebovat jeho pomoc. Musí je najít. Společně by se mohli udržet při životě dostatečně dlouho, aby dokázali s Ničitelem uvězněným ve stříbrných polokoulích něco udělat. Kdyby postupovali každý na vlastní pěst, mohli by jen selhat a padnout.

Sbalil Liraelin luk a odhozený šíp. Potom si nasadil oba tlumoky tak, že si na každé rameno zavěsil od každého jeden popruh, ubezpečil se, že Macek nevypadne, i když by si to zasloužil, a podél zurčící bystřiny se vydal na západ.

Kapitola 11.

Skryta v rákosí

Lirael už více než tušila, že najde loďku ze spleteného rákosí, neboť Clayry ji v ní na Rudém jezeře zřely ve společnosti Nicholase. I tak se jí nesmírně ulevilo, když na ono podivné plavidlo narazila, neboť voda jí už dosahovala vysoko nad stehna. Kdyby hladina ještě stoupla, musela by se otočit nebo riskovat Nickovo utonutí, protože ho nemohla nést jinak, než jak to dělali v hasičském kurzu – ale to měl hlavu o půl metru níže než ona.

Opatrně ho položila doprostřed loďky podobné kánoi, a když se plavidlo rozhoupalo, honem se chytila jeho boků. Loďka byla asi dvakrát delší než ona, ale s výjimkou středové části byla velmi úzká, takže místa pro dva lidi v ní bylo jen taktak.

Nick zůstal napůl v bezvědomí, ale vzpomatoval se, jakmile se tiše posadili v loďce a Lirael začala zvažovat, co dál. Klátilo se nad nimi rákosí a vytvářelo stinné loubí. Opodál se ozývalo tklivé volání vodního ptactva, které občas přerušilo šplíchnutí, když se některý opeřenec zanořil pod hladinu pro rybí pochoutku.

Lirael seděla s mečem na klíně a rukou na bandalíru se zvonci a poslouchala. Jezerní práci spokojeně štěbetali a rybařili, ale potom znenadání ztichli a ukryli se hlouběji v rákosí. Lirael poznala, že je to kvůli mrchovránám, které jim létaly nízko nad hlavami. Cítila ledovou duši, která je obývala a bezmyšlenkovitě vykonávala rozkazy svého nekromantského mistra. Hledaly ji.

Loďka byla přesně taková, jak ji popsaly Clayry, ale když se Lirael usadila na kolébajícím se dně, pocítila podivný nový strach. Narážela na limity clayrského Zraku. Sestřenice ji sice zřely, jak tu

sedí s Nicholasem, ale dále už neviděly: už nezřely, co je Nicholas zač. Bylo jejich Zření omezeno, protože toto byl konec? Měl se v rákosí objevit Hráz? Nebo měl z vyhublého mladíka sedícího naproti ní vystoupit Ničitel?

„Na co čekáš?“ zeptal se Nick zničehonic, čímž jí dal najevo, že se vzpamatoval více, než Lirael očekávala. Při jeho slovech poskočila a loďka se ještě více rozhoupala. Nickův hlas zněl v tichém rákosovém světě hlasitě a podivně.

„Ticho!“ okřikla ho Lirael nesmlouvavým šepotem.

„Nebo co?“ opáčil Nick s předstíranou odvahou. Ale promluvil o něco tišeji a upřel oči na Liraelin meč.

Uplynulo několik vteřin, potom Lirael řekla: „Počkáme do poledne, až bude slunce nejjasnější a Mrtví zeslábnou. Potom se vydáme podél břehu a budeme doufat, že doplujeme na místo, kde mám domluvenou schůzku s tvým kamarádem Samethem.“

„Ti Mrtví,“ procedil Nick s povýšeným úsměvem. „To jsou nějakí místní duchové, které si je třeba usmířit? A o Samovi ses zmínila už jednou. Co ten s tím má společného? Toho jsi taky unesla?“

„Ti Mrtví... jsou Mrtví,“ odpověděla Lirael a zamračila se. Sam sice naznačoval, že Nick nechápe Staré království ani se ho pochopit nesnaží, ale tato zaslepenost vůči skutečnosti nemohla být přirozená. „Nechal jsi je pracovat v té své jámě. Hrázovy Mrtvé pomocníky. A Sam se mnou spolupracuje na tvé záchraně. Očividně nechápeš, v jakém jsi nebezpečí.“

„Neříkej mi, že Sam zase podlehl těm místním pověrám,“ ohradil se Nick. „Ti Mrtví, jak je nazýváš, jsou jen ubozí nešťastníci, kteří trpí něčím na způsob lepry. A rozhodně mě nezachraňuješ, ale odvážíš od významného vědeckého experimentu.“

„Viděl jsi mě jako sovu,“ namítla Lirael, chtěla zjistit, jak pevně má nasazené klapky na očích. „V doprovodu okřídleného psa.“

„Hypnóza... nebo halucinace,“ odbyl ji Nick. „Jak dobře vidíš, nejsem na tom nejlíp. Což je další důvod, proč bych neměl setrvávat v tomto... v tomto zpuchřelém plavidle.“

„Zvláštní,“ pronesla Lirael zamyšleně. „Musela tě zaslepit ta věc, co máš v sobě. Ráda bych věděla, k čemu to má sloužit.“

Nick jí neodpověděl, jen dostatečně výmluvně obrátil oči v sloup, čímž dal jasně najevo, co si o Liraeliných názorech myslí.

„Hráz mě zachrání, uvidíš,“ řekl nakonec. „Je to velice důvtipný chlapík a má stejný zájem dodržovat pracovní plán jako já. Takže ať už jsi propadla kdovíjakému potrhlému přesvědčení, měla bys ho odvrhnout a vrátit se domů. Ostatně nepochybuju, že pokud mě vrátíš tam, odkud jsi mě vzala, mohla by tě čekat hezká odměna.“

„Odměna?“ zasmála se Lirael hořce. „Strašlivá smrt a věčné otroctví? Taková je odměna pro všechny živé bytosti, které se přiblíží k Hrázovi. Ale pověz mi – čeho se týká ten tvůj ‚experiment‘?“

„Když ti to řeknu, necháš mě jít?“ zeptal se Nick. „Ne že by to bylo nějaké strašné tajemství. V ancelstierských vědeckých časopisech to asi publikovat nebudeš, co?“

Lirael mu na žádnou z těch otázek neodpověděla. Jen se na něho dívala a čekala, až promluví. Nick jí zprvu pohled opětoval, potom to nevydržel a zadíval se pryč. Na Liraeliných očích bylo něco zneklidňujícího. Jakási tvrdošíjnost, které si na mladých ženách, jež znal ze společenských večírků v Corvere, nikdy nevšiml. Nakonec ho přimělo k hovoru zčásti toto zjištění a zčásti touha udělat na ni dojem svými poznatky a inteligencí.

„Ony polokoule jsou z dosud neznámého kovu, o němž se domnívám, že disponuje takřka nekonečnou schopností absorbovat elektrickou energii za účelem jejího pozdějšího vybíjení,“ prohlásil a propletl si prsty. „Vyvolávají rovněž jakési ionizované pole, jež přitahuje bouřky. V nich se vytvářejí blesky, které do sebe kov vstřebává. Bohužel toto ionizované pole také zabraňuje manipulaci s kovem, neboť k němu nelze přiblížit ocelové či železné nástroje.“

Mám v úmyslu napojit obě polokoule na Bleskovou dílnu, kterou v současnosti buduje v Ancelstierre jeden můj spolehlivý přítel. Bleskovou dílnu bude tvořit tisícovka propojených bleskosvodů, jež budou schopny odčerpat elektrickou energii jedné celé bouřky – nikoli jen určitý počet blesků – a tu budou přenášet do polokoulí. Tato síla obě polokoule... polarizuje... nebo odmagnetuje, aby je bylo možné spojit do jednoho celku. To je hlavní cíl celé operace. Jak vidíš, musí být spojeny. To je naprosto klíčový krok!“

Při posledním slově se zhroutil do ložky a ztěžka oddychoval.

„Odkud to všechno víš?“ zeptala se Lirael. Jeho vysvětlení jí znělo jako prázdné tlachání falešných proroků nebo šarlatánských vědců, jehož účelem bývá především přesvědčit je samé.

„Prostě to vím,“ zašeptal Nick. „Jsem vědec. Jakmile se polokoule octnou v Ancelstierre, své teorie budu moci s patřičnými nástroji dokázat.“

„Proč je třeba ty dvě polokoule spojit?“ ptala se dál Lirael. V tomto patrně spočíval nejslabší článek jeho víry a také ten nejnebezpečnější, neboť spojením polokoulí by se sloučilo to, co v nich bylo uvězněno. Teprve když mu tuto otázku kladla, uvědomila si, že existuje ještě jedna důležitější.

„Musí se spojit,“ odpověděl Nick a v tváři se mu zračily očividné rozpaky. Bylo vidět, že o této věci nedokáže jasně uvažovat. „To by mělo být bez debat.“

„Ano, ovšem,“ pronesla Lirael konejšivě. „Ale zajímalo by mě, jak ty polokoule dopravíš do Ancelstierre. A kde přesně leží ta tvá Blesková dílna? Postavit něco takového musí být docela těžké. Vždyť musí zabírat spoustu místa.“

„Není to tak složité, jak si myslíš,“ vysvětloval Nick. Téma spojování polokoulí opouštěl se zjevnou úlevou. „Převzeme je k moři ve člunech a potom se poplavíme podél pobřeží na jih. Na to, abychom pluli celou dobu po moři, bývá příliš rozbouřené a navíc ho často halí hustá mlha. Vyložíme je na břeh těsně nade Zdí, přeneseme je přes ni a pak už je to jen asi patnáct nebo dvacet kilometrů do Forwinského mlýna, kde se staví dílna. Když půjde všechno hladce, v době našeho příjezdu už bude dokončena.“

„Ale jak je chcete přenést přes Zed’?“ namítla Lirael. „Ta tvoří hradbu pro všechny Mrtvé a podobné tvory. Přes Zed’ se vám ty polokoule přenést nepodaří.“

„Nesmysly!“ zvolal Nick. „Jsi stejná jako Hráz. Akorát že on je aspoň ochotný to zkusit, za předpokladu, že mu dovolím provést nějaké rituály.“

„Ach tak,“ špitla Lirael. Podle všeho Hráz – či spíše jeho svrchovaný pán – našli způsob, jak přepravit polokoule přes Zed’. Stejně to byla planá naděje, protože věděla, že Hráz už Zed’ překonal několikrát a před lety jí prošel i Kerrigor se svou armádou. Zadoufala jen, že právě polokoule by mohly být zadrženy.

„A... víš ty co... nebudete mít potíže s ancelstierskými úřady?“ zkusila to ještě. Sam jí řekl o hranici, kterou postavili Ancelstierané, aby zabránili vstupu kohokoli a čehokoli ze severu. Vůbec netušila, co by mohla udělat, kdyby byly polokoule vyvezeny ze Starého království.

„Ne,“ řekl Nick. „Hráz říká, že nás nepotkají žádné obtíže, se kterými by si nedokázal poradit, ale já myslím, že byl v minulosti tak trochu pašerák a vyzná se v poněkud méně konvenčních metodách. Já se radši pohybuji v mezích zákona, takže jsem si obstaral všechna obvyklá celní povolení, licence a tak dále. Ačkoli uznávám, že se nevztahují na věci ze Starého království, protože žádné Staré království oficiálně neexistuje, takže na to nejsou ani formuláře. Mám taky dopis od strýčka, kde mi uděluje souhlas dovézt přes hranici všechno, co bude třeba k mému experimentu.“

„Od strýčka?“

„Je to vrchní ministr,“ odpověděl Nick hrdě. „Letos bude ve funkci už sedmnáctým rokem – i s tříletou pauzou mezi tím, když se na místo dostali lidi z Umírněné reformy. Je to ten nejúspěšnější vrchní ministr, kterého naše země měla, i když v současnosti má samozřejmě potíže kvůli kontinentálním válkám a přílivu všech těch jižanských přistěhovalců. Přesto si ale nemyslím, že by Corolini a ta jeho sebranka dostala tolik hlasů, aby ho sesadila. Je to nejstarší bratr mé matky a zatraceně správný chlap. Synovci, který si to zaslouží, vždycky rád vypomůže.“

„Ty dokumenty ti nejspíš shořely ve stanu,“ nadhodila Lirael chytající se dalšího stébla.

„Kdepak,“ Nick na to. „Zase musím poděkovat Hrázovi. Navrhl, abych je předal tomu člověku, který se s námi setká za Zdí. Říkal, že by shnily, a já musím zpětně uznat, že měl naprostou pravdu. Tak, a teď už mě necháš jít?“

„Ne,“ odpověděla Lirael. „Zachráním tě, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„V tom případě ti nic dalšího už neřeknu,“ prohlásil Nick nedůtklivě. Opět se uložil na dno loďky, která se švelivě otírala o rákosí.

Lirael ho sledovala a hlava jí vířila myšlenkami. Doufala, že Ellimere dostala Samův vzkaz; v této chvíli je už možná příjížděl zachránit početný sbor gardistů. Sabriel a Prubír už by se taky mohli

hnát na sever z Corvere. Mohli by se už třeba chystat překročit Zed'...

Ale všichni by měli namířeno do Okraje, zatímco polokoule, v nichž je uvězněna ona spoutaná věc, jim právě proklouzávaly mezi prsty – do Ancelstierre, kde by mohla starobylá ničivá duše získat svobodu, aniž by jí v tom bránili jediní lidé, kteří si byli vědomi hrozícího nebezpečí.

Lirael došlo, že zatímco jí hlava třesí těmito představami, Nick ji také pozoruje. Nikoli však nechápavě či nepřátelsky. Jen se na ni díval, nakláněl hlavu na stranu a mhouřil jedno oko.

„Promiň,“ začal. „Uvažuji, jak jsi poznala Sama. Ty jsi... ehm... nějaká princezna? Kdybys byla jeho snoubenka nebo něco na ten způsob, napadlo mě, že bych to měl vědět. Abych vám... jaksi... mohl pogratulovat. A ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Lirael,“ odpověděla Lirael úsečně. „Jsem Samova teta. Jsem Ab... No, řekněme, že tak nějak spolupracuji se Samovou mámou a taky jsem... byla... druhou pomocnou knihovnicí a dcerou Clayrů, ačkoli nepředpokládám, že víš, co tyto tituly znamenají. Sama si tím nejsem v této chvíli jistá.“

„Jeho teta!“ zvolal Nick a tvář mu místo horečky zbarvil ruměncem rozpaků. „Jak můžete... můžeš být – chci říct, že to jsem vůbec netušil. Omlouvám se.“

„A jsem... jsem mnohem starší, než vypadám,“ dodala Lirael. „Kdyby ses na to chtěl náhodou ptát.“

Sama byla trochu na rozpacích, třebaže ji nenapadlo, proč by měla. Pořád nevěděla, jak hovořit o své vlastní mámě. V jistém ohledu jí myšlenky na ni způsobovaly větší bolest teď, když věděla o svém otci a zjistila, jak byla počata. Jednoho dne, pomyslela si, zjistím přesně, co se stalo s Arielle a proč se rozhodla odejít.

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ odpověděl Nick. „Víš, bude to znít sice hloupě, ale teď se tady po mnoha týdnech cítím o hodně líp. Nikdy bych si nepomyslel, že močály můžou mít tak posilující účinek. Dnes jsem ještě neomdlel.“

„Jednou ano,“ opravila ho Lirael. „Když jsme tě vyvedly ze stanu.“

„Vážně?“ divil se Nick. „To je pěkně trapné. Mám pocit, že omdlívám dost často. Naštěstí to bývá v době, kdy je u mě Hráz, a ten mě zachytí.“

„Dokážeš poznat, kdy se chystáš omdlít?“ zeptala se Lirael. Nezapomněla na Fenčino varování ohledně délky spoutání střepiny a byla si poměrně jistá, že by ji už podruhé sama nepotlačila.

„Většinou,“ řekl Nick. „Napřed se mi začne točit hlava a něco se mi začne dít s očima – všechno zrudne. A taky mi něco ovlivní čich, protože začnu mít dojem, že cítím, jako by něco hořelo, jako by se zkratoval elektrický motor. Ale teď se opravdu cítím mnohem líp. Možná mě přešla i ta horečka.“

„Žádná horečka to není,“ podotkla Lirael vyčerpaně. „I když doufám, že se to zlepšilo, kvůli mně i kvůli tobě. Sed' klidně – odvezu nás trochu dál od břehu. Zůstaneme v rákosí, ale chci se podívat, co se děje na jezeře. A prosím tě, abys byl potichu.“

„Ovšem,“ přitakal Nick. „Moc na výběr vlastně nemám, co?“

Lirael se mu skoro omluvila, ale ovládla se. Nicka jí bylo vážně líto. Nebyla to jeho chyba, že si ho za avatára zvolila jakási starobylá zlá duše. Dokonce k němu cítila jistou mateřskou náklonnost. Potřeboval, aby ho někdo uložil do postele a napojil ho čajem z vrbové kůry. Tato myšlenka ji dovedla k plané úvaze, jak by mohl vypadat, kdyby byl zdravý. Mohl by být docela hezký, pomyslela si, ale hned vzápětí tuto představu zapudila. Jako nepřítel sice nemusí nic tušit, ale nepřítel to pořád je.

Rákosová loďka byla lehká, ale i tak bylo pro Lirael obtížné pádlovat jen rukama. Obzvláště když musela také dávat pozor na Nicka pro případ, že by s ním byly nějaké potíže. Zdálo se však, že mu stačí ležet na vyvýšené přídi loďky. Sice ho přistihla, jak na ni upírá kradmý pohled, ale nepokoušel se uniknout ani volat o pomoc.

Asi po dvaceti minutách problematického pádlování začalo rákosí řádnout, červená voda vybledla do růžového odstínu a Lirael spatřila bahnité dno jezera. Slunce už bylo vysoko na obloze, takže se odvážíla vysunout loďku na samý okraj rákosového močálu, aby mohla vyhlédnout na jezero, ale zároveň pořád zůstávala ve skrytu.

Díky naklánějícím se stéblům rákosí byli stále chráněni i shora. Přesto Lirael s úlevou zjistila, že v okolí necítí žádné mrchovrány.

Nejspíš proto, že dopolední slunce jasně plálo a za rákosovými břehy tekla silná proud.

Ačkoli na dohled nebyly žádné mrchovrány, něco se pohybovalo po hladině jezera. Lirael na okamžik poskočilo srdce, neboť ji napadlo, že by to mohl být Sam nebo oddíl gardistů. Potom si uvědomila, co vidí, zrovna když se ozval Nick.

„Podívej – moje čluny!“ zvolal, posadil se a zamával. „Hráz musel obstarat i ten druhý – a už ho taky naložil!“

„Mlč!“ okřikla ho Lirael a natáhla ruku, aby ho stáhla do loďky.

Nijak se jí nevzpíral, ale najednou se zamračil a sevřel si hrud'. „Myslím... myslím, že jsem se trochu unáhlil...“

„Bojuj s tím!“ přerušila ho Lirael s naléhavostí v hlase. „Nicku – musíš s tím bojovat!“

„Pokusím se...“ začal Nick, ale větu nedokončil, protože mu s dutým, pronikavým bouchnutím spadla dozadu hlava. V očích mu bylo vidět jen bělmo a Lirael si všimla, že se mu z nosu a úst začíná linout úzký prstýnek kouře.

Vlepila mu pořádnou facku.

„Bojuj s tím! Jsi Nicholas Sayre! Řekni mi, kdo jsi!“

Nickovy oči se vrátily do původního stavu, ačkoli z nosu mu dál vycházel kouř.

„Jsem... jsem Nicholas John Andrew Sayre,“ zašeptal. „Jsem Nicholas... Nicholas...“

„Ano!“ pobízela ho Lirael. Položila si vedle sebe meč a chytila ho za ruce. Když ucítila, jak mu žilami pod studenou kůží koluje Volná magie, mimoděk se zachvěla. „Řekni mi o sobě ještě něco, Nicholasi Johni Andrewi Sayre! Kde ses narodil?“

„Narodil jsem se v Amberne, v našem rodinném sídle,“ šeptal Nick. Hlas mu sílil a kouř řídil. „V kulečnickové místnosti. Ne, to si dělám legraci. Máma by mě za to zabila. Narodil jsem se, jak se na Sayrea sluší a patří, v přítomnosti doktora a porodních asistentek. Byly dvě a ten doktor byl...“

Nick zavřel oči a Lirael mu ještě pevněji sevřela ruce.

„Řekni mi... co chceš!“ poručila mu.

„Objemová hmotnost orbilitu ponořeného ve rtuti činí... Nevím, kolik činí... Sníh v Korrovii se omezuje na území jižních Alp a hlavní průsmyky jsou Kriskadt, Jorstschi a Korbuk... Průměrný kulík

modroocasý naklade v průběhu života o délce čtyřiapadesáti let dvacet šest vajec... V loňském roce přirazilo ilegálně ke břehům více než sto tisíc Jižanů... Čokoládový strom je vynálezem...”

Najednou se odmlčel, zhluboka se nadechl a otevřel oči. Lirael ho ještě chvilku držela za ruce, ale když nezaregistrovala žádný další kouř a uviděla, že ani v očích se mu už nezračí nic zvláštního, pustila je, opět se chopila meče a položila si ho přes stehna.

„Jsem v pěkné kaši, co?“ zeptal se Nick. Chvěl se mu hlas. Podíval se na dno loďky, aby mu nebylo vidět do tváře, a začal se pravidelně nadechovat.

„Ano,“ odpověděla Lirael. „Ale Sameth a já a... naši přátelé... uděláme všechno pro to, abychom tě zachránili.“

„Ale myslíte si, že to nezvládnete,“ poznamenal Nicholas potichu. „Ta... věc... co mám... uvnitř. Co to je?“

„Já nevím,“ přiznala Lirael. „Je součástí nějakého mocného a starodávného zla, kterému pomáháš na svobodu. Aby mohlo páchat škody.“

Nick pomalu přikývl. Potom vzhlédl a zadíval se Lirael do očí.

„Je to jako sen,“ řekl prostě. „Většinu času ani nevím, jestli bdím, nebo spím. Za minutu už si nic nepamatuju. Nemůžu myslet na nic jiného než na ty polo...“

Domluvil. V očích se mu zableskl strach a natáhl k Lirael levou ruku. Ta ji uchopila, ale pořád držela i zbraň. Kdyby ho ovládlo zlo, které v něm dřímal, a nechtěl by ji pustit, věděla, že by se mu musela vymanit i za pomoci meče.

„Nic se neděje, nic se neděje, nic se neděje,“ opakoval si Nick šeptem a přitom se kolébal dopředu dozadu. „Mám to pod kontrolou. Řekni mi, co mám udělat.“

„Pořád s tím bojuj,“ poučila ho, ale nevěděla, co mu má poradit mimo to. „Jestli si tě neudržíme, potom až přijde správný okamžik, musíš udělat všechno možné, abys to... abys to zastavil. Slib mi, že to uděláš!“

„Slibuju,“ procedil Nick mezi zaťatými zuby. „Dávám ti Sayreovo slovo. Zastavím to! Zastavím! Mluv se mnou, Lirael, prosím. Musím myslet na něco jiného. Řekni mi... řekni mi... kde ses narodila?“

„V Clayrském ledovci,“ odpověděla Lirael s úzkostí. Nickovo sevření bylo stále pevnější a to se jí vůbec nelíbilo. „V porodních

pokojích nemocnice. Ačkoli některé Clayry přivádí děti na svět ve svých komnatách, většina z nás... z nich... rodí v porodních pokojích, protože se tam všichni scházejí a je to takové společenštější a zábavnější.“

„Tví rodiče,“ zasténal Nick. Zachvěl se a najednou začal mluvit velice rychle. „Pověz mi o nich. Na těch mých není nic zvláštního. Táta je špatný politik, ačkoli je pro to zapálený. Opravdová hvězda je jeho bratr. Máma chodí na večírky a hodně pije. Jak je možné, že jsi Samethova teta? Nechápu, jak můžeš být Prubířova nebo Sabrielina sestra. Setkal jsem se s nimi. Jsou mnohem starší než ty. Jsou prastaří. Musí jim být nejmíň čtyřicet, ani o den míň... mluv se mnou, prosím, mluv se mnou...“

„Jsem Sabrielina sestra,“ řekla Lirael, ačkoli jí vlastní slova připadala jaksi zvláštní. „Sabrielina sestra. Ale nemáme stejnou matku. Její... můj otec byl... víš... s mou matkou jen chvíli, než umřel. Teprve nedávno jsem se dozvěděla, co byl vůbec zač. Moje matka... moje matka odešla, když mi bylo pět. Takže jsem nevěděla, že můj táta byl Abhorsen... Netušila jsem to!“

„Abhorsen!“ vykřikl Nick. Tělo se mu stáhlo křečí a Lirael ucítla, jak mu kůže náhle ještě více ochladla. Honem z Nickova sevření vytrhla ruku a co nejdál se od něho odsunula. Za to, že pronesla slovo „Abhorsen“, si nahlas vynadala. Nick měl nad sebou každým okamžikem ztratit kontrolu. Samozřejmě že v něm její přiznání mělo aktivovat Volnou magii.

Nickovi se z nosu a úst vyvalil bílý kouř. Zatímco se zoufale snažil promluvit, za jazykem mu probleskovaly bílé jiskry. Pohyboval rty, ale vycházel z nich jen kouř, a Lirael chvilku trvalo, než pochopila, co se jí snaží sdělit.

„Ne!“ nebo možná „Běž!“

Kapitola 12.

Ničitel v Nicholasovi

Lirael chvíli tonula v rozpacích a nebyla se schopna rozhodnout, jestli se má prostě vrhnout přes palubu a prchnout, nebo sáhnout po zvoncích. Potom se rozhodla a vytáhla Rannu i Saranet, což byl dosti obtížný úkon, neboť seděla s mečem na stehnech.

Nick se pořád ještě nepohnul, ale bílý kouř z něho vycházel v pomalých, rozvážných pramíncích, které se stáčely doprava či doleva, jako by byly obdařeny vlastním životem. Spolu s nimi se ven linul i obludný puch Volné magie, který Lirael štípal v nose a navíc se jí z něj zvedal žaludek.

Na nic dalšího nečekala a oběma zvonci naráz zacinkala. Soustředila svou vůli do příkrého rozkazu, který vyslala k postavě sedící před ní v loďce a k vznášejícímu se kouři.

Spi, pomyslela si, a celé tělo jí trnulo úsilím soustředit moc obou zvonců. Cítila Ranninu ukolébavku a Saranetovo naléhání nesoucí se v hlasitých ozvěnách nad jezerní hladinou. Zvonce společně obestřely Nicholase kouzly a zvukem přinutily volnomagického démona v jeho nitru opět upadnout do příživnického spánku.

Nebo ne – Lirael si všimla, že se bílý kouř jenom zasvíjel, zvonce začaly žhnout podivným rudým horkem a jejich hlasy ztratily ostrost a pronikavost. Potom se Nick s nevidoucíma očima obrácenýma v sloup posadil a jeho ústy promluvil Ničitel.

Jeho slova zasáhla Lirael fyzickou silou: rozpálil se jí morek v kostech a v uších ucítila náhlou, ostrou bolest.

„Hlupačko! Tvoje moc je jen chabá iluze. S ní se mi chceš postavit? Skoro lituji, že Saranet a Ranna žijí už jen v tobě a v těch tvých cetkách! Nehýbej se!“

Poslední dvě slova pronesl s takovou silou, že Lirael vykřikla bolestí. Ale křik se změnil na přidušené chroptění, když jí začal docházet vzduch. Nepřítel uvnitř Nicka – starobylý zlomek – ji spoutal tak rychle, že jí strnuly plíce. Zoufale se pokoušela nadechnout, ale nebylo to k ničemu. Celé její tělo – na povrchu i uvnitř – zůstávalo paralyzované; znehybňovala je síla, s níž se nemohla ani v nejmenším měřit.

„Šťastnou cestu,“ pravil Ničitel. Potom zvedl Nickovo tělo, chvilku opatrně balancoval na houpající se loďce a zamával na čluny. Zároveň vykřikl jméno, které se rozeznělo celým jezerním údolím.

„Hrázi!“

Lirael se v panice opakovaně pokoušela nadechnout. Ale hrud' měla i nadále strnulou a v nehybných rukou jí spočívaly neživé zvonce. Horečnatě se v hlavě probírala Výsadními znaky a snažila se přijít na něco, co by ji dokázalo uvolnit dřív, než umře na udušení.

Nic ji nenapadalo, vůbec nic, až si znenadání všimla, že něco přece jen cítí. Na stehnech, kde jí přes nohy ležela Nehima. Sotva ji viděla – neboť nebyla schopna pohnout očima –, ale na čepeli žhnuly Výsadní znaky, stékaly jí do těla a bojovaly s volnomagickým zaklínadlem, které ji drželo ve smrtelném sevření.

Ale znaky porážely zaklínadlo jen velmi pomalu. Lirael musela sama něco udělat, jinak by se udusila dřív, než by uvolnila sevřené plíce.

V zoufalé snaze pomoci si jakýmkoli způsobem zjistila, že dokáže otáčet lýtky, a tak se pokusila rozhoupat loďku. Nebyla příliš stabilní, možná kdyby se překotila a rozptýlila volnomagického démona... by Lirael dokázala zlomit své zakletí.

Ještě jednou se zhoupala a do loďky špláchla voda. Rychle se začala vsakovat do pevně svázaného rákosu. Nickovo tělo se ale ani tak neotočilo a jeho nohy se nevědomky houpání přizpůsobily. Démon v jeho těle se soustředil na blížící se čluny a polokoule, které skrývaly jeho větší část.

Potom se Lirael zatmělo před očima; její tělo reagovalo na naprostý nedostatek kyslíku. Za okamžik však opět procitla, žilami se

jí prohnala další panická vlna adrenalinu a ještě jednou vší silou rozhoupala loďku.

Rákosové plavidlo se zakymácelo – ale nepřevrhlo. Lirael v duchu zaječela a zkusila jím s využitím každého svalu uvolněného pomocí meče zacloumat ještě jednou – dobře věděla, že naposledy.

Do loďky vystříkla vlna vody a na kratičkou chvíli se zdálo, že se přece jen otočí. Ale jezerní lidé ji zhotovili příliš dobře a nakonec udržela rovnováhu. Nickovo tělo, překvapené prudkostí pohybu, to však nedokázalo. Jednou se zakýval, natáhl ruku k přídi, zapotácel se na druhou stranu – a zřítíl se do jezera.

Lirael se okamžitě nadechla. Plíce zůstávaly ještě chvilku strnulé, ale pak se nadmuly a celým tělem se jí prohnalo zachvění. Zaklínadlo při Nickově pádu přestalo působit. Vzlykající a hekající Lirael vrazila zvonce do pouzder a popadla meč, jehož Výsadní znaky se v jílcí zachvěly teplem a povzbuzením.

Celou dobu očima pátrala po Nickově démonovi. Zpočátku se ve vodě nic nehýbalo. Potom si několik metrů od sebe všimla mohutného výronu páry a bublání, jako by jezero začínalo vřít. Nad hladinu se vysunula ruka – Nickova ruka – a popadla bok loďky. S nesmírnou silou vytrhla celý kus propleteného rákosu, potom se vynořila i hlava a v jejím pištivém vzteklém jekotu vyděšeně vzlétlo veškeré vodní ptactvo v okruhu půldruhého kilometru.

Zareagovala na něj i Lirael. Instinktivně se odrazila z druhé strany loďky a co nejdál odskočila. Přistála napůl v rákosí a napůl ve vodě a rychle se začala brodit pryč. Strašlivý jekot se ozval ještě jednou a následovalo ho divoké šplíchání. Lirael si chvilku myslela, že má přímo za zády Nicka; ale místo něho se dočkala prudkého gejzíru vody a šramotu lámaného rákosí: Nick zvedl loďku a mrštil ji za ní. Kdyby byla o trochu pomalejší, na záda by jí dopadlo jezerní plavidlo a nikoli jen sprška kapek a několik neškodných kusů rákosí.

Než byl schopen udělat něco jiného, Lirael se s dvojnásobným úsilím pustila do dalšího útěku. Voda nebyla tak hluboká, jak očekávala – přesto ji zpomalovala, takže si bez přestání myslela, že ji netvor dostihne nebo na ni sešle nějaké zaklínadlo. Zoufale mířila zpátky do mělčí vody a oháněla se Nehimou, aby urychlila svůj postup.

Neohlížela se, protože se nemohla postavit tváří v tvář tomu, co by zahlédla, a nezastavovala, a to ani když v rákosí zabloudila a vůbec netušila, kam se ubírá. Bolely ji plíce a svaly ji pálily vyčerpávajícím úsilím.

Nakonec však byla nucena zastavit, když už nemohla dál ignorovat křeč v boku a nohy ji už nedokázaly držet nad hladinou. Voda Lirael naštěstí sahala jen po kolena, takže se posadila a rozmáčkla pod sebou rákosí do podoby mokrého a blátivého hnízda.

Všechny smysly měla vyladěné na pronásledovatele, ale zdálo se, že za ní nic nečíhá – přinejmenším nic, co by slyšela na pozadí tlukotu srdce, který jí prochvíval všemi cévami těla.

Připadalo jí, že v bahnitě vodě už setrvala dost dlouho. Nakonec, když měla pocit, že se bude moci pohnout, aniž jí vyhrknou slzy nebo se pozvrací, vstala a opět se začala brodit kupředu.

Při brodění přemýšlela o tom, co udělala – či neudělala. V hlavě se jí pořád odvíjela prožitá scéna. Když si vzpomněla na své váhání a nemotornost, pomyslela si, že měla rychleji zakročit se zvonci. Možná měla Nicka bodnout – ačkoli to jí nepřipadalo správné, protože netušila, co se v něm ukrývá a čeká na příležitost, až se bude moci projevit. Nejspíš by jí to ani nepomohlo, neboť střepina by pravděpodobně mohla dlít v Mrtvém Nickovi stejně snadno, jako v něm dlí, dokud je naživu. Možná by se dokonce dostala i do ní...

V mysli jí také vyvstávala vzpomínka na clayrskou vizi zničeného světa. Propásla svou šanci zastavit Ničitele? Stalo se těch několik minut v rákosové loďce v Nickově společnosti nějakým zásadním osudovým zlomem? Byla to životní šance, kterou měla využít, ale nevyužila?

Nad těmito věcmi pořád uvažovala, i když se voda, kterou se hnala, proměnila na nefalšované, pevné bahno. Shluky rákosí začaly řídnout, takže už nepochybovala, že se blíží k okraji mokřadu. Ale jelikož se tento konkrétní močál táhl podél východního břehu Rudého jezera dobrých třicet kilometrů, pořád nevěděla, kde vlastně je.

Podle polohy slunce a délky stínu jednoho vysokého rákosového stébla odhadla, kde by mohl být jih, a po okraji mokřadu se tímto směrem vydala. Šlo se jí sice hůře než po suché zemi, ale pořád měla

pevnější půdu pod nohama, kdyby se kolem ní potulovali Mrtví, vyhnání na slunce na Hrázův popud.

* * *

O dvě hodiny později byla Lirael mokřejší a zbědovanější než kdy jindy, vinou nečekaně hluboké jámy, která se jí otevřela pod nohama. Byla skoro celá pokrytá lepkavou a odpornou kaší z červeného rákosového pylu a černého bahna. Směsice páchla a páchla i Lirael a navíc se zdálo, že močál nemá konce a nikde nebylo ani stopy po jejích přátelích.

Ještě silněji ji zasáhly pochyby a Lirael se začala o své druhy, obzvláště o Nezbednou Fenku, strachovat. Možná ji udolalo drtivé množství Mrtvých nebo si ji podrobil Hráz, stejným způsobem, jak se s její magií snadno vypořádal zlomek moci v Nickovi – jako by vůbec neexistovala.

Nebo jsou možná zranění, nebo se pořád bijí, pomyslela si a přidala ještě více do kroku. Bez ní a jejích zvonců by byli proti Mrtvým mnohem slabší. Sam ještě ani nedočetl *Knihu mrtvých*. Není to žádný Abhorsen. Co když je pronásleduje Mordikant nebo nějaký jiný netvor natolik mocný, aby odolal polednímu slunci?

Při této představě opustila rákosí a dál střídavě běžela a kráčela po pevnější zemi. Sto kroků uběhla, sto jich ušla – a nepřestávala se dívat po mrchovránách, dalších Mrtvých nebo lidských Hrázových sloužících.

Jednou sice Mrtvé poblíž zahlédla – a ucítla –, ale byli to jen Mrtví pomocníci prchající v dáli, pátrající po úkrytu před spalujícím sluncem, které se jim zažíralo do kůže a do duší, sluncem, které je mohlo poslat zpátky do Smrti, kdyby si rychle nenašli nějakou jeskyni nebo neobsazený hrob.

Zanedlouho si připadala jako zvíře, které je zároveň kořistí i lovcem – jako liška nebo vlk. Dokázala se soustředit pouze na to, aby se co nejrychleji dostala k bystřině, aby se na jejím břehu pustila do pátrání buď po svých přátelích, nebo – jak se obávala – po jakémkoli dokladu o tom, co se jim stalo. Zároveň ji nahlodával nepříjemný pocit, že se zpoza každého nevysokého návrší nebo seschlého stromu objeví nějaký nepřítel nebo na ni nečekaně zaútočí z oblohy.

Pomyslela si, že je alespoň mnohem lépe vidět, kam se ubírá, a nato zahlédla řadu stromů a křovin vroubících bystřinu. Nebyla ani kilometr daleko, takže Lirael zdvojnásobila rychlost a chtěla uběhnout najednou celých dvě stě kroků.

Měla za sebou sto sedmdesát tři kroků, když z řady stromů znenadání cosi vyrazilo a zamířilo přímo k ní.

Lirael instinktivně sáhla po luku – ale ten u sebe neměla. Pokračovala v pohybu, aby sklouzla rukou podél těla a za běhu tasila meč.

Už se chystala vykřiknout a přetavit úprk na útočný výpad, když poznala Nezbednou Fenku a ze rtů se jí vydral radostný výkřik, na který odpovědělo Fenčino šťastné štěkání.

O několik minut později se setkaly na hromadě – a skákalo se, lízalo a tancovalo (na Fenčině straně) a objímalo, pusinkovalo (na Liraelině straně).

„Jsi to ty, jsi to ty!“ Fenka vrtěla zadní částí těla a kňučela.

Lirael nic neříkala. Poklekla, položila si hlavu na Fenčin teplý krk a povzddechla si – a v povzdechu se soustředily všechny její strasti.

„Páchneš víc, než obvykle páchnu já,“ poznamenala Fenka, když odeznělo počáteční vzrušení a jí se naskytla příležitost očichat Liraelino zablácené tělo. „Radši vstávej. Musíme se vrátit k bystřině. Motá se tu pořád spousta Mrtvých – zdá se, že Hráz je ponechal svému osudu. To si aspoň myslíme, protože ta bouřka s blesky – která nejspíš následuje polokoule – se posunula dál nad jezero.“

„Ano,“ řekla Lirael, jakmile se vydaly na zpáteční cestu. „Je tam Hráz. Nick... vlastně ten démon v jeho nitru... na něho zavolal z rákosí. Mají dva čluny a odvázejí polokoule do Ancelstierre.“

„Takže se v Nickovi zase objevil,“ uvažovala nahlas Fenka. „To netrvalo dlouho. I ten zlomek musí být silnější, než bych čekala.“

„Byl mnohem silnější, než jsem si dokázala představit,“ odpověděla Lirael a zachvěla se. Byly už skoro u bystřiny a tam na ně ve stínu stromů čekal Sam se šípem nasazeným na tětívě. Jak mu má vysvětlit, že zachránila Nicholase – a zase o něho přišla?

Najednou se Sam pohnul a Lirael překvapeně strnula. Měla pocit, jako by se na ni – nebo na Fenku – chystal vystřelit. A potom jen stačila ucuknout, když zadrmčel luk a vystřelil šíp – přímo na její hlavu.

Kapitola 13.

Podrobnosti od Nezbedné Fenky

Když Lirael ucukla, přímo nad hlavou ucítla chladnou přítomnost mrchovrány. Ta se hned za okamžik zarazila v letu a ztěžka dopadla na zem, proklátá Samovým šípem. Výsadní magie, kterou Sam soustředil do ostrého hrotu, se začala s jiskřením zažírat do zlomku Mrtvé duše, snažící se odplazit do bezpečí.

Lirael si uvědomila, že instinktivně sáhla po zvonci a už na obloze pátrá po dalších mrchovránách. Spatřila druhou, jak se prudce snáší k zemi, ale do vzduchu vystřelil další šíp a trefil i ji. Prohnal se změtí peří a vysušených kostí a pokračoval v cestě vzhůru – mrchovrána však zůstala paralyzovaná a na zemi se kousek od prvního zlomku Mrtvé duše zazmítal druhý, mučený ostrým slunečním světlem.

Lirael pohlédla na zvonec ve své ruce a na zlomky duše, loužičky inkoustové černi, které se plížily k sobě, aby načerpaly sílu ze vzájemného spojení. Podařilo se jí vytáhnout Kibet, což bylo nanejvýš vhodné, takže jí rychle opsala tvar písmene S a vyloudila jasnou a veselou melodii, při níž se jí zlehka roztančila levá noha.

Na pozůstatky duše z mrchovran měl zvuk poněkud drastičtější účinek. Obě skvrny se vztyčily jako nasolené pijavice a ve snaze utéct před zvukem málem udělaly přemet. Nikam však nemohly, před Kibetovým kategorickým voláním nebylo úniku. Jediná cesta vedla na místo, které duše už nechtěla nikdy spatřit. Neměla však na výběr. V duchu zaječela, uposlechla Kibetovo naléhání a obě její části zmizely ve Smrti.

Lirael ještě jednou upřela zrak na oblohu a spokojeně se pousmála, když uviděla, jak se k zemi řítí tři další vzdálené černé

tečky: mrchovrány, první dva zapuzené zlomky totiž strhly zbytek společné duše zpátky do Smrti. Potom Kibet vrátila na místo a vykročila přivítat Sama, zatímco Nezbedná Fenka ještě rychle odběhla, aby očichala hromádky vraního peří a přesvědčila se, že duše opravdu zmizela a na zemi nezůstalo nic, co by mohla sníst.

Jak se zdálo, Sama, podobně jako Fenku, Liraelin příchod také nesmírně rozradostnil, a dokonce se ji chystal na uvítanou obejmout – dokud na ní neucítil bahno. Rozevřené ruce mu tak pouze strnuly v gestu srdečného uvítání. Ale i přesto si Lirael všimla, že za ní pátrá pohledem ještě po někom jiném.

„Děkuju, žes sestřelil ty vrány,“ řekla. Potom dodala: „Nicka jsem neuhlídala, Same.“

„Neuhlídala?!“

„Má v sobě částečku Ničitele a ta ho ovládla. Nedokázala jsem tomu zabránit. Když jsem se o to pokusila, málem mě to zabilo.“

„Co myslíš tou částečkou Ničitele? Jak ji může mít v sobě?“

„Já nevím!“ zvolala Lirael. Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Promiň. Fenka říká, že v Nicholasovi uvízla střešina kovu z jedné polokoule. Víc nevím, i když se tím vysvětluje, proč spolupracuje s Hrázem.“

„A kde teda je?“ zeptal se Sam. „A co... co teď uděláme?“

„Skoro určitě je teď na těch člunech, které Hráz používá k přepravě polokoulí,“ odpověděla Lirael. „Na cestě do Ancelstierre.“

„Ancelstierre!“ vyhrkl Sam a překvapení s ním sdílel i Macek, který vylezl z jeho tlumoku. Kocour udělal směrem k Lirael několik kroků; potom svraštil čenich a začal couvat.

„Ano,“ přitakala Lirael ztěžka, aniž věnovala pozornost Mackově reakci. „Zdá se, že Hráz – nebo možná i sám Ničitel – znají způsob, jak se dostat na druhou stranu Zdi. Polokoule k ní co možná nejbliž odváží na člunech. Potom překonají Zed' a zamíří na místo zvané Forwinský mlýn, kde Nick použije tisíc bleskosvodů, aby do polokoulí odčerpal veškerou energii celé jedné bouřky. Tím nějak umožní, aby se daly spojit, a potom bych řekla, že to, co ukrývají, bude opět celé a volné. A jen Výsada ví, co se stane pak.“

„Dojde k naprosté zkáze,“ poznamenala Fenka ponuře. „Zániku veškerého Života.“

Po jejích slovech se rozhostilo ticho. Fenka vzhledla a spatřila, jak na ni Lirael se Samem upírají oči. Jen Macek si z toho nic nedělal a využil chvíle k tomu, aby si očistil tlapky.

„Myslím, že je načase, abych vám řekla, proti čemu přesně stojíme,“ řekla Fenka. „Ale napřed bychom si měli najít nějaké místo, které bychom dokázali uhájit. Pořád se tu motají všichni ti Mrtví, které Hráz využil k vykopání jámy, a ti, kteří jsou natolik silní, aby odolali dennímu světlu, budou dychtit po životě.“

„V ústí bystřiny je ostrůvek,“ pronesl Sam pomalu. „Není to kdovíco, ale pořád lepší než nic.“

„Tak nás ved,“ pobídla ho Lirael znaveně. Chtěla se na místě zhroutit a ucpat si uši před tím, co se jim Fenka chystala říci. Ale to by nepomohlo. Museli znát pravdu.

Ostrůvek tvořila nerovná masa kamení a zakrslých stromků. Kdysi to býval nízký pahorek na břehu jezera, který z jedné strany omývala bystřina, ale před mnoha staletími se zvedla hladina jezera nebo se rozštěpilo řečiště. Nyní stál ostrůvek v širokém ústí bystřiny, jejíž rychlá voda ho obklopovala na severu, jihu a na východě, zatímco na západě se rozkládalo hluboké jezero.

Přebrodili se na ostrov poté, co si Macek vylezl Samovi na rameno a Fenka se odhodlaně vrhla do proudu. Lirael si všimla, že na rozdíl od většiny psů její kamarádka strká pod hladinu celou hlavu i s ušima. A že na ni zjevně nepůsobí síla, kterou rychle tekoucí voda odpuzuje Mrtvé a některé volnomagické tvory.

„Jak to, že ráda plaveš, ale přitom se tak nerada myješ?“ divila se Lirael, když dospěli na souš a našli si písčité místo mezi skalami, na němž si začali stavět provizorní tábor.

„Plavání je plavání a nijak se při něm nemění pachy,“ odpověděla Fenka. „Při koupání se používá mýdlo.“

„Mýdlo! Co já bych dala za kousek mýdla!“ zvolala Lirael. Ve vodě si smyla část bahna a červeného pylu, ale pořád to nestačilo. Cítila se tak špinavá, že nedokázala jasně uvažovat. Ale na základě četných zkušeností už věděla, že veškeré další průtahy by Fenku jen povzbudily, aby jim nakonec nic neřekla. Posadila se tedy na tlumok a netrpělivě se na Fenku zadívala. Usadil se i Sam a Macek seskočil na zem, protáhl se a pohodlně se uvelebil v teplém písku.

„Tak nám to pověz,“ vybídla Lirael Fenku. „Co je uvězněné v těch polokoulích?“

„Myslím, že slunce je dostatečně vysoko,“ začala Fenka. „Ještě několik hodin nás nebude nic rušit. I když možná by...“

„Řekni nám to!“

„Už vám to říkám,“ hájila se Fenka s velkou důstojností. „Jenom hledám ta nejvhodnější slova. Ničitel byl znám pod mnoha jmény, ale nejběžnější je to, které vám tady napíšu. Pokud nebude zbylí, nevyslovujte ho, protože teď, když se stříbrné polokoule dostaly na denní světlo, i to jméno má svou moc.“

Fenka zaťala tlapku a vysunula z ní jediný ostrý dráp. Vyryla do písku sedm písmen. Využila současné verze abecedy, kterou měli Výsadní mágové v oblibě pro nemagickou komunikaci o magických tématech.

Písmena, která napsala, tvořila jediné slovo.

ORANNIS.

„Kdo... nebo co... je to zač?“ zeptala se Lirael, když si jméno mlčky přečetla. Už v ní hlodal pocit, že to bude horší, než očekávala. Ze schouleného Macka číselo silné, ale nepřiliš nápadné napětí; oči upíral na písmena. Fenka se Lirael nechtěla podívat do očí.

Napřed neodpovídala, jen zahrabala tlapkami a odkašlala si.

„Prosím,“ naléhala na ni Lirael mírně. „Musíme se to dozvědět.“

„Je to Devátý Jasně Zářící, ten nejmocnější volnomagický tvor, ten, který se na Začátku, když se vytvářela Výsada, utkal se Sedmi,“ řekla nakonec Fenka. „Je to Ničitel světů, jenž má ve své povaze odporovat tvoření zkázou. Kdysi dávno v minulosti, před bezpočtem let, byl poražen. Rozťat na dva kusy, které byly uvězněny do stříbrných polokoulí. Tyto polokoule byly zajištěny sedmi ochrannými vrstvami a zakopány hluboko pod zem. Aby ho nemohl nikdo vysvobodit, jak se tehdy věřilo.“

Lirael si nervózně mnula pramínky vlasů a přála si, aby za nimi mohla jednou provždy zmizet. Bojovala s úzkostlivým nutkáním rozesmát se nebo rozkřičet nebo se zhroutit v slzách na zem. Podívala se na Sama, který se hryzal do rtu, aniž si byl vědomý, že už si ho prokousl a po bradě mu stéká pramínek krve.

Fenka už nic neříkala a Macek jen dál civěl na písmena.

ORANNIS.

„Jak můžeme porazit něco tak mocného?“ vykřikla Lirael. „Vždyť já ještě ani nejsem skutečná Abhorsenka!“

Sam při jejích slovech zavrtěl hlavou, ale Lirael nepoznala, jestli to bylo v souhlasu či nesouhlasu. A vrtěl jí pořád dál, až jí došlo, že jednoduše nemůže plně pochopit význam Fenčiných slov.

„Je pořád spoutaný a uvězněný,“ upozornila je Fenka vlídně, a aby Lirael dodala odvahy, olízla jí ruku. „Dokud polokoule nejsou spojené, Ničitel může využívat jen malou část své síly a žádnou ze svých nejničivějších schopností.“

„Proč jsi to neřekla už dřív?“

„Protože jsi nebyla ve svém nitru dostatečně silná,“ vysvětlovala Fenka. „Nevěděla jsi, co jsi zač. Teď to víš a jsi připravená dozvědět se, čemu tady čelíme. Kromě toho já sama jsem si nebyla jistá, dokud jsem nespátřila tu bouřku s blesky.“

„Já to věděl,“ ozval se Macek. Vstal a protáhl se do překvapující délky, než se opět usadil a začal si prohlížet pravou tlapku. „Už dávno, pradávno.“

Fenka svažila čenich, protože mu očividně nevěřila, a pokračovala ve vysvětlování.

„Úplně nejvíc mě na tom všem zneklidňuje fakt, že Hráz odváží polokoule do Ancelstierre. Jakmile se octnou na druhé straně Zdi, nevím, co všechno se může stát. Možná že všechny ty Nickovy bleskosvody umožní Ničiteli polokoule spojit a on tak opět bude celý. Jestli k tomu dojde, pak budou všichni... a všechno... odsouzeni k zániku, a to na obou stranách Zdi.“

„Vždycky byl z těch Devíti nejmocnější a nejmazanější,“ mručel Macek. „Musel nějak přijít na to, že jediné místo, kde se může dát zase dohromady, je tam, kde dosud neexistoval. A potom taky musel zjistit, že jsme zasáhli do světa mimo naše hranice, protože Ničitel byl spoután dlouho před stavbou Zdi. Chytré, opravdu chytré!“

„Mluvíš, jako bys ho obdivoval,“ podotkl Sam uštěpačně. „A to, Macku, není pro služebníka Abhorsenů rozhodně správný postoj.“

„Ale ano, já Ničitele opravdu obdivuji,“ odpověděl Macek zasněně a růžovým jazýčkem si olízl koutky tlamičky s bílými zuby. „Ale jenom na dálku. Víš, kdyby mě chtěl zničit, vůbec by se nezdráhal – jelikož jsem se s ním odmítl spolčit proti Sedmi, když před všemi těmi dávnými dny shromažďoval vojsko.“

„To byla jediná rozumná věc, kterou jsi kdy udělal,“ zavrčela Fenka. „I když ne tak rozumná, jak jsi mohl sám být.“

„Ani s ním, ani proti němu,“ řekl Macek. „Tak či onak bych se vydal všanc. Ale ne že by mi volba střední cesty nakonec k něčemu byla, protože jsem stejně většinu sebe sama ztratil. Ach, běda! Život jde dál, v řece plavou ryby a Ničitel má namířeno do Ancelstierre a na svobodu. Rád bych slyšel, jaký je váš další plán, paní nastávající Abhorsenko.“

„Nevím, jestli nějaký mám,“ posteskla si Lirael. Myšlenky měla prostoupené nebezpečím. Ani v nejmenším si nedokázala představit, jakou hrozbu Ničitel představuje. I proto jejímu myšlení vévodila únava, hlad a prudký odpor k vlastnímu zabahněnému, páchnoucímu tělu. „Myslím, že se musím umýt a něčeho najíst. I když napřed bych přece jen měla jednu otázku. Nebo spíš dvě.“

Zprv, jestli se Ničitel v Ancelstierre opravdu spojí, může něčeho dosáhnout? Víme přece dobře, že na druhé straně Zdi nefunguje ani Výsada, ani Volná magie.“

„Magie tam slábne,“ odpověděl Sam. „Ve škole, padesát kilometrů na jih ode Zdi, jsem Výsadní magii ještě provozovat mohl, ale v Corvere už to bylo vyloučené. Taky záleží na tom, jestli vane vítr ze severu.“

„Tak či onak, Ničitel je sám o sobě zdrojem Volné magie,“ přidala se Fenka s čelem svraštělým od usilovného přemýšlení. „Kdyby nabyl jednoty a svobody, mohl by se vydat, kamkoli se mu zachce, ačkoli nevím, jak by se za hranicemi Starého království projevoval. Samotná Zed' ho nezastaví, protože v kamenech proudí moc pouze dvou ze Sedmi Výsad a ke spoutání Ničitele před dávnými lety bylo třeba, aby se spojily všechny.“

„Což vede k mé další otázce,“ pokračovala Lirael vyčerpaně. „Ví někdo z vás dvou – nebo si vzpomíná –, jak přesně těch Sedm Ničitele rozťalo a uvěznilo v polokoulích?“

„Já jsem byl už spoutaný, jako spousta ostatních,“ odfrkl si Macek. „Mimoto už nejsem tím, čím jsem býval před tisíci lety, natožpak tím, co jsem býval na Začátku.“

„Já jsem v jistém smyslu přítomna byla,“ řekla Fenka po dlouhém mlčení. „Ale i já jsem jen stínem toho, čím jsem bývala tehdy, a

všechny moje nezkalené vzpomínky se vážou k pozdější době. Odpověď na tvou otázku tedy neznám.“

Lirael si vzpomněla na jistou pasáž v *Knize vzpomínek a zapomnění* a povzdychla si. Pojem „Začátek“ už kdysi slyšela, ale teprve teď si uvědomila, že se s ním setkala právě v této knize.

„Myslím, že vím, jak to zjistíme, ačkoli si nejsem jistá, jestli toho budu schopna. Ale napřed se musím umýt, než se mi to bahno prožere oblečením!“

„A vymyslíš nějaký plán?“ zeptal se Sam s nadějí v hlase. „Řekl bych, že se budeme muset pokusit zabránit, aby se polokoule dostaly za Zed‘.“

„S tím souhlasím,“ přitakala Lirael. „Bud' teď na stráži, ano?“

Opatrně přešla k bystřině a v duchu děkovala osudu, že je další nezvykle parný den. Uvažovala, že by se před kompletní očišťovnou svlékla, ale nakonec si to rozmyslela. Ať se šupinám jejího pláště říkalo jakkoli nebo ať byly zhotoveny z čehokoli, nebyly kovové, takže nehrozilo, že by zrezivěly. A nezamlouvala se jí představa, že by ji Mrtví překvapili polonahou. Navíc bylo horko, po dešti už nebylo ani památky a mohla rychle uschnout.

Položila si na břeh meč, tak aby ho měla stále po ruce, a vedle něj si odložila bandalír. Oba by si zasloužily pořádně vyčistit a bandalír ještě navoskovat. Plášť musela skoro oškrábat, tolik bylo na něm a pod ním bláta. Srolovala ho a odnesla ho do příhodné tůňky, mimo hlavní proud.

Potom něco zaslechla a rychle se otočila, ale byla to jen Nezbedná Fenka, která opatrně sklouzla ze svahu s něčím světle žlutým v tlamě. Když došla k Lirael, věc vyplivla a mezi zuby se jí objevila směsice psích slin a bublin.

„Fujtajbl,“ ulevila si. „Mýdlo. Vidíš, jak moc tě mám ráda?“

Lirael se usmála, mýdlo popadla, smyla z něj ve vodě vrstvičku slin a začala mydlit sebe i své oblečení. Brzy ji od hlavy k patě halila mýdlová pěna, ale o mnoho čistější nebyla, protože bahno a červený pyl byly velmi odolné, i vůči mýdlu a vodě. Připadlo jí, že plášť zůstane špinavý natrvalo, dokud si nenajde čas a energii na nějaká čistící zaklínadla.

Praní bez pomoci kouzel si zaměstnávala ruce a zároveň přemýšlela, jaký bude jejich další krok. Čím více nad tím uvažovala,

tím bylo jasnější, že Hrázovi v převozu polokoulí napříč Starým královstvím nezabrání. Jediná reálná šance se jim nabízela, kdyby ho spolu s jeho nákladem zastavili u Zdi. To by znamenalo odebrat se do Ancelstierre a tam si zajistit veškerou možnou pomoc.

Pokud by i navzdory veškerým jejich snahám Hráz dokázal polokoule dopravit za Zed', pořád by jim zbývala poslední naděje: znemožnit mu, aby ke spojení Ničitele využil Nickovu Bleskovou dílnu.

A kdyby to nevyšlo... ale Lirael už nechtěla přemýšlet o žádných posledních možnostech.

Když usoudila, že není reálné, aby se do nových šatů převlékla pokud možno čistá, přebrodila se zpátky, aby se postarala o výzbroj. Opatrně otřela bandalír a navoskovala ho hrudkou nádherně vonícího včelího vosku. Poté se s husím sádlem a hadříkem v ruce začala věnovat Nehimě. Nakonec si plášť, bandalír se zvonci a opasek s mečem nasadila zpátky na zbroj.

Sam s Nezbednou Fenkou stáli na největším balvanu a sledovali břeh jezera a oblohu. Po Mackovi nebylo ani stopy, ačkoli mohl být jednoduše zase schovaný v Samově tlumoku. Lirael se vyšplhala na skalisko za Samem a Fenkou. Našla si mezi nimi prosluněné místo, posadila se a pustila se do skořicové sušenky, aby utišila největší nápor hladu.

Sam se díval, jak se sytí, ale bylo jasné, že se nemůže dočkat, až dojí a začne mluvit.

Lirael mu napřed nevěnovala pozornost, dokud si z rukávu nevytáhl zlatou minci a nevyhodil ji do vzduchu. Mince za stálého otáčení stoupala do výšky, ale když si Lirael pomyslela, že začne klesat, stále roztočená zůstala viset ve vzduchu. Sam ji chvílku pozoroval, pak si povzdechl a luskl prsty. Mince mu okamžitě spadla do napřažené dlaně.

Několikrát svůj trik zopakoval, než Lirael zvolala: „Co to má být?“

„Ach, už jsi dojedla?“ zeptal se Sam nevinně. „Toto? To je potrhlý peníz. Sám jsem ho vyrobil.“

„K čemu je?“

„K ničemu. Je to hračka.“

„Jenom otravuje lidi,“ ozval se Macek ze Samova tlumoku. „Jestli ho neschováš, sním ho.“

Sam sevřel minci v ruce a ta se mu vrátila do rukávu.

„Myslím, že lidi vážně otravuje,“ uznal. „Je to už čtvrtá, kterou jsem vyrobil. Máma dvě rozlomila a tu poslední zas chytila Ellimere a rozklepala ji na plíšek, takže se jen tak potácěla u země. Ale jelikož už jsi dojedla...“

„Cože?!“ vyprskla Lirael.

„Ale nic,“ odpověděl Sam rozjařeně. „Jenom jsem doufal, že bychom mohli rozebrat, do čeho... do čeho se pustíme.“

„Co myslíš, že bychom měli udělat?“ zeptala se Lirael, i když potlačovala podráždění, které v ní vyvolal potrhlý peníz. Navzdory okolnostem měla pocit, že Sam je méně napjatý a nervózní, než očekávala. Možná se odevzdal do rukou osudu, napadlo ji a hned uvažovala, jestli to neudělala i ona. Proti nepříteli, který je tak zjevně nad jejich síly, jim nezbyvá než udělat vše, co je v jejich silách, než budou zabiti nebo zotročeni. Ale sama fatalismus nepociťovala. Poté, co se umyla, cítila kupodivu naději, jako by doopravdy mohli něco dokázat.

„Já bych řekl,“ začal Sam a odmlčel se, aby si opět v zamyšlení skousl ret. „Já bych řekl, že bychom se měli pokusit dostat do toho Torwinského mlýna...“

„Forwinského mlýna,“ opravila ho Lirael.

„Dobře, Forwinského,“ pokračoval Sam. „Měli bychom se tam pokusit dojít první a získat veškerou pomoc od Ancelstieranů. Vždyť těm se nelíbí, když někdo něco přináší ze Starého království, zvláště když je to něco kouzelného, čemu nerozumí. Takže kdybychom se tam dostali první a sehnali pomoc, mohli bychom tu Nickovu Bleskovou dílnu rozebrat nebo zničit předtím, než tam Hráz a Nick dorazí s polokoulemi. Bez Bleskové dílny Nick nebude schopný čerpat energii do polokoulí a Ničitel v nich zůstane uvězněný.“

„To je dobrý plán,“ řekla Lirael. „I když já si myslím, že bychom se měli pokusit ty polokoule zadržet dřív, než se dostanou za Zed.“

„Ale je tu jedna obtíž, která oba plány trochu zpochybňuje,“ opáčil Sam váhavě. „Myslím, že ty okrajské plachetní čluny zvládnou cestu z Okraje do Rudého ústí za necelé dva dny. A ještě rychleji, když je bude nadouvat zakletý vítr. Odtamtud to není ke Zdi

daleko, možná tak půl dne, podle toho, jak rychle budou schopni vléct ty polokoule. Nám tam cesta pěšky bude trvat nejmíň čtyři nebo pět dní. I kdyby se nám dnes podařilo sehnat koně, budou mít aspoň jeden den náskok.“

„Nebo i víc,“ poznamenala Lirael. „Já na koni neumím jezdit.“

„No vidíš,“ utrousil Sam. „Já pořád zapomínám, že jsi Clayra. Nikdy jsem žádnou na koni neviděl... Myslím, že nám nezbývá než doufat, že je Ancelstierané nevpustí dovnitř. I když si nejsem jistý, jestli by dokázali zastavit třeba jen samotného Hráze, pokud tam nebude spousta příhraničních zvěďů...“

Lirael zavrtěla hlavou. „Tvůj kamarád Nick má dopis od svého strýce. Nevím sice, kdo je to vrchní ministr, ale připadalo mi, že Nick nepochybuje, že na jeho základě přinutí Ancelstierany, aby mu dovolili převézt polokoule na druhou stranu Zdi.“

„Jak to, že je to vždycky ‚tvůj kamarád Nick‘, když komplikuje situaci?“ protestoval Sam. „Ano, je to můj kamarád, ale všechny ty věci ho nutí dělat Ničitel s Hrázem. On za to nemůže.“

„Promiň,“ povzdechla si Lirael. „Já vím, že on za to nemůže, a už mu tak říkat nebudu. Ale ten dopis doopravdy má. Nebo ho má vlastně někdo na druhé straně Zdi, s kým se tam má setkat.“

Sam se poškrábal na hlavě a podrážděně se zamračil.

„Záleží, kde chtějí Zed' překročit a kdo celé operaci velí,“ řekl sklíčeně. „Řekl bych, že je na hranici zastaví hlídka, kterou budou tvořit vojáci a ne zvědové, a jenom zvědové jsou Výsadní mágové. Takže je pravděpodobné, že Nicka, Hráze a všechny ostatní přes hranici pustí. Myslím, že žádná běžná hlídka by Hráze stejně nezastavila, ani kdyby chtěla. Kdybychom se tam tak mohli dostat před nimi! Znáám dobře generála Tindalla – ten celé hranici velí. A mohli bychom zatelegrafovat mým rodičům na vyslanectví v Corvere. Pokud tam pořád jsou.“

„A nemohli bychom se sami plavit na loďce?“ zeptala se Lirael. „Kde by se dala nějaká sehnat? Pomohlo by nám, kdyby byla rychlejší než ty jejich čluny?“

„Nejblíž by to bylo v Okraji,“ odpověděl Sam. „Ale ten leží nejmíň den cesty na sever, takže bychom ztratili tolik času, kolik bychom získali. Pokud je Okraj pořád tam, kde býval. Nechci se zamýšlet nad tím, jak Hráz ty čluny získal.“

„No a co dál po proudu?“ zkoušela to ještě Lirael. „Není tam nějaká rybářská vesnice?“

Sam roztržitě zavrtěl hlavou. Věděl, že určitá možnost ještě existuje. Cítil, jak se mimo dosah jeho myšlenek ukrývá jakýsi nápad. Jak by se mohli přemístit ke Zdi rychleji než Hráz s Nickem?

Po zemi, po vodě... a vzduchem.

„Poletíme!“ vykřikl, vyskočil a začal máchat rukama. „Vždyť můžeme letět! Ty máš tu soví Výsadní podobu!“

Ted' byla řada na Lirael, aby zavrtěla hlavou.

„Vytvoření dvou Výsadních podob by mi trvalo nejmíň dvanáct hodin. Možná víc, protože si nejdřív potřebuju odpočinout. A naučit se správně létat by ti zabralo celé týdny.“

„Ale to já nebudu potřebovat,“ zvolal Sam vzrušeně. „Podívej – sledoval jsem tě, jak vytváříš podobu toho puštíka, a všiml jsem si, že je třeba jenom několika hlavních Výsadních symbolů, které určují, jak velký bude výsledek, je to tak?“

„Možná,“ uznala Lirael váhavě.

„No a mě tak napadlo, že bys vytvořila opravdu velkou sovu, dost velkou na to, abys mě a Macka unesla v drápech,“ pokračoval Sam za neustálého rozhazování rukama. „Nemělo by to trvat déle než obvykle. Potom poletíme ke Zdi... ehm, nějak se dostaneme na druhou stranu... a budeme pokračovat dál.“

„To je výborný nápad,“ uznala Fenka a v jejím výrazu se mísilo překvapení se souhlasem.

„Já nevím,“ váhala ještě Lirael. „Nejsem si jistá, jestli by tak velká Výsadní podoba mohla fungovat.“

„Bude,“ ubezpečil ji Sam sebejistě.

„Myslím, že nic jiného nám už asi nezbyvá,“ řekla Lirael potichu. „Takže bych to nejspíš mohla zkusit. Kde je Macek? Ráda bych věděla, co si o tom tvém plánu myslí on.“

„Stojí za starou bačkoru,“ ozval se ze stínu pod jedním balvanem Mackův přidušený hlas. „Ale nevidím důvod, proč by neměl vyjít.“

„Je tu ještě jedna věc, kterou myslím budu muset později udělat,“ pronesla Lirael nejistě. „Je možné vstoupit do Smrti i na druhé straně Zdi?“

„Jistě, záleží na tom, jak daleko do Ancelstierre se vydáš. Je to stejné jako s magií,“ odpověděl Sam a zvážněl. „Co... co myslíš, že bude ještě třeba?“

„Použít Temné zrcadlo a podívat se do minulosti,“ řekla Lirael a v jejím hlase bezděky zazněla obřadnost clayrského proroctví. „Zpátky na Začátek, abych zjistila, jak Sedm porazilo Ničitele.“

Kapitola 14.

Let ke Zdi

„Bylo to ohromné,“ vzlykal muž se zděšením v očích a hlase. „Větší než kůň, s křídly... s křídly, která zakryla oblohu. A drželo to v drápech člověka... hrůza... říkám vám hrůza! A to vřeštění... to vřeštění jste museli slyšet!“

Ostatní členové malé skupinky Poutníků přikývli a řada z nich ještě vzhlížela do slábnoucího světla večerní oblohy.

„A letělo s tím ještě něco,“ zašeptal dotyčný. „Pes. Pes s křídly!“

Posluchači na sebe upřeli nevěřící pohledy. Na obrovskou sovu by po tom výskotu ještě přistoupili. Koneckonců byli v pohraničí, v neklidné době. Za posledních několik dní se na zemi objevila spousta neuvěřitelných tvorů. Ale okřídlený pes?

„Měli bychom se vydat na cestu,“ pravila jejich velitelka, houževnatě vyhlížející žena s Výsadním symbolem na čele. Zavětrila a dodala: „Je tu cítit něco divného, to nepopírám. Jestli nemá nikdo žádný lepší návrh, půjdeme dál k Prasečímu chlívku. A pomozte taky někdo Ellufovi. Dejte mu trochu vína.“

Poutníci rychle složili tábor a rozvázali koním nohy. Za chvíli se už ubírali na sever a nešťastný Elluf si přihýbal z měchu s vínem, jako by v něm byla voda.

* * *

Jižně od Poutníků Lirael zvolna zpomalovala v letu. Letět jako dvacetkrát větší puštík bylo mnohem, mnohem těžší než jako puštík normální velikosti, a to navíc nesla Sama, Macka a oba tlumoky.

Sam jí za letu pomáhal tím, že do ní vysílal Výsadní znaky síly a vytrvalosti, ale větší část těchto podpůrných zaklínadel vstřebala sama Výsadní podoba.

„Musím přistát,“ zavolala na Nezbednou Fenku, která letěla za ní, když jí křídly opět projela bolestná křeč. V záplavě stromů si vybrala mýtinu a začala plachtit a chystat se na přistání.

Potom najednou spatřila cíl jejich cesty. Tam za lesem: dlouhou šedou linku vlnící se na hřbetu nízkého kopce, táhnoucí se od východu na západ, kam oko dohlédlo. Zed', která oddělovala Staré království od Ancelstierre.

A na druhé straně Zdi – tmu. Neproniknutelnou předpůlnoční tmou počátku ancelsierského jara, plížící se až ke Zdi, kde se znenadání střetávala s teplem starokrálovského letního večera. Lirael začala okamžitě bolet hlava, protože se její soví oči nedokázaly tomuto rozporu přizpůsobit – soumrak na jedné straně a noc na druhé.

Ale blížili se ke Zdi a Lirael vzpružená tímto pohledem zapomněla na veškerou bolest i na zamýšlené přistání. Mocným máchnutím křídly se opět vznesla do výšky a zamířila přímo ke Zdi. Noc pročísl vítězoslavný vrískot.

„Nepokoušej se ji přeletět!“ varoval ji naléhavě Sam zezdola, když se otočil v provizorním postroji z opasků mečů a popruhů z tlumoků, který Lirael pevně svírala v drápech. „Nezapomeň, že musíme přistát na této straně!“

Lirael ho uslyšela, vzpomněla si, jak ji varoval před hranicí na ancelsierské straně, a sklopila jedno křídlo. Okamžitě se obloukem začala řídit dolů, ale hned zase zamáchala křídly, když si uvědomila, že špatně odhadla rychlost letu a hrozilo, že i se Samem a Mackem vyorá hlubokou brázdu v zemi.

Mávání pomohlo, svým způsobem. Sam se ztěžka zvedl ze země, přesvědčil se, že se ještě může postavit na dotlučená kolena, a přešel ke gigantické sově, která vedle něho ležela zjevně silně otřesená.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se úzkostlivě, aniž věděl, jak by si to měl ověřit. Jak se měří sově tep, obzvlášť když je ta sova šest metrů dlouhá?

Lirael neodpovídala, ale jejím mohutným sovím tělem se začaly míhat tenoučké nitky zlatavého světla. Linky se slily, až Sam

rozeznal jednotlivé Výsadní znaky; potom celé tělo zaplálo tak jasnou září, že Sam musel couvnout a skrýt si před ní oči.

V očích mu zůstal jen měkký soumrak prostoupený přísvitěm slunce pomalu zapadajícího na starokrálovské straně. A na zemi spatřil Lirael, jak leží na břichu s roztaženými nohama a rukama a tiše úpí.

„Au! Bolí mě všechny svaly v těle,“ zamumlala a pomalu se zvedla na rukou. „A cítím se příšerně! Ta Výsadní podoba je ještě horší než bahno. Kde je Fenka?“

„Tady jsem,“ odpověděla Nezbedná Fenka, která se hned přihnala, aby Lirael překvapila líznutím na otevřená ústa. „To byla paráda. Zvlášť když jsme letěli nad tím chlapíkem.“

„To nebylo úmyslné,“ opáčila Lirael a opřela se o Fenku jako o berlu, aby se zvedla na nohy. „Byla jsem stejně překvapená jako on. Doufejme jen, že jsme ušetřili dost času, aby celý ten výlet k něčemu byl.“

„Jestli se ještě dneska v noci dostaneme za Zed' – a za hranici –, budeme mít určitě před Hrázem náskok,“ řekl Sam. „Jak rychle může plout takový člun?“

Byla to sice jen řečnická otázka, ale dostalo se mu na ni odpovědi.

„S pomocí větrných zaklínadel by během jednoho dne a noci mohli urazit víc než tři sta kilometrů,“ ozval se Macek, zasvěcený hlas ukrytý v útrobách Samova tlumoku. „Řekl bych, že dnes kolem poledne dopluli do Rudého ústí. Odtamtud, kdoví? Záleží na tom, jak rychle dokážou přesouvat ty polokoule. Už jsou možná na druhé straně, a čas mezi Starým královstvím a Ancelstierre na sebe nenavazuje. Hráz – za pomoci Ničitele – může být dokonce schopný s tímto rozdílem manipulovat, aby získal den... nebo i víc.“

„Ty jsi věčný optimista, co, Macku?“ nadhodila Lirael. Sama v sobě optimismus překvapivě cítila a nepřipadala si tak unavená, jak se domnívala. Byla nenápadně hrdá na to, jak jí pomohla Výsadní podoba obrovité sovy, a byla si jistá, že Hráze i s jeho čluny předstihli.

„Myslím, že bychom se měli dát na cestu,“ řekla nakonec. Neměla by říkat hop, dokud nepřeskočila. „Same, vlastně jsem se nad tím ještě nezamýšlela, ale jak se dostaneme do Ancelstierre? Jak se dostaneme za Zed'?“

„Zed' není nic složitého,“ odpověděl Sam. „Je v ní spousta starých bran. Ty sice budou zamčené a střežené s výjimkou jediné, která je u současného hraničního přechodu, ale myslím, že je budu moci otevřít.“

„Nepochybuju, že to zvládneš,“ řekla Lirael, aby mu dodala odvahy.

„V hraniční zóně je to v jistých ohledech složitější. Tam se střílí bez výstrahy, ačkoli většina vojáků se zdržuje v okolí hraničního přechodu, takže setkání s hlídkou takto daleko na západ není moc pravděpodobné. Ještě mě napadlo, že bychom se pro jistotu mohli tvářit, že jsme důstojník a seržant od příhraničních zvědů. Ty bys mohla být seržant se zraněním na hlavě – nebudeš moci mluvit, abys nás nedostala do nebezpečí. Tomu by mohli uvěřit – do té míry, že by nás na místě nezastřelili.“

„A co Fenka a Macek?“ zeptala se Lirael.

„Macek může zůstat u mě v tlumoku,“ rozhodl Sam. Otočil se dozadu na kocoura a dodal: „Ale musíš mi slíbit, že budeš zticha, Macku. Takový mluvící tlumok by nás okamžitě stál život.“

Macek nic neříkal. Sam a Lirael jeho mlčení pochopili jako nevrlý souhlas, protože nijak neprotestoval.

„A Fenku můžeme taky zastříť nějakým kouzlem,“ pokračoval Sam. „Aby vypadala, že má obojek a náprsní krunýř jako armádní slídicí pes.“

„A po čem takový pes slídí?“ ozvala se Fenka se zájmem.

„No, po bombách a dalších... ehm... odpalovacích zařízeních – podobných výbušným znakům, které používáme my, jenomže tyto jsou vyrobené z chemikálií, nikoli ze zaklínadel,“ vysvětloval Sam. „Tedy dole na jihu. Na hranici mají speciálně vycvičené psy, kteří slídí po Mrtvých a Volné magii. Psi jsou při odhalování takových věcí mnohem úspěšnější než obyčejní Ancelstierané.“

„Přirozeně,“ odtušila Nezbedná Fenka. „Mám to chápat tak, že nebudu moci ani mluvit?“

„Ano,“ potvrdil její domněnku Sam. „Budeme ti muset dát jméno a číslo, jako bys byla opravdový slídic. Co třeba Trixy? Jednoho psa s tímto jménem jsem znal. A můžeš mít moje staré služební číslo, které jsem měl jako kadet na škole. Dva osm dva devět sedm tři. Nebo krátce jen devět sedm tři Trixy.“

„Devět sedm tři Trixy,“ uvažovala Fenka a převalovala slova na jazyku, jako by je zkoušela jako něco, co by se případně dalo sníst. „Zvláštní jméno.“

„Ty podoby bychom si měli vytvořit už tady,“ navrhl Sam. „Ještě předtím, než se pokusíme přejít Zed’.“

Podíval se na černočernou tmou ancelstierské noci za Zdí a dodal: „Budeme ji muset přejít před úsvitem a ten na sebe nenechá dlouho čekat. V noci hrozí menší riziko, že narazíme na hlídku.“

„Já jsem nikdy zastírací kouzlo nevytvářela,“ přiznala se Lirael nejistě.

„Stejně to musím udělat já,“ odpověděl Sam. „Protože nevíš, jak budeme vypadat. Není to moc těžké; je to mnohem snazší než ty tvoje Výsadní podoby. Tři hravě zvládnou.“

„Děkuji ti,“ řekla Lirael. Posadila se vedle Fenky, aby si uvolnila rozbolavělé svaly, a podrbala Fenku pod obojkem. Sam poodešel o několik kroků a začal pátrat ve Výsadě, aby shromáždil znaky, které potřeboval pro vytvoření zastíracích kouzel.

„Je to divná představa, že mám synovce,“ zašeptala Lirael Fence. „Připadá mi to hodně zvláštní. Že jsme skutečná rodina a nepatříme jen do jednoho velkého klanu sestřenic jako u Clayr. Že jsem teta a mám i sestru...“

„A kromě toho, že je to zvláštní, je to i hezké?“ zeptala se Fenka.

„O tom jsem ještě neměla čas přemýšlet,“ přiznala se Lirael po krátkém zádumčivém mlčení. „Je to tak nějak hezké a tak nějak smutné. Hezké, protože jsem... jsem Abhorsenka, tělem i krví, takže už jsem přišla na to, kam patřím. Smutné, protože celý můj předchozí život jsem nikam nepatřila, nebyla jsem řádnou Clayrou. Strávila jsem mnoho let touhou být někým, kým jsem nebyla. Teď tak uvažuji – kdybych se mohla stát Clayrou, nestačilo by mi to? Nebo bych si jednoduše nedokázala představit, že bych mohla být někým jiným?“

Zaváhala a potichu dodala: „Ráda bych věděla, jestli moje máma tušila, jaké budu mít dětství. Ale vlastně i Arielle byla Clayra a nejspíš by nedokázala pochopit, jaké to je vyrůstat v Ledovci bez Zraku.“

„Ještě žes mi to připomněla,“ ozval se Macek a nečekaně se vysoukal z tlumoku, až se mu při tom rychlém pohybu převrátilo

levé ucho. „Arielle. Tvoje matka. Když byla v Domě, nechala mi pro tebe vzkaz.“

„Cože?“ zvolala Lirael a vyskočila, aby Macka popadla za kůži na krku, ani nevěnovala pozornost Rannině uspávacímu zacinkání a nepříjemné reakci mezi Volnou magií pod kocourovou srstí a Výsadou prodchnutým obojkem. „Jaký vzkaz? Proč jsi mi ho nepředal dřív?“

„Nóóó...“ opáčil Macek. Vymanil se ze sevření a zachytil se obojkem o Liraelinu ruku. Ta ho pustila těsně předtím, než mohl z koženého pásku vyklouznout, a Rannin výstražný cinkot ho přinutil, aby se přestal kroutit. „Když mě budeš poslouchat, řeknu ti to...“

„Macku!“ zavrčela Fenka, přešla k němu a foukla mu do tváře.

„Arielle mě s tebou zřela u Zdi,“ pronesl rychle. „Seděla ve svém Papírovém křídle a já jsem jí předával balíček – pochop, že jsem měl tehdy jinou podobu. Nejspíš bych si na to ani nevzpomněl, kdybych tuto podobu opět nenabyl po té nucené konverzaci pod Domem. Je zvláštní, jak si v podobě člověka pamatuju věci jinak. Domnívám se, že jsem na to musel zapomenout, abych se rozpomněl, až stanu na místě, kde mě zřela...“

„Macku! Ten vzkaz!“ žadonila Lirael.

Macek přikývl a olízl si tlamičku. Bylo jasné, že chce pokračovat vlastním tempem.

„Předal jsem jí ten balíček,“ navázal na přerušené líčení. „Ona upírala oči do oparu vodní tříště nad vodopádem. Toho dne byla duha, ale ona ji neviděla. Všiml jsem si, jak se jí oči zastřely Zrakem, a pak řekla: ‚Budeš stát s mojí dcerou nedaleko Zdi. Uvidíš ji už dospělou, což se mně nepoštěstí. Řekni Lirael, že... že k mému odchodu nedojde... nedošlo... mým přičiněním. Spojila jsem její i svůj život s Abhorseny a nohy matky i dcery jsem uvedla na stezku, která bude omezovat naše možnosti volby. Řekni jí také, že ji miluji a budu navždy milovat, a že když ji opustím, mé srdce zemře.‘“

Lirael bedlivě poslouchala, ale neslyšela Mackův hlas. Slyšela svou matku. Když kocour domluvil, podívala se na rudě zbarvenou oblohu nad hlavou a na třpytící se hvězdy za Zdí, po tváři jí sklouzla jediná slza a zanechala po sobě stříbřitou stopu, v níž se odrazily poslední záblesky večerního světla.

„Vytvořil jsem ti to kouzlo,“ řekl Sam, který se tak soustředěně věnoval zaklínání, že mu naprosto uniklo, s čím právě přišel Macek. „Stačí, abys do něho vstoupila. Dávej pozor, abys měla pořád zavřené oči.“

Lirael se otočila a uviděla zářivý obrys vykreslený ve vzduchu. Klopýtavě se k němu vydala. Než do kouzla vstoupila, pevně sevřela víčka. Zlatavý oheň se jí rozprostřel po tváři jako teplé ruce ve vstřícném gestu a utřel jí slzy.

Kapitola 15.

Hranice

„Seržante, tam se zaručeně něco hýbe,“ zašeptal svobodník Horrocks, když se podíval za mířidla svého Lewinova samopalu. „Mám do nich napálit několik dávek?“

„Žádný strachy!“ odpověděl mu také šeptem seržant Evans. „To nevíte, jak to tu chodí? Jestli je to duch nebo ghlim nebo něco takového, prostě to sem přijde a vysaje vám vnitřnosti! Scazlo, vrať se zpátky a řekni nadporučíkovi, že tu něco máme. Vy ostatní, sdělte všem, aby si nasadili bodáky, pěkně potichu. A ať nikdo nic nedělá, dokud nedám pokyn.“

Evans si ještě sám ověřil, jak se za nimi Scazlo spěšně vrací spojovacím zákopem. Po celé délce hlavního bitevního zákopu se ozývalo cvakání co nejtíšeji nasazovaných bodáků. Evans sám napjal luk a nabil signální pistoli červenou nábojnicí. Červená upozorňovala na průnik zpoza Zdi. Nebo alespoň měla upozorňovat, kdyby pistole fungovala. Do Ancelstierre vanul teplý vítr ze severu, ze Starého království. Byl příjemný, že vyháněl chlad z ledového bahna zákopů, neboť jaro se ještě nevypořádalo s pozůstatky zimy, ale také hrozil tím, že jeho vinou nebudou fungovat pušky, letadla, nástražné signální rakety, miny a veškerá další technika.

„Jsou dva – a je s nimi něco, co vypadá jako pes,“ zašeptal Horrocks ještě jednou a prst, kterým ovládal spoušť, pomalu vychýlil z obvyklé pozice, kdy ho opíral o její kryt.

Evans se upřeně zadíval do tmy a pokusil se sám něco rozeznat. Horrocks nebyl kdovíjak chytrý, ale měl úžasné noční vidění.

Mnohem lepší než Evans. Ten nic neviděl, ale slyšel, jak na drátech cinkají plechovky. Někdo – nebo něco – se k nim pomalu blížilo.

Horrocksův prst už spočinul přímo na spoušti. Zbraň byla odjištěná, nahoře spočíval plný zásobník munice, v komoře se ukrýval náboj. Teď už potřeboval jen povel, a možná aby se změnil vítr.

Potom si najednou povzdechl, sňal prst ze spouště a zvedl hlavu od pažby.

„To vypadá jako někdo od nás,“ řekl, už nikoli šeptem. „Zvědové. Důstojník a nějaký chudák s obandážovanou hlavou. A jeden z těch... víte... větřících psů.“

„Slídičů,“ opravil ho Evans automaticky. „Mlčte.“

Evans uvažoval, co má udělat. Nikdy neslyšel o tom, že by bytosti ze Starého království přijaly podobu ancelstierského důstojníka nebo armádního psa. Prakticky neviditelné stíny, to ano. Obyčejně vyhlížející starokrálovští obyvatelé, to ano. Létající monstra, to ano. Ale všechno je někdy poprvé...

„Copak, Evansi?“ zeptal se hlas za jeho zády a Evans pocítil úlevu, kterou by na sobě nedal nikdy znát. Nadporučík Tindall sice byl generálův syn, ale nebyl u štábu jen tak do počtu. Věděl, jak to na hranici chodí – a na důkaz toho měl na čele Výsadní znak.

„Vpředu jsme zaznamenali pohyb, asi padesát metrů daleko,“ informoval Evans Tindalla. „Horrocks si myslí, že vidí dva zvědy, z nichž je jeden raněný.“

„A větřícího... slídiče,“ dodal Horrocks.

Tindall mu nevěnoval pozornost a vykročil kupředu, aby sám nahlédl přes přední násep. Nebylo pochyb, že se k nim blíží dvě nezřetelné siluety. Necítil však žádnou nepřátelskou sílu nebo nebezpečnou magii. Něco z nich vyzařovalo... ale kdyby to byli příhraniční zvědové, oba by byli i Výsadní mágové.

„Zkusili jste světlici?“ zeptal se. „Bílou?“

„Ne, pane,“ odpověděl Evans. „Vane vítr ze severu. Měl jsem za to, že by nefungovala.“

„Dobrá,“ nadporučík na to. „Upozorněte vojáky, že vyhodím světlo. Všichni ať vyčkají mých rozkazů.“

„Rozkaz, pane nadporučíku!“ přitakal Evans. Otočil se k vojákovi po svém boku a potichu mu řekl: „Připravte se k palbě! Vpředu se rozsvítí! Pošlete to dál.“

Zatímco se pokyn šířil zákopem, vojáci vystupovali na palebný stupeň. V jejich postojích se zračilo napětí. Evans neviděl na celou četu – byla příliš velká tma –, ale věděl, že jeho desátníci na obou koncích vojáky ohlírají.

„Házím,“ zvolal nadporučík Tindall. V sevřené ruce se mu objevil slabý Výsadní znak světla. Když se začal rozjasňovat, vyhodil ho přes rameno jako kriketový míček, přímo před sebe.

Bílá jiskra se za letu vzduchem rozsvěcovala, až se změnila v miniaturní slunce a zůstala viset nad územím nikoho. V její ostré záři se stáhly všechny stíny a bylo jasné vidět dvě postavy sledující úzkou klikatou cestičku mezi drátěnými zátarasy. Jak už řekl Horrocks, měly s sebou slídiče a obě byly pod drátěnou zbrojí oblečené do khaki uniforem ancelstierské armády, výbavy typické pro příhraniční jednotky. Jakási nedefinovatelná nekonvenčnost ve výstroji a výzbroji je také usvědčovala z příslušnosti k průzkumné jednotce severní hranice, či jak se jim častěji říkalo, k příhraničním zvědům.

Jakmile na ně dopadlo světlo, jeden ze dvou mužů zvedl ruce. Druhý, s obvazy kolem hlavy, ho o něco pomaleji následoval.

„Nejsme nepřátelé! Nestřílejte!“ zavolal Sameth, zatímco mu nad hlavou pomalu pohasínala zář. „Vrací se nadporučík Stone a seržant Clare. Se psím slídičem!“

„Držte ruce nad hlavou a postupujte za sebou!“ vykřikl Tindall. Ke svému seržantovi pak utrousil: „Nadporučík Stone? Seržant Clare?“

Evans zavrtěl hlavou. „O těch jsem nikdy neslyšel, pane. Ale znáte zvědy. S nikým se moc nepaktují. Ten nadporučík mi připadá trochu povědomý.“

„Ano,“ zamumlal Tindall a zamračil se. Blížící se důstojník mu opravdu připadal lehce povědomý. Zraněný seržant se pohyboval šouravou chůzí člověka, který se nutí k pohybu navzdory neustávající bolesti. A slídič měl náležitý náprsní krunýř s číslem vyvedeným na bílém podkladu a široký kožený obojek s trny. Vypadali veskrze věrohodně.

„Tam zastavte!“ vykřikl Tindall, když Sameth šlápl na kus volně ležící drátěné překážky vzdálené jen deset metrů od zákopu. „Jdu si ověřit vaše Výsadní znaky.“

„Kryjte mě,“ zašeptal k Evansovi. „Znáte správný postup, kdyby nebyli tím, za co se vydávají.“

Evans přikývl, zabořil do bahna mezi desky chodníku čtyři šípy se stříbrnými hroty a další nasadil na tětívu. Armáda nevydávala ani neuznávala luky a stříbrné šípy, ale jak tomu bylo se spoustou dalších věcí na hranici, byla jimi vybavena každá jednotka. Řada vojáků byla zkušenými lučištníky a Evans patřil k těm nejlepším.

Nadporučík Tindall se zadíval na obě postavy. Jelikož už pohasínalo kouzlo, opět z nich byly jen dvě nezřetelné siluety. Jak se naučil, před světlem zavřel jedno oko, aby si uchoval noční vidění. Teď ho otevřel a zase si všiml, že žádný velký rozdíl ve vidění není.

Vytáhl meč, na němž se i v matném hvězdném přísvisu objevily stříbrné záblesky, a vylezl ze zákopu. Srdce mu tlouklo tak prudce, že měl pocit, jako by mu zaznívalo až někde v žaludku.

Nadporučík Stone stál a čekal s rukama nad hlavou. Tindall se k němu opatrně blížil, všechny smysly vyladěné na sebemenší počítěk, sebemenší náznak či zápach Volné magie nebo Mrtvých. Ale cítil jen Výsadní magii: jakási nezřetelná, neurčitá kouzla halící oba muže i psa. Použili ochranné zaklínadlo, napadlo ho.

S napřaženou paží jemně položil cizímu nadporučíkovi na krk hrot meče, tři centimetry nad místo, kde mu končila drátěná zbroj. Potom natáhl ruku a ukazováčkem levé ruky se dotkl Výsadního znamení na nadporučíkově čele.

Při dotyku ze znamení vyšlehl zlatý oheň a Tindall ucítil, jak padá do dobře známého, nekonečného víření Výsady. Znamení bylo neposkvrněné a Tindalla stejně silně jako Výsada zaplavila i úleva.

„Francis Tindall, je to tak?“ zeptal se Sam a byl rád, že součástí zastíracího kouzla, které ho skrylo pod uniformou a výstrojí příhraničního zvěda, udělal i mohutný knír. S mladým důstojníkem se loni několikrát setkal na pravidelných oficiálních recepcích, kterých se účastnil během školního roku. Nadporučík byl jen o pár let starší než on. Francisův otec, generál Tindall, velel celé hraniční posádce.

„Ano,“ odpověděl Francis překvapeně. „I když na vás si nevzpomínám...“

„Sam Stone,“ řekl Sameth. Ale pořád držel ruce nad hlavou a trhl hlavou dozadu. „Měl byste zkontrolovat seržanta Clarea. Ale dávejte mu pozor na hlavu. Na levé straně má zranění po zásahu šípem. Je pěkně omráčený.“

Tindall přikývl, ustoupil a na zraněném seržantovi zopakoval postup s napřaženým mečem a rukou. Vojákovi zakrýval většinu hlavy narychlo utažený obvaz, ale Výsadní znamení bylo volné, takže se ho mohl dotknout. Opět se ubezpečil, že je čisté a neposkvrněné. I tentokrát zjistil, že Výsada je v seržantovi velmi, velmi silná – stejně jako tomu bylo u nadporučíka Stonea. Oba vojáci byli nesmírně mocní Výsadní mágové, ti nejmocnější, jaké kdy potkal.

„Jsou čistí!“ zavolal zpátky na seržanta Evanse. „Vojáci můžou sestoupit na zem. Opět je rozmístěte na odposlouchávací pozice!“

„Víte,“ začal Sam, „uvažoval jsem, jak jste na nás přišli. Nečekal jsem, že tu budou v zákopech vojáci.“

„Dál na západ byla vyhlášena pohotovost,“ vysvětloval Tindall, když s nimi odcházel zpátky k zákopu. „Do terénu jsme byli vysláni teprve před hodinou. Vlastně máte štěstí, že tu ještě jsme, protože půlka praporu je na cestě do Bainu. Byli jsme povoláni na pomoc civilním úřadům. Nejspíš zase došlo k potížím s jižanskými tábory nebo s demonstracemi Naší země. Naše rota tvoří zadní voj.“

„Na západě byla vyhlášena pohotovost?“ zopakoval Sam úzkostlivě. „Jaká pohotovost?“

„Ještě jsem nedostal hlášení,“ odpověděl Tindall. „Vy něco víte?“

„Doufám, že ne,“ Sam na to. „Ale co nejrychleji se potřebuji spojit s ústředím. Máte u sebe polní telefon?“

„Ano,“ ujistil ho Tindall. „Ovšem zrovna nefunguje. Domnívám se, že za to může ten vítr, co sem vane přes Zed'. Ale myslím, že by mohl fungovat ten, co mají na velitelství roty, jinak byste se musel vrátit až na silnici.“

„Krucinál!“ zvolal Sam, když slezli do zákopu. Pohotovost na západě. Musí mít něco společného s Hrázem a Nicholasem. Roztržitě opětoval Evansův pozdrav a všiml si řady bílých tváří, které na něho

civěly ze tmy zákopu, tváří, na nichž byla patrná úleva, že není netvorem ze Starého království.

Do zákopu vedle něho seskočila Fenka a nejbližší vojáci ucukli. Za ní slezla i Lirael, svaly měla stále rozbolavěné po náročném letu. Hranice na ni působila děsivě. Všude kolem sebe cítila nesmírný tlak mnoha úmrtí. Na hranici s Životem tu tlačilo mnoho Mrtvých, jimž bránily v přechodu na druhou stranu pouze větrné píšťaly, které pěly svou tichou píseň na území nikoho. Věděla, že je vytvořila Sabriel, neboť větrné píšťaly mohly stát, jen dokud byl naživu současný Abhorsen. Jakmile zemře, píšťaly přestanou fungovat při nejbližším úplňku, kdy povstanou Mrtví, které potom spoutá až nový Abhorsen. Což bude ona sama, jak si Lirael dobře uvědomovala.

Nadporučík Tindall si všiml, jak se chvěje, a znepokojeně se na ni zadíval.

„Nedoprovodíme vašeho seržanta na plukovní ošetrovnu?“ zeptal se. Na seržantovi bylo něco zvláštního, něco co Tindallovi bránilo upřít na něho přímý pohled. Když se podíval koutkem oka, viděl nezřetelnou aureolu a ta tak úplně neodpovídala tvaru, který očekával. I ten bandalír byl podivný. Odkdy nosí zvědové bandalíry s náboji do pušek? Obzvlášť když ani jeden u sebe žádnou pušku neměl!

„Ne,“ odpověděl Sam rychle. „Bude v pořádku. Musíme se co nejdříve dostat k telefonu a navázat spojení s plukovníkem Dwyerem.“

Tindall přikývl, ale nic neřekl. Přikývnutí skrylo výraz znepokojení, který se mu mihl tváří, a myšlenky, jež se mu honily hlavou. Plukovník Dwyer, který velel příhraničním zvědům, byl už dva měsíce na dovolené. Tindall se s ním sám rozloučil po památné večeři konané v hlavním stanu nadporučíkova otce.

„Myslím, že byste se mnou měli zajít na velitelství roty,“ prohlásil nakonec. „Bude si s vámi chtít promluvit major Greene.“

„Musím si zatelefonovat,“ namítal Sam. „Na vybavování není čas!“

„Telefon majora Greenea bude nejspíš v pořádku,“ opáčil Tindall a snažil se mluvit co nejklidnějším hlasem. „Seržante Evansi, převezměte velení nad četou. Byatte a Emersone... pojd'te s námi. Ty bodáky si nesundávejte. A Evansi, pošlete posla za nadporučíkem

Gotleym, aby za mnou přišel na velitelství rotý. Myslím, že budeme potřebovat jeho zkušenosti od spojařů.“

Pustil se spojovacím zákopem a Sam, Lirael a Fenka se mu vydali v patách. Evans, který si všiml, jak na něho jeho nadporučík mrkl, a neušlo mu, že povolává jediného dalšího Výsadního mága v rotě mimo majora Greenea, ještě chvíli zdržel Byatta s Emersonem a zašeptal jim: „Něco tu nehraje, chlapci. Jestli vám dá šéf pokyn nebo se vám bude zdát, že se něco chystá, bodněte ty dva do zad!“

Kapitola 16.

Majorovo rozhodnutí

Cestou za nadporučíkem Tindallem, který je zavedl do hlubokého podzemního krytu asi sto metrů za bitevním zákopem, se Samethovi sevřel žaludek. I v kalném světle petrolejky viděl, že se až příliš podobá příbytku líného důstojníka se slabostí pro pohodlí – který si nejspíš jejich žádost ani nevyslechne, natož aby jí porozuměl.

V jednom koutě plápolala kamna na dřevo, na mapovém stole stála otevřená láhev s whisky a v dalším koutě bylo vklíněno pohodlné křeslo. V křesle byl zase vklíněn major Greene s brunátnou tváří a mrzutým výrazem v obličeji. Sam si však všiml, že je řádně obutý, vedle křesla má opřený meč a na nedalekém věšáku visí pouzdro s revolverem.

„Koho mi to vedete?“ zahřímal major a za vrzání kůže se postavil, když se prosmekli pod nadedvevním překladem a rozestoupili kolem mapového stolu. Na majora je starý, pomyslel si Sam. Táhne mu nejmní na padesátku a brzy ho čeká odchod do výslužby.

Než stačil promluvit, ozval se nadporučík Tindall, který je rychle obešel: „Podvodníky, pane. Jen si nejsem jistý, v jakém smyslu. Na čelech mají neposkvrněná Výsadní znamení.“

Sam při slově „podvodníci“ strnul a všiml si, jak Lirael chytila za obojek Fenku a ta temně a vztekle zavrčela.

„Tak podvodníky, podívejme,“ řekl major Greene. Upřel na Sama pohled a ten si až teď všiml, že starý důstojník má na čele Výsadní znamení. „Co mi o sobě řeknete?“

„Já jsem nadporučík Stone z PJSH,“ odpověděl Sam škrebeně. „Toto je seržant Clare a slídič Trixy. Musím se naléhavě telefonicky spojit s hraničním velitelstvím...“

„Co to na mě zkoušíte?!“ zaryčel major. „U zvědů znám všechny důstojníky i poddůstojníky. Sám jsem dost dlouho byl jedním z nich. A jsem dobře obeznámený se slídiči a tenhle pes k nim nepatří. Překvapilo by mě, kdyby v kuchyni vyčenichal kravské lejno.“

„To bych hravě zvládla,“ namítla Fenka rozhořčeně. Po jejích slovech se rozhostilo zaražené ticho. Potom major vytáhl meč a namířil na ně. A nadporučík Tindall se svými muži vykročili kupředu a zůstali stát s meči a bodáky několik palců od Samova a Liraelina krku.

„Ajéje,“ vyjekla Fenka. Posadila se a složila si hlavu na packy. „Omlouvám se, paní.“

„Paní?“ vyhrkl Greene a tvář mu ještě více zbrunátněla. „Co jste zač, vy dva? A co je tohle?“

Sam si povzdychl a odpověděl: „Jsem princ Sameth ze Starého království a toto je moje společnice Lirael, budoucí Abhorsenka. Fenka je naše kamarádka. Všichni jsme použili zastírací kouzlo. Dovolíte mi, abych ho odstranil? Trochu se rozzáříme, ale není to nebezpečné.“

Majorova brunátnost dosáhla nového maxima, ale přikývl.

O několik minut později stáli Sam s Lirael před majorem Greenem ve svých šatech a se svými tvářemi. Oba byli na pohled velmi unavení a bylo zřejmé, že si v poslední době hodně vytrpěli. Major si je bedlivě prohlížel, potom se zadíval i na Fenku. Té zmizel náprsní krunýř, proměnil se jí obojek a nyní vypadala větší než původně. Pohled mu opětovně se sklíčeným výrazem, ale ten dojem pokazila, když na něho mrkla.

„Je to princ Sameth,“ prohlásil nadporučík Tindall, když se protlačil dopředu, aby se jim podíval do tváří. V jeho vlastní tváři se zračil podivný výraz – výraz účasti. Dvakrát kývl na Sametha, který se tvářil překvapeně. „A ona vypadá... prosím za prominutí, paní. Chci říct, že se hodně podobáte Sabriel, tedy současné Abhorsence.“

„Ano, jsem princ Sameth,“ přitakal Sam pomalu, aniž si dělal iluze, že by jim tento otlý major těsně před penzí mohl nějak pomoci. „Potřebuji se neodkladně spojit s plukovníkem Dwyerem.“

„Telefon nefunguje,“ odpověděl major. „Mimoto plukovník Dwyer je na dovolené. Co mu chcete tak naléhavě sdělit?“

Odpověděla mu Lirael přeskakujícím, chraplavým hlasem, podepsalo se na ní blížící se nachlazení způsobené náhlým přechodem z teplého starokrálovského léta do ancelstierského jara. Při jejích slovech se rozhořela petrolejka a v jejím světle se na stole rozkmital a roztančil Liraelin stín.

„Do Ancelstierre se přesouvá starobylé a strašlivé zlo. Potřebujeme pomoc, abychom ho mohli najít a zastavit – než zničí naši zemi a potom i tu vaši.“

Major se na ni zadíval a brunátná tvář se mu stáhla úšklebkem. Nebyl to však nevěřící úšklebek, kterého se obával Sam.

„Kdybych nevěděl, co znamená váš titul, a nepoznával zvonce, které si nesete,“ pravil major zvolna, „podezíral bych vás z přehánění. Myslím, že jsem nikdy neslyšel o zlu natolik mocném, aby bylo schopno zničit celou moji zemi. Byl bych rád, kdybych se o něm nedozvídal právě teď.“

„Jmenuje se Ničitel,“ pokračovala Lirael vlídným hlasem, v němž však zazníval strach, který v ní narůstal od chvíle, kdy se vzdálili od Rudého jezera. „Je jedním z Devíti Jasně Zářících, Volných Duší ze Začátku. Sedm ho spoutalo, zlomilo a pohřbilo hluboko pod zem. Jenže nyní obě kovové polokoule, v nichž je uvězněn, vykopal nekromant jménem Hráz a je možné, že zatímco tu hovoříme, tyto polokoule stěhuje na druhou stranu Zdi.“

„Takže o to tu jde,“ poznamenal major, ale v jeho hlase nebylo patrné žádné uspokojení. „Přes poštovního holuba jsem od brigády dostal hlášení o nepokojích na západě a rozkaz k vyhlášení pohotovosti, ale od té doby nic. Říkáte Hráz? Znal jsem jednoho seržanta s tímto jménem. Působil u zvěďů, když jsem mezi ně vstoupil. On to ale být nemůže – od té doby uběhlo už třicet pět let a jemu bylo tak padesát...“

„Pane majore, já se musím dostat k telefonu!“ přerušil ho Sameth.

„Neprodleně!“ prohlásil major. Jako by si připomněl své energičtější a možná i mladší já. „Pane Tindalle, svolajte svou četú a řekněte Edwardovi a rotnému Porritovi, aby zorganizovali přesun. Já teď hodlám tyto dva...“

„Tři,“ ozvala se Fenka.

„Čtyři,“ dodal Macek a vystrčil hlavu ze Samova tlumoku. „Už mě nebaví zůstat zticha.“

„I on je náš kamarád,“ ujistila Lirael honem vojáky, neboť jim ruce okamžitě sklouzly k mečům a zacvakaly bodáky. „Macek je kocour a Nezbedná Fenka je... ehm... fenka. Jsou to... jak bych to řekla... služebníci Clayrů a Abhorsenů.“

„To je celá hranice! Tady nemůže být nic normálně,“ posteskl si major. „Takže já teď hodlám tyhle čtyři odvést k zásobovací silnici a odtamtud se pokusíme navázat telefonické spojení. Francisi, ty se co nejrychleji vydej na transportní shromaždiště.“

Odmělčel se a dodal: „A čirou náhodou nevíte, kam má ten Hráz namířeno, kdyby se jim podařilo dostat za hranici?“

„Do Forwinského mlýna, kde se staví cosi, čemu říkají Blesková dílna, použijí ji k osvobození Ničitele,“ řekla Lirael. „Dostat se přes hranici pro ně asi nebude nijak složité, protože Hráze doprovází synovec vrchního ministra, Nicholas Sayre, a má na ně čekat kdosi s dopisem od vrchního ministra a ten jim umožní přivést polokoule do Ancelstierre.“

„To by jim nemělo stačit,“ prohlásil major. „Řekl bych, že by jim to mohlo vyjít na hraničním přechodu, ale čekali by je dlouhé hodiny ověřování povolení u posádky v Bainu, a dokonce v Corvere. Na skutečné hranici by jim na to skočil leda tak blázen. Museli by se probít na druhou stranu, ačkoli když byla před hodinou vyhlášena pohotovost, nejspíš se jim to už podařilo. Desátníku!“

Ve vchodu do podzemního krytu se objevil desátník, pod sevřenou dlaní měl ukrytou zapálenou cigaretu.

„Doneste mi mapu, na které je nakreslen Forwin. Má být někde na západ odsud. O takovém místě jsem jaktěživ neslyšel.“

„Je odsud asi padesát kilometrů níž na pobřeží, pane,“ ozval se bez vyzvání Tindall, který se zastavil uprostřed kvapného odchodu. „Rybařil jsem tam – táhne se tam mořská zátoka, kde se dají chytit docela slušní lososi. Je to několik kilometrů za hraniční zónou, pane.“

„Vážně? Podívejme!“ poznamenal Greene, jemuž opět poněkud zbrunátněla tvář. „A co ještě tam je?“

„Byla tam opuštěná pila, poničený přístav a zbytky železnice, která se kdysi používala ke svážení dřeva z kopců,“ doplňoval Tindall. „Nevím, co může být zač ta Blesková dílna, ale je tam...“

„Nicholas tam tu Bleskovou dílnu nechal postavit,“ přerušila je Lirael. „Řekla bych, že docela nedávno.“

„Nějaké obyvatelstvo?“ zeptal se major.

„Ted' už ano,“ odpověděl nadporučík Tindall. „Koncem loňského roku tam byly zbudovány dva jižanské uprchlické tábory. Jmenují se Norris a Erimton a rozkládají se v kopcích přímo nad údolím s tou zátokou. Může tam být tak padesát tisíc uprchlíků střežených policií.“

„Jestli bude Ničitel zas celý, budou patřit mezi první oběti,“ řekla Fenka. „Hráz shromáždí jejich duše proudící do Smrti a ty mu pak budou sloužit.“

„Budeme je muset odtamtud odvést,“ podotkl major. „Ačkoli fakt, že to místo leží mimo hraniční zónu, naše snahy poněkud zkomplikuje. Generál Tindall to pochopí. Jenom doufám, že generál Kingswold už odjel domů. Ten celým srdcem podporuje Naši zemi...“

„Musíme si pospíšet!“ vyhrkla Lirael. Na další řeči nebyl čas. Sevřela ji strašlivá předtucha, jako by každá další vteřina, kterou by strávili v tomto krytu, byla zrníčkem písku nenávratně ztraceným v takřka prázdných přesýpacích hodinách. „Do Forwinského mlýna se musíme dostat dřív než Hráz a polokoule!“

„Správně!“ zařval major Greene, opět najednou plný energie. Zdálo se, že čas od času potřebuje popíchnout. Popadl přilbu, rychle si ji nasadil a při zpátečním pohybu ruky ještě chytil šňůru, na níž visel jeho revolver. „Pokračujte, pane Tindalle. Na nic nečekejte!“

Potom se všechno odehrávalo ráz na ráz. Nadporučík Tindall zmizel do noci a major návštěvníky poklusem odvedl dalším spojovacím zákopem. Ten se nakonec vynořil ze země a přecházel v obyčejnou pěšinu, kterou bylo vždy po několika krocích bezpečně poznat podle bíle natřeného kamene slabě zářícího v hvězdném přísvitu. Nesvítil měsíc – ačkoli ve Starém království vyšel – a byla tu mnohem větší zima.

O dvacet minut později sípající, ale jinak překvapivě zdatný major přešel do kroku a pěšina se napojila na širokou šterkovou silnici,

kteřá se ve světle hvězd táhla na východ i na západ, kam oko dohlédlo. Silnici lemovaly telefonní sloupy, součást sítě propojující celou hranici.

Na druhé straně silnice se krčila nízká pevnůstka napájená z telegrafních sloupů změtí drátů připomínajících spletenec špaget.

Major Greene vtrhl dovnitř jako vypasená střela a zařval na nebožehého vojáka, který dřímá na panelu telefonní ústředny s hlavou zabořenou v síti kabelů a zástrček.

„Spojte mě s hraničním velitelstvím!“ poručil mu major. Rozespáý voják ho uposlechl a propojil linky s prostoduchou zručností vycepovaného spojovatele. „S generálem Tindallem osobně! Probudte ho, bude-li třeba!“

„Ano, pane, provedu, rozkaz, jak si přejete,“ blekotal spojovatel a v duchu si přál, aby si k vypití tajné zásoby rumu vybral jinou noc. Držel si jednu ruku na ústech, aby z něho rozkurážený major a jeho zvláštní doprovod nic neucítily.

Když byl hovor navázán, Greene popadl sluchátko a rychle do něj promluvil. Bylo jasné, že hovoří s různými neochotnými prostředníky, protože nepřestával brunátnět v tváři, až Lirael napadlo, že se mu od kůže zapálí knír. Nakonec se dovolal někomu, jemuž asi minutu bez přerušení naslouchal. Potom pomalu položil sluchátko na vidlici.

„Západní konec hranice právě v této chvíli čelí útoku,“ řekl. „Obdrželi jsme hlášení o červených poplašných světlicích a s úsekem mezi prvním až patnáctým kilometrem jsme ztratili spojení, takže jde o rozsáhlý útok. Nikdo neví, co se tam děje. Generál Tindall už na místo vyslal rychlou operační jednotku, ale zdá se, že musí čelit nějaké další nepříjemnosti na hraničním přechodu. A ten nic nechápající štábní plukovník na druhém konci mi poručil, abych zůstal tady.“

„Zůstal tady?! To se nemůžeme přesunout na západ a pokusit se zastavit Hráze u Zdi?“ zeptala se Lirael.

„Před hodinou jsme ztratili spojení,“ řekl major Greene. „Ještě nebylo znovu navázáno. Nebyly spatřeny žádné další světlice. To znamená, že tam nikdo nezůstal, aby je vypálil. Nebo všichni utekli. Tak či onak ten váš Hráz s těmi svými polokoulemi už bude za Zdí i za hraniční zónou.“

„Nechápu, jak nás mohli předejnat,“ divila se Lirael.

„Čas mezi Ancelstierre a domovem dělá pěkné kousky,“ pronesl Macek hrobovým hlasem a vyděsil telefonního operátora k smrti. Potom vyskočil Samovi z tlumoku, a aniž věnoval vojákově pozornost, dodal: „I když si myslím, že dotáhnout polokoule do toho Forwinského mlýna nebude žádný med. Možná bychom mohli mít šanci dostat se před nimi aspoň *tam*.“

„Měl bych se pro jistotu spojit s rodiči,“ řekl Sam. „Můžete se napojit na civilní telefonní síť?“

„Víte...“ major si promnul nos, jako by nevěděl, co má na to říci. „Myslel jsem, že to budete vědět. Stalo se to před necelým týdnem...“

„Co?“

„Je mi moc líto, synku,“ řekl major. Bylo vidět, jak se odhodlává, a potom dodal: „Tví rodiče jsou mrtví. V Corvere je zabili Coroliniho radikálové. Odpálili bombu. Jejich vůz byl úplně zničen.“

Sam poslouchal majorova slova v němém úžasu. Potom sklouzl po stěně k zemi a složil hlavu do dlaní.

Lirael se dotkla jeho levého ramene a Fenka mu na pravé položila čenich. Jen u Macka tato novina nevyvolala žádnou reakci. Seděl vedle operátora a blýskalo se mu v zelených očích.

Lirael si několik následujících vteřin novinu nepřipouštěla, odsunovala ji tam, kam vždycky odháněla úzkosti a strach, tak aby mohla dál fungovat. Plakala by nad sestrou, kterou nikdy nepoznala, stejně jako by plakala nad Prubířem a svou matkou a tolika dalšími křivdami, které se odehrávaly na světě. Ale teď na pláč nebyl čas, protože životy mnoha dalších sester, bratrů, matek, otců a dalších lidí závisely na tom, zda udělají, co je nezbytné.

„Nepřemýšlej nad tím,“ hlesla Lirael a stiskla Samovi rameno. „Teď je to na nás. Musíme se do Forwinského mlýna dostat dřív než Hráz!“

„To nezvládneme,“ posteskl si Sam. „To už můžeme rovnou vzdát...“

Zarazil se uprostřed věty, spustil ruce z tváře a vstal, ale pořád zůstával shrbený, jako by ho v břichu svírala bolest. Stál tak mlčky skoro minutu. Potom si z rukávu vytáhl potrhlý peníz a vyhodil ho do vzduchu. Rotující mince vyletěla ke stropu pevnůstky a zůstala pod

ním viset. Sam se opřel o stěnu, aby se na ni mohl dívat. Byl sice pořád nahrbený, ale zakláněl hlavu vzhůru.

Nakonec od roztočené mince odvrátil pohled a narovnal se, až stanul před Lirael v pozoru. Neluskl prsty, aby minci přivolal zpátky.

„Promiň,“ zašeptal. V očích měl slzy, ale několika mrknutími se jich zbavil. „Už... už jsem v pořádku.“

Naklonil k Lirael hlavu a dodal: „Abhorsenko.“

Lirael na okamžik zavřela oči. Při tomto jediném slově jí všechno došlo. Stala se Abhorsenkou. S nástupnictvím byl konec.

„Ano,“ řekla a přijala titul i vše, co se s ním pojilo. „Jsem Abhorsenka a jako Abhorsenka potřebuji veškerou pomoc.“

„Já půjdu s vámi,“ ozval se major Greene. „Ale podle zákona nemůžu poručit rotě, aby mě následovala. I když většina vojáků by nejspíš šla sama a dobrovolně.“

„To nechápu!“ protestovala Lirael. „Komu záleží na tom, co se má podle zákona? Vždyť může být zničena celá vaše země? Všude budou mrtví! Copak tomu nerozumíte?“

„Rozumím. Jenže to není tak jednoduché...“ začal major. Potom se odmlčel a brunátná tvář mu v okolí spánků zbledla a udělaly se mu na ní skvrny. Lirael se dívala, jak vrašťí čelo, jako by se mu z něj chtěla vymanit nějaká zvláštní myšlenka. Potom se projasnilo. Major Greene si opatrně vložil ruku do kapsy, potom ji znenadání vytáhl a udeřil pěstí s čerstvě nasazeným boxerem do bakelitové ústředny, jejíž jemný vnitřní mechanismus explodoval v oblaku jisker a kouře.

„Kčertu s tím! Vždyť je to tak jednoduché. Dám rotě rozkaz k přesunu. Nakonec pokud zvítězíme, politici mě za to můžou zastřelit, až bude po všem. Pokud jde o vás, vojíne, jestli se o tom byť jen slůvkem někomu zmíníte, dám vás sežrat tady té kočce. Rozumíte?“

„Mňam,“ olízl se Macek.

„Rozkaz, pane!“ zamumlal telefonista s roztřesenýma rukama, zatímco se pokoušel uhasit hořící zdemolovanou ústřednu hasicí rouškou.

Ale major už na jeho odpověď nečekal. Vyrazil ze dveří a venku řval na nějakého svého nebohého podřízeného, aby hnul kostrou a nastartoval nákladáky!

„Nákladáky?“ zeptala se Lirael, když vyběhli za ním.

„No... takové vozy bez koní,“ vysvětloval jí Sam mechanicky. Slova mu pomalu splývala ze rtů, jako by se musel rozpomenout, co jsou zač. „Na nich... na nich se do Forwinu dostaneme mnohem rychleji. Jestli teda pojedou.“

„To by mohly,“ Fenka zvedla čenich a zavěťřila. „Vítr se stáčí k jihozápadu a ochlazuje se. Ale podívejte na západ!“

Podívali se. Západní obzor osvětlovaly jasné blesky a linulo se odtamtud vzdálené dunivé hromobití.

Udaným směrem se zadíval i Macek, který už zase vykukoval z úkrytu v Samově tlumoku. V zelených očích měl pátravý výraz a Lirael si všimla, že něco potichu odpočítává. Potom nabručeně zavěťřil.

„Jak daleko říkal ten hoch, že leží Forwinský mlýn?“ zeptal se, když zaregistroval Liraelin pohled.

„Asi padesát kilometrů odsud,“ odpověděl Sam.

„Asi padesát kilometrů odsud,“ odpověděla Lirael jedním dechem.

„Ty blesky jsou vidět na západě, asi třicet kilometrů odsud. Hráz se svým nákladem teprve musí přecházet Zed!“

Druhá mezihra

V modré poštovní dodávce zarachotila převodovka, aby vůz mohl zpomalit a odbočit ze silnice do cihlami vydlážděné boční uličky. Potom musel zpomalit ještě více a nakonec i zastavit, protože brána, která bývala běžně otevřená, byla zavřená. Na druhé straně byly vidět postavy s puškami a meči. Ozbrojené studentky v bílých tenisových šatech nebo hokejových dresech, dívky vypadaly, jako by měly držet spíše rakety a hokejky než zbraně. Dvě z nich zamířily hlavněmi pušek na řidiče, zatímco další dvě prošly malou brankou ve zdi. Na tasených mečích připravených k obraně se jim odráželo světlo podvečerního slunce.

Řidič dodávky se zadíval na zlatá pseudogotická písmena nad branou, nápis oznamoval, že před ním stojí „Wyverleyská akademie“, která byla „Založena roku 1652 pro mladé dámy z lepších rodin“, jak stálo menším písmem o něco níže.

„Ty jsou teda vážně z lepších rodin,“ zamumlal si. Nezamlouvalo se mu, že ho zastrašují nějaké studentky. Vrhл pohled zpátky do dodávky a pronesl poněkud hlasitěji: „Jsme tady. Wyverleyská akademie.“

Ze zadní části vozu se ozvalo slabé šustění, na jehož pozadí zaznělo několik úderů a přidušených výkřiků. Řidič se chvíli díval, jak se zvedají pytle s poštou a vysoukávají se z nich ruce, aby rozvázaly provázky v horních partiích. Dvě dívky už se blížily k okénku, ale řidič ho okamžitě vytáhl.

„Speciální zásilka,“ mrkl na ně. „Mám říct ‚Elliin táta s mámou‘ a vám už to prý něco řekne, takže schovejte ty meče a pušky.“

Dívka, které nemohlo být více než sedmnáct, se otočila na svou spolužačku – která byla ještě mladší – a řekla jí: „Běž pro magistru Coelleovou.“

„Vy zůstaňte, kde jste, a nespouštějte ruce z volantů,“ dodala k řidičovi. „A řekněte svým pasažérům, aby se taky nehýbali.“

„My vás slyšíme,“ ozval se hlas zezadu. Ženský hlas, silný a zvučný. „Jsi to ty, Felicity?“

Dívka sebou překvapeně cukla. Potom s mečem stále napřaženým před sebe nahlédla za řidiče do okénka.

„Ano, to jsem já, paní,“ přitakala obezřele. Ustoupila a pokynula dívkám s puškami, které si daly pohov, ale k řidičově nelibosti zbraněmi stále mířily na ně. „Vadilo by vám, kdybyste počkali, dokud nepřijde magistra Coelleová? Člověk si dneska musí dávat obrovský pozor. Vane vítr od severu a kolují tu zvěsti o dalších nepokojích. Kolik je vás tam vzadu?“

„Počkáme,“ odpověděl hlas. „Jsme dva. To znamená já a... Ellimeřin táta.“

„Haló... zdravím,“ zavolala Felicity. „Donesly se k nám zprávy, že... jste... i když magistra Coelleová tomu nevěřila...“

„Teď o tom nemluvte,“ odpověděla Sabriel. Vylezla z pytle a už se krčila za řidičem. Felicity ještě jednou nahlédla do vozu a ubezpečila se, že žena, s níž mluví, je opravdu Ellimeřina máma. Ačkoli na sobě měla Sabriel modrou poštovní uniformu a přes černé vlasy měla přetaženou modrou pletenou čepici, pořád byla poznat. Felicity se nicméně měla pořád na pozoru. Spolehlivou zkoušku provede až magistra Coelleová, když těmito lidem ověří Výsadní znamení.

„Tady máte ty peníze, jak jsme se dohodli,“ řekla Sabriel a podala řidiči tlustou obálku. Ten ji převzal a hned se podíval dovnitř. Kolem úst a očí mu začal hrát slabý úsměv.

„Tisíceré díky,“ odpověděl. „A nikomu ani muk, přesně jak jsem slíbil.“

„To bychom si vyprošovali,“ zamumlal Prubíř.

Řidiče tato poznámka očividně urazila. Odfrkl si a řekl: „Bydlím nedaleko Bainu, vždycky jsem tam bydlel a vím, jak se věci mají. Nepomáhal jsem vám kvůli penězům. To je jenom, aby se neřeklo.“

„Vaší pomoci si nesmírně vážíme,“ pronesla Sabriel a upřela na Prubíře smířlivý pohled. Po několikahodinovém pobytu v poštovním pytli byl celý nervózní. A to ještě museli čekat, i když byli tak blízko Zdi a domova. Wyverleyská akademie stála jen šedeát kilometrů jižně od hranice.

„Nate, klidně si je vemte,“ odsekl řidič. Vytáhl obálku a prudce ji podal Prubířovi.

„Ne, kdepak, považujte je za spravedlivou odměnu,“ bránila se Sabriel klidně a ruku s obálkou odtlačila. Řidič jí chvíli vzdoroval, potom pokrčil rameny, vrátil obálku kamsi do útrob kabátu a rozmrzele se posadil za volant.

„Magistra už jde,“ pípla Felicity s úlevou, když se ohlédla a spatřila starou paní a několik studentek blížících se k příjezdové cestě. Vypadalo to, jako by se zhmotnily kousek od nich, protože hlavní školní budova zůstávala ve skrytu za zatáčkou, kde ji střežila bariéra těsně rostoucích topolů.

Jakmile k nim magistra přišla, trvalo jen několik minut, než Sabriel a Prubířovi ověřila Výsadní znamení na čele, pak všichni zamířili zpátky do školy a poštovní dodávka vyrazila na zpáteční cestu do Bainu.

„Já věděla, že jsou ty zvěsti falešné,“ ujišťovala je magistra Coelleová, zatímco se rychle – skoro poklusem – ubírali k ohromných dveřím hlavní budovy. „*Corverský hlasatel* otiskl fotografii dvou vyhořelých automobilů a několika těl, ale jinak žádné další podrobnosti neuváděl. Vypadalo to jako uměle zinscenovaná operace.“

„Bylo to až nepříjemně skutečné,“ odpověděla Sabriel mrzutě. „Během útoku zabili Dameda a jedenáct dalších gardistů a dva další naše lidi zabili za Hennenem. Možná jich bylo ještě víc. My jsme se za Hennenem odpojili a zanechávali za sebou falešné stopy. Nikdo z našich sem ještě nedorazil?“

Magistra Coelleová zavrtěla hlavou.

„Damed nebude zapomenut,“ řekl Prubíř. „Ani Barlest nebo kdokoli jiný. Stejně tak nezapomeneme na naše nepřátele.“

„Žijeme v hrozné době,“ povzdechla si magistra. Ještě několikrát zavrtěla hlavou, když už byli uvnitř budovy a míjeli další ozbrojené studentky, které užasle hleděly na legendární Sabriel a jejího chotě,

byť to byl jen král Starého království, ani zdaleka tak zajímavá osobnost jako ona. Sabriel kdysi byla jednou z nich. A upíraly za nimi oči ještě dlouho poté, co magistra uvedla významné hosty do salonu pro rodičovské návštěvy, patrně té nejpřepychověji zařízené místnosti v celé akademii.

„Předpokládám, že se nikdo nedobýval do věcí, které jsme tu zanechali,“ pronesla Sabriel. „Jaká je situace? Co je nového?“

„Všechno je přesně tak, jak jste to tu nechali,“ odpověděla magistra Coelleová. „Zatím zde žádné komplikace nenastaly. Felicity! Prosím tě, nech ze sklepa donést Abhorsenčinu truhlu. Pippa a Zettie... a dívka, která má dnes službu v ložnicích, ti pomůžou. Pokud jde o novinky, mám několik vzkazů a...“

„Vzkazy?! Od Ellimere a Sametha?“ vyhrkl Prubíř.

Magistra si vytáhla z rukávu dva složené papíry a podala jim je. Prubíř po nich dychtivě sáhl a přitiskl se k Sabriel, aby si je mohli společně přečíst. Mezitím se kolem nich prohnala Felicity se svojí družinou a dívky zmizely za těžkými vyleštěnými dveřmi.

První vzkaz byl napsán modrou tužkou na cáru hlavičkového papíru, na němž se skvěl stejný symbol polnice a svitku, který zdobil i bok poštovní dodávky. Prubíř se Sabriel si ho pečlivě pročetli a na čelech se jim objevily hluboké vrásky. Potom si ho přečetli ještě jednou a zadívali se na sebe s nesmírným překvapením.

„Toto poslala jedna naše bývalá žačka,“ vysvětlovala magistra Coelleová úzkostlivě, když nikdo nic neříkal. „Lornella Acrenová-Janesová, která teď pracuje jako asistentka ředitele pošt. Podle všeho to je kopie telegramu. Nevím, jestli byl doručen na vaše vyslanectví.“

„Dá se mu věřit?“ zeptal se Prubíř. „S tetou Lirael? Nástupkyní Abhorsenky? To má být nějaký úskok, který nám má zastříť rozum?“

Sabriel zavrtěla hlavou.

„Podle stylu psaní je to od Sama,“ řekla. „I když tomu nerozumím. Je jasné, že se ve Starém království děje spousta věcí. Myslím, že jen tak se jim na kloub nedostaneme.“

Otevřela druhý vzkaz. Na rozdíl od prvního byl na silném, ručně vyrobeném papíru a byly na něm pouze tři symboly. Dřímající Výsadní znaky, tmavé na bílém pozadí. Sabriel přes ně přejela dlaní a znaky se rozjasnily a obživly, až jí málem vyskočily do ruky.

Zároveň s nimi se ozval Ellimeřin hlas, jasný a silný, jako by jejich dcera stála těsně u nich.

„Mami! Tati! Doufám, že tento dopis dostanete co nejrychleji! Clayry toho zřely mnohem víc, příliš mnoho, abych to vypsala v tomto listě. Hrozí nám velké nebezpečí, jaké si ani nedovedeme představit. Jsem v Barhedrinu s gardou, Vycvičenými sbory a sedmi sty osmdesáti čtyřmi Clayrami. Clayry se pokouší uzrít, co musíme udělat. Tvrdí, že Sam je naživu a bojuje, a že ať uděláme cokoli, musíte se před Anstyrovým dnem dostat do Barhedrinu, jinak bude pozdě. Musíme někam odletět v Papírových křídlech. A taky... mám tetu, která je podle všeho tvojí nevlastní sestrou... Cože? Nepřerušuj...“

Ellimeřin hlas umlkl uprostřed věty. Výsadní znaky se vpily zpátky do papíru.

„Kouzlo bylo přerušeno,“ zamračil se Prubíř. „Ellimere by ho určitě opravila. Kdo má nevlastní sestru? Já určitě ne...“

„Důležité je, že Clayry konečně něco zřely,“ řekla Sabriel. „Anstýrův den... musíme se podívat do almanachu. Měl by být zanedlouho... co nevidět... budeme se muset okamžitě vydat na cestu.“

„Nevím, jestli to bude možné,“ upozornila je magistra Coelleová s úzkostí v hlase. „Ten dopis sem byl doručen teprve dnes ráno. Přinesl ho jeden příhraniční zvěd. Měl napilno, aby byl zase zpátky na hranici. Podle všeho došlo k nějakému útoku zpoza Zdi a...“

„K útoku zpoza Zdi?!“ vydechli Sabriel s Prubířem zároveň. „K jakému útoku?“

„To nevěděl,“ koktala magistra zaražená prudkostí jejich reakce. Sabriel a Prubíř se k ní naklonili. „Došlo k němu někde daleko na západě. Ale nepokoje propukají i na hraničním přechodu. Zdá se, že generál Kingswold, hostující generální inspektor, vyjádřil podporu vládě strany Naše země, ale generál Tindall ji nebo Kingswolda odmítá uznat. Různé jednotky se postavily na jednu, či druhou stranu, některé stojí za Tindallem, jiné za Kingswoldem...“

„Takže Corolini se pokusil otevřeně chopit moci?“ zeptala se Sabriel. „Kdy k tomu došlo?“

„Bylo to dnes v ranních novinách,“ odpověděla magistra. „Odpolední vydání nemáme k dispozici. V Corvere se bojuje... To jste nevěděli?“

„Dostali jsme se sem po tajných cestách a snažili jsme se vyhybat kontaktu s Ancelstierany,“ řekl Prubíř. „Neměli jsme čas číst noviny.“

„V *Hlasateli* psali, že vrchní ministr stále ovládá zbrojnici, Rozhodčí palác a corverské shromáždění,“ informovala je magistra.

„Pokud ovládá palác, řídí ještě Dědičného soudce,“ namítl Prubíř. Podíval se na Sabriel, zda potvrdí jeho slova. „Bez soudcova požehnání Corolini přece nemůže sestavit vládu.“

„Jedině kdyby se zhroutilo všechno ostatní,“ pronesla Sabriel neochvějně. „Ale na tom nezáleží. Corolini, pokus o převrat – to všechno je jen divadýlko. Za všechno, co se tu stalo, může nějaká síla ze Starého království – našeho království. Kontinentální války, příliv jižanských uprchlíků, Coroliniho vzestup, to všechno bylo zinscenováno, naplánováno z nějakého důvodu, který nám dosud zůstává utajený. Ale co může síla z našeho království chtít v Ancelstierre? Pochopila bych, že v Ancelstierre rozsévá zmatek, aby mohla vést snáze útok přes Zed'. Ale k čemu to? A kdo za tím stojí?“

„Sam se v telegramu zmiňuje o nějaké Chlorr,“ podotkl Prubíř.

„Chlorr je jen nekromantka, byť dosti mocná,“ řekla Sabriel. „Musí v tom být něco jiného. ,Vykopávají zlo... u Okraje...““

Sabriel se zarazila uprostřed věty, když se k nim připotácela Felicity a její tři společnice vlekoucí dlouhou, mosazí obitou truhlu. Položily ji doprostřed místnosti na podlahu. Kolem víka a přes klíčovou díрку se líně přelévaly Výsadní znaky. Jakmile se Sabriel dotkla zámku a potichu zašeptala několik slov, rozhořely se jasným světlem. Ozvalo se cvaknutí, víko se zlehounka nadzvedlo a Sabriel ho hned vzápětí prudce otevřela, aby odhalila uložené oblečení, zbroje, meče a svůj bandalír se zvonci. Věcem nevěnovala pozornost, hned zašátrala u jedné stěny a vytáhla velkou knihu vázanou v kůži. Reliéfní zlaté písmo na desce sdělovalo, že jde o *Almanach obou zemí a území kolem Zdi*. Sabriel rychle listovala silnými stránkami, až narazila na několik tabulek.

„Kolikátého je dnes?“ zeptala se. „Jaké je datum?“

„Dvacátého,“ odpověděla magistra Coelleová.

Sabriel klouzala prstem po jedné tabulce a potom zamířila do strany. Zadívala se na výsledek a potom prstem ještě jednou projela čísla, aby si své zjištění rychle ověřila.

„Kdy je to?“ naléhal na ni Prubíř. „Kdy je Anstyrův den?“

„Teď,“ hlesla Sabriel. „Dnes.“

Po jejích slovech nastalo ticho. Prubíř se za okamžik vzpamatoval.

„V království může být pořád ještě ráno,“ řekl. „To bychom mohli stihnout.“

„Určitě ne po silnici, zvlášť když nevíme, co se děje na přechodu,“ vrtěla hlavou Sabriel. „Jsme příliš daleko na jihu, abychom si mohli přivolat Papírové křídlo...“

Pak se jí zablesklo v očích, dostala nápad. „Paní magistro, pronajímá si ještě Hugh Jorbert západní školní výběh pro tu svou leteckou školu?“

„Ano,“ přitakala magistra Coelleová. „Ale Jorbertovi jsou teď na dovolené. Vráti se až za měsíc.“

„Nemůžeme přece letět v ancelstierském stroji,“ protestoval Prubíř. „Vítr vane ze severu. Motor nám šestnáct kilometrů odsud vypoví službu.“

„Jestli se mi podaří vyletět dostatečně vysoko, mohli bychom tam doplachtit,“ řekla Sabriel. „I když ne bez pilota. Kolik dívek chodí do kurzu létání?“

„Asi tak deset,“ sdělila jí magistra zdráhavě. „Nevím, jestli některá z nich už umí létat sama...“

„Já už mám pilotní průkaz,“ přerušila je horlivě Felicity. „Můj táta létával s plukovníkem Jorbertem v armádě. Doma jsem nalétala dvě stě hodin v našem cvičebním humbertu, padesát tady v beskwithu. Zkoušela jsem nouzová přistání, noční lety a vůbec všechno. Za Zed' s vámi můžu zaletět.“

„Ne, to nemůžeš,“ ohradila se magistra Coelleová. „To ti zakazují!“

„Ale teď nežijeme v klidných časech,“ namítla Sabriel a uklidnila magistru jediným pohledem. „Všichni musíme udělat vše, co je v našich silách. Děkuji ti, Felicity. Tvoji nabídku přijímáme. Běž prosím připravit všechno potřebné, my se zatím převlečeme do praktičtějších šatů.“

Felicity vzrušením zajásala a odběhla, družky za ní v těsném závěsu. Magistra Coelleová natáhla ruku, jako by ji chtěla zadržet, ale pohyb nedokončila. Místo toho se posadila do nejbližšího křesla, vytáhla si z rukávu kapesník a otřela si čelo. Když si látkou přejela kůži, slabě na ní zazářilo Výsadní znamení.

„Je to teprve studentka,“ vrtěla hlavou. „Co řeknu jejím rodičům... kdyby... kdyby se už...“

„Já nevím,“ přiznala se Sabriel. „Já nikdy nevím, co mám lidem říkat. Snad jen to, že je lepší udělat něco než nic, i když je třeba zaplatit velkou cenu.“

Při svých slovech se nedívala na magistru, nýbrž z okna. Uprostřed trávníku se tyčil obelisk z bílého mramoru, vysoký šest metrů. Do jeho stran bylo vytesáno množství jmen. Byla příliš malá, aby je bylo možné přečíst z okna, ale Sabriel většinu stejně znala, třebaže se nikdy nesetkala s lidmi, s nimiž byla spojena. Obelisk byl památník všem těm, kdo padli oné strašlivé noci před necelými dvaceti lety, kdy Zed' překročil Kerrigor se svou hordou Mrtvých. Byla tu jména plukovníka Horyse a řady dalších vojáků, studentek, učitelů, policistů, dvou kuchařek, zahradníka...

Potom Sabriel za obeliskem zaregistrovala jakýsi barevný záblesk. Přes trávník se prohnal bílý králík, dychtivě ho pronásledovala mladá dívka, jíž v marné snaze chytit svého mazlíčka poletovaly kolem hlavy copy. Sabriel se na okamžik ztratila v čase a přenesla se do minulosti k jinému utíkajícímu králíkovi, jiné dívce s copy.

K Jacintě a Čumáčkovi.

Jacintino jméno bylo na obelisku také, ale králík venku mohl klidně být vzdáleným Čumáčkovým potomkem. Život pokračoval dál, ačkoli nikdy bez boje.

Sabriel se odvrátila od okna i od minulosti. Teď bylo třeba zabývat se budoucností. Během dvanácti hodin se museli dostat do Barhedrinu. Začala ze sebe strhávat modrou uniformu a vylekala magistru Coelleovou, když vyšlo najevo, že je pod ní úplně nahá. Jakmile si začal blůzu odepínat i Prubíř, magistra vyjekla a utekla z místnosti.

Sabriel a Prubíř se na sebe podívali a rozesmáli se. Jen na okamžik, než se začali rychle oblékat do šatů z truhly. V kvalitním lněném spodním prádle, vlněných košilích a kamaších, drátěných

zbrojích a pláštích záhy vypadali jako dřív a opět se cítili ve své kůži. Prubíř si připásal své dva meče, Sabriel abhorsenský meč, a co bylo nejdůležitější, opět si připásala i bandalír se zvonci.

„Jsi připravený?“ zeptala se manžela, když si upravila bandalír na hrudi a utáhla řemínek.

„Připraven,“ přisvědčil Prubíř. „Připraven tak, jak je to za dané situace možné. I když létání nesnáším i za těch nejlepších podmínek, natožpak v těch nespolehlivých ancelstierských strojích.“

„Počítám, že to bude horší než obvykle,“ řekla Sabriel. „Ale myslím, že nemáme na výběr.“

„No ovšem,“ povzdechl si Prubíř. „Ale přece jenom se zeptám... v jakém konkrétním ohledu to bude horší než obvykle?“

„Jestli se nepletu,“ začala Sabriel, „Jorbert odletěl se ženou v dvoumístném beskwithu. A nám zůstal k dispozici jen jednomístný Hubert Dvanáct. Budeme muset ležet na křídlech.“

„Já nad těmi tvými znalostmi vážně žasnu,“ přiznal se Prubíř. „Ale u těch letounů nevím. Všechny Jorbertovy létací prostředky mi připadaly úplně stejné.“

„Bohužel nejsou,“ opáčila Sabriel. „Jiný způsob dopravy domů mě ale nenapadá. Pokud se tedy máme dostat do Barhedrinu před koncem Anstyrova dne. Pojd' už!“

Vyšla ze salonu a ani se nepodívala, jestli ji Prubíř následuje. Šel jí samozřejmě v patách.

Jorbertova letecká škola byl drobný podnik, vlastně jen koníček penzionovaného plukovníka ancelstierského letectva. Sto metrů od jeho pohodlného rozlehlého statku stál jediný hangár. Nacházel se v rohu západní louky Wyverleyské akademie, louka byla šikovně lemována žlutě natřenými barely a sloužila jako přistávací a startovací plocha.

Pokud šlo o letoun, Sabriel měla pravdu. Našli jen jeden: hranatý zelený jednomístný dvojplošník, Prubířovi se zdálo, že až příliš spoléhá na vzájemné propojení všech svých vzpěr a drátů.

V kokpitu už seděla Felicity, která v přilbě, brýlích a kožešinové kombinéze skoro nebyla k poznání. Jiná dívka stála u vrtule a dvě další se choulily u kol pod trupem letounu.

„Budete muset ležet na křídlech,“ zavolala na ně Felicity zvesela. „Zapomněla jsem, že si plukovník vzal beskwitha. Nic si z toho

nedělejte, není to nic těžkého. Jsou tam držadla. Sama jsem tak letěla už mockrát... no, vlastně dvakrát... a taky jsem se po křídle procházela.“

„Držadla,“ zabručel Prubíř. „Chození po křídlech.“

„Mlč,“ okřikla ho Sabriel. „Neznervózňuj pilotku.“

Mrštně si vylezla na levou stranu, položila se na křídlo a pevně se chytla dvou držadel. Sice jí překážely zvonce, ale na ně už byla zvyklá.

Prubíř si poněkud méně obratně vylezl na pravou stranu a málem křídlo prošlápl. Když si se znepokojením všiml, že ho tvoří pouze látka natažená na dřevěném rámu, s maximální opatrností se narovnal a silně zatahal za držadla. Ale navzdory částečným pochybnostem je nevytrhl.

„Připraveni?“ zeptala se Felicity.

„Připraveni!“ vykřikla Sabriel.

„Myslím, že ano,“ zamumlal Prubíř. Potom mnohem hlasitěji odpověděl srdnatým „Ano!“

„Vrtule!“ přikázala Felicity. Dívka vpředu zkušeně šklubla jedním listem a ustoupila dozadu. Zakašlal motor, vrtule se jednou otočila, na okamžik zaváhala, ale když motor naskočil, začala prudce rotovat, až z ní byla jen šedá šmouha.

„Odstraňte zarážky!“

Zbývající dvě dívky zabraly za provazy a odtáhly do stran zarážky, kterými byla podložena kola. Letoun se zhoupl dopředu a pomalu drkotal v mírném oblouku, dokud se na startovací ploše nesrovnal a nestanul proti větru. Motor se rozkvílel a letoun za dalšího drkotání vyrazil kupředu, jako by to byl nemotorný pták, který před vzlétnutím musí dlouho skákat a máchat křídly.

Prubíř sledoval terén vpředu. Čím dál víc mu začínaly slzet oči. Očekával, že se dvojplošník vznese jako Papírové křídlo – poměrně rychle, hladce, elegantně. Zatímco se hnali po louce a nízká kamenná zídka na jejím severním konci se nebezpečně přibližovala, uvědomil si, že o ancelstierských letadlech vůbec nic neví. Už nepochyboval, že se ostře vznesou do vzduchu až na samém konci louky.

Kdepak, pomyslel si o několik vteřin později. Uháněli pořád po zemi a zídka už byla jen dvacet či třicet kroků daleko. Napadlo ho, jestli by nebylo lepší, kdyby se pustil a pokusil se před bezprostředně

hrozící katastrofou odskočit. Ale neviděl na Sabriel na druhém křídle a bez ní by nikam neskočil.

Letoun se naklonil a vymrštil se do vzduchu. Jakmile se prosmekli těsně nad zídou, Prubíř úlevně vydechl, potom však zařval, když se opět spustili dolů. Zprudka dosedli na zem a Prubíř byl příliš paralyzovaný, aby byl schopen nějaké reakce. Pak znovu poskočili a konečně začali stoupat k nebi.

„Omlouvám se!“ překřikovala Felicity rachotící motor a hučící vítr. „Jsme těžší než obvykle. Nedošlo mi to.“

Prubíř slyšel, že Sabriel něco volá z druhého křídla, ale nerozuměl jednotlivým slovům. Tak či onak, Felicity souhlasně přikyvovala. Dvojplošník skoro okamžitě zámířil ve spirále zpátky na jih a nabíral výšku. Prubíř také v duchu přitakal. Aby dopláchtili co nejdále, musí se dostat co možná nejvýš. S větrem vanoucím od severu bylo pravděpodobné, že motor vypoví službu možná patnáct kilometrů ode Zdi. Potom by museli přinejmenším tuto vzdálenost urazit plachtěním, ale lepší by bylo, kdyby se dokázali snést ještě dále. Přistání na hranici by nic neřešilo.

A přistát ve Starém království určitě nebude snadné. Prubíř se podíval, jak se mu nad hlavou chvěje plátěné křídlo, a doufal, že větší část letounu je vyrobená ručně. Protože pokud by tomu tak nebylo, stroj by se jim příliš brzy rozpadl; takový osud zpravidla čekal ancelstierské výrobky a stroje krátce poté, co překonaly Zed’.

„Už nikdy nikam nepoletím,“ zamručel Prubíř. Potom si vzpomněl na Ellimeřin vzkaz. Pokud by se jim podařilo přistát na druhé straně Zdi a dostat se do Barhedrinu, potom by kamsi museli letět ještě v Papírovém křídle, aby se vrhli do boje s neznámým nepřítelem neznámé síly.

Prubíř se při této myšlence zachmuřil. Bitvu by uvítal. Společně se Sabriel už dlouho bojovali proti nepřítelům manipulovaným na dálku. Nyní neznámý protivník vyšel na světlo a měl čelit spojeným silám krále, Abhorsenky a Clayr.

Ovšem za předpokladu, že král a Abhorsenka úspěšně absolvují tento let.

Část třetí

Kapitola 17.

Návrat domů do Ancelstierre

„Vítr se stáčí na severoseverovýchod, pane,“ hlásil lodník Prindel sledující ručičku měřidla, které bylo mechanicky propojeno s korouhvičkou umístěnou o několik pater výše. Jakmile se ručička otočila, nad hlavami jim zablikaly a zhasly elektrické žárovky a místnost zůstala osvětlena pouze dvěma čadícími petrolejkami. Prindel se podíval na hodinky, které se zastavily, a potom na proužkovanou časovou svíčku postavenou mezi petrolejkami. „Výpadek dodávky elektřiny přibližně v 16:49.“

„Dobrá, Prindele,“ odpověděl nadporučík Drewe. „Dejte rozkaz k přechodu na petrolej a vyhlaste všeobecný poplach. Já jdu nahoru na maják.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Prindel. Odkryl zvukovod a zahulákal do něj. „Přejděte na petrolej! Byl vyhlášen všeobecný poplach! Opakuji: byl vyhlášen všeobecný poplach!“

„Rozkaz, rozkaz!“ ozývalo se ze zvukovodu a potom se celým majákem rozkvílela ručně poháněná siréna a rozezněl se naprasklý zvon.

Drewe se nasoukal do modrého vlněného kabátu a připjal si široký kožený opasek, na němž měl zavěšený revolver a šavli. Výstroj doplňovala modrá plechová přilba ozdobená symbolem zkřížených zlatých klíčů, která prozrazovala, že v současnosti působí ve funkci strážce Západního majáku. Přilbu zdědil po svém předchůdci a byla mu trochu velká, takže se vždycky, když si ji nasazoval, cítil trochu hloupě, ale předpisy byly předpisy.

Řídící místnost se nacházela pět pater pod zdrojem světla. Cestou do schodů Drewe potkal dolů spěchajícího námořníka Kerricka.

„Pane! Měl byste si pospíšet!“

„Já pospíchám, Kerricku,“ odpověděl Drewe klidně a doufal, že jeho hlas zní pevněji než jeho náhle bušící srdce. „Co se děje?“

„Mlha...“

„Mlha je tu vždycky. Proto tu taky jsme. Abychom před ní varovali okoloplující lodě.“

„Ne, ne, pane! Ta mlha není na moři! Je na souši. Přikrádá se sem ze severu. Šlehají za ní blesky a blíží se ke Zdi. A taky sem z jihu přicházejí lidé!“

Drewea opustil veškerý klid, který mu byl s tak velkým úsilím vštěpován před pouhými osmnácti měsíci na námořní akademii. Odstrčil Kerricka a zbytek schodů vyběhl po třech. S hekáním otevřel těžké plechové padací dveře a vylezl do místnosti se světlem, ale ještě předtím se stačil zhluboka nadechnout, aby vzbudil zdání rozvážného, střízlivého námořního důstojníka, kterým měl být.

Světlo nesvítilo a ještě nejméně hodinu mělo zůstat zhasnuté. Když vanul vítr ze severu, ze Starého království, nevypočitatelným selháním elektrických zařízení a techniky tu čelil duální operační systém: jeden využíval petroleje a mechanických převodů, druhý byl plně elektrický.

Drewe si s úlevou všiml, že na místě je přítomen i jeho nejzkušenější poddůstojník. Kormidelník Berl stál venku na ochozu a k očím si tiskl velký pozorovatelský dalekohled. Drewe se obrnil před nápirem studeného vichru a vyšel za ním ven. Když se však ocitl na čerstvém vzduchu, přivítal ho vlhký vítr, další důkaz, že fouká od severu. Berl už mu jednou vysvětloval, že za Zdí panují jiná roční období, a Berl strávil na Západním majáku dostatečně dlouhou dobu, aby mu v této věci Drewe věřil, ačkoli zpočátku jeho vysvětlení odmítal.

„Co se tu děje?“ zeptal se Drewe. Běžná mořská mlha se válela nedaleko pobřeží, jak to bylo ve dne v noci obvyklé. Ze severu se však ke Zdi valila další, temnější mlžná hradba. Osvětlovaly ji podivné záblesky a táhla se na východ, kam až Drewe dohlédl.

„Kde jsou ti lidé?“

Berl mu podal dalekohled a ukázal směr.

„Jsou jich stovky, pane nadporučíku, možná tisíce. Řekl bych, že to jsou Jižané z toho nového tábora na Lingtonském kopci. Míří na sever, snaží se přejít Zed'. Ale o ty tu ani tak nejde.“

Drewe kroutil zaostřovacím kolečkem, vrážel si dalekohledem do okraje přílby a přál si, aby na Berla mohl udělat lepší dojem.

Zpočátku vůbec nic neviděl, ale když se mu konečně podařilo zaostřit, všechny rozmazané šmouhy nabyly ostrých kontur a změnily se na běžící postavy. Byly jich tisíce: muži v modrých kloboucích, ženy v modrých šátcích a spousta dětí oblečených v modré od hlavy až k patě. Házeli desky na bariéry z ostnatého drátu, prolamovali se na druhou stranu, a kde bylo třeba, cestu si prosekávali. Někteří se už dostali za hrazení na území nikoho a byli kousek ode Zdi. Drewe při té podívané nevěřícně kroutil hlavou. Proč se u všech všudy pokouší dostat do Starého království? A aby těch zmatků nebylo málo, někteří Jižané se poté, co dorazili ke Zdi, začali vracet zpátky...

„Bylo o těch lidech informováno i hraniční velitelství?“ zeptal se. U hranice se nacházelo armádní stanoviště a po celé délce zadních zákopů byla rozmístěna nejméně jedna celá rota s hlídkami a odposlouchávacími pozicemi. Co tam ti vojáci dělají?

„Telefony nebudou fungovat,“ podotkl Berl mrzutě. „Navíc ti lidi nejsou hlavní problém. Podívejte se na přední okraj té mlhy, pane.“

Drewe stočil dalekohled stranou. Mlha se pohybovala rychleji, než si myslel, a zachovávala si překvapivě pravidelný tvar. Skoro jako zeď, která se blíží ke Zdi z kamene. Zvláštní mlha, zevnitř osvětlovaná blesky...

Drewe polkl, zamrkal a ještě jednou pootočil zaostřovacím kolečkem, protože nemohl uvěřit svým očím. V popředí mlhy se něco pohybovalo. Postavy, které mohly kdysi být lidmi, ale teď už nebyly. Když byl poprvé odvelen do služby na severní pobřeží, o takových bytostech slyšel různé historky, nikdy jim však nevěřil. Chodící mrtvoly, nevysvětlitelná monstra, krutá i laskavá kouzla...

„Ti Jižané nemají šanci,“ zašeptal Berl. „Já jsem vyrostl na severu. Viděl jsem, k čemu došlo před dvaceti lety v Bainu...“

„Mlčte, Berle,“ poručil mu Drewe. „Kerricku!“

Kerrick vystrčil hlavu ze dveří.

„Kerricku, doneste dvanáct červených světlic a začněte je pálit. Každé tři minuty jednu.“

„Če-červené světlice, pane?“ koktal Kerrick. Červené světlice byly na majáku nejdůležitějším nouzovým signálem.

„Červené světlice! A hejbněte kostrou!“ zahřímal Drewe. „Berle! S výjimkou Kerricka chci mít za pět minut venku všechny muže, s výstrojí číslo tři a puškami!“

„Pušky nebudou fungovat, pane,“ namítl Berl. „A ti Jižané by se nedostali přes hranici, kdyby tamější posádka nebyla už mrtvá. Byla tam rozmístěna celá armádní rota...“

„Dal jsem vám rozkaz! Tak ho jděte splnit!“

„Pane, my už jim nemůžeme pomoci,“ naléhal Berl. „Vy nevíte, co ty bytosti dokážou! Náš stálý rozkaz zní střežit maják, nikoli...“

„Kormidelníku Berle,“ pronesl Drewe škrobeně. „Armáda může mít spoustu nedostatků, ale královské ancelstierské námořnictvo nikdy nečinně nepřihlíželo, když nablízku umírali nevinní lidé. A nebude se to dít ani pod mým velením!“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Berl pomalu. Pozvedl svalnatou ruku, aby zasalutoval, ale potom jí prudce máchl a udeřil Drewea do krku, pod okrajem důstojnické přilby. Nadporučík se mu zhroutil do náručí, kormidelník ho jemně položil na zem a vzal mu revolver i šavli.

„Co tu okouníte, Kerricku! Začněte odpalovat ty zatracené světlice!“

„Ale... ale... co ten...“

„Jestli se probere, dejte mu napít a řekněte mu, že jsem převzal velení,“ poručil mu Berl. „Jdu organizovat obranu.“

„Obranu?“

„Ti Jižané sem přišli z jihu, museli projít vojenskými pozicemi. Takže na naší straně už něco je, něco, co vyřídilo vojáky. Pokud se nemýlím, tak něco Mrtvého. My jsme další na řadě. Takže jděte sehnat ty zatracené světlice!“

Statný poddůstojník poslední slova zařval, protáhl se padacími dveřmi do nitra majáku a hlasitě je za sebou zabouchl.

Kerrickovi rána ještě doznívala v uších, když zaslechl první výkřiky dole na nádvoří. Potom se ozvalo další hulákání, které

následoval úděsný vřískot a zmatené, nesourodé pokřikování; jekot, řev a třeskot oceli.

Kerrick rozechvěle otevřel bednu se světlicemi a jednu vypáčil ven. Odpalovací zařízení bylo připevněné na zábradlí ochozu, ale i když si vkládání už snad stokrát vyzkoušel, nedokázal do něj nyní světlici vpravit. Jakmile ji přece jen uložil, příliš rychle zatáhl za odpalovací šňůru, a když světlice vystřelila do nebe, popálila mu ruce.

Pro další raketu se Kerrick vydal vzlykaje bolestí a strachem. Nad hlavou se mu z oblohy snášely rudé květy, jasně zářící na šedém pozadí mračen.

Před vypálením další světlice ani nepočkal tři minuty; i další vypustil bez meškání.

Když se Mrtví pomocníci vyvalili z otvoru v podlaze, odpaloval pořád další a další. Maják už byl zcela zahalen v mlze, nad její vlhkou, přesouvající se masou zůstával už jen Kerrick, jeho světlice a vrchol majáku. Mlha tak silně připomínala pevnou zemi, působila tak přesvědčivě, že se Kerrick ani příliš nerozmýšlel, když před ním Mrtvý netvor rozbil skleněné dveře a napřáhl se k němu, aby ho roztrhal rukama, které měly příliš mnoho prstů a končily zahnutou a zakrvácenou kostí.

Kerrick skočil a chvilku se mu zdálo, jako by ho mlha nepouštěla níž. Měl pocit, že běží, a hystericky se smál. Ale přesto padal, nepřestával padat. Mrtví pomocníci se dívali, jak mizí v mlze, jiskérka Života, která záhy zhasla.

Ale Kerrick nezemřel nadarmo. Červené světlice byly zaregistrovány na jihu a na východě. A v signální místnosti při Kerrickově pádu procítl nadporučík Drewe a ztěžka se zvedl na nohy. Uviděl Mrtvé a v záblesku inspirace stáhl páku, která uvolňovala zápalník a natlakovaný petrolej.

V koruně majáku zazářilo světlo, světlo tisícinásobně zesílené těmi nejlepšimi čočkami, které kdy vybrousili corverští mistři brusiči. Ze dvou stran vystřelily paprsky, které sevřely Mrtvé na ochozu. Ti zaječeli a zastínili si hnijící oči. Mladý námořní důstojník v zoufalství strhl mechanismus do neutrální polohy a opřel se do vratidla, aby otočil světlo na druhou stranu. Zařízení bylo takovému

zacházení uzpůsobeno v případě naprostého mechanického selhání, ale rozhodně jím neměl smýkat jediný člověk.

Nicméně zoufalství a strach nadporučíkovi dodaly potřebnou sílu. Světlo se otočilo a plnou silou zasáhlo Mrtvé horkým bílým kuželem. Fyzicky jim neublížilo, ale bylo jim krajně nepříjemné, takže ustoupili směrem, kterým se vydal Kerrick, a začali padat do mlhy. Na rozdíl od Kerricka Mrtví pomocníci pád přežili, ačkoli měli pochroumaná těla. Pomalu se škrábali na nohy a na třaslavých, polámaných končetinách se opět pouštěli po schodech vzhůru na maják. Tam čekal Život a oni ho chtěli ochutnat, neboť na nepříjemnost se světlem už zapomněli.

* * *

Nick se probudil do hromobití a blesků. Jak už u něho bylo poslední dobou zvykem, byl dezorientovaný a omráčený. Cítil, jak se pod ním vratce hýbe zem, a až za chvíli si uvědomil, že je nesen na nosítkách. Na obou koncích kráčeli dva muži. Normální muži, či poměrně normální. Zádní malomocní kopáči, které Hráz označoval jako Noční směnu.

„Kde to jsme?“ zeptal se. Zachroptěl a ucítil krev. Nejistě se dotkl rtů a nahmatal krevní sraženinu. „Rád bych se napil.“

„Pane!“ zvolal jeden z mužů. „Probudil se!“

Nick se pokusil posadit, ale neměl sílu. Nad sebou viděl jen bouřková mračna a blesky, které šlehaly někam před ně. Do polokoulí! Najednou se na všechno rozpomněl. Musel se ujistit, zda jsou polokoule v bezpečí!

„Polokoule!“ vykřikl, až se mu hrdlo stáhlo bolestí.

„Jsou v bezpečí!“ odpověděl dobře známý hlas. Nad Nickem se najednou objevil Hráz. Je nějak vyšší, pomyslel si Nick zaraženě. A taky útlejší. Jakoby natažený, jako karamela, o kterou se popraly dvě děti. A taky se mu dřív zdálo, že plešatí, a teď má na hlavě vlasy. Nebo se mu to na čele klikatí stín?

Nick zavřel víčka. Nedokázal přijít na to, kde je ani jak se sem dostal. Bylo jasné, že je pořád nemocný, vážněji nemocný než dříve, jinak by ho totiž nemuseli nést.

„Kde jsme?“ zopakoval otázku. Opět otevřel oči, ale Hráze už neviděl, byť se mu odněkud zblízka dostalo jeho odpovědi.

„Chystáme se přejít Zed’“, řekl Hráz a zasmál se. Nebyl to příjemný smích. Ale ani Nick se smíchu nedokázal ubránit. Nevěděl, proč se směje, a nedokázal přestat, dokud se nezačal dusit a nic jiného mu nezbyvalo.

Na pozadí Hrázova smíchu a neustávajícího hromobití bylo slyšet další hluk. Nick ho zpočátku nebyl schopen identifikovat. Napínal uši, zatímco ho nosiči dál kamsi apaticky odnášeli, až nakonec nabyl dojmu, že ví, co slyší. Obecenstvo při fotbalovém nebo kriketovém zápase. Vítězoslavně jásající a křičící diváky. I když okolí Zdi by bylo hodně zvláštní místo pro konání sportovního podniku. Možná na hranici hrají vojáci, pomyslel si.

O pět minut později v halasení davu zaslechl vřískot, a to už mu bylo jasné, že žádný fotbalový zápas neslyší. Pokusil se opět posadit, ale hned ho zpátky na nosítka zatlačila ruka, nebylo pochyb, že patří Hrázovi, ačkoli byla celá černá a spálená a na místě nehtů ji olizovaly plameny.

Halucinace, pomyslel si Nick zoufale. Halucinace.

„Musíme se rychle dostat na druhou stranu,“ poučoval Hráz nosiče. „Mrtví vydrží na nohou už jen asi pět minut. Jakmile se polokoule dostanou za hranici, poběžíme.“

„Ano, pane,“ odpověděli sborově nosiči.

Nick přemýšlel, o čem to Hráz mluví. Právě procházeli mezi dvěma řadami jeho podivných, postižených dělníků. Nick se na ně a na jejich hnijící maso spoutané modrými cáry snažil nedívat. Naštěstí jim neviděl do zohyzděných tváří. Všichni k nim stáli zády, jako nějaká odvrácená čestná stráž, a drželi se za ruce.

„Polokoule jsou za Zdí!“

Nick nevěděl, kdo promluvil. Uslyšel zvláštní rezonující hlas a cítil, jak jím prostupuje nečistota. Ale slova měla okamžitý účinek. Nosiči se rozběhli, až Nick začal poskakovat na nosítkách. Pevně sevřel jejich okraje a na vrcholu jednoho odrazu využil impulsu, aby se posadil a rozhlédl.

Vbíhali do tunelu ve Zdi oddělující Staré království od Ancelstierre. Nízkého, klenutého tunelu vysekaného v kameni. Od začátku do konce byl napěchovaný příslušníky Noční čtyry, dlouhými

řadami dělníků s propletenými prsty, mezi nimiž se táhl velmi úzký průchod. Všichni muži a ženy žhnuli zlatavým světlem, ale když se k nim Nick přiblížil, všiml si, že zář vychází z tisícovek drobných zlatých plamínek, které se šířily a propojovaly, až lidi dále ve Zdi stravoval oheň.

Když vnikli do tunelu, Nick hrůzou vykřikl. Všude šlehal plameny, zvláštní zlatavé plameny, z nichž se nehnul žádný kouř. Ačkoli stravovaly Noční čet, dělníci se nepokoušeli utéct, křičet ani se jim jakkoli bránit. Ještě hrůznější bylo, když si Nick uvědomil, že zatímco někteří dělníci hoří, jiní postupují na jejich místo. Z druhé strany přicházely stovky a stovky modře oděných mužů a žen, aby doplnily řady.

Nick viděl, jak se Hráz dere kupředu. Ale Hráz to tak úplně nebyl. Spíše to byla temná silueta v Hrázově podobě, vroubená rudým ohněm soupeřícím se zlatavými plameny. Při každém kroku vynakládal nesmírné úsilí a zdálo se, jako by zlatavé plameny vytvářely takřka hmatatelnou bariéru, která se mu snaží zabránit v průchodu Zdí.

Najednou vpředu vzplála celá skupina přízračných dělníků; skáceli se jako svíčky, bortící se do všestravující kaluže vosku, a najednou zmizeli. Než si lidé po obou stranách stačili spojit ruce nebo na uprázdněné místo přispěchali noví příslušníci čty, zlatavý oheň využil skuliny v řadě a s hučením vyrazil napříč tunelem. Běžci s nosítky ho spatřili, zakleli a vykřikli, ale v běhu nepolevili. Vtrhli do plamenů jako plavci sbíhající z břehu do příbojových vln a začali se jimi brodit. Ale ačkoli se nosítka a jejich nosiči dostali na druhou stranu, Nicka oheň strhl, zahalil ho plameny a odhodil ho na kamennou podlahu tunelu.

Spolu se zlatavým plamenem ho do srdce zasáhla bodavá ledová bolest, jako by mu někdo proklál hrud' rampouchem. Přitom se mu však také rozjasnila mysl a vyostřily smysly. V plamenech a v kamení rozeznával jednotlivé symboly, symboly, které se přesouvaly, měnily a slévaly do nových kombinací. Uvědomil si, že vidí Výsadní znaky, o nichž už slyšel. Samethovu... a Liraelinu magii.

Do hlavy mu vtrhly všechny věci z poslední doby. Vzpomněl si na Lirael a jejího okřídleného psa. Úprk ze stanu. Schovávání v rákosí.

Rozhovor s Lirael. Slib, že udělá všechno, co je v jeho silách, aby zastavil Hráze.

Plameny ho tloukly do hrudi, ale nespalovaly mu kůži. Pokoušely se útočit na to, co se v něm ukrývalo, vypudit mu z těla cizorodý zlomek. Ale na tu sílu nestačila ani magie Zdi. A síla se rozhodla, že se opět prosadí, zrovna když se Nick pokoušel přijmout Výsadní plameny, po nichž už sahal, a dokonce se pokoušel polykat jejich zlatavé zášlehy.

Z úst, nosu a uší mu vytryskly bílé jiskry, znenadání mu strnulo tělo, vypjalo se jako tyčka a se svisle zaklesnutými lokty a koleny se prudce postavilo. Nick se jako nějaká neohebná loutka klátil dopředu mezi zlatavými plameny, které s běsněním doprovázely každý jeho krok. Hluboko v duchu věděl, co se s ním děje, ale stal se pouhým pozorovatelem. Ztratil vládu nad svými svaly. Kontrolu nad ním převzala střepina, ačkoli neuměla s jeho tělem správně pohybovat.

Se strnulými klouby Nick pokračoval v nemotorné chůzi kolem nesčetných řad dělníků Noční čtyry, kteří se ve stále větším množství nepřestávali valit z opačného konce tunelu. Spousta z nich se už sotva podobala přízračným dělníkům a připomínala spíše obyčejné muže a ženy s čerstvou a zdravou kůží a vlasy. Pouze v očích se jim zračila odlišnost od normálních lidí a Nick někde v hloubi duše věděl, že jsou mrtví, nikoli jen nemocní. Stejně jako jejich zpuchřelejší bratři i tito nově příchozí měli modré čepice nebo šátky.

O kus dál vpředu Hráz vyrazil z tunelu a otočil se, aby Nickovi pokynul. Ten jeho gesto ucítil jako fyzické sevření, které ho popohnalo do kroku. Zlatavé plameny se k němu upínaly všude, kde to bylo možné, ale tunel lemovalo příliš velké množství dělníků, příliš mnoho hořících těl. Plameny se k Nicholasovi nedokázaly prodrat, a tak se nakonec vypoťácel z tunelu a plameny nechal za sebou.

Prošel Zdí a stanul v Ancelstierre. Či spíše na území nikoho mezi Zdí a samotnou hranicí. Za normálních okolností by stál na tichém prázdném místě s oraništěm a ostnatým drátem, k jehož idyličnosti by přispívalo slabé kvílení větrných píšťal. O nich si Nick vždy myslel, že jsou jen jakousi podivuhodnou ozdobu či památníkem. Nyní píšťaly halila mlha, přízračně osvětlená tlumenou rudou září zapadajícího slunce a občasnými záblesky. Mlha, valící se neúprosně

na jih, na několika místech prořídla a odhalila scény strašlivého masakru. Bílá hradba připomínala oponu hrůzostrašného představení, jež se nakrátko roztáhla, aby umožnila pohled na hromady mrtvol, všudypřítomná těla, těla zavěšená na drátech a nakupená na zemi. Všichni měla modré čepice a modré šátky a Nick si až nyní uvědomil, že se dívá na povražděné jižanské uprchlíky, kteří rovněž tvořili Hrázovu Noční četou.

Nad hlavou mu udeřil blesk a zarachotil hrom. Mlha se rozvlnila a Nick v ní kousek před sebou zahlédl polokoule přivázané k obrovským saním. Ty na ně měly čekat, když v Rudém ústí hodlali vyložit z člunů svůj drahocenný náklad. Nepamatoval se však, jestli k tomu opravdu došlo, neboť se nepamatoval na nic mezi rozhovorem s Lirael v rákosové loďce a okamžikem, kdy se probudil těsně před průchodem Zdí. Polokoule sem tedy byly dotaženy, podle všeho muži, kteří je ještě teď vlekli. Normálními muži, či přinejmenším nikoli příslušníky Noční čety. Muži oblečenými do zvláštní kombinace ošoupaných uniforem anceltierské armády a starokrálovských šatů, khaki blůz kontrastujících s koženými loveckými kalhotami, jasně zbarvenými spodky a rezavou zbrojí.

Síla, která ho poháněla tunelem, náhle ochabla a Nick padl Hrázovi k nohám. Nekromant byl vysoký už nejméně dva metry a rudé plameny, které mu olizovaly kůži a šlehal v očních důlcích, byly jasnější a intenzivnější. Nick před ním poprvé pocítil strach a uvažoval, proč mu Hráz nenaháněl hrůzu už od začátku. Byl však příliš zesláblý, aby mohl dělat něco jiného než se mu krčit u nohou a svírat si hrud', v níž pořád pulzovala bolest.

„Už zanedlouho,“ pravil Hráz a hlas mu rachotil jako hromobití. „Už zanedlouho bude náš pán volný.“

Nick si uvědomil, že jeho slovům horlivě přikyvuje, a pocítil stejnou hrůzu, jakou v něm vyvolával Hráz. Už zas zvolna upadal do onoho blouznivého stavu, v němž mohl myslet pouze na polokoule a svou Bleskovou dílnu, na to, co se musí udělat...

„Ne,“ zašeptal. Co *nesmí* udělat. Nevěděl, co se děje, a dokud se to nedozví, nic nepodnikne. „Ne!“

Hráz poznal, že Nick promluvil nezávislým hlasem. Ušklíbl se a v hrdle mu zaplápolal oheň. Zvedl Nicka jako novorozeně a přivinul si ho k hrudi, k bandalíru se zvonci.

„Tvůj úkol se blíží ke konci, Nicholasi Sayre,“ vydechl hlasem horkým jako pára a páchnoucím hnilobou. „Nikdy jsi nebyl ničím jiným než nedokonalým hostitelem a nakonec to byli tvůj strýc a otec, kdo mi – byť nevědomky – pomohli víc, než jsem mohl doufat.“

Nick od planoucích očí nedokázal odtrhnout pohled. Už zapomněl na všechno, na co se rozpamatoval v tunelu. V Hrázových očích viděl stříbřité polokoule, blesky, spojení, o němž byl opět přesvědčen, že je jediným účelem jeho krátkého života.

„Ty polokoule,“ zašeptal skoro obřadně. „Ty polokoule je třeba spojit.“

„Co nevidět, můj pane, co nevidět,“ broukal Hráz. Přešel k čekajícím nosičům, položil Nicka na nosítka a zčernalou, stále hořící rukou ho těsně nad srdcem pohladil po hrudi. Při Hrázově dotyku se rozpadl i ten poslední kousek Nickovy ancelstierské košile a pod ní zůstala obnažena holá kůže modrající se podlitinami. „Co nevidět!“

Nick tupě sledoval, jak se Hráz vzdaluje. Už mu opět nepatřila žádná vlastní myšlenka. Vnímal jen vizi hořících polokoulí a jejich konečného spojení. Pokusil se posadit, aby na ně pohlédl, ale neměl sílu a navíc opět houstla mlha. Vyčerpán úsilím spustil po stranách nosítek ruce k zemi a jedním prstem se dotkl jakéhosi dřevěného kousku, který mu rozbrněl ruku zvláštním pocitem. Ostrou bolestí a jemným, hojivým teplem.

Zkusil věc sevřít v prstech, ale ty mu vypověděly službu. Se značným úsilím se převalil na bok, aby se podíval, co přesně nahmatal. Shlédl z nosítek a uviděl, že je to dřevěný odštěpek, zlomek jedné rozbité větrné píšťaly, jako byla ta, jejíž pahýlu si všiml nedaleko od sebe. Tříska byla pořád prostoupena Výsadními znaky, které se přelévaly dřevem. Zatímco na ně Nick upíral oči, něco se mu pohnulo ve skrytých zákoutích mysli. Na okamžik se opět rozpomněl, kdo opravdu je, a vybavil si slib, který dal Lirael.

Poněvadž ho pravá ruka neposlouchala, ještě více se naklonil a pokusil se třísku zvednout levou rukou. Na několik vteřin se jí zmocnil, ale ani nad levačkou neměl plnou vládu. Prsty se mu otevřely a odštěpek větrné píšťaly dopadl na nosítka mezi jeho levou ruku a trup, aniž se té či oné části jeho těla dotkl.

Hráz od Nicholase neodešel příliš daleko. Mlhou, která se před ním rozestupovala, prošel přímo k největší hromadě mrtvých Jižanů. Zabili je Mrtví, které Hráz na začátku dne vzkřísil z dočasných hřbitovů v okolí táborů. Pobavila ho představa, že použije jižanské Mrtvé k vraždění dalších Jižanů. Mrtví rovněž zabili vojáky v bizarně pojmenované Západní nedobytné pevnosti i námořníky v majáku.

Hráz toho dne přešel Zed' hned třikrát. Jednou, aby v Ancelstierre zahájil úvodní útoky, což nebylo nic obtížného; podruhé, aby se vrátil připravit přesun polokoulí, což už bylo mnohem složitější; potřetí přímo s polokoulemi a s Nicholasem. Věděl, že vícekrát už ji překračovat nebude muset, protože Zed' měla být jedním z prvních terčů ničení jeho pána, spolu se všemi dalšími díly nenáviděné Výsady.

Jediné, co na tomto místě bylo třeba ještě udělat, bylo zajít do Smrti a přinutit co nejvíce duší k návratu a obsazení těchto těl. Třebaže Forwinský mlýn neležel ani třicet kilometrů daleko a do rána by se jim tam mělo podařit dojít, Hráz věděl, že ancelsstierská armáda se jim pokusí zabránit v opuštění hraniční zóny. Potřeboval Mrtvé pomocníky, aby se armádě postavili. Většinu Mrtvých, které si přivedl ze severu a které vzkřísil počátkem dne na hřbitovech jižanských táborů, obětoval při průchodu Zdí a využil k úspěšnému transportu polokoulí.

Hráz si z bandalíru vytáhl dva zvonce. Saranet k uplatnění své vůle. Mosrael, aby probudil duše dřímající na území nikoho, zbaveném pout větrných hraček nenáviděné Abhorsenky. Chtěl jich Mosraelem probrat co nejvíce, i když jeho samého mělo cinkání zvonce poslat hluboko do Smrti. Potom se všemi branami a oblastmi vrátí nazpět a s použitím Saranetu vypudí do Života všechny další duše, na něž narazí.

Těl bude dostatek pro všechny.

Ale ještě než začal, vycítil, jak se k němu něco blíží tmou. Vždy obezřelý Hráz odložil Mosrael, aby sám od sebe nezazvonil, volnou rukou tasil meč a zašeptal slova, při nichž se mu po čepeli rozšířily temné plameny.

Věděl, kdo k němu přichází, ale nedůvěřoval ani poutům a kouzlům, které na ni seslal. Chlorr už byla jednou z vyšších Mrtvých. V Životě se ocitla v područí Ničitele, ale ve Smrti ještě setrvávala mimo jeho nadvládu. Hráz si její poslušnost vymínil jinými prostředky, a jak už to bývalo s vládou nekromanta nad takovou duší, její poslušnost mohla mít své meze.

Chlorr se objevila jako výsek tmy jen neurčitě lidského tvaru, se znetvořenými přívažky na objemném těle připomínajícími dvě ruce, dvě nohy a hlavu. Na místech očí jí hořely syté plameny, třebaže byly až příliš velké a příliš daleko posazené. Při první příležitosti doprovázela Hráze za Zed' a vedla překvapivý útok na posádku ancelstierské armády v Západní nedobytné pevnosti. Útok z jihu nikdo nečekal. Chlorr si na svůj účet připsala řadu životů a získala díky nim mnohem větší moc. Hráz na ni obezřele hleděl a nepouštěl Saranet z pevného sevření. Zvonce sloužily nekromantům nerady a zvonku, který by Abhorsenovi připadal klidný, muselo být neustále připomínáno, kdo je jeho pánem.

Chlorr se uklonila; poněkud ironicky, usoudil Hráz. Potom promluvila, když se jí v mračnu tmy vytvořila ústa. Slova byla nezřetelná a neúplná a nedávala smysl. Hráz se zamračil a pozvedl meč. Ústa se zpevnila a v úděsném chřtánu se zakomíhal jazyk krvavě rudého ohně.

„Omlouvám se, pane,“ pravila Chlorr. „Z jihu se na koních blíží mnoho vojáků. Někteří jsou Výsadní mágové, byť nepříliš zdatní. Ty, kteří sem dojeli první, jsem pozabíjela, ale za nimi jich přijíždí ještě spousta, takže jsem se vrátila upozornit svého pána.“

„Dobře,“ odpověděl Hráz. „Chystám se připravit nové vojsko Mrtvých, které ti pošlu, jen co bude hotové. Prozatím si zde shromáždí všechny pomocníky, které můžeš, a na vojáky zaútoč. Musíš povraždit především Výsadní mágy. Našeho pána nesmí nic zdržovat!“

Chlorr sklopila velkou, neforemnou hlavu. Potom za sebe natáhla ruku a uchopila muže, který se skrýval v mlze, za jejím tmavým tělem. Byl to útlý, drobný človíček, na zádech mu strhla kabát, aby odhalila bílou košili typického úředníčka včetně klotových rukávů. Držela ho za krk pouhými dvěma obrovitými prsty. Mužíček byl bez

sebe hrůzou a dusil se nedostatkem vzduchu. Padl před Hrázem na kolena, lapal po dechu a vzlykal.

„Tohle je pro tebe. Tak to aspoň tvrdí,“ řekla Chlorr. Potom pooděšla a začala šátrat rukama po Mrtvých pomocnících, kteří byli nablízku. Když se jich dotkla, zachvěli se a trhli sebou, potom ji začali zvolna následovat. Pomocníků však zbylo překvapivě málo a v tunelu táhnoucím se napříč Zdí už nebyl ani jeden. Chlorr si dávala pozor, aby se nepřiblížila k neblahé kamenné mase, v níž se ještě čas od času mihlo zlatavé světlo. Ani ona neprošla Zdí bez nesnází a možná by přechod nezvládla, kdyby nebylo Hrázovy pomoci a oběti mnoha nižších Mrtvých.

„Kdo jsi?“ dotázal se Hráz.

„Já... já jsem tajemník Geanner,“ zaštkal mužík. Natáhl před sebe ruku s obálkou. „Jsem asistent pana Coroliniho. Přinesl jsem vám tu smluvní listinu... povolení k překročení... překročení Zdi...“

Hráz obálku uchopil a ta při jeho dotyku okamžitě vzplála a shořela. Ze zčernalé ruky se snesly šedé vločky popela.

„Já povolení nepotřebuji,“ zašeptal Hráz. „Od nikoho.“

„Také jsem přišel pro tu... tu čtvrtou platbu, jak jsme se dohodli,“ pokračoval Geanner s očima upřenýma vzhůru na Hráze. „Učinili jsme všechno, oč jste žádal.“

„Všechno?“ zeptal se Hráz. „Co král a Abhorsenka?“

„Jsou mr... mr... mrtví,“ zajíkal se Geanner. „V Corvere byli napadeni bombami a spáleni. Nic po nich nezbylo.“

„Co tábory u Forwinu?“

„Naši lidé přesně podle pokynů za rozbřesku otevrou brány. Letáky byly vytištěny a přeloženy do aždičtiny a čelaininy. Nepochybují, že těm slibům uvěří.“

„Co převrat?“

„V Corvere a jinde ještě bojujeme, ale... ale jsem si jistý, že Naše země zvítězí.“

„Potom bylo učiněno vše, co potřebuji,“ řekl Hráz. „Vše kromě jedné věci.“

„A tou je co?“ zeptal se Geanner. Vzhlédl k Hrázovi, ale ještě ani nezačal křičet, když zasvištěla hořící čepel a odťala mu hlavu.

„Jaká škoda,“ zaskuhrala Chlorr, která se vracela následována řadou šourajících se pomocníků. „To tělo je teď k ničemu.“

„Běž!“ zahřímal Hráz v náhlém vzteku. Vrátil zakrvavený meč do pochvy a opět vytáhl Mosrael. „Abych tě neposlal do Smrti a nepřivolal si užitečnějšího sloužícího!“

Chlorr se ze rtů vydral přidušený smích, připomínající rachocení suchých oblázků v železném vědru, a zmizela do noci v patách s řádkou přibližně sta Mrtvých pomocníků. Jakmile poslední z nich vstoupil do předsunutých zákopů, Hráz rozezněl Mosrael. Ze zvonce se vylinul jediný tón, zprvu tlumený, ale zvolna získával na výšce i na intenzitě. Zatímco se šířil do okolí, začala se škubat a svíjet těla jižanských uprchlíků a hromady mrtvol ožily pohybem. Na Hrázově těle se utvořila vrstva ledu. A Mosrael zněl dál, i když se jeho nositel už brodil studenou řekou Smrti.

Kapitola 18.

Chlorr s Maskou

Lirael se s trhnutím probudila. Rozbušilo se jí srdce a hned zašátrala po zvoncích a meči. Byla tma a ona byla uvězněná v nějaké síni... ne, uvědomila si, když se úplně probudila. Spala na korbě jednoho z těch hlučných prostředků – nákladáků, jak jim říkal Sam. Jenže teď hlučný nebyl.

„Zastavili jsme,“ řekla Fenka. Prostrčila hlavu plachtou, aby se rozhlédla, a dál pokračovala tlumeným hlasem. „Myslím, že docela neočekávaně.“

Lirael se posadila a pokoušela se zahnat pocit, jako by ji někdo před nedávném přetáhl po hlavě obuškem a přinutil vypít ocet. Pořád měla rýmu. Naštěstí se jí nezhoršila, ačkoli jaro se teprve mělo ujmout pevné vlády a zima se dosud nevzdala nízkých nočních teplot.

Soudě podle množství kleteb, které se linuly z úst řidiče, byla zastávka opravdu neočekávaná. Potom Sam odhrnul plachtu zvenku a jen taktak uhnul, než mu Fenka stačila na přivítanou olíznout celou tvář. Vypadal unaveně a Lirael napadlo, jestli po té strašné zprávě o osudu svých rodičů vůbec dokázal usnout. Ona sama usnula skoro hned poté, co si vlezli do... nákladáku..., ale netušila, jak dlouho spala. Nepřipadalo jí to dlouho, pořád vládla naprostá tma, zářil jen Fenčin obojek.

„Nákladáky zastavily,“ hlásil Sam. „I když vane západní vítr. Myslím, že se blížíme k polokoulím. Dál budeme muset jít pěšky.“

„Kde to jsme?“ zeptala se Lirael. Příliš rychle vstala a hlavou narazila do plátěné stěny nad sebou, jen těsně minula jednu z

kovových rozpěr. Venku už se strhnul velký povyk – křik a dusot okovaných bot na silnici –, ale za ním bylo slyšet také neustávající, jednotvárné dunění. V rozespalosti jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že to není žádné hromobití, i když je napůl očekávala, nýbrž něco jiného.

Fenka přeskočila zadní desku a Lirael ji poněkud uvážlivěji následovala. Všimla si, že jsou pořád na hraniční silnici a že nechybí dlouho do rozbřesku. Na obloze svítil měsíc: pouhý úzký srpek na rozdíl od necelého úplňku ve Starém království. Měl i trochu jiný tvar a odstín. Nebyl tak stříbřitý a měl blíže spíše k bledé pryskyřníkové žluti.

Dunění přicházelo odněkud z jihu a doprovázel ho slabý svist. Lirael zahlédla na obzoru jasné záblesky, ale ty nesouvisely s žádnou bouřkou. Hromobití se ozývalo také na západě a z onoho směru přicházely i blesky, které už rozhodně patřily k bouři. Při pohledu na oblohu měla pocit, že ucítila slabounký závan Volné magie, ačkoli vítr vál už od jihu. A někde vpředu ucítila Mrtvé. Necelého půldruhého kilometru daleko.

„Kde se bere ten rámus a ta světla?“ zeptala se Sama a ukázala na jih. Sam se otočil, aby se podíval, ale než odpověděl, musel ustoupit, protože kolem vozů proklusali vojáci.

„Kanonáda,“ řekl za chvíli. „Velká děla. Musí být dost daleko, že na ně nemá vliv Staré království ani polokoule a pořád střílí. Docela se podobají katapultům, vystřelí výbušné zařízení na vzdálenost několika kilometrů a to dopadne na zem nebo exploduje ve vzduchu a zabije lidi.“

„Jen mrhají časem,“ přerušil je major Greene, když k nim udýchaně přiběhl. „Neslyšíte přece, že by tam vybuchovaly granáty, co? Klidně by tam mohli vystřelovat velké kameny. Ani přímý zásah nevybuchlým granátem nezpůsobí Mrtvým žádnou újmu. Zůstane tam jen obrovský nepořádek, který budou muset dělostřelci uklidit. Tisíce nevybuchlých náloží, většina s bílým fosforem. Jsou to odporné věci! Poběžte!“

Major s hekáním opět vyrazil a Lirael, Fenka a Sam se mu vydali v patách. Zavazadla nechali v nákladících. Lirael zatrnulo, že Macek zůstal spát v Samově tlumoku. Potom si všimla, jak drobný bílý kocour peláší podél silnice za první klusající četou, jako by honil

myš. Uvědomila si, že dělá přesně to, co ji napadlo. Nahání něco k jídlu.

„Kde to jsme?“ zeptala se, když bez obtíží dohonila majora Greenea. Ten se na ni podíval, sípavě se nadechl a kývl hlavou dopředu na nadporučíka Tindalla. Lirael pochopila, co jí chtěl naznačit. Doběhla k mladšímu důstojníkovi a zopakovala mu svou otázku.

„Asi pět kilometrů od Západní hraniční nedobytné pevnosti,“ odpověděl Tindall. „Forwin je odsud asi dvacet pět kilometrů na jih, ale doufáme, že Hráze budeme moct zastavit ještě u Zdi... První četo, zastavit stát!“

Nečekaný rozkaz Lirael překvapil, uběhla ještě několik kroků, než uviděla, že vojáci vpředu zastavili. Nadporučík Tindall vyštěkl ještě několik dalších pokynů, které zopakoval seržant v čele skupiny, vojáci se rozeběhli na obě strany silnice a připravili si pušky.

„Je to jezdec, paní!“ vykřikl Tindall, popadl ji za ruku a odvedl ji na okraj cesty. „Nevíme ale čím.“

Lirael se vrátila za Samem a tasila meč. Upírali oči na silnici a poslouchali dusot kopyt na štěrku. Spolu s nimi se dívala i Fenka, ale Macek si hrál s čerstvě chycenou, ještě živou myší. Neustále ji pouštěl, ale jen co utekla několik kroků, opět po ní skočil a vyděšenou k smrti ji držel v přivřeně tlamičce.

„Mrtví to nejsou,“ prohlásila Lirael.

„Necítím ani Volnou magii,“ řekla Nezbedná Fenka, když hlasitě zavěťřila. „Ale cítím velký strach.“

Za chvíli spatřili jezdce. Byl to ancelstierský voják, příslušník pěchoty na koni, přišel o karabinu i šavli, jakmile uviděl vojáky, zařval: „Zmizte odsud! Zmizte odsud!“

Pokoušel se pokračovat v cestě, ale kůň se poplašil, když na silnici vyběhli ukrytí vojáci. Někdo popadl uzdu a koně zastavil. Další vojáci hrubě stáhli muže ze sedla, i když se oběma rukama pokoušel přinutit koně k běhu.

„Co se to tu děje, chlape?“ zeptal se major Greene příkře. „Jak se jmenujete a ze které jste jednotky?“

„Vojín Maculler, číslo 732769, pane,“ identifikoval se voják automaticky, ale při odpovědi mu drkotaly zuby a po tváři mu stékal pot. „Čtrnáctý lehký jezdec u rychlé hraniční jednotky.“

„Dobrá. A teď mi řekněte, co se tu děje?“ pokračoval major.

„Mrtví, všichni jsou mrtví,“ šeptal voják. „Přijeli jsme z jihu a vnikli do mlhy. Podivné, svíjející se mlhy... Přistihli jsme je s těmi velkými stříbrnými... jakoby polovinami pomeranče, ale obrovskými... Ukládali je na vozy, ale koně, co je měli táhnout, byli mrtví. Nebo vlastně nebyli, hýbali se. Ti koně táhli vozy, i když byli mrtví. Všichni byli mrtví...“

Major Greene jím prudce zatřásl. Lirael natáhla ruku, aby mu v tom zabránila, ale Sam ji zadržel.

„Vojíne Macullere, podejte hlášení! Jaká je situace?!“

„Všichni kromě mě jsou mrtví, pane,“ pronesl Maculler prostě. „Já tady s Pracháčem jsme při útoku upadli. Než jsme se zvedli, bylo po všem. Po něčem se nám udělalo špatně. Možná byl v té mlze nějaký plyn. Všichni v průzkumné jednotce padli na zem, i koně, nebo se rozutekli do stran. Potom jsme si všimli, jak všude kolem vozů leží ta těla. Mysleli jsme, že jsou to těla mrtvých Jižanů, ale zatímco my jsme se káceli na zem, oni vstávali. Viděl jsem je, jak se hemží kolem mých druhů... tisíce netvorů, strašlivých monster. Blíží se sem, pane.“

„Ty stříbrné polokoule,“ přerušila ho Lirael s naléhavostí v hlase. „Kam odjely ty vozy?“

„To já nevím,“ mumlal voják. „Když jsme na ně narazili, mířily na jih, přímo na nás. Potom už nic nevím.“

„Hráz je za Zdí a polokoule už jsou na cestě k Bleskové dílně,“ oznámila Lirael ostatním. „Musíme se tam dostat před nimi! Je to naše poslední šance!“

„Jak?“ vyjekl Sam s tváří bílou jako stěna. „Jestli jsou už za Zdí...“

Nadporučík Tindall vytáhl mapu a pokoušel se zapnout malou elektrickou svítilnu, která však nefungovala. S omluvným pohledem zadusil zaklení a rozložil mapu v měsíčním přísvitu.

Jen co tak učinil, Lirael ucítila, jak se jí zacukal smysl vyladěný na Smrt. Na silnici ještě nic neviděla, ale věděla, co k nim přichází. Mrtví pomocníci. Obrovské množství Mrtvých pomocníků. A kromě nich ještě něco jiného. Dobře známá ledová vlna. Někdo z vyšších Mrtvých, ale nikoli nekromant. Musela to být Chlorr.

„Blíží se,“ vydechla naléhavě. „Dvě skupiny pomocníků. Přibližně stovka vpředu a mnohem větší počet o něco dál.“

Major vydal strohé rozkazy a vojáci se rozeběhli do všech stran, většinou ale kupředu, s trojnožkami, samopaly a další výzbrojí. Vojína Macullera, kterého poslušně následoval jeho kůň, si odvedl bokem ošetřovatel. Nadporučík Tindall zatřásl mapou a s přivřenýma očima se do ní zadíval.

„Vždycky je to v těch ztracených ohybech nebo na spojnici dvou map!“ zavrčel. „Vypadá to, že bychom od téhle křižovatky mohli zamířit na jihovýchod, potom to vezmeme na jihozápad a oklikou přijedeme k Forwinskému mlýnu z jihu. Když to uděláme takto, mohla by fungovat i auta. Pro začátek je nejspíš budeme muset tlačit.“

„Takže do práce!“ zahřimal major Greene. „Sežene svou četu a roztlačte auta. My tu budeme vzdorovat, jak nejdéle to bude možné.“

„Vede je Chlorr,“ řekla Lirael Samovi a Fence. „Co bychom měli udělat?“

„Pěšky před Hrázem do Bleskové dílny nedorazíme,“ odpověděl Sam hbitě. „Mohli bychom si vzít koně toho vojáka, ale mohli bychom jet jenom my dva a je to dvacet pět kilometrů potmě...“

„Ten kůň je vyřízený,“ ozval se Macek. Žvýkal a slova neproněs příliš zřetelně. „Dva lidi neunese, ani kdyby chtěl. A to rozhodně nechce.“

„Takže budeme muset pokračovat s vojáky,“ rozhodla Lirael. „Což znamená zdržet Chlora a první vlnu Mrtvých dostatečně dlouho na to, aby se ty vozy stihly odtlačit do míst, kde budou fungovat.“

Zadívala se po silnici za vojáky, kteří už klečeli vedle samopalu na trojnožce. Noc prozařoval měsíční a hvězdný přísvit v dostatečné míře, aby bylo možné rozeznat stužku cesty a zakrslé stromky po jejích stranách, ačkoli se rýsovaly jen v holých a bezbarvých siluetách. Všimla si, že světlejší části krajiny zakrývají tmavší – Mrtví, šourající se v těsném, neplánovaném a neorganizovaném houfu. V popředí byla patrná větší a temnější šmouha a Lirael i na vzdálenost několika stovek metrů rozeznala oheň, který planul uvnitř stínu.

Byla to Chlorr.

Mrtvé uviděl i major Greene, který zničehonic zařval Lirael těsně u ucha:

„Roto! Dvě stě metrů podle ručičky na dvanáctce, zástup Mrtvých bytostí na silnici, palte! Palte! Palte!“

Jeho výkřiky následovalo hromadné cvakání spouští, které bylo dobře slyšet i po hlasitých rozkazech. Ale nic víc se nestalo. Neozvala se žádná náhlá zvuková vřava, neozval se rachot výstřelů. Bylo slyšet pouze cvakání a přidušené klení.

„To nechápu,“ divil se Greene. „Víte vane ze západu a zbraně obvykle fungují ještě dlouho poté, co vypoví službu stroje!“

„To ty polokoule,“ řekl Sam a rychle pohlédl na Fenku, která jen přikývla. „Samy o sobě jsou silných zdrojem Volné magie a nejsou od nás daleko. Hráz taky nejspíš ovlivnil vítr. Pokud jde o vaši techniku, vyjde to nastejno, jako bychom byli ve Starém království.“

„Krucinál! První a druhá četa, seřaďte se na silnici, do dvou řad!“ zavelel Greene. „Lučištníci dozadu! Střelci, odjistěte závěry a taste meče!“

Jeho slova následovalo překotné štrachání střelců odjišťujících samopaly a vytahujících meče. Meč tasila i Lirael a po chvilkovém váhání sáhla i po Saranetu. Instinktivně chtěla použít Kibet – na dotek jí připadal důvěrnější –, ale při střetu s Chlorr potřebovala váhu většího zvonce.

„Co má s tou ručičkou na dvanáctce? Myslela jsem, že je dávno po půlnoci,“ poznamenala k Samovi, když vyrazili zaujmout pozici v přední řadě vojáků. Na silnici a dále na loukách po stranách stálo asi šedesát uniformovaných mužů ve dvou řadách. První linie na sobě měla zbroj a pušky měla osázené dlouhými mečovými bodáky třpytícími se stříbrem. Druhou řadu tvořili lučištníci, ačkoli podle způsobu, jak drželi luky, Lirael poznala, že jen polovina z nich ví, co vlastně dělá. Uznale zaznamenala, že i oni mají postříbřené šípy.

„No, ta majorova ‚ručička na dvanáctce‘ znamená ‚přímo před námi‘; pokud jde o čas, tak jsou dvě ráno,“ odpověděl Sam, když vrhl pohled na noční oblohu. Bylo zřejmé, že ancelstierské hvězdy zná stejně dobře jako ty starokrálovské, ale Lirael se na místním nebi nedokázala vůbec zorientovat.

„První řada pokleknout!“ zavelel major Greene. Spolu s Lirael a Samem stál v čele jednotky a po očku sledoval Nezbednou Fenku,

kteřá dorůstala do plné bojové velikosti. Vojáci se vedle zvířete nervózně ošívali, ale přesto poklekli a pozvedli pušky s bodáky v úhlu pětáctýřiceti stupňů, takže se přední řada proměnila v hradbu bodců.

„Lučištníci, připravit ke střelbě!“

Lučištníci si nasadili šípy na tětivy, ale ještě je nenatáhli. Mrtví se blížili plynulým tempem, nebyli však natolik blízko, aby Lirael se Samem ve tmě rozeznali jednotlivá těla. Bylo slyšet cvakání kostí a po silnici se šourala řada znetvořených nohou.

Lirael cítila, jak ve vojácích narůstá napětí a strach. Nadechovali se, ale už nevydechovali. Úzkostlivě šoupali nohama a nervózně si pohrávali se zbraněmi. Po majorově hlasitých rozkazech se rozhostilo ticho. Stačilo by málo a vyrazili by na útěk, aby si zachránili holé životy.

„Zastavili se,“ řekla Fenka s očima upřenýma do noci.

Lirael přimhouřila oči. Skutečně, zdálo se, že se tmavá masa zastavila a rudý odlesk z Chlora se pohybuje spíše do strany než dopředu.

„To se nás pokouší obklíčit z boku?“ zeptal se major. „Rád bych věděl proč.“

„Ne,“ Sam na to. O něco dál cítil mnohem větší houf Mrtvých. „Čekají na tu druhou skupinu. Řekl bych, že těch je skoro tisíc.“

Nemluvil hlasitě, ale při jeho posledních slovech mezi nejbližšími vojáky prochvěla vlna ohromení, která se šířila pomalu dál oběma řadami, když si vojáci Samův odhad posílali tichou poštou.

„Ticho!“ zvolal Greene. „Seržante! Zapište si jméno toho vojáka!“

„Rozkaz!“ přitakalo několik seržantů. Většina z nich ale Samova slova sama opakovala a žádný nedal ani náznakem najevo, že by si hodlal něco zapsat do notesu.

„Už nemůžeme dál čekat,“ posteskla si Lirael úzkostně. „Musíme se dostat do Bleskové dílny!“

„Ale stejně tak se nemůžeme otočit zády k té bandě,“ namítl Greene. Předklonil se, až se mu na čele zlehka rozzářilo Výsadní znamení, které zareagovalo na Výsadní magii Fenky, a zašeptal: „Vojáci můžou každou chvíli vzít nohy na ramena. Nejsou to zvědové, na tyhle věci nejsou zvyklí.“

Lirael přikývla. V návalu nerozhodnosti zaskřípala zuby, potom vystoupila z přední řady.

„Změřím s Chlorr síly,“ prohlásila. „Jestli ji porazím, pomocníci třeba odejdou nebo se vrátí k Hrázovi. Tak či onak to nebudou silní soupeři.“

„Beze mě nikam nepůjdeš,“ ozvala se Fenka. Nocí se rozlehlo dychtivé štěkání a kupředu vystoupila i Fenka. Na jejím štěkotu bylo něco zvláštního. Všem při něm vstaly vlasy na hlavě, a než Lirael stačila zareagovat, v ruce jí zlehka zacinkal zvonec. Oba zvuky vojáky ještě více vystrašily.

„Ani beze mě,“ pronesl Sam odhodlaně a i on vystoupil před vojáky. Meč se mu rozzářil Výsadními znaky a v sevřené levé ruce mu zaplálo přichystané zaklínadlo.

„A já se půjdu podívat,“ podotkl Macek. „Možná před vámi vyběhne z děr pár myší.“

„Jestli dovolíte, aby se po vašem boku bil jeden starý muž...“ začal Greene, ale Lirael zavrtěla hlavou.

„Vy zůstaňte tady, pane majore,“ odpověděla a nebyla to už slova mladé ženy, nýbrž Abhorsenky chystající se na střet s Mrtvými. „Kryjte nám záda.“

„Rozkaz, paní,“ přisvědčil major Greene. Zasalutoval a vrátil se zpátky do řady.

Lirael vykročila kupředu. Pod botami jí křupal šterk silnice. Nezbednou Fenku po pravici, Sama po levici. Macek, rychlá bílá šmouha, utíkal po kraji cesty, vybíhal dopředu a vracel se zpátky a pravděpodobně pátral po dalších myších, které by mohl týrat.

Mrtví se nevydali Lirael vstříc. Když se však přiblížila, uviděla, že se rozestupují do stran a zacházejí do polí, aby vytvořili širší frontu. Chlorr čekala na silnici; vysoká postava, s výjimkou hořících očí temnější než noc. Lirael cítila přítomnost této vyšší Mrtvé jako studenou ruku na zátylku.

Když je dělilo jen asi padesát metrů, Lirael se zastavila a Fenka se Samem stanuli asi půl kroku za ní. Pozvedla Saranet, zvonec se stříbřitě zaleskl v měsíčním světle a na kovu se rozzářily a pohnuly Výsadní znaky.

„Chlorr s Maskou,“ zavolala Lirael, „vrať se do Smrti!“

Vyhodila zvonec do výšky, chytila ho za rukojeť a zároveň jím zacinkala. Saranet se hlasitě rozezněl nocí a Mrtví pomocníci sebou trhli, když je zasáhl jeho zvuk. Nicméně zvonec cinkal pro Chlora a Lirael na tuto duši soustředila veškerou sílu a pozornost.

Chlorr pozvedla nad hlavu meč se stínovou čepelí a vzdorovitě vykřikla. Její křik však zanikl v neutuchajícím zvonění Saranetu a Chlorr i s mečem v ruce udělala krok zpátky.

„Vrať se do Smrti!“ rozkázala jí Lirael a vykročila jejím směrem. Saranetem klinkala v pomalých kličkách a odečítala je přímo z *Knihy mrtvých*, jež se jí jasně rozzářila v mysli. „Tvůj čas vypršel!“

Chlorr zasyčela a ustoupila o další krok. Potom se k naléhání zvonce přidal další zvuk. Kategorický štěkot, neskutečně táhlé vytí linoucí se bez přestávky nocí, ostřejší a výše posazené než hluboký hlas Saranetu. Chlorr zvedla meč, jako by zvuky chtěla odrazit, ale udělala další dva kroky nazpět. Popletení Mrtví jí ustupovali z cesty a z prohnitých hrdel se jim dralo znepokojené chroptivé huderání.

Sam máchl rukou pohybem kriketového nadhazovače, na Chlorr a kolem ní znenadání vyšlehly zlatavé plameny a rozšplíchly se i po pomocnících, kteří se začali svíjet a ječet, když jim zvolna stravovaly Mrtvé maso.

Potom se takřka u Chlořiných nohou zčistajasna objevil malý bílý tvar. Kočka, poskakující na zadních a mávající před duší vyšší Mrtvé tlapkami.

„Utíkej! Uteč, Chlorr bez Tváře!“ smál se Macek. „Přichází Abhorsenka, aby tě poslala za Devátou bránu!“

Chlorr se po kocourovi ohnala, ale ten před mečem hbitě uskočil. Potom vyšší Mrtvá prodloužila máchnutí do výskoku, nesmírného výskoku, který ji přenesl osmnáct metrů přes hlavy Mrtvých pomocníků shromážděných za jejími zády. Ve skoku se proměnila v obrovské mračno tmy ve tvaru krkavce a to vyrazilo přes pole k severu, ke Zdi, do bezpečí před dotěrným zvoněním Saranetu a štěkotem Fenky.

Kapitola 19.

Plechovka sardinek

Zatímco Chlorr odlétala pryč, zástup Mrtvých pomocníků vybuchl jako mraveniště ošplíchnuté horkou vodou. Utíkali do všech stran; ti nejhlupejší přímo k Lirael, Samovi a Fence. Macek jim kličkoval mezi nohama a smál se, když jim plameny Výsadní magie propalovaly šlachy a sesílaly je k zemi, Fenčino štěkání vracelo jejich duše do Smrti, Saranet jim přikazoval opustit těla.

V průběhu několika šílených minut bylo po všem. Ozvěny cinkotu a štěkání odezněly a Lirael se svými druhy zůstala stát na prázdné silnici pod měsícem a hvězdami, obklopena stovkou těl, z nichž zbyly jen prázdné schránky.

Ticho prolomily výkřiky a jásot vojáků za jejich zády. Lirael jim nevěnovala pozornost a zavolala na Macka.

„Proč jsi řekl Chlorr, aby utekla? Vždyť jsme vyhrávali! A co mělo znamenat to ‚bez Tváře‘?“

„Bylo to rychlejší. Myslel jsem, že o to nám právě jde,“ odpověděl Macek. Přišel k Samovým nohám, zívnu a zůstal u nich sedět. „Chlorr byla vždycky nadmíru opatrná, i když byla ještě – ná – aktivní, v Životě. Už jsem unavený. Poneseš mě?“

Sam si povzdechl. Vrátil meč do pochvy, kocoura zvedl a uložil si ho v ohbí paže.

„Vážně to bylo rychlejší,“ uváděl na svou obhajobu. „A sice to říkám jen velmi nerad, ale blíží se mnohem víc Mrtvých pomocníků... a stínových pomocníků... jestli se nepletu...“

„Nepleteš se,“ zavrčela Fenka. Podezíravě si Macka měřila. „Ačkoli mě stejně jako mou paní tvoje motivy ani vysvětlení

neuspokojily, navrhuji, abychom okamžitě odešli. Nemáme času nazbyt.“

Jako by v reakci na její slova se ze silnice za nimi ozvalo rachocení motorů. Zdálo se, že nadporučík Tindall a jeho vojáci odtlačili nákladní auta dostatečně daleko, aby jim opět naskočily motory.

„Doufám, že to objedeme,“ pronesl při běhu směrem k autům Sam s úzkostí. „Jestli se ještě jednou otočí vítr, zůstaneme trčet ještě dál.“

„Mohli bychom se pokusit přizpůsobit si ho...“ začala Lirael. Potom ale zavrtěla hlavou. „Ne, samozřejmě že ne. Tím bychom jenom ztížili podmínky pro ancelstierskou... jak tomu říkáš? Technologii?“

„Zhruba tak nějak,“ sípal Sam. „Poběž!“

Doběhli majora Greenea se zadní četou klusající zpátky k nákladním autům. Když s nimi srovnali krok, major se na ně zeširoka usmál a několik vojáků si na pozdrav pláclo do pušek. Uběhlo jen pár minut a už mezi nimi panovala úplně jiná atmosféra.

Nadporučík Tindall čekal u předního auta a opět se díval do mapy, tentokrát však už s pomocí fungující elektrické svítilny. Vzhlédl a zasalutoval.

„Našel jsem cestu, po které tam dojedeme,“ ohlásil rychle. „Myslím, že bychom tam mohli být dokonce dřív než Hráz!“

„A jak?“ zeptala se Lirael nedočkavě.

„Podívejte, jediná cesta na jih od Západní nedobytné pevnosti se vine tady těmi kopci,“ ukazoval prstem v mapě. „Je to úzká silnička a není ani štěrkovaná. Těžce naložené vozy – jak mi je popsal Maculler – tamtudy pojedou nejméně jeden den. Do Forwinského mlýna dorazí nejdřív někdy pozdě odpoledne! My tam budeme moci být brzy po svítání.“

„Skvělá práce, Tindalle,“ poplácal ho major po rameni.

„Existuje ještě nějaký způsob, jak by mohly být polokoule dopraveny na místo určení?“ zeptal se Sam. „Hráz to všechno velmi pečlivě naplánoval jak ve Starém království, tak tady... Všechno bylo dopředu připravené. Využití Jižanů k získání dalších Mrtvých, přichystané vozy...“

Tindall se ještě jednou zadíval do mapy. Kuželem svítilny po ní klouzal několika směry a zvažoval možné alternativy.

„Řeknu to takto,“ začal nakonec, „myslím, že by mohli odvézt polokoule na vozech k moři, tam by je naložili na čluny, odvezli na jih a potom zátokou do starého přístavu ve Forwinu. Ale v blízkosti Západní pevnosti je nemají kde naložit...“

„Ale mají,“ ozval se major a najednou se zase zachmuřil. Ukázal na mapě na jedinou značku, svislý symbol obklopený čtyřmi šikmými čárkami. „Námořnictvo má přístaviště u Západního majáku.“

„Přesně o to se Hráz pokusí,“ řekla Lirael a okamžitě ji zaplavila studená vlna jistoty. „Jak rychle můžou plout po moři?“

„Naložení polokoulí bude chvíli trvat,“ odpověděl Sam, když se vmísil do houfu hlav sklopených nad mapou. „A budou muset používat plachty, ne parní pohon. Ale Hráz zase přivolá vítr. Řekl bych, že méně než osm hodin.“

Po jeho slovech nastalo krátké ticho. Nato se v nevyřčené shodě celý hlouček rozptýlil v horečnaté aktivitě. Greene popadl mapu a vyšplhal se do kabiny prvního nákladního auta, Lirael a její společníci utíkali, aby si naskočili na korbu, a nadporučík Tindall běžel po silnici, mával rukou a volal: „Jeďte! Jeďte!“, zatímco řidiči přidávali plyn a začali pomalu odjíždět s blikajícími světly, jimž odebíraly energii mučené motory.

Na korbě Sam položil Macka na mnohokrát záplatovaný tlumok a posadil se vedle něj. Jen co tak učinil, vytáhl si z váčku u opasku malou kovovou schránku a položil ji vedle kocourova čenichu. Několik vteřin se zdálo, že kocour tvrdě spí. Potom zlehounka pootevřel jedno oko.

„Co to je?“ zeptal se.

„Sardinky,“ odpověděl Sam. „Věděl jsem, že je tu dávají jako proviant, takže jsem ti několik plechovek vzal.“

„Co jsou to sardinky?“ vyptával se Macek podezíravě. „A proč je tam ten kroužek? To má být nějaký abhorsenský vtíp?“

Sam místo odpovědi trhl otvíracím kroužkem a pomalu odloupl horní kryt plechovky. Rozlila se z ní sytá vůně sardinek. Macek celou proceduru dychtivě sledoval a nespouštěl z plechovky oči. Když ji Sam položil a jen o vlásek se vyhnul pořezání, protože s nimi auto několikrát poskočilo, Macek opatrně začenichal.

„Proč mi to dáváš?“

„Máš přece rád ryby,“ řekl Sam. „Navíc jsem ti to slíbil.“

Macek odtrhl od sardinek oči a upřel je na Sama. Přimhouřil víčka, ale na Samově tváři nenacházel ani náznak úskoku. Zavrtěl hlavou a pak všechny sardinky v mžiku spolykal. Zůstala po něm čist'ounká a prázdná plechovka.

Lirael s Fenkou tento projev nenasytnosti zaznamenaly, ale obě se zajímaly spíše o to, co se děje venku a vzadu za vozem. Lirael odhrnula plachtu a podívala se dozadu za tři další nákladní auta. Cítila, jak po silnici postupuje druhá, mnohem početnější skupina Mrtvých a stínových pomocníků. Stínoví pomocníci, kteří byli mocnější než Mrtví pomocníci a zároveň je neomezovalo maso a kosti, se pohybovali velkou rychlostí; někteří před hlavní masou svých šourajících se bratří obývajících mrtvá těla skákali a plachtili jako obrovští netopýři. Určitě měli někde způsobit nesmírné obtíže, ale Lirael už jim nemohla věnovat žádnou pozornost. Větší nebezpečí čekalo na západě a už i trochu na jihu, kde na obzoru šlehalý blesky. Lirael si všimla, že ono druhé, umělé hromobití ancelstierské kanonády už není nějakou dobu slyšet, ale byla příliš zaneprázdněná, aby zaznamenala, kdy přesně umlklo.

„Fenko,“ zašeptala. Přitáhla si kamarádku blíže k tělu a objala ji kolem krku. „Fenko. Co když přijedeme zničit Bleskovou dílnu příliš pozdě? Co když se ty polokoule spojí?“

Fenka nic neříkala. Místo odpovědi čenichala Lirael u ucha a tloukla ocasem do podlahy korby.

„Musím zajít do Smrti, je to tak?“ pokračovala Lirael šeptem. „Abych použila Temné zrcadlo a zjistila, jakým způsobem byl Ničitel na Začátku spoután.“

Fenka pořád mlčela.

„Půjdeš se mnou?“ zeptala se jí Lirael tak potichu, že by její slova nezaslechlo žádné lidské ucho.

„Ano,“ řekla konečně Fenka. „Budu všude, kam se vydáš.“

„Kdy bychom se měli vydat na cestu?“ ptala se dál Lirael.

„Teď ještě ne,“ zamumlala Fenka. „Půjdeme, až nebudeme mít na výběr. Pořád se nám může podařit dojít do Bleskové dílny před Hrázem.“

„V to doufám,“ hlesla Lirael. Ještě jednou Fenku objala, pak ji pustila a posadila se na svůj tlumok. Sam spal na protější straně

korby, Macek se schoulil vedle něho a po dřevěné podlaze klouzala prázdná plechovka. Lirael ji vzala, pokrčila nos a zaklínala ji do kouta, aby nemohla dál rachotit.

„Zůstanu na hlídce,“ řekla Nezbedná Fenka. „Ty by ses měla vyspat. Do úsvitu zbývá pár hodin a budeš potřebovat sílu.“

„Myslím, že neusnu,“ vydechla Lirael. Ale uvelebila se na tlumoku a zavřela oči. Byla jako na trní, a kdyby mohla, vstala by a cvičila by s mečem nebo by udělala něco, aby se pokusila setrást nepříjemný pocit fyzickým cvičením. Ale na korbě jedoucího nákladního auta se nemohla do ničeho pouštět. Nezbyvalo jí než ležet a dělat si starosti s tím, co je čekalo. Oddala se tedy trýznivým myšlenkám a překvapivě brzy překročila hranici mezi bdělým soužením a neklidným spánkem.

Fenka ležela s hlavou na packách a dívala se, jak sebou Lirael hází, jak si ve spánku mručí. Pod nimi se otřásalo a drnčelo auto a sílilo a sláblo rachocení motoru podle toho, jak projížděli zatáčkami nebo zdolávali stoupání a klesání.

Asi za hodinu Macek otevřel oko. Všiml si, že se Fenka dívá, a honem ho zase zavřel. Fenka vstala, potichu k němu přešla a přistrčila mu čenich až k malému růžovému čumáčku.

„Řekni mi, proč bych tě neměla chytnout za krk a okamžitě vyhodit,“ zašeptala Fenka.

Macek opět otevřel nevzrušené oko.

„Stejně bych běžel za vámi,“ odpověděl jí také šeptem. „Mimo to na mě nepohlížela nijak nevraživě. Zvládla bys ty něco takového?“

„Já tak shovívavá nejsem,“ opáčila Fenka a vycenila zuby. „Dovolím si ti připomenout, že jestli převlečeš kabát, postarám se, aby to znamenalo tvůj konec.“

„Vážně?“ zavrnil Macek a otevřel i druhé oko. „Co když to nedokážeš?“

Fenka potichu a výhružně zavrčela. I to však Samovi stačilo, aby se probudil a sáhl po meči.

„Co se děje?“ zeptal se rozespale.

„Nic,“ ubezpečila ho Fenka. Otočila se zpátky k Lirael a s povzdechnutím plným marnosti se svalila na zem. „Nic, s čím by sis měl lámat hlavu. Klidně dál spi.“

Macek se usmál a zavrtěl hlavou, až zacinkala miniaturní Ranna. Sam při jejím zvonění mohutně zívnu, sklouzl zpátky na tlumok a v okamžiku opět usnul.

* * *

Nicholas Sayre se nořil ze spánku jako ryba plovoucí vzhůru za muškou. Pomalu stoupal k hladině, celý zmatený lapal po vzduchu a házel sebou jako tatáž ryba čerstvě vytažená na břeh zátoky – kde se ostatně právě nacházel. Posadil se a rozhlédl se. Jistá část jeho mysli s úlevou přijala zjištění, že se ocitl v soumrácném světě tvořeném příkrovem bouřkových mračen a že ve vzdálenosti necelých padesáti metrů bičují zemi blesky. Už méně ho zajímala bledá polovina slunce na východě, která se právě vyloupila nad obzor.

Nicholas ležel na hromadě slámy vedle jakési chýše, stranou od pozůstatků kdysi rušného mola. Dvacet metrů od něho hekali a nadávali Hrázovi lidé zápasící s trojnožkami, provazy a kladkami, pomocí nichž vykládali na břeh z malého kupeckého člunu jednu stříbřitou polokouli. Další plavidlo se kolébalo několik set metrů od břehu zátoky, v bezpečné vzdálenosti, tak, aby se polokoule nepřiblížily a nemohly dát průchod prudkosti své odpudivé síly.

Nicholas se usmál. Byli ve Forwinu. Nevzpomínal si, jak to dokázali, ale podařilo se jim dostat polokoule za Zeď. Blesková dílna byla připravená a jim už nezbývalo než polokoule spojit, aby do sebe všechno zapadlo.

Zaburácel hrom a někdo vykřikl. Z člunu spadl muž se zčernalou kůží a hořícími vlasy. Zůstal ležet na nakládací plošině, svíjel se aúpěl, dokud k němu nesešel další muž a rychle mu nepodřezal hrdlo. Nick se na celý výjev díval poměrně nevzrušeně. Taková byla cena za kontakt s polokoulemi a kromě nich na ničem nezáleželo.

Pomalu se zvedl, napřed na všechny čtyři, potom se narovnal úplně. Šlo mu to ztěžka a chvíli se musel držet rozbitého okapu chýše, dokud ho nepřešla závrať. Postupně však získával rovnováhu. Zatímco stál opřený o okap, zemřel další muž, kterého si už ani nevšiml. Sledoval pouze odlesky polokoulí a postup vykládání. První polokoule měla být zanedlouho připravena k přesunu do poničené skořepiny pily. Měla být naložena do speciální konstrukce postavené

na přistaveném železničním vagónu, jednom ze dvou, které byly přichystané na krátkém úseku trati.

Alespoň takové vydal Nicholas rozkazy. Napadlo ho, že si Bleskovou dílnu ještě ani neprohlédl. Nakreslil její plány a zaplatil její výstavbu a to všechno před odjezdem do Starého království. Připadalo mu to nesmírně dávno. Ve skutečnosti Bleskovou dílnu nikdy neviděl. Jenom její projekt na papíře a potom její horečnaté obrazy ve snech.

Pořád byl zesláblý nemocí, která ho skolila při přechodu Zdi, příliš zesláblý, aby se mohl bez obtíží pohybovat po okolí. Potřeboval nějaký klacek nebo berli. Kousek opodál stála nosítka, jednoduchá konstrukce z plátna a dřeva. Třeba bych mohl vytáhnout jednu z těch tyčí a použít ji jako hůl, pomyslel si. Velice pomalu a s maximální opatrností přešel k nosítkám. Když se na ně málem skácel, proklel svou nemohoucnost. Poklekl a z plátěných pout vysunul jednu tyč. Byla dlouhá přes dva a půl metru a také trochu těžší, ale pořád to bylo lepší než nic.

Už se chystal, že se s její pomocí postaví, když tu uviděl, jak se na nosítkách něco zablesklo. Dřevěná tříska pomalovaná zvláštními zářivými symboly. Udiveně natáhl ruku, aby ji zvedl.

Jakmile se jí dotkl, tělo se mu stáhlo v křeči a prudce se mu zvedl žaludek. Ale zatímco zvracel, držel prst na třísce, v níž poznal kus větrné píšťaly. Nedokázal ho zvednout, protože ruka odmítala uposlechnout jeho vůli, aby se sevřela, ale v dotyku mu nic nebránilo. Dokud byl s třískou takto v kontaktu, zaplavovaly ho vzpomínky. Dokud byl s třískou v kontaktu, byl Nicholas Sayre a nikoli pouhá loutka blyštících se polokoulí.

„Dal jsem Sayreovo slovo,“ zašeptal, když si opět vzpomněl na Lirael. „Musím to zastavit.“

Zůstal sehnutý nad tyčí, nad vlastními zvratky, zlehka se dotýkáje třísky, a horečnatě se zamýšlel, jak se vyrovná s nepříjemnou situací. Jakmile se talismanu pustí, vrátí se, kde byl, opět se stane nemyslícím sluhou. Nedokázal třísku zvednout ani ji odnést v prstech. Přesto musel existovat nějaký způsob, jak by si ji mohl podržet u těla, aby na něho nadále působila svým kouzlem, aby mu připomínala, kdo vlastně je.

Prohlédl se. Šokovalo ho a zároveň vyděsilo, jak zhubl, jak se mu po celé levé straně hrudi táhnou modré a fialové podlitiny. Z košile zbyly pouhé nitě a cáry a kalhoty na tom nebyly o mnoho lépe; kolem útlého pasu je měl připásané nikoli opaskem, nýbrž kusem dehtovaného provazu. Po kapsách nebylo ani stopy, stejně jako po spodním prádle.

Měl však stále vyhrnuté manžety na kalhotách. Zašátral v nich pravou rukou a ubezpečil se, že se neprotrhnou. Jemná vlněná látka byla sice řidší než před několika týdny, ale měla ještě něco vydržet.

S hekáním se pokusil co nejvíce přiblížit kotník k třísce větrné píšťaly, potom otevřel manžetu a druhou rukou k ní kus dřeva přihrnul. Stálo ho to několik pokusů, ale nakonec třísku dostal dovnitř. Když se mu to podařilo, zapomněl, co dělá, dokud se mu o několik vteřin později manžeta kalhot neotřela o nohu. Kotníkem mu projela bolest, nebyla však nesnesitelná.

Na polokoule se nechtěl dívat, ale zjistil, že se neovládne. První už byla na molu. Hemžila se kolem ní spousta lidí; přivazovali nová vlečná lana a rozvazovali ta, pomocí nichž náklad vyzvedli na břeh. Nick si všiml, že řada dělníků popadajících vlečná lana se opět rekrutovala z Noční čty. Vypadali sice poněkud lépe, ale rovněž pod modrými klobouky a šátky zahnívali.

Ale kdepak, pomyslel si Nick, když se mu ke kotníku zase přitiskl dřevěný talisman. Nejsou to žádní nemocní lidé, nýbrž Mrtvé bytosti, mrtvolky, které Hráz přivedl k iluzi života. Jak se zdálo, na rozdíl od obyčejných lidí je těsná blízkost polokoulí ani neustávající blesky nijak nezneklidňovaly.

Jako by Hráze dokázalo přivolat pouhé pomýšlení na jeho jméno, v dohasínající záři posledního záblesku se nekromant znenadání objevil u polokoule. Nicka opět překvapilo, jak obludné podoby Hráz nabyl. Po lebce se mu plížily stíny stáčeující se do ohnivých hlubin očí a z prstů mu kanuly rudé, vazké plameny.

Nekromant došel k zádi člunu a něco zařval. Muži ho ihned uposlechli, ačkoli bylo patrné, že jsou skoro všichni nějakým způsobem ranění či nemocní. Odrazili od břehu, vypjali plachtu a člun odplul od mola. Druhé, naložené plavidlo se okamžitě začalo přibližovat.

Hráz sledoval, jak připlouvá, a pozvedl ruce nad hlavu. Potom promluvil, strohými slovy, při nichž se kolem něho rozčeřil vzduch a rozechvěla země. Napřáhl jednu ruku k zátoce, opět něco zvolal a udělal několik gest, po kterých zůstaly ve vzduchu patrné stopy po rudých plamenech.

Ze zátoky začala vzlínat mlha. Vzhůru se ve spirálách táhly tenké bílé pramínky a za nimi plynula hustší oblaka. Hráz ukázal napravo a nalevo a prstence mlhy se rozšířily do stran a vyzvedly z vody celou hradbu mlhy, která se pomalu rozpíjela po celé délce zátoky. Při pohybu do stran se rovněž posouvala dopředu, k molu, k pile, k údolí a kopcům, jež je svíraly.

Hráz zatleskal a otočil se. Očima spočinul na Nickovi, který okamžitě upřed pohled na zem a sevřel si hrud'. Uslyšel hlasitý klapot nekromantových bot na dřevěných fošnách.

„Polokoule,“ mumlal Nick rychle, když se před ním kroky zastavily. „Polokoule je třeba... je třeba...“

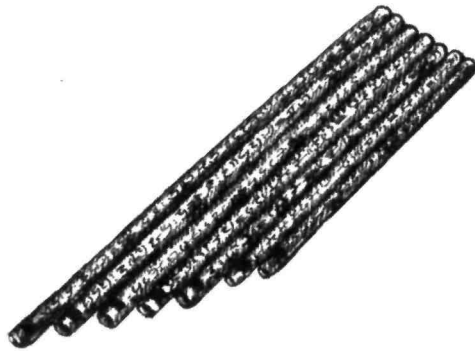
„Všechno jde jako po másle,“ pravil Hráz. „Přivolal jsem mořskou mlhu, která odolá všem snahám o rozptýlení, pokud by se mezi našimi nepřáteli objevil někdo, kdo by se o něco takového byl schopen pokusit. Přejete si dát mi další pokyny, můj pane?“

Nick ucítil, jak se mu něco hýbe v hrudi. Něco na způsob vyděšeného tlukotu srdce, jen silnější, úděsnější a odpornější. Hekl bolestí a skácel se dopředu. Zaškrábal rukama po fošnách a polámal si tím nehty.

Hráz počkal, dokud ho záchvat nepřešel. Nick zůstal ležet na zemi neschopen slova. Čekal, až ho přemůže bezvědomí a ona věc v jeho nitru. Ta se však nevzedmula a Hráz po několika minutách odešel.

Nick se převálil na záda a díval se, jak se mlha valí přes oblohu a zastírá bouřková mračna, ačkoli už ne blesky. Když částí své mysli zaznamenával tyto prapodivné jevy, napadlo ho, že nikdy neočekával, že spatří mlhu prozářenou záblesky.

Nicméně větší část pozornosti upíral k něčemu mnohem důležitějšímu. Musel zabránit Hrázovi, aby použil jeho Bleskovou dílnu.

Kapitola 20.

Začátek konce

Za rozbřesku motory nákladních aut opět začaly skytat a prskat, až se pomalu zastavily. Nadporučík Tindall zaklel, když mu uklouzla červená tužka a z puntíku, který dělal na mapě, se stala čárka, nakonec z ní udělal křížek. Křížek zakreslil na hustě nakupené vrstevnice označující sestup do Forvalu, širokého údolí, které odděloval od Forwinské zátoky s její pilou dlouhý nízký hřeben.

Lirael během noční jízdy opět usnula. Propásla všechna drobná dramata, která naplňovala hodiny, kdy nákladní vozy uháněly k cíli své cesty, aniž se jedinkrát zastavily, a řidiči je hnali mnohem rychleji, než dovoloval zdravý rozum. Měli však štěstí, nebo byli sami jeho strůjci, a nepotkaly je žádné větší nehody. Spousta menších kolizí, ťuknutí a leknutí, ale nic závažnějšího.

Lirael ani nezaznamenala, ke kolika došlo v noci dezercím. Pokaždé, když auta zpomalila, aby snáze vybrala ostrou zatáčku, nebo musela zastavit předtím, než se opatrně pustila na podemletý úsek nějaké podřadné cesty, vojáci, kteří už nedokázali snést vidinu dalšího setkání s Mrtvými, seskakovali z koreb a mizeli ve tmě.

Při odjezdu od hranice rota čítala více než sto mužů. Když dorazila do Forvalu, vojáků bylo jen sedmdesát tři.

„Vysedáme! Poklusem klus!“

Seržantovy rozkazy probudily Lirael. Trhla sebou a jednou rukou už šátrala po zvonci, druhou pak spočinula na Nehimě. Sam zareagoval velmi podobně. Celý dezorientovaný a vyděšený vyklopýtal ke sklopné desce v závěsu za Nezbednou Fenkou, Fenka vzápětí seskočila na zem.

„Pětiminutová pauza! Pět minut! Honem si odskočte! Žádné otálení!“

Lirael sešplhala z korby, zívla a promnula si oči. Pořád bylo šero, na východním nebi za hřebenem se rozlévalo světlo, ale po slunci ještě nebylo ani památky. Většina oblohy začínala modrat, jen opodál zůstávala šmouha, tmavá a hrozivá. Lirael si jí všimla koutkem oka, rychle se otočila a naplnily se její nejhorší obavy. V mračnu šlehal blesky. Spousta blesků, více než kdy předtím, a zasypávaly rozlehlejší oblast. A to všechno za hřebenem.

„Forwinská zátoka a pila,“ řekl major Greene. „Leží za tím hřebenem. Co to...“

Všichni upírali zrak na vyvýšeninu. Potom Greene ukázal do údolí, které se táhlo uprostřed. Tvořila ho úrodná zelená půda, rozdělená drátěným pletivem na pravidelná dvouhektarová pole. Na některých se pásly ovce. Avšak na jižním konci údolí se pohybovala modrá masa. Tisíce lidí, obrovský zástup Jižanů s modrými klobouky a šátky, nesmírná vystěhovalecká vlna.

Greene a Tindall si k očím okamžitě přitiskli dalekohledy. Ale Lirael nepotřebovala ani dalekohled, aby spatřila, kterým směrem se dav ubírá. První skupiny se už stáčely na západ, k hřebenu a Forwinu za ním. K Bleskové dílně, kde soudě podle charakteru bouře už přistály obě polokoule.

„Musíme je zastavit!“ vykřikl Sam. Ukazoval na Jižany.

„Důležitější je zabránit, aby nedošlo ke spojení polokoulí,“ namítla Lirael. Chvilku váhala, protože si nebyla jistá, co má udělat a říci. Nabízela se jim pouze jedna zřejmá cesta. Museli se dostat na západní hřeben, aby se podívali, co se děje za ním, a to znamenalo co nejrychleji přejít údolí. „Musíme vyšplhat na ten hřeben! Rychle!“

Pustila se po silnici do údolí. Zpočátku klusem, zvolna ale zrychlovala. Po boku jí běžela Fenka s vyplazeným jazykem. Sam za ní vyrazil o půl minuty později, Macka na rameni. Major Greene a nadporučík Tindall byli pomalejší, ale oba brzy začali s křikem rozdávat rozkazy a z příkopu vedle cesty se honem vraceli vojáci, aby se seřadili do formace.

Silnice připomínala spíše pěšinu, ale jakmile opustila svah, vnikla přímo do polí, po betonovém brodu či zatopené lávce překonala potok uprostřed údolí a ubíhala po svahu hřebeni.

Lirael běžela jako doposud nikdy v životě. Jako osamělá postava v dále se šplícháním přebrodiva říčku a vběhla mezi Jižany. Zblízka si všimla, že se pohybují v rodinných houfech, častokrát sestávajících z mnoha generací příbuzných. Míjela stovky rodin. Prarodiče, rodiče, děti, nemluvnata. Všem se ve tvářích zračil tentýž vyděšený pohled a skoro všichni, bez ohledu na stáří či výšku, se prohýbali pod kufry, taškami a malými ranci. Někteří si nesli prazvláštní věci, drobné stroje a kovové předměty, které Lirael neznala, ale v nichž Sam poznával šicí stroje, fonografy a psací stroje. A kupodivu takřka všichni dospělí také svírali malé kousky papíru.

„Nesmíme jim dovolit přejít hřeben,“ vyštěkla Fenka, když Lirael zpomalila, aby se na ně lépe podívala. „Ale my nesmíme zastavit. Bojím se, že blesky jsou stále intenzivnější.“

Lirael se na okamžik zarazila a otočila se. Sam byl asi padesát kroků za nimi a utíkal k nim se zatvrzelou odhodlaností.

„Same!“ vykřikla Lirael a ukázala na Jižany, kteří se začínali stáčet k hřebeni. Někteří mladší muži už se pouštěli do svahu. „Zastav je! Já běžím dál!“

Lirael opět vystartovala. Nevěnovala pozornost tomu, že jí začíná píchat v boku. Zdálo se jí, že s každým krokem kupředu jsou blesky za hřebenem rozsáhlejší a hromobití hlasitější a častější. Seběhla ze stezky a začala kličkovat po dlouhém ostrohu ubíhajícím na vrchol hřebene. Aby si pomohla, chytala se kamení a větví stromů s bílou kůrou, které tu a tam rostly na svahu.

Cestou vzhůru vycítila za hřebenem Mrtvé. Zpočátku jen asi dvacítku, ale potom při šplhání spatřila nejméně tucet dalších. Bylo zjevné, že Hráz vyvolával duše ze Smrti. Někde musel najít zdroj mrtvých těl. Lirael nepředpokládala, že vytváří stínové pomocníky, neboť připravit duši k existenci v Životě trvá podstatně déle, pokud právě není k dispozici tělo, jež by ji mohlo přijmout. Či to alespoň mělo trvat déle. Nyní se však obávala, že ani netuší, čeho všeho je Hráz schopný.

Potom bez jakéhokoli varování stanula na vrcholu hřebene a všechny stromy a balvany nechala za sebou. Jasně viděla z holého západního srázu na modrou vodu zátoky. Svah byl dokonale prázdný, vyčištěný jakoby ohněm nebo obrovským koštětem. Zůstala na něm jen zbrázděná hnědá hlína. Nicméně z této hlíny vyrůstaly podivné

plodiny. Tenké kovové tyče dvakrát vyšší, než byla ona sama. Stovky tyčí rozesté necelé dva metry od sebe, pospojované u země silnými černými kabely, klikatícími se dolů ze svahu do polorozpadlé kamenné budovy bez střechy. Rovnoběžné kovové kolejnice usazené na řadě krátkých dřevěných pražců vytvářely něco na způsob dráhy. Probíhaly stavením a zničením končily dvacet metrů po obou jeho stranách. Na obou koncích trati stály dva ploché vozy s kovovými koly. Lirael instinktivně poznala, že jsou připraveny pro polokoule. Ty měly být na plošiny naloženy a pomocí energie blesků nějak svedeny dohromady.

Oblohu proťal blesk, jako by měl udělat tečku za jejími myšlenkami. Rozvětvil se kolem mola a zazářil tak jasně, že si Lirael musela rukou zastínit oči. Došlo jí, co spatří na hladině, protože zároveň ucítila puch žhavého kovu, žíravý zápach Volné magie. Zvedl se jí při něm žaludek, ještěže několik hodin nejedla.

Jedna stříbrná polokoule už byla na molu. Po zásahu bleskem se modře zablyštěla. Druhá polokoule spočívala ve člunu v zátoce. Ačkoli většina blesků zasypávala polokoule, Lirael si všimla, že se také šíří dál po svahu a mnoho záblesků svádí vysoké žerdě. Byly to bleskosvody, tisícovka bleskosvodů, která dohromady tvořila Nicholasovu Bleskovou dílnu.

Jako by nestačila temná mračna na obloze, ze zátoky se začala přikrádat mlha. Lirael cítila, že je prostoupena kouzly, vytvořena ze skutečné vody, takže ji mělo být mnohem těžší vytlačit nebo rozptýlit. Cítila, jak v ní působí Volná magie, a vnímala i její zdroj. Někde dole na molu stál Hráz. Byl obklopen Mrtvými přenášejícími první polokouli. Další Mrtví se pohybovali kolem malých budov lemujících molo. Lirael cítila, jak se proplétají. Hráz byl uprostřed veškerého dění. Připadala si jako muška na okraji pavučiny. Vnímala pohyb velké matky pavoučice v jejím středu a jejích mnoha potomků na ploše pavučiny.

Tasila Nehimu a po chvilkovém váhání spočinula rukou na zvonci tesknosti. Astarael. Všichni, kdo ho uslyší, budou vrženi do Smrti, včetně Lirael. Kdyby se dokázala dostatečně přiblížit, mohla by poslat Hráze a všechny Mrtvé daleko pryč. Přinejmenším Hráz by se nejspíš byl schopen vrátit zpátky, ale zároveň existovala určitá malá šance, že by se vrátit mohla i ona, a tím by získala drahocenný čas.

Avšak když začala vytahovat zvonec z bandalíru, vyskočila vedle ní Fenka a čenichem jí ruku odsunula.

„Ne, Lirael,“ řekla. „Tady Astarael nic nezmůže. Přišli jsme příliš pozdě, abychom zabránili spojení polokoulí.“

„Ale Sam, ti vojáci...“ namítala Lirael. „Jestliže hned zaútočíme...“

„Myslím, že bychom Bleskovou dílnou snadno neprošli,“ vrtěla Fenka hlavou. „Ničitelova moc tu není už tak spoutaná a právě Ničitel navádí ty blesky. Mimoto Mrtvé tady vede Hráz, nikoli Chlorr.“

„Ale když se ty polokoule spojí...“ zašeptala si Lirael sama pro sebe. Potom polkla a řekla: „Přišel náš čas, že?“

„Ano,“ odpověděla Fenka. „Ale ne tady. Hráz si nás musel všimnout, stejně jako jsme si my všimly jeho. Ale teď se soustředí na polokoule a myslím, že nebude trvat dlouho a zavelí k útoku.“

Lirael se otočila, aby sestoupila zpátky po východním svahu hřebene, pak se však zarazila a ohlédla se.

„A co Nicholas?“

„Tomu my už nepomůžeme,“ opáčila Fenka smutně. „Až se polokoule spojí, střepina, kterou má v sobě, mu vystřelí ze srdce, aby se stala součástí celku. Ale on o tom nebude nic vědět. Bude to rychlý konec, i když se bojím, že mu Hráz zotročí duši.“

„Chudák Nick,“ povzdechla si Lirael. „Neměla jsem ho nechat odejít.“

„Neměla jsi na výběr,“ poznamenala Fenka. Dloubla Lirael pod koleno, aby ji přiměla k odchodu. „Musíme si pospíšet!“

Lirael přikývla a otočila se, aby se ve svých stopách pustila ze svahu. Zatímco spěchala dolů, klouzala a na strmějších místech málem padala, nepřestávala přemýšlet o Nicholasovi a potom i o všech ostatních včetně sebe samé. Možná by Nick volil nejsnadnější cestu. Koneckonců je pravděpodobné, že bude jen první z řady obětí, aniž bude něco tušit. Všichni ostatní si budou až příliš vědomi svého osudu a všichni nejspíš skončí jako Hrázovi služebníci.

Byla v půli svahu, když tu údolí naplnil ohlušující, dunivý hlas. Na vteřinu zůstala omráčeně stát, než poznala, že hlas patří Samovi a jeho slova mohutně zesiluje Výsadní magie. Stál na ohromném

balvanu jen asi o sto metrů dál na skalnatém ostrohu, kolem úst měl sevřené dlaně a prsty mu žhnuly kouzlem.

„Jižané! Přátelé! Nevydávejte se za západní hřeben! Tam vás čeká pouze smrt! Nevěřte papírům, které máte v rukou – tam stojí samé lži! Jsem princ Sameth ze Starého království a slibuji, že dám půdu a hospodářství každému, kdo zůstane v údolí! Jestliže zůstanete v údolí, dostanete hospodářství a půdu za Zdí!“

Sam slib ještě jednou opakoval, když Lirael s hekáním zastavila vedle jeho balvanu. Pod ním se po celém dnu údolí táhla dlouhá řada vojáků majora Greenea. Jižané se shromáždili před jejich linií, ačkoli na jižním konci se dostali o několik set metrů za ni. Většina z nich se zastavila, aby popřála sluchu Samovým slovům, ale někteří stále lezli do svahu.

Sam domluvil a seskočil na zem.

„Líp to nezvládnou,“ řekl úzkostlivě. „Někoho to třeba zastaví. Pokud pochopili, co jim vlastně říkám.“

„My nic lepšího nesvedeme,“ přidal se major Greene. „Střílet ty chudáky nemůžeme, a kdybychom se je pokusili zastavit jen s bodáky, převalili by se přes nás. Rád bych si promluvil s policisty, kteří měli...“

„Jedna z těch polokoulí je už na břehu a druhá ji bude zanedlouho následovat,“ přerušila ho Lirael a její novíně se dostalo okamžité pozornosti. „Je tam Hráz. Vytváří mlhu a přivolává spoustu dalších Mrtvých. Začíná pracovat taky Blesková dílna a Ničitel přitahuje a navádí blesky.“

„Měli bychom nejspíš ihned zaútočit,“ zvolal major Greene. Už se začal nadechovat, aby mohl zařvat, ale Lirael ho opět přerušila.

„Ne,“ zarazila ho. „Přes Bleskovou dílnu se nedostaneme a je tam příliš mnoho Mrtvých. Teď už spojení polokoulí nezabráníme.“

„Ale to je... to znamená, že jsme prohráli,“ vydechl Sam. „Všechno. Ničitel...“

„Ne,“ vyštěkla Lirael. „Vydám se do Smrti, abych použila Temné zrcadlo. Ničitel byl spoután a rozťat na Začátku. Jakmile zjistím, jak k tomu došlo, můžeme to zopakovat. Než se ale vrátím, budete mi muset střežit tělo. Hráz určitě zaútočí.“

Lirael se při svých slovech neohroženě zadívala do očí Samovi, potom majoru Greeneovi a oběma nadporučíkům, Tindallov i

Gotleymu. Doufala, že jim předala alespoň část své odvahy. Musela věřit, že se ve Smrti, v minulosti skrývá odpověď. Tajemství, které jim umožní porazit Orannise.

„Fenka jde se mnou,“ dodala. „Kde je Macek?“

„Tady!“ ozval se hlas kousek od jejích nohou. Lirael shlédla a spatřila Macka ve stínu balvanu, jak vylizuje druhou ze dvou prázdných plechovek od sardinek.

„Napadlo mě, že by je mohl sníst,“ podotkl Sam potichu s pokrčením ramen.

„Macku! Pomož nám, jakkoli budeš moci,“ poručila mu Lirael.

„Jakkoli budu moci,“ potvrdil Macek a prohnal se pousmál. Jeho přitakání znělo skoro jako otázka.

Lirael se rozhlédla, potom přešla doprostřed kruhu kamenů porostlých lišejníkem, ostroh se zde opět lehce zvedal poté, co se táhl dolů po svahu. Ověřila si, že má Temné zrcadlo pořád ve váčku u pasu. Potom vytáhla Nehimu a Saranet. Tentokrát držela zvonec za rukojeť, svisle dolů. Mohl se sice snadněji náhodou rozeznít, ale také byl pohotověji k dispozici.

„Tady se vydám do Smrti,“ oznámila. „Spoléhám na vaši ochranu. Vráť se, co nejdřív to bude možné.“

„Nechceš, abych tě doprovodil?“ zeptal se Sam. Vytáhl si píšťaly a sevřel jílec meče. Lirael nepochybovala, že svá slova myslí vážně.

„Ne,“ odpověděla. „Myslím, že dost práce budeš mít i tady. Hráz nás před svým prahem nenechá na pokoji. Necítíš, jak se Mrtví vydali na pochod? Brzy nás tady napadnou, a zatímco budu ve Smrti, někdo musí chránit moje živé já. Dávám ti to za úkol, princ Samethe. Jestli budeš mít čas, vytvoř ochranný kosočtverec.“

Sam významně přikývl: „Ano, teto Lirael.“

„Teto?“ zopakoval nadporučík Tindall, ale Lirael mu nevěnovala pozornost. Opatrně si přidřepla a objala Nezbednou Fenku. Zápasila se strašlivým pocitem, že hebkou psí srst může cítit na své živé tváři úplně naposledy.

„I kdybych nakonec zjistila, jak Sedm Ničitele spoutalo, jak bychom něco takového mohli dokázat *my*?“ zašeptala Fence do ucha tak potichu, aby ji nikdo neslyšel. „Jak to dokážeme?“

Nezbedná Fenka se na ni zadívala smutnýma hnědýma očima, ale neodpověděla. Lirael jí pohled opětovala a potom jí věnovala sklíčený, sladkobolný úsměv.

„Z Ledovce jsme urazily dlouhý kus cesty, co?“ řekla. „Teď půjdeme ještě dál.“

Vstala a natáhla se do Smrti. Jakmile jí kosti prostoupil chlad, uslyšela, že Sam něco říká, a nato zaslechla vzdálený výkřik. Ale všechny zvuky zeslábly, stejně jako denní světlo. Lirael pozvedla meč a se svou věrnou kamarádkou v patách vkročila do Smrti.

Samovi se zacukala nervová zakončení vnímající Smrt. Lirael vydechla páru a pak se jí na rtech a na nose vytvořila jinovatka. Nezbedná Fenka po jejím boku udělala krok kupředu a zmizela. Zanechala po sobě jen obrys zlatavého světla, které pomalu pohaslo.

„A Nick?! Co je s Nickem?!“ vykřikl najednou Sam. Udeřil se dlaní do čela a zaklel. „Měl jsem se jí zeptat!“

„Pohyb na hřebeni!“ zvolal někdo a okolí zachvátila horečnatá aktivita. Tindall a Gotley běželi ke svým četám a major Greene hlasitě vydával rozkazy. Jižané, kteří se posadili, aby si vyslechli Sama, už byli na nohou. Někteří jednotlivci se opět vydávali do svahu; potom kupředu vyrazil v jednolitě vlně celý zástup lidí.

Za hřebenem znenadání začaly šlehat blesky a hromobití se ozývalo hlasitěji a ve stále delších vlnách.

„Svolám dohromady rotu,“ zařval Greene. „Vytvoříme tu jednotný obranný val.“

Sam přikývl. Cítil, že se za hřebenem pohybují Mrtví. Padesát nebo šedesát pomocníků, kteří se vydali jejich směrem.

„Blíží se sem Mrtví,“ řekl. Vzhlédl k hřebeni, potom se podíval zpátky na Lirael a na Jižany za ní. Všichni se zvolna trousili vzhůru, nahoru k hřebeni, nikoli zpátky do údolí. Vojáci už utíkali zpět ke skalnímu ostrohu, ve stahující se linii. Mezi Jižany a jejich zkázou už nestála žádná bariéra.

„Krucinál!“ ulevil si Greene. „Myslel jsem, že jste je zastavili!“

„Já si s nimi promluví!“ náhle se rozhodnul Sam. Mrtví byli nejméně pět minut daleko a Lirael mu už dříve dala za úkol zastavit Jižany. Pokud si pospíší, nebude jí hrozit žádné nebezpečí. „Za pár minut jsem zpátky. Majore Greene, neopouštějte Lirael! Macku, chraň ji!“

Po těchto slovech seběhl k jedné skupině Jižanů, kterou už zahlédl dříve, ale jejíž význam si uvědomil až před okamžikem, když znenadání dostal nápad. Skupinu vedla staříčká žena s bílými vlasy a v mnohem lepším oblečení, než měli lidé kolem ní. Doprovázelo ji několik mladších mužů a žen. Byla to jediná skupina, jež od pohledu netvořila rodinu, nešly s nimi děti a ani nenesli žádná zavazadla. Sama napadlo, že stařena je vůdkyně. Věděl, že mezi Jižany mají důležité místo. Byli to lidé schopní otočit lidskou vlnu.

Kéž by se mu ji podařilo přesvědčit během několika následujících minut. Až zaútočí Mrtví, může se stát cokoliv. Jižané by mohli podlehnout panice a spousta by jich mohla vyrazit nesprávným směrem a být ušlapána. Nebo by mohli odmítnout uvěřit vlastním očím a pokračovali by dál přes hřeben, hnáni optimismem a nadějí, že konečně naleznou místo, které by mohli nazývat domovem.

Kapitola 21.

Dále do Smrti

Lirael se po vstupu do Smrti ani nezastavila, aby se rozhlédla. Sevřel ji proud a hned v prvním úděsném okamžiku naprostého chladu se ji pokusil stáhnout pod hladinu. Lirael okamžitě vyrazila kupředu a s ní i Nezbedná Fenka. Už před ní skákala a čenichala nad vodou, jestli neučiti alespoň náznak číhajících Mrtvých.

Lirael si při brodění úzkostlivě opakovala klíčová ponaučení z *Knihy mrtvých* a *Knihy vzpomínek a zapomnění*. V mysli jí zářily jejich stránky, vyprávěly jí o všech Devíti oblastech a tajemstvích Devíti bran. Ale znát tato tajemství – byť z kouzelnické knihy – nebylo totéž jako je zažít na vlastní kůži. A Lirael nebyla nikdy za První oblastí, nikdy ani neprošla za První bránu.

Nicméně dál směle kráčela kupředu a pochyby odsouvala v mysli, kam nejdál to bylo možné. Smrt není místem vhodným k pochybám. Řeka by rychle zaútočila na každé slabé místo, neboť proudu bránila v odsání Liraeliny duše pouze síla její vůle. Kdyby zaváhala, voda by ji strhla pod hladinu a všechno by bylo ztraceno.

K První bráně dospěla překvapivě rychle. V jednom okamžiku se jevila pouze jako vzdálené burácení a stěží rozpoznatelná mlžná stěna, která se táhla nalevo a napravo, kam oko dohledlo. Nyní, jakoby jen o okamžik později, Lirael stála dost blízko, aby se stěny dotkla, a z druhé strany ji dočista ohlušovalo burácení peřejí.

Potom jí na mysli vytanula slova, mocná slova, jež v ní zanechaly obě knihy. Když jí vylétala z úst, cítila, jak se jí na jazyku a na rtech svíjí a syčí Volná magie.

Zatímco mluvila, mlžný závoj se protrhnul, pomalu se odvalil stranou a odhalil řadu vodopádů, které jako by bez ustání padaly do tmavé a nekonečné propasti. Lirael promluvila ještě jednou a po obou stranách udělala gesto mečem. Objevila se stezka, hluboko se zařezávající do vodopádu, připomínala úzký průsmyk mezi dvěma tekutými horami. Lirael na stezku vstoupila s Fenkou tak těsně po boku, že se jí málem zamotávala mezi nohy. Zatímco kráčely, mlha se uzavírala a stezka za nimi opět mizela.

Až odešly, z vody u První brány povstala maličká, plíživá duše a vydala se směrem k Životu, následovala takřka neviditelnou černou nitku, jejíž konec jí mizel v pupíku. Za chůze se svíjela a něco si drmolila v očekávání odměny, kterou jí měl dát její pán za zprávy o těchto poutnících. Možná jí dokonce dovolí zůstat v Životě a ona získá tělo, to největší a nejdrahocennější potěšení.

Průchod První branou byl zrádný. Lirael nedokázala určit, jak dlouho jim trval, ale když řeka opět začala plynout Druhou oblastí, brzy se změnila v nepřerušovanou a nekonečnou plochu. Jakmile Lirael opustila stezku, pustila se do zkoumání vody a zkoušela, kam došlápne. Druhá oblast se podobala První, ale kromě všudypřítomného proudu v ní zely hluboké a nebezpečné díry. Průchod byl obtížnější i vinou zvláštního mživého účinku, v němž bylo šedé světlo jakoby rozmazané a neurčité, takže Lirael neviděla o mnoho dál, než kam dosáhla hrotem meče v natažené ruce.

Napříč Smrtí vedla snadná cesta, stezka vyměřená předchozími Abhorseny a zaznamenaná v *Knize mrtvých*. Lirael se po ní ubírala, ačkoli vědomostem načerpaným z knihy nedůvěřovala natolik, aby před sebou přestala šátrat mečem. Nicméně podle pokynů knihy počítala kroky a na každém určeném místě dělala naučené odbočky.

Tak usilovně se soustředila, tak byla ztracena v rytmu svých kroků, že se málem zřítila do Druhé brány. Fenka duchapřítomně vyskočila a odtáhla ji za opasek do bezpečí, když udělala jeden krok navíc a odpočítala „jedenáct“, třebaže jí mozek říkal „zastav u desítky“.

Pokusila se vycouvat stejně rychle, jako ji napadla ta myšlenka, ale sevření Druhé brány bylo mnohem silnější než běžný proud řeky. Zachránila ji pouze srdnatá Fenka, obě však musely vynaložit maximální úsilí, aby Lirael mohla odstoupit od strmé stěny brány.

Neboť Druhou bránu tvořila obrovská propast, v níž mizela řeka jako voda odtékající výlevkou, a vytvářela nesmírně silný vír.

„Děkuji,“ řekla Lirael celá roztřesená, zatímco se dívala do víru a uvažovala, k čemu všemu mohlo dojít. Fenka hned neodpověděla, protože vymaňovala čelisti ze žalostně poničeného kusu kůže, který původně sloužil jako opasek.

„Nikam nespíchej,“ poradila Lirael potichu. „Spěch budeme potřebovat jinde, ne však tady.“

„Ano,“ přitakala Lirael a zhluboka a pomalu se nadechovala. Když se cítila klidněji, vstala a začala recitovat volnomagická slova, slova, která jí náhle naplnila ústa horkem a na zkřehlých tvářích vyvolala zvláštní žhnutí.

Slova se v ozvěnách rozptýlila do okolí, vířící voda Druhé brány se zpomalila a potom úplně zastavila, jako by celý vír rázem zmrznul. Z každého zákřutu ztuhlého proudu se staly terasy a z nich se vytvořila dlouhá točitá stezka táhnoucí se do víru brány. Lirael vykročila na začátek stezky. Za ní a nad ní se dával vír opět do pohybu.

Připadalo jí, že než dojde na dno, bude muset zatočit víc než stokrát, ale potom si opět uvědomila, jak klamné je její okolí. Průchod Druhou branou jí nakonec trval jen několik minut a celou dobu strávila v myšlenkách na Třetí oblast a pasti, které nastražila pro neopatrné návštěvníky.

Řeka v těchto místech Lirael dosahovala jen po kotníky a byla trochu teplejší. Bylo tu i více světla. Bylo jasnější a už ne tak rozmazané, ačkoli pořád působilo bledě a šedě. I proud se změnil v pramínek zurčící Lirael kolem kotníků. Celkově vzato byla Třetí oblast mnohem příjemnější než První nebo Druhá. Působila dojmem místa, kde by nezkušený nebo pošetilí nekromanti mohli podlehnout svodům otálení či krátké přestávky.

Ale nespočinula by tady na dlouho – poněvadž v Třetí oblasti přicházely vlny.

Lirael to věděla a z Druhé brány přímo vyběhla. Toto je jedno z míst ve Smrti, kde je třeba pospíchat, říkala si, když nutila nohy k usilovnému úprku. Slyšela za sebou burácení vlny, vlny, kterou zadržovalo v šachu stejné zaklínadlo, jež uklidnilo vír. Ale Lirael se neohlížela a soustředila se výhradně na rychlost. Kdyby ji vlna

dostihla, prohnala by ji Třetí branou a unášela by ji, omráčenou a neschopnou záchrany, kamsi pryč.

„Rychleji!“ volala Fenka a Lirael přidala. Syčení vlny už se ozývalo tak blízko, že náraz do obou pelášicích těl se zdál nevyhnutelný.

Lirael doběhla do mlhy Třetí brány jen asi krok a půl před řítící se vodou a ještě v běhu horečnatě vykřikla potřebné volnomagické zaklínadlo. Tentokrát byla Fenka napřed a zaklínadlo jí trhalo mlhu těsně před čenichem.

Když s hekáním zastavily v mlžných dveřích vytvořených kouzlem, vlna se kolem nich roztříštila a odnesla náklad Mrtvých do vodopádu za branou. Lirael čekala, dokud nepopadne dech, a potom ještě několik dalších vteřin, až se objeví stezka. Vstoupila na ni a přešla do Čtvrté oblasti.

Touto oblastí prošly rychle. Cesta byla poměrně přímá, bez jam či jiných nástrah pro nerozvážlivce, ačkoli proud byl opět silný, silnější než v První oblasti. Avšak Lirael si na jeho studené a úskočné sevření už zvykla.

Stále se měla na pozoru. Kromě známých a zmapovaných nebezpečí každé oblasti pořád existovala možnost, že se objeví něco nového nebo něco tak starého a vzácně se vyskytujícího, že o tom není zmínka ani v *Knize mrtvých*. Vedle těchto anomálií *Knih*a uváděla narážky na síly, jež jsou schopny putovat Smrtí nezávisle na Mrtvých nebo nekromantech. Některé z těchto bytostí vytvářely zvláštní místní podmínky nebo deformovaly obvyklou podstatu oblastí. Lirael se domnívala, že ona sama je jednou ze sil, které mění povahu řeky a jejích bran.

Čtvrtou bránu tvořil další vodopád, ten však nehalil příkrov mlhy. Na první pohled vypadal jako snadno zvládnutelný stupeň vysoký půl metru až metr a zdálo se, že řeka za ním klidně pokračuje v cestě.

Lirael ale na základě *Knihy mrtvých* věděla své. Zastavila se dobré tři metry před branou a pronesla zaklínadlo, které jí mělo umožnit průchod. Zpoza okraje vodopádu se začala pomalu odvíjet tmavá stuha, která se pak vznášela ve vzduchu nad dolní hladinou vody. Byla široká pouhý metr a byla vytvořena jakoby z noci – bezhvězdné noci. Táhl se vodorovně z horní části přepadu do nerozlišitelné dálky.

Lirael vstoupila na stezku, zašourala nohama, aby získala lepší rovnováhu, a vydala se na cestu. Úzká pěšina nebyla pouze průchodem Čtvrtou branou, nýbrž také jedinou možností, jak přejít Pátou oblast. Řeka tu byla hluboká, příliš hluboká, aby se jí dalo brodit, a voda měla silný metamorfní účinek. Nekromant, který v ní strávil jakkoli dlouhou dobu, měl zjistit, že prošel proměnou na duši i na těle, a nikoli k lepšímu. Jakákoli Mrtvá duše, která by se tudy broдила na začátek, by se přestala podobat své dřívější formě.

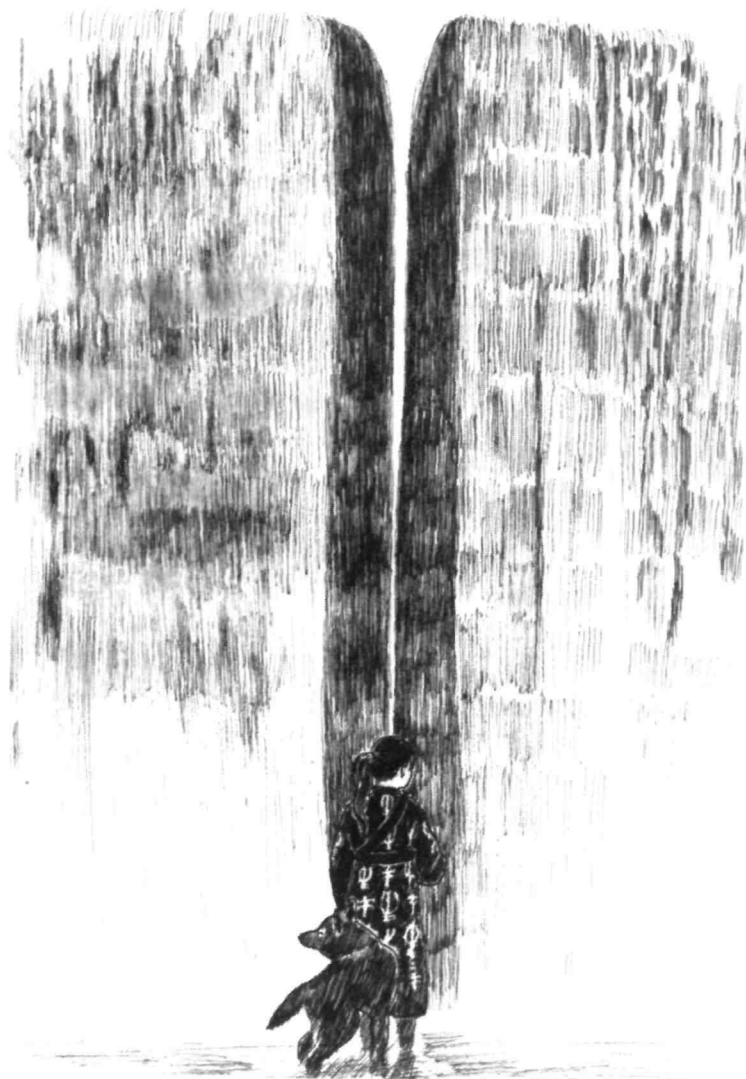
Nebezpečný byl i pouhý přechod po této temné stezce. Kromě toho, že byla úzká, byla rovněž oblíbenou cestou vyšších Mrtvých nebo volnomagických tvorů – kteří se Pátou oblastí ubírali zpátky směrem k Životu. Vyčkávali, až nekromant stezku vytvoří, potom se po ní rychle vydávali a doufali, že jejího tvůrce přemohou náhlým, surovým útokem.

Lirael si toho byla vědoma, ale i přesto ji až rychlé Fenčino zaštekání upozornilo, že se k nim po stezce – zdánlivě odnikud – žene něco hladového. Kdysi lidského, nyní však po dlouhém pobytu ve Smrti proměněného v cosi obludného a děsivého. Cupitalo to za pomoci nohou i rukou a až příliš se to podobalo pavoukovi. Mělo to tlusté a odulé tělo a krk opatřený takovým kloubem, že se to mohlo dívat dopředu, i když to spočívalo na všech čtyřech.

Lirael měla jen okamžik na to, aby před nenadálým útokem bodla mečem, ale podařilo se jí propíchnout stvůře jednu nafouklou tvář, až jí hrot vyrazil z týla. Přesto obluda pokračovala v náporu i navzdory záplavě bílých jisker, které se všude rozhořely, když se jí Výsadní magie zakousla do přízračných tkání. Agresorka se nasunula na čepel skoro až k jílcí, upřela na Lirael oči žhnoucí rudými plameny, z děsivě široké tlamy jí skanuly sliny a hrozivě zasyčela.

Lirael do ní kopla, aby ji setřásla z meče, a zároveň zacinkala Saranetem. Byla však vyvedena z rovnováhy a zvonec se nerozezněl, jak měl. Do Smrti se vylínl falešný tón a Lirael místo toho, aby cítila, jak soustředí vůli na Mrtvou bytost a na začátek jejího podmanění, ztratila koncentraci. Zatoulaly se jí myšlenky, a na okamžik dokonce zapoměla, co dělá.

O vteřinu či minutu později si to uvědomila a tělem jí proběhl šok, hrůza, která jí zelektrizovala všechna nervová zakončení. Mrtvá stvůra se už skoro sesmekla z meče a byla opět připravena k útoku.

„Utiš ten zvonek!“ vyštěkla Fenka poté, co se zmenšila a pokusila se proplést Lirael mezi nohama, aby na obludu sama zaútočila. „Utiš ho, povídám!“

„Cože?“ vyhrkla Lirael. Potom ji opět zachvátil děs, když ucítila, že pořád cinká Saranetem, aniž si je toho vědoma. V panice se ho přinutila utišit. Zvonec ještě jednou zazněl a potom zmlkl, když ho Lirael napěchovala zpátky do pouzdra.

Ale opět byla myšlenkami někde jinde – a v tom okamžiku obluda znovu zaútočila. Tentokrát na Lirael vyskočila s úmyslem rozdrtit ji pod svým úděsným, bledým tělem. Ale Fenka si všimla, jak se napjala, a vytušila, co má za lubem. Místo aby proklouzla Lirael mezi nohama, vrhla se kupředu a ztěžka narazila oběma předními tlapkami Lirael do zad.

Lirael si vzápětí uvědomila, že klečí a že nad ní obluda přelétává. Jedním pařátem jí za letu zachytila pramen vlasů a vytrhla jej z kořínků. Lirael si toho sotva všimla, na úzké pěšině se horečnatě otáčela a zvedala. Veškerá odvaha ji opustila a už ani nevěřila, že dokáže udržet rovnováhu, takže nevstávala nikterak rychle.

Ale když se otočila, stvůra byla pryč. Na stezce zůstala jen Fenka. Obrovská Fenka se srstí na hřbetě naježenou jako kartáč ze štětín divočáka a rudé plameny jí šlehaly mezi zuby velikými jako Liraeliny prsty. Když pohlédla na svou kamarádku, v očích jí žhnulo šílenství.

„Fenko?“ zašeptala Lirael. Své družky se nikdy nebála, ale zároveň nikdy nezašla tak daleko do Smrti. Cítila, že tady se může stát cokoliv. Všichni a... všechno se mohlo změnit.

Fenka se otřepala a zmenšila a šílenství v jejích očích pohaslo. Zavrtěla ocasem, chvíli si ho otírala, až nakonec přešla k Lirael, aby jí olízla otevřenou ruku.

„Promiň,“ řekla. „Vztekla jsem se.“

„Kam zmizela?“ rozhlížela se Lirael kolem sebe. Pokud viděla, na stezce nic nebylo a nic nebylo ani v řece pod nimi. Byla přesvědčená, že nezaslechla ani šplouchnutí. Nebo ano? Byla popletená a v hlavě jí pořád zněl falešný cinkot Saranetu.

„Dolů,“ odpověděla Fenka a trhla hlavou. „Měly bychom si pospíšet. A měla bys taky vytáhnout nějaký zvonec. Možná Rannu. Ta je tady poněkud shovívavější.“

Lirael poklekla a dotkla se nosem Fenčina čenichu.

„Bez tebe bych to nezvládla,“ přiznala a políbila ji na čumák.

„Já vím, já vím,“ přikyvovala Fenka roztržitě a zároveň už trhavě nastražovala uši. „Neslyšíš něco?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Lirael. Vstala, aby se zaposlouchala, a rukou automaticky vysvobodila Rannu z bandalíru. „Ty ano?“

„Měla jsem dojem, že nás někdo... něco pronásleduje,“ řekla Fenka. „Ted' už jsem si jistá. Něco se k nám zezadu blíží. Něco mocného a rychlého.“

„Hráz!“ zvolala Lirael a okamžitě zapomněla na otřesenou důvěru ve vlastní rovnováhu. Otočila se a pospíchala po stezce pryč. „Nebo že by to byl zase Macek?“

„Myslím, že Macek to není,“ zamračila se Fenka. Zastavila se a rychle se ohlédla. Našpicovala uši. Potom zavrtěla hlavou. „Ať už je to kdokoli... nebo cokoli... měly bychom si před tím udržet odstup.“

Lirael za chůze přikývla a ještě pevněji sevřela zvonec a meč. Ať se jim do cesty postaví, co chce, zepředu či zezadu, byla odhodlána nenechat se tím opět překvapit.

Kapitola 22.

Rozvodny a Jižané

Mlha zahalila molo a neúprosně se vznášela vzhůru do svahu. Nick sledoval, jak se valí a jak ji prozařují blesky. Vyvolávaly v něm nepříjemnou představu žil světélkujících pod částečně průsvitnou kůží. Ale ve světě živých neexistovalo nic, co by mělo takovou kůži...

Měl něco udělat, ale nedokázal si vzpomenout, co to mohlo být. Věděl, že polokoule nejsou daleko, skrývají se někde v té mlze. Na jedné straně k nim chtěl zajít a dohlížet na jejich spojení. Ale zároveň se v něm ozývala druhá, vzpurná stránka, která chtěla přesný opak: spojení zabránit všemi dostupnými prostředky. Oba názory se mu v hlavě ozývaly jako dva šeptající hlasy a oba byly tak pronikavé, že se mísily a stávaly se nesrozumitelnými.

„Nicku! Co ti to udělali?“

Nick si chvilku myslel, že slyší třetí hlas, také někde uvnitř své hlavy. Ale jakmile hlas zopakoval stejnou otázku, uvědomil si, že to tak není.

Ztěžka se otočil. Napřed v mlze vůbec nic neviděl. Potom si všiml, jak zpoza rohu nejbližší chatrče vykukuje jakási tvář. Trvalo mu několik vteřin, než se dopracoval k závěru, komu patří. Jeho kamarádovi z Corverské univerzity. Timothy Wallachovi, o něco staršímu studentovi, kterého si najal, aby dohlížel na stavbu Bleskové dílny. Tim byl obvykle způsobilý a poněkud mátožný hoch, vždy dokonale oblečený.

Nyní tak ale rozhodně nevypadal. Měl bledý a špinavý obličej, na košili mu chyběl límec, boty a kalhoty měl zablácené. Schoulený za

chatrčí se nepřestával třást, jako by měl horečku nebo byl k smrti vyděšený.

Nick mu zamával a přinutil se udělat směrem k němu několik šouravých kroků, ačkoli se na poslední chvíli musel chytit stěny, aby nespádl na zem.

„Musíš ho zastavit, Nicku!“ vykřikl Tim. Nedíval se na Nicka, ale všude kolem. Vystrašenýma očima těkal z jedné strany na druhou. „To, co tu dělá... to, co tu oba děláte... je špatné!“

„Cože?“ zeptal se Nick znaveně. Chůze ho vyčerpala a jeden z vnitřních hlasů získal navrch. „Co tu děláme? Je to vědecký experiment, nic víc. A koho to mám vlastně zastavit? Já to tu mám na starost.“

„Přece jeho! Hráze!“ koktal Tim a ukazoval za sebe k polokoulím, kde byla mlha nej hustší. „Zabil mi pomocníky, Nicku! Zabil je! Ukázal na ně a oni se skáceli k zemi. Jen tak, zčistajasna!“

Rukou napodobil zaklínači gesto a rozeštkal se. Slova se mu řinula z úst ve směsici vzlyků a výkřiků.

„Viděl jsem ho při tom. Bylo teprve... teprve...“

Podíval se na hodinky. Ručičky se ani nepohnuly; strnuly na šesti minutách před sedmou.

„Bylo teprve za šest minut sedm,“ zašeptal Tim. „Robert uviděl, jak se blíží čluny, a všechny nás probudil, abychom mohli oslavit dokončení práce. Já jsem se vrátil do chýše pro láhev, kterou jsem si šetřil pro tuto příležitost... Všechno jsem to viděl oknem...“

„Cos viděl?“ zeptal se Nick. Pokoušel se pochopit, co Tima tak zneklidnilo, ale cítil obrovskou bolest v hrudi a nedokázal jasně uvažovat. Nedařilo se mu skloubit představu Hráze s Timovými zavražděnými pomocníky.

„Něco se s tebou stalo, Nicku,“ šeptal dál Tim a opatrně se od něho odsouval. „Copak to nechápeš? Ty polokoule jsou čiré zlo a Hráz zabil moje pomocníky! Všechny, i oba učedníky. Viděl jsem to na vlastní oči!“

Tim se začal bez varování prudce dávit, kašlal a hekal, ačkoli z něho nic nevycházelo. Všechno už vyzvrátil.

Nick ho beze slova pozoroval: něco v něm se nad zprávou o smrti a utrpení tetelilo radostí, zatímco protichůdná síla se před tím svíjela

strachy, odporem a strašlivými obavami. Bolest v hrudi zesílila a Nick se skácel na zem. Začal si drásat hrud' a kotník.

„Musíme odsud pryč,“ sípal Tim a otíral si ústa hřbetem roztřesené ruky. „Musíme někoho varovat.“

„Ano,“ špitl Nick. Podařilo se mu posadit, ale pořád byl přelomený v pase, jednou bledou rukou se držel za srdce, druhou svíral úlomek větrné píšťaly v záhybu kalhot. Bojoval s bolestí na obou místech i s tlakem v hlavě. „Ano, běž, Time. Řekni jí... řekni jim, že se to pokusím zastavit. Řekni jí...“

„Co? Komu?“ ptal se Tim. „Ty musíš jít se mnou!“

„Já nemůžu,“ šeptal Nick. Opět se rozpomínal. Jak mluvil s Lirael v rákosové loďce, jak se snažil udržet si odstup od střepiny Ničitele, která mu vnikla do těla. Vzpomínal si na závratě a kovovou pachut' na jazyku. Znovu cítil, jak ho zaplavuje.

„Běž!“ pobídl Tima a odstrčil ho, aby ho přiměl k pohybu. „Utíkej, než... áááhhh!“

Zadusil v sobě výkřik, padl na zem a schoulil se do klubíčka. Tim se k němu doplížil a spatřil, jak se mu protočily panenky. Chvilku zvažoval, jestli nemá Nicka zvednout. Potom si všiml, že se mu z ochablých úst line bílý kouř.

Tima zachvátil strach a vzal nohy na ramena – utíkal mezi bleskosvody, vzhůru do kopce. Kdyby se mu tak podařilo dostat za hřeben, z dohledu. Daleko od Bleskové dílny a neúprosně vzlínající mlhy...

Nick si ještě pevněji sevřel nohavici kalhot. Šeptal si, horečnatě drmolil zmatená slova.

„Corvere hlavní město dvou milionů klíčových produktů vyrobených financování přitažlivosti dvou objektů je přímo úměrná výrobku dne nezlomí to je moje srdce čtyři tisíce osm set a vítr se natáčí zpravidla směrem bílý zběsilý otče pomoz mi matko Same pomoz mi Lirael...“

Odmlčel se, odkašlal si a nadechl se. Bílý kouř odvanul do mlhy a žádný další se neobjevil. Ještě dvakrát se roztřeseně nadechl, potom na zkoušku pustil manžetu nohavice a s ní i kousek větrné píšťaly v jejím záhybu. Když tak učinil, ucítil, jak mu tělem prochvél chlad, ale pořád věděl, kdo je a co musí udělat. Chytil se rohu stavení, vytáhl se na nohy a odpotácel se do tmy. Jako obvykle mu v hlavě

žhnuly stříbřité polokoule, ale stačil je zatlačit do pozadí. Teď přemýšlel o plánech Bleskové dílny. Pokud je Tim zhotovil podle jeho pokynů, potom jedna z devíti elektrických rozvoden měla být hned za rohem hlavní budovy pily.

Mlha byla natolik hustá, že Nick málem vrazil do západní stěny pily. Co nejrychleji ji obešel na sever. Držel se daleko od jižního konce, kde se Mrtví usilovně snažili zvednout první polokouli na plochý nákladní vagón.

Polokoule. Zářily Nickovi v mysli jasněji než blesky. Najednou ho zasáhlo nutkání ověřit si, zda jsou správně uloženy v rámech, zda jsou správně připojeny kabely, zda je trať posypána pískem, aby v té vlhké mlze neklouzala. Musí na to dohlédnout. Polokoule musí být spojeny!

Padl na trati na kolena, převážil se dopředu a zůstal stočený na studené oceli a opotřebovaných dřevěných pražcích. Sevřel si záhyb nohavice a zápolil s drásavou touhou zatočit doprava a přeběhnout k polokouli na železničním vagónu. Zoufale se ve vzpomínkách vracel k tomu, jak ho Lirael pokládala do rákosové loďky, a ke slibu, který jí dal. Ke kamarádu Samovi, jak ho zvedal na nohy poté, co ho srazil míček při kriketu. K elegantnímu Timu Wallachovi s uvázaným motýlkem, jak mu naléval gin s tonikem.

„Sayreovo slovo, Sayreovo slovo, Sayreovo slovo,“ opakoval si pořád dokola.

A zatímco si nepřestával mumlat, přinutil se plazit. Pustil se přes koleje, ani nevěnoval pozornost třískám ze starých železničních pražců. Doplazil se na opačnou stranu pily a s pomocí zdi se napůl doplížil, napůl doklopýtal k rozvodně, kterou tvořil malý betonový domek. Tady se stovky vodičů z bleskosvodů spojovaly do devíti hlavních kabelů, které byly do jednoho široké jako jeho trup.

„Zastavím to,“ šeptal si potichu, když dospěl k rozvodně. Ohlušen hromobitím, napůl oslepený blesky a mučený bolestí a nevolností natáhl ruku a pokusil se otevřít plechová dvířka označená symbolem jasně žlutého blesku a slovy „POZOR NEBEZPEČÍ“.

Dveře byly zamčené. Zacloumal klikou, ale tím posledním malým aktem vzdoru ničeho nedosáhl, naopak vyčerpал svou poslední zásobu energie. Zmoženě sklouzl na zem a zůstal ležet roztažený na prahu.

Selhal. Po svahu se dál šířily blesky doprovázené mlhou a dunivým hromobitím. Mrtví dál zápolili s polokoulemi. Jedna byla uložena na vagónu, který se pohyboval po kolejnicích na konec trati i navzdory tomu, že Mrtvé, kteří ho tlačili, nepřestávaly zasypávat blesky. Druhá polokoule se houpala nad člunem – dokud blesky nepropálily provazy a polokoule se nezřítila na zem a nezavalila několik Mrtvých pomocníků. Když však byla opět nadzvednuta, pomocníci se pomalu vysoukali ven. Protože už ani zdaleka nepřipomínali lidské bytosti, a nebyli tudíž použitelní pro práci, odplazili se na východ. Do svahu, aby se připojili k Mrtvým, které Hráz poslal zajistit, aby Ničitelův triumf už nemohlo nic zdržet.

* * *

„Musíte mi věřit!“ volal Sam zoufale. „Ještě jednou jí řekněte, že vám jako princ Starého království dávám své slovo, že všichni do jednoho dostanete hospodářství!“

Tlumočil mu jeden mladý Jižan, ačkoli Sam si byl jistý, že podobně jako většina Jižanů i stařena rozumí alespoň mluvené ancelstierštině. Ta tentokrát tlumočnicka přerušila uprostřed věty a podala Samovi papír, který držela v ruce. Sam papír převzal a rychle si ho prohlédl, neboť si byl palčivě vědom, že mu zbývají jen asi dvě minuty, než se bude muset vrátit zpátky k Lirael.

Papír byl z obou stran potištěný textem v několika jazycích. Nadpis zněl „Půda pro Jižany“ a potom se v oznámení slibovaly čtyři hektary té nejlepší zemědělské půdy za každý list, který bude předán „pozemkovému úřadu“ ve Forwinu. Skvěl se na něm oficiálně vyhlížející znak a oznámení údajně vydal „Dosídlovací úřad ancelstierské vlády“.

„Je to podvod,“ namítal Sam. „Žádný Ancestierský dosídlovací úřad neexistuje, a i kdyby existoval, proč by chtěl, abyste se vydali do nějakého Forwinu?“

„Jsou tu pozemky,“ odpověděl mladý tlumočnick plyně. „A Dosídlovací úřad musí existovat. Proč by nám jinak policie dovolila odejít z táborů?“

„Podívejte, co se tam děje!“ vykřikl Sam a ukázal na bouřkovou mračna a neustále šlehající blesky. Všechno už bylo jasně vidět i ze

dna údolí. „Jestli se tam vydáte, zemřete! Proto vás nechali jít! Jestliže tam všichni zemřete, oni budou mít o potíží méně a budou moct říkat, že to není jejich vina!“

Stařena zvedla hlavu a zadívala se na blesky zasypávající hřeben. Potom se zadívala na modrou oblohu na severu, na jihu a na východě. Dotkla se tlumočnickovy ruky a pronesla tři slova.

„Slibujete nám to na svou krev?“ zeptal se tlumočník. Vytáhl nůž zhotovený z vylišovaného konce lžice. „Dáte nám půdu ve své zemi?“

„Ano, slibuji na svou krev,“ odpověděl Sam rychle. „Poskytnu vám zemi a veškerou pomoc, abyste na ní mohli žít.“

Stařena napřáhla dlaň poznamenanou stovkami drobných tečkovaných jizev, které vytvářely složitý spirálový obrazec. Tlumočník jí hrotem nože nařízl kůži a několikrát jím otočil, aby vytvořil novou tečku.

Sam napřáhl ruku. Nůž ani necítil. Veškerou pozornost soustředil za sebe. Napínal uši, jestli neuslyší zvuky, které by prozrazovaly vypuknutí útoku.

Stařena něco rychle řekla a natáhla dlaň. Tlumočník pokynul Samovi, aby na ni přiložil ruku. Sam uposlechl a stařena mu ruku sevřela překvapivou silou kostnatých věkovitých prstů.

„Výborně, skvělé,“ koktal Sam. „Pošlete své lidi na druhý břeh té říčky a ať tam počkají. Jakmile budu moci, postaráme se... postarám se, abyste dostali své pozemky.“

„Proč nemůžeme počkat tady?“ ptal se tlumočník.

„Protože tady dojde k bitvě,“ odpověděl Sam úzkostlivě. „Výsado, stůj při mě! Prosím vás, vraťte se za tu bystřinu! Jedině tekoucí voda vám může poskytnout ochranu!“

Otočil se a odběhl dříve, než mu Jižané mohli položit další otázky. Tlumočník na něho ještě volal, ale Sam už nereagoval. Cítil, jak Mrtví scházejí po údolní straně hřebene, a měl příšerný strach, že se od Lirael vzdálil na příliš dlouhou dobu. Zůstala nahoře na ostrohu a on byl jejím hlavním ochráncem. Ancelstierané měli omezené možnosti, a to i ti, kteří byli trochu sběhlí ve Výsadní magii.

Sam už si toho nevšiml, protože běžel jako o život, ale tlumočník a stařena se pustili do vzrušené debaty. Potom tlumočník ukázal zpátky ke středu údolí a k říčce. Stařena se ještě podívala na šlehající

blesky, potom roztrhala papír, který držela v ruce, zahodila ho na zem a odplivla si. Jejího příkladu následovali všichni lidé kolem a potom i ostatní a početným davem se pomalu šířila vlna trhání a plivání. Potom se stařena otočila a vydala se na východ, doprostřed údolí a k říčce. Všichni Jižané se otočili jako stádo následující svého vůdce.

Sam se s hekáním hnál do svahu a byl už ve třech čtvrtinách cesty nahoru, když před sebou uslyšel výkřiky.

„Nechte toho! Nechte toho!“

Tak blízko Mrtvé ještě necítil, ale vydobyl ze sebe poslední zbytky sil, zrychlil a do ruky uchopil meč. Prohnal se k Lirael kolem polekaných, ustupujících vojáků. Lirael pořád strnule stála v kamenném kruhu. Před ní byli Greene a dva vojáci. Asi tři metry před nimi se další dva vojáci tyčili nad mladíkem a mířili mu na hrdlo bajonety. Mladík ležel nehybně na zemi a ječel. Měl zčernalé oblečení a kůži a přišel o většinu vlasů. Ale nebyl to Mrtvý pomocník. Sam si uvědomil, že ten popálený uprchlík není o mnoho starší než on sám.

„Já to nejsem, já to nejsem, já k nim nepatřím, jsou támhle za mnou,“ vřeštěl. „Musíte mi pomoci!“

„Kdo jsi?“ zeptal se ho major Greene. „Co se tam děje?“

„Jmenuju se Timothy Wallach,“ hekal mladík. „Já nevím, co se děje! To je zlý sen! Ten... já nevím, co je zač.... Hráz. Povraždil moje pomocníky! Všechny do jednoho. Ukázal na ně a oni umřeli.“

„Kdo je tam za tebou?“ ozval se Sam.

„Já nevím,“ vzlykal Tim. „Byli to mí lidé. Nevím, co je z nich teď. Viděl jsem, jak Krontase zasáhl blesk. Začala mu hořet hlava, ale ani to ho nezastavilo. Jsou to...“

„Mrtví,“ doplnil ho Sam. „Co jste dělali ve Forwinu?“

„Já jsem z Corverské univerzity,“ šeptal Tim. Zřetelně se snažil ovládnout. „Pro Nicholase Sayrea jsem postavil Bleskovou dílnu. Nevěděl jsem... nevím, k čemu má sloužit, ale není to nic dobrého. Nesmíme dopustit, aby ji použili! Nick říkal, že se pokusí, ale...“

„Nicholas je tam taky?“ vyhrkl Sam.

Tim přikývl. „Ale je na tom bídě. Skoro mě nepoznal. Myslím, že on sám toho nejspíš moc nezmuže. A taky se mu z nosu linul bílý kouř...“

Sama při jeho slovech zaplavovala úzkost. Od Lirael věděl, že bílý kouř je dokladem toho, jak se Ničitel dostává k moci. Veškeré chabé naděje, že by se Nickovi mohlo podařit utéct, byly zmařeny. Jeho kamarád byl ztracen.

„Co by se ještě dalo udělat?“ zeptal se. „Je možné Bleskovou dílnu nějak vyřadit z provozu?“

„Ve všech devíti rozvodnách jsou vypínače,“ zašeptal Tim. „Kdyby se obvody přerušily... Ale nevím, kolik obvodů je ve skutečnosti potřeba. Nebo... nebo byste mohli odsekát kabely od bleskosvodů. Těch je tam tisíc a jeden, ale jelikož už do nich šlehaají blesky... potřebovali byste velice speciální nářadí.“

Sam už Timova poslední slova neslyšel. Všechny myšlenky na Nickovu zoufalou situaci a Bleskovou dílnu smetla vlna chladu. Zjezily se mu chloupky v týlu. Trhl hlavou vzhůru, odstrčil Tima a vydal se kupředu. Už k nim bezmála dorazila první vlna Mrtvých a veškeré otázky, co by mohli udělat s přerušovači, zůstaly pouze na řečnické úrovni.

„Už jdou!“ vykřikl a vyskočil na balvan. Zároveň už pátral ve Výsadě, aby připravil ničivá zaklínadla. Překvapilo ho, jak snadné to je. Vítr pořád vanul od západu a takto daleko ode Zdi měl mít se zaklínáním potíže. Ale Výsadu cítil velmi silně; byla skoro tak silná a přítomná jako ve Starém království, ačkoli ji jaksi způsobem vnímal zároveň uvnitř sebe i kolem.

„Připravte se!“ zařval Greene a jeho pokyn zopakovali seržanti a desátníci v kruhu kolem Liraelina strnulého těla. „Nezapomeňte! K Abhorsence nesmí nic proniknout! Nic!“

„Abhorsence.“ Sam na vteřinu zavřel oči a silou vůle přemáhal bolest. Neměl čas truchlit nebo přemýšlet o světě bez svých rodičů. Viděl Mrtvé pomocníky, jak se šourají ze svahu, jak přidávají do kroku, když před sebou vycítili Život.

Přichystal si zaklínadlo a rychle se rozhlédl. Všichni lučištníci měli šípy nasazené na tětívách a jistily je dvojice vojáků s nasazenými bodáky. Greene a Tindall stáli po jeho boku – oba také vyzbrojeni Výsadními kouzly. Lirael stála několik kroků za nimi, v bezpečném sevření kruhu vojáků.

Ale kde byl Macek? Po malém bílém kocourovi nebylo ani památky.

Kapitola 23.

Netvor Lathal

Pátou bránu tvořil obrácený vodopád: vodostup. Voda narážela do neviditelné stěny a vytékala po ní nahoru. Temná stužka stezky protínající Pátou oblast končila kousek před vodostupem, ale od brány ji dělila ještě mezera. Lirael s Fenkou na ni zíraly z konce stezky se staženými žaludky. Pohled na vodu stoupající tam, kde měla padat, je velmi mátl, ale naštěstí se řeka rozplývala v šedé šmouze dříve, než dospěla do příliš velké výšky. Přesto Lirael zakoušela nepříjemný pocit, že na ni přestala působit běžná přitažlivost a může také spadnout vzhůru.

Pocit navíc podněcovalo vědomí, že přesně to se stane, až pronese volnomagické zaklínadlo k průchodu Pátou branou. Tady se netáhla žádná stezka ani schodiště – zaklínadlo se mělo postarat nanejvýš o to, aby ji vodostup neodnesl příliš daleko.

„Chyt’ mě za obojek,“ řekla Fenka, pohled upřený na stoupající vodu. „Jinak na mě zaklínadlo nebude působit.“

Lirael zasunula meč do pochvy a popadla Fenku za obojek. Ucítla v prstech teplo a povzbudivou důvěrnost Výsadních znaků, z nichž byl vytvořen. Při dotyku zakusila rovněž zvláštní pocit děja vu, jako by tyto Výsadní znaky znala i odjinud – z něčeho poměrně čerstvého, nejen z tisícovky dotyků Fenčina obojku. Neměla však čas sledovat ten pocit k nějakému jednoznačnému závěru.

Když Fenku pevně sevřela, pronesla slova, která je měla vynést do vodostupu, a opět ucítla, jak jí nosem a ústy proniká horko Volné magie. Napadlo ji, že jeho přičiněním nejspíš přijde o hlas, ale zároveň se zdálo, že jí vyléčilo ancelstierské nachlazení. Ačkoli

nachlazená mohla být i nadále ve svém skutečném těle, venku v Životě. Neměla dostatek zkušeností, aby věděla, jak podobné věci ze Smrti mohou ovlivnit její existenci v Životě. Nebylo však pochyb, že kdyby byla ve Smrti zabita, její tělo by zemřelo i v Životě.

Zaklínadlo začínalo působit jen velmi zvolna a Lirael chvilku přemýšlela, jestli ho nemá zopakovat. Potom uviděla, jak se z hladiny vodostupu noří tabule vody a pohybuje se jako zvláštní, tenoučké, ale velmi široké chapadlo. Několikrát se trhaně vysunula, překonala vzdálenost ke stužce stezky a zahalila Lirael s Fenkou jako velikánská deka, aniž se jich dotkla. Potom se začala pohybovat vodostupem stejnou rychlostí jako svislý proud – a Lirael a její pečlivě drženou psí kamarádku zvedala s sebou.

Několik minut se pohybovaly vzhůru, až se oblast pod nimi ztratila v neurčitém šedém světle. Vodostup dál odtékal nahoru – možná už navždy –, ale výčnělek, který obklopil Lirael, se zastavil. Náhle se prudce zasunul do stěny vodostupu – a vyhodil cestující na jeho druhé straně.

Lirael zamrkala, když se řítila do míst, kde její zdravý rozum očekával útes, ale zadní část vodostupu neuznávala zdravý rozum tak, jak vodostup sám neuznával přitažlivost. Jaksi je vtlačil do následující oblasti. Už šesté, na místo, kde se řeka změnila v mělké jezero a kde nebyl patrný žádný proud. Kde však byly spousty a spousty Mrtvých.

Lirael je ucítila jako ránu palicí: jako by stáli těsně vedle ní – a někteří nejspíš i stáli, pod hladinou. Okamžitě pustila obojek a tasila Nehimu, při letu z pochvy jen zasvištěla.

Meč a zvonec, který svírala v druhé ruce, byly pro většinu Mrtvých dostatečným varováním. Tak či onak drtivá většina jich tu jen čekala, jestli se něco nestane, a byla nucena postupovat neustále dopředu, neboť nebyla obdařena vůlí a vědomostmi, aby se dokázala vrátit druhým směrem. Jen velice málo Mrtvých se snažilo aktivně dostat zpátky do Života.

Ti, kteří se o to pokoušeli, spatřili v Lirael ohromné jiskry Života a okamžitě po nich zatoužili. V minulosti jejich hlad ukájeli jiní nekromanti a pomáhali jim nazpět od prahu Deváté brány – ochotně či nikoliv. Tato nekromantka byla mladá, a měla být tudíž snadnou

kořistí pro každého vyššího Mrtvého, který se náhodou vyskytl nablízku.

Takoví tu byli tři.

Lirael se rozhlédla a uviděla, jak se mezi apatickými nižšími dušemi přihrádají obrovité stíny, a na místě, kde jejich někdejší živé podoby měly oči, jim nyní žhnuly rudé plameny. Všechny tři byly dostatečně blízko, aby se jí postavily do cesty – a tři byly přespříliš.

Ale *Kniha mrtvých* měla v případě střetu v Šesté oblasti opět připravenou radu. A Lirael měla jako vždy po ruce Nezbednou Fenku.

Jakmile k ní tři obrovití vyšší Mrtví vykročili, vrátila do pouzdra Rannu a vytáhla Saranet. Tentokrát se patřičně uklidnila, zazvonila a nechala hluboké volání zvonce splynout se svou nezdolnou vůlí.

Když se Saranetův silný hlas rozezněl Šestou oblastí, Mrtvé bytosti zaváhaly a připravily se k boji – aby změřily síly s tou troufalou nekromantkou, která si myslí, že je podrobí své vůli.

Potom se zasmály, jejich úděsný smích zněl, jako by vycházel z hrdel početného davu lidí rozpolcených mezi šílenstvím a žalem. Protože tato nekromantka byla tak neschopná, že svou vůli neupřela na ně, nýbrž na nižší Mrtvé rozptýlené všude kolem.

Vyšší Mrtví stále se smíchem na rtech vyrazili žádostivě kupředu, třebaže se navzájem pozorovali, aby posoudili, kdo z ostatních je dostatečně slabý, aby mohl být odstrčen. Tomu, kdo k nekromantce dorazí první, bude dopřáno potěšení pozřít větší část jejího života. Života a moci, jediných věcí, které měly význam na dlouhé cestě ze Smrti.

Ani si nevšímalí prvních několika duší, jež je chytaly za stínové nohy nebo se jim zakusovaly do kotníků; přehlíželi je, jako by živé lidské bytosti nevěnovaly pozornost několika komářím štípnutím.

Z vody se však postupně nořily další a další duše a vrhaly se na trojici vyšších Mrtvých. Ti byli nuceni zastavovat a otravné nižší Mrtvé odhánět, škubat na kusy a trhat planoucími čelistmi. Vztekle kolem sebe dupali a tloukli, ryčeli zlostí; smích už je přešel.

Vyšší Mrtvý nejbližší Lirael si v rozrušení sotva všiml Výsadního znamení, které jí odhalilo jeho jméno, a nezaregistroval, že stačila dojít až takřka k místu, kde sváděl boj s hemžící se masou svých nižších bratrů.

Lirael však upoutala pozornost netvora, když se jí v ruce ozval nový zvonec a nahradil ostré Saranetovy příkazy dráždivým vojenským rytmem. Těsně u netvorovy hlavy rozezněla Kibet, z něhož se vylinul strašlivý tón vytvořený přímo pro jeho uši. Tón, který nemohl ignorovat, a to ani poté, co zvonec utichl.

„Netvore Lathale!“ zvolala Lirael. „Tvůj čas se naplnil. Devátá brána tě volá a ty se za ni musíš odebrat!“

Lathal při Liraeliných slovech zavřeštěl. V jeho řevu zaznívala tisíciletá úzkost. Ten hlas dobře znal, protože za posledních tisíc let podnikl dlouhou cestu do Života už dvakrát, jen aby ho do Smrti vrátily zvonce se stejným mrazivým tónem. Vždy se mu podařilo zabránit, aby byl dopraven k poslední bráně. Nyní se však už neměl nikdy vrátit na slunce, už neměl pít sladký život nic netušících živých tvorů. Nacházel se příliš blízko Deváté brány a tlak byl příliš silný.

Zvonec, výkřik i hlas uslyšeli i Drubas a Sonnir a poznali, že nečeká žádnému pošetilemu nekromantovi – střetli se s Abhorsenkou. Novou Abhorsenkou, protože starou už znali a před tou by utekli. Meč měla sice jiný, ale příště si ho už budou pamatovat.

Neustále vřeštící Lathal se obrátil a začal se šourat pryč. Nižší Mrtví ho tahali za nohy a Lathal se jen potácel, prodíral vodou a ustavičně se neúspěšně pokoušel otočit.

Lirael se za ním nevydala, protože mu nechtěla být nablízku, až bude procházet Šestou branou, pro případ, že by ji také strhl náhlý proud. S nelítostným uspokojením si všimla, že se spěšně vzdalují i zbývající vyšší Mrtví a kyji si razí cestu mezi neúnavně dotírajícími dušemi.

„Můžu ti je přihnát?“ zeptala se Fenka dychtivě a na odcházející temné siluety upírala pohledy napjatého očekávání. „Můžu?“

„Ne,“ odpověděla Lirael. „Lathala jsem překvapila. Tihle dva si už budou dávat pozor a společně budou mnohem nebezpečnější. Mimoto nemáme tolik času.“

Než domluvila, Lathalův řev najednou utichl. Lirael ucítila, jak se jí kolem nohou rozvířila řeka. Rozkročila se a opřena o nehybnou Fenku víru odolávala. Proud byl několik minut velmi silný a už hrozilo, že ji stáhne pod hladinu... potom však polevil – a voda Šesté oblasti byla opět naprosto klidná.

Lirael se okamžitě začala brodit na místo, odkud by mohla vyvolat Šestou bránu. Na rozdíl od té předcházející se brána Šesté oblasti nenacházela na žádném konkrétním místě. Čas od času se nahodile otevírala – v čemž spočívalo její velké nebezpečí – nebo ji bylo možné otevřít kdekoli v určité vzdálenosti od Páté brány.

Pro případ, že by se opakovala předešlá situace, Lirael opět uchopila obojek Nezbedné Fenky, ačkoli to znamenalo, že musí vrátit do pochvy Nehimu. Potom odříkala zaklínadlo a mezi jednotlivými formulemi si olizovala rty, aby se pokusila zmírnit dopad spalujícího horka Volné magie.

Jakmile zaklínadlo vytvořila, v okruhu přibližně tří metrů se pod ní a pod Fenkou začala voda rozestupovat. Když zůstaly na suchu, kruh začal klesat a kolem dokola stoupala voda. Spouštěly se stále rychleji, až jim připadlo, že se nacházejí na dně úzkého válce suchého vzduchu vyhloubeného do devadesáti metrů vody.

Potom se za nesmírného rachotu vodní stěny válce zřítily a roztekly do všech stran. Trvalo několik minut, než voda odplynula a klesla pěna a kapky tříště. Nato se zvolna přilila řeka a obkroužila Lirael nohy. Vzduch se pročistil a Lirael spatřila, že stojí v řece a opět se je snaží strhnout proud.

Dospěly do Sedmé oblasti a Lirael už zahlédla první ze tří bran, které vymezovaly nejhlubší končiny Smrti. Sedmá brána – nekonečná čára rudých plamenů hořících na vodě přízračným, jasným světlem, které po jednolitě šedi předchozích oblastí působilo znepokojivým dojmem.

„Už jsme blízko,“ řekla Lirael a v jejím hlase zaznívala směsice úlevy, že se dostaly tak daleko, a strachu, kam ještě budou muset zajít.

Ale Fenka neposlouchala – s nastraženými a cukajícíma ušima se ohlížela zpátky. Když se podívala na Lirael, řekla jen: „Náš pronásledovatel nás dohání. Myslím, že *to je* Hráz! Musíme jít rychleji!“

Kapitola 24.

Mackova nevyzpytatelná iniciativa

Nick se vytáhl nahoru a opřel se o dveře. Na zemi našel ohnutý hřebík a s jeho pomocí a matnou vzpomínkou, jak fungují zámky, se ještě jednou pokusil dostat do betonového domku, v němž byla ukryta jedna z devíti rozvoden klíčových pro provoz Bleskové dílny.

Neslyšel nic než hromobití, už nemohl ani vzhlednout, protože blesky byly příliš blízko a dočista ho oslepovaly. Věc v jeho nitru chtěla, aby se díval, aby dohlédl, zda jsou polokoule náležitě uloženy v bronzových rámech. Ale i kdyby tomuto nutkání podlehl, tělo měl příliš slabé, aby ho ještě poslouchalo.

Naopak sklouzl na zem a upustil hřebík. Pustil se do hledání, i když věděl, že tím ničeho nedosáhne. Musel něco udělat. Jakkoli bezvýsledného.

Potom ucítil, jak se mu něco otřelo o tvář, a honem ucukl. Ale dotek ucítil ještě jednou – bylo to něco vlhčího než mlha a drsného. Opatrně pootevřel oči a připravil se na bílou záplavu blesků.

Té se sice dočkal, ale zároveň zahlédl i jinou, jemnější bělost. Srst malé bílé kočky, která mu jemně olizovala obličej.

„Táhni, potvoro!“ zamumlal Nick. Na pozadí hromobití zněl jeho hlas slabě a dojemně. Máchl rukou a dodal: „Udeří do tebe blesk.“

„To pochybuju,“ opáčil Macek těsně u jeho ucha. „Kromě toho jsem se rozhodl, že tě vezmu s sebou. Bohužel. Můžeš chodit?“

Nick zavrtěl hlavou a ke svému údivu zjistil, že mu ještě zbyly nějaké slzy. Mluvicí kočka ho nepřekvapovala. Hroutil se kolem něho svět a stát se mohlo cokoliv.

„Ne,“ zašeptal. „Něco v sobě mám, kočičko. Nechce mě to opustit.“

„Ničitel teď nedává pozor,“ řekl Macek. Viděl, jak druhá polokoule dosedá do konstrukce na železničním vagónu, jak se jí s bezduchou oddaností dál věnují popálení a polámaní Mrtví pomocníci. V Mackových zelených očích se odrážela hra blesků, ale kocour ani nezamrkal.

„Stejně jako Hráz,“ dodal. Macek už provedl pečlivý průzkum a zahlédl nekromanta, jak stojí na hřbitově, na jehož místě kdysi stávalo prosperující dřevařské městečko. Hrázovo tělo bylo pokryto ledem: zjevně měl plné ruce práce s verbováním posil ve Smrti a jejich vysíláním do Života. Což se mu náramně dařilo, jak usoudil Macek z pohledu na záplavu shnilých mrtvol a koster, které se vyhrabávaly z hrobů.

Nick pochopil, že se mu naskytla poslední příležitost, že se toto mluvicí zvíře podobá Fence z jeho snu, spojené s Lirael a jeho kamarádem Samem. Sebral poslední zbytky sil, posadil se... ale to bylo všechno. Byl příliš vysílený a příliš blízko polokoulím.

Macek na něho upřel pohled a rozmrzele zamáchal ocasem.

„Jestli se nezmůžeš na nic lepšího, myslím, že tě budu muset odnést,“ prohlásil.

„J... jak?“ mumlal Nick. Nedokázal se ani začít divit, jak má tak drobná kočka v úmyslu odnést dospělého člověka. Třebaže v tak zbědovaném stavu.

Macek neodpověděl. Jen se postavil na zadní tlapky – a začal se měnit.

Nick nevěřícně zíral na místo, kde ještě před chvilkou stála bílá kočka. Zrak se mu zaléval slzami ze záře neutuchajících blesků. Na vlastní oči viděl, jak se zvíře proměnilo, ale přesto měl potíže uvěřit, že se mu všechno jen nezdálo.

Protože místo malé kočky před ním nyní stál maličký mužík s útlým pasem a širokými rameny. Nebyl o mnoho vyšší než desetileté dítě a měl sněhobílé vlasy a průsvitně bledou albínskou kůži, ačkoli neměl červené oči. Ty byly jasně zelené, mandlovitého tvaru –

přesně jako je měl v kočičí podobě. A kolem pasu měl upevněný jasně červený kožený opasek, z něhož visel malinký stříbrný zvonek. Potom si Nick všiml, že bílé roucho, v němž byl tento přízrak oblečen, má kolem manžet dva široké pruhy poseté drobnými stříbrnými klíčky – stejnými stříbrnými klíčky, které spatřil i na Liraelině plášti.

„To bychom měli,“ řekl Macek obezřele. Cítil v Nickovi zlomek Ničitele, a i když se jeho zbývající část soustředila na své opětovné spojení, věděl, že si musí dávat pozor. Ale tam, kde mu neměla posloužit síla, mohl mu posloužit úskok. „Teď tě zvednu a půjdeme si najít jedno opravdu skvělé místo, odkud bychom mohli sledovat spojení polokoulí.“

Při zmínce o polokoulích ucítil Nick spalující bolest v hrudi. Ano, jsou blízko, cítí je...

„Musím dohlížet na poslední práce,“ zaskuhral. Opět zavřel oči a obraz polokoulí se mu rozzářil v mysli jasněji než jakýkoli blesk.

„Práce už skončily,“ konejšil ho Macek. Zvedl Nicka ze země a podržel ho v nepřírozeně silných pažích, ale dával si pozor, aby se nedotkl jeho hrudi. Albín teď vypadal trochu jako mravenec, který si kousek od těla nese náklad větší, než je on sám. „Jen se trochu přesuneme, abychom měli lepší výhled. Výhled na polokoule, když se budou spojovat.“

„Lepší výhled,“ mružel Nick. To mu jaksi utišilo bolest v hrudi, ale zároveň mu to opět umožnilo uvažovat vlastní hlavou.

Otevřel oči a zadíval se do zelených očí svého nosiče. Nebyl v nich schopen rozkódovat emoce. Cítil z nich strach, nebo vzrušené očekávání?

„Musíme to zastavit!“ zasípал a bolest se vrátila s takovou silou, až zavřeštěl, ale jekot pohltilo hromobití. Macek naklonil hlavu o něco blíž a Nick nepřestával šeptat. „Ukážu ti... au... dostává do rozvoden... odpojují hlavní kabely.“

„Na to už je pozdě,“ namítl Macek. Vydal se mezibleskosvody, uhýbal a kličkoval s nesmírnou předvídavostí, která prozrazovala, že umí poznat, kam a kdy udeří blesk.

Za Mackem a jeho břemenem jeden z posledních Hrázových živých pomocníků zapojoval hlavní kabely do konstrukcí, které držely polokoule na vagónech. Vozy stály padesát metrů od sebe na

krátkém úseku železniční trati a polokoule byly postaveny tak, že k sobě mířily svými plochými dny a vyčnívaly z konstrukcí. Kabely ústily do bronzových rámců, do nichž byly obě polokoule zasazeny. Nebylo vidět nic, co by k sobě vagóny – a polokoule – přiblížilo, ale k něčemu takovému mělo očividně dojít.

Řada bleskosvodů přijímala rány z mračen a napájela polokoule energií. Kolem železničních vozů praskaly dlouhé modré jiskry a Macek cítil Ničitelovo lačné sání a jeho neklidný pohyb ve stříbřitém kovu.

Přidal do kroku, ačkoli nešel tak rychle, jak mohl, aby nevylekal střepinu v Nickově nitru. Ale mladík mu ležel klidně v náručí. Na jednu stranu byl rád, že je příliš pozdě, aby zabránil spojení polokoulí, a na druhou litoval toho, že takto selhal.

Brzy bylo vidět, jak se Orannis zmítá ve svých poutech. Blesky přestaly šlehat v bezprostředním okolí polokoulí a začaly se sunout dále, jako by je vytlačela neviditelná ruka. Místo soustředěného sledu zášlehů do vagónů a jejich okolí začaly blesky bičovat stále víc a víc žerdí, jimiž byla poseta celá stráž. Zesílila i blesková aktivita bouřkových mračen. Tam, kde ještě před chvílí udeřilo do malého prostoru kolem polokoulí devět blesků za minutu, jich nyní svah zasahovalo devadesát a potom sto, když se bouřka rozvířila a rozběhla a roztáhla nad celou plochu Bleskové dílny.

Za několik minut se už uprostřed bouře nesnášel k zemi ani jeden blesk. Avšak pod mračny žhnuly polokoule čerstvě nabitou energií a pokaždé, když se Macek ohlédl, spatřil, jak se ve stříbřitém kovu svíjí tmavé stíny. V obou polokoulích se stíny přeskupovaly, aby ztmavily stěnu natočenou ke druhé půli, a běsnily navzdory odpudivé síle, která je pořád držela od sebe.

Z nebe se snesly další záblesky a zemí otřásalo hromobití. Polokoule stále jasněji zářily a stíny temněly. Za skřípění vzpírajícího se kovu dávno nepoužívaných kol se k sobě začaly blížit vagóny.

„Polokoule se spojují!“ vykřikl Macek a uháněl do svahu stále rychleji. Kličkoval mezi bleskosvody se schouleným tělem, aby ochránil svého svěřence před prudkými výrony energie, které všude kolem zasypávaly okolní terén.

Nickovi se v srdci chvěla malá kovová střepina, která cítila přitažlivost své větší části. Na okamžik se natlačila ke stěně srdce, jako by chtěla vyrazit v krvavé explozi. Avšak přitažlivá síla ještě nebyla dostatečně mocná a byla příliš vzdálená. A tak místo aby úlomek Ničitele vystřelil z těla ven, nechal se unášet proudem jedné jasné tepny a začal se vracet cestou, kterou podnikl před necelým rokem.

* * *

Sam svěsil ruku, jakmile Mrtvý pomocník padl s vřeštěním na zem a zlatavé Výsadní plameny mu začaly stravovat všechny šlachy. Za mohutného plácání a svíjení se odplazil za dva hořící stromy. Ve spirálách se k obloze zvedal kouř z ohňů a připomínal předzvěst obrovské mlžné hradby valící se nahoře přes hřeben.

„Kéž by to tak zvládly i moje šípy,“ poznamenal seržant Evans. Do téhož Mrtvého pomocníka sám vystřelil několik stříbrných šípů, ale ty ho dokázaly jen zpomalit.

„Duše v něm pořád vězí,“ řekl Sam zachmuřeně. „Jen tělo jí je teď k ničemu.“

Cítil, jak po druhé straně hřebene šplhá a spolu s mlhou postupuje mnohem více Mrtvých. Zatím se mu společně s vojáky podařilo odrazit jejich první útok. Ale Mrtvých pomocníků bylo pouze šest.

„Řekl bych, že nás chtějí udržet v patřičné vzdálenosti, než se připraví na hlavní zteč,“ pronesl major Greene, když si naklonil přilbu do týla, aby si mohl utřít z čela pot.

„Ano,“ souhlasil Sam. Zaváhal, potom potichu dodal: „Je tam asi sto Mrtvých pomocníků a další se objevují každou minutu.“

Podíval se za sebe na Liraelino ojínné tělo strnule stojící mezi kameny a potom sklouzl pohledem po kruhu vojáků. Jejich řady už prořídly. Mrtví sice nikoho nezabili, ale nejméně dvanáct z nich vzalo do zaječích, poněvadž byli příliš vyděšení, aby dokázali zůstat na místě a bojovat. Major je zdráhavě nechal být a jen si pod fousy zamručel něco o tom, že je není schopen zastřelit, když by tu neměla být celá rota.

„Kdybych tak věděl, co se děje!“ zvolal Sam. „S Lirael – a těmi zatracenými polokoule!“

„Nejhorší je vždycky čekání,“ podotkl major Greene. „Ale myslím, že tak či onak dlouho čekat nebudeme. Ta mlha už se valí dolů. Za několik minut nás zahalí.“

Sam se ještě jednou zadíval před sebe. Nebylo pochyb, že se mlha pohybuje rychleji; ze svahu se přikrádala dlouhá chapadla a za nimi se převalovala její mohutná masa. Sam zároveň cítil, jak po celé délce hřebene povstává ohromná vlna Mrtvých.

„Už se blíží!“ zařval major. „Neustupte ani o píd', hoši!“

Sam si uvědomil, že je Mrtvých příliš mnoho, aby je sežehl Výsadními kouzly. Chvilku váhal, potom vytáhl píšťaly, které mu dala Lirael, a přiložil si je k ústům. Sice už nebyl nástupcem Abhorsenky, ale tváří v tvář ženoucí se hordě Mrtvých bude tuto roli muset sehrát.

Potom mu major zmizel z dohledu a Sam veškerou pozornost soustředil na postupující Mrtvé a na své píšťaly. Mezi rty sevřel Saranet, zhluboka se nadechl nosem – a zadul. Hromobitím a houstnoucí mlhou zazněl čistý, silný tón.

Sam spolu se zvukem upřel na nepřítele veškerou svou vůli. Cítil, jak se šíří po bojišti a obepíná více než padesát Mrtvých. Cítil, jak zpomalili v útoku, cítil, jak s ním zápolí, jak jejich duše běsní, zatímco se mrtvá těla pokouší pokračovat v běhu ze svahu.

Chvilíčku je držel všechny v šachu. Mrtví pomocníci úplně zastavili a zůstali stát jako hrozivé sochy zahalené v cárech mlhy. Zasypávaly je šípy a někteří z nejbližších vojáků k nim vyrazili, aby jim bodáky ťali do nohou nebo prokláli kolena.

Přesto se duše v mrtvých tělech dál vzpíraly a Sam věděl, že nad nimi nemůže získat úplnou převahu. Nechal Saranet na svahu doznívat a přesunul rty k Ranně. Musel se však opět nadechnout a v onom krátkém okamžiku Saranet utichla a Samova vůle byla zlomena. Ztratil nad Mrtvými vládu, nepřátelé se po celém hřebeni začali opět trhavě hýbat a s nesmírným hladem po Životě vyrazili ze svahu dolů.

Kapitola 25.

Devátá brána

Lirael s Fenkou proběhly Sedmou oblastí a ani se nezastavily, když Lirael zpívala zaklínadlo k otevření Sedmé brány. Při jejích slovech se před nimi zatetelila ohnivá čára a potom jim přímo před nosem poskočila, aby vytvořila úzký klenutý vchod, kterým se jim podařilo prosmechnout.

Když Lirael probíhala na druhou stranu, rychle se ohlédla – a uviděla, jak za nimi uhání mužská postava, sama složená z ohně a tmy, svírala meč, z něhož šlehalý rudé plameny stejné, jako byly ty ze Sedmé brány.

Potom se ocitly v Osmé oblasti a Lirael musela rychle vydechnout další zaklínadlo, aby odrazila plamennou skvrnu, která se k nim začala blížit z vody. Právě tyto plameny představovaly v Osmé oblasti největší hrozbu, neboť řeku osvětlovaly spousty plovoucích ohnivých skvrn, které se nechávaly unášet podivnými místními proudy nebo jen tak samy zčistajasna vyšlehávaly.

Lirael se dalšímu plameni o vlásek vyhnula a pospíchala pryč. Ucítla, jak jí začal nad okem bezděčně cukat drobný sval jako příznak úzkostného strachu z dalších ohňů, které zběsile či zvolna šlehalý všude kolem. Zároveň očekávala, že se za ní znenadání objeví Hráz a zaútočí na ni.

Vedle ní zaštěkala Fenka a stranou se stočila obrovská změť plamenů. Lirael si vůbec nevšimla, že se začínají rozhořivat, tak byla zaneprázdněná těmi, které viděla, a hrozbou toho, co se k nim mohlo přiblížit zezadu.

„Jen klid,“ chlácholila ji Fenka. „Už brzy budeme z toho pekla venku.“

„Hráz!“ zalapala Lirael po dechu. A okamžitě vykřikla dvě slova, aby odehnala dlouhý hadovitý plamen, který se svíjením narazil do jiného a oba se spojily v explozivním tanci. Když se dívala, jak se proplétají, napadlo ji, že vypadají, skoro jako by byly živé. Že se spíše podobají živým bytostem než hořícím šmouhám olejnaté špíny, k nimž měly blíže, když byly v klidu. Uvědomila si, že se od běžného ohně liší ještě v jednom ohledu: nevzlínal z nich žádný kouř.

„Viděla jsem Hráze,“ zopakovala, jakmile pominulo bezprostřední nebezpečí sežehnutí. „Za námi.“

„Já vím,“ přitakala Fenka. „Až se dostaneme k Osmé bráně, zůstanu tady a zastavím ho, abys mohla pokračovat dál.“

„To ne!“ vyjekla Lirael. „Ty musíš jít se mnou! Já se ho nebojím... jen nám to... jen nám to komplikuje situaci!“

„Dávej pozor!“ vyštěkla Fenka a obě uskočily, když kolem nich prosvištěla obrovská ohnivá koule. Prohnala se tak blízko, že se Lirael začala dusit jejím neočekávaným horkem. Zlomila se v pase a kašlala – a tento okamžik si vybrala řeka, aby se jí pokusila podrazit nohy.

Málem jí to vyšlo. Lirael v náhlém přívalu vody uklouzla, ale potopila se jen asi do pasu, potom se zapřela o meč jako o hůl a jediným prudkým výskokem se opět narovnala.

Fenka už vrazila pod vodu, aby svou paní vytáhla, a teď, když se celá promočená zase vynořila a uviděla, že Lirael zůstala nejenže skoro vzpřímená, ale i suchá, upadla do velkých rozpaků.

„Myslela jsem, žeš skončila pod vodou,“ zamumlala a hned zaštěkala na další výron ohně, nejen aby zapudila vetřelce, nýbrž i proto, aby změnila téma.

„Pojďme!“ vyzvala ji Lirael.

„Já tady počkám a budu číhat v záloze...“ začala Fenka, ale Lirael se otočila a popadla ji za obojek. Paličaté zvíře si okamžitě sedlo na zadní a Lirael se ho musela pokusit odtáhnout.

„Půjdeš se mnou!“ poroučela Fence Lirael, ale v jejím velitelském hlase zaznívalo i rozechvění. „Hrázovi se postavíme společně – až nebude zbytí. Teď si musíme pospíšet!“

„Tak jo,“ zavrčela Fenka. Vstala a otřepala se a postříkala Lirael vydatnými sprškami vody.

„Ať se stane cokoliv, Fenko,“ dodala Lirael už klidnějším tónem, „chci, abychom byly spolu.“

Nezbedná Fenka na ni upřela utrápený pohled, ale nic neřekla. Lirael málem ještě něco dodala, ale slova se jí zadrhla v krku a potom už musela odrazit další útok plovoucího ohně.

Když se vypořádaly s nebezpečím, bok po boku vyrazily na další cestu a za několik minut sebejistě vstoupily do černočerné stěny tvořící Osmou bránu. Veškeré světlo zmizelo. Lirael nic neviděla, nic neslyšela a nic necítila, ani své vlastní tělo. Připadala si, jako by se nenadále stala nehmotnou inteligencí, která zůstala naprosto osamocena, odřezána od veškerých vnějších podnětů.

To však očekávala, a ačkoli necítila ani svá ústa a rty a neslyšela žádné zvuky, pronesla zaklínadlo, které je mělo z této absolutní tmy dostat ven. Do Deváté a poslední oblasti Smrti.

Devátá oblast se od všech předešlých končin Smrti podstatně lišila. Když vyšly ze tmy Osmé brány, Lirael zamrkala oslepena náhlým světlem. Dobře známý tlak řeky, cloumající jí koleny, zmizel a spolu s ním i celý proud. Řeka jí nyní jen mírně šplouchala kolem kotníků a voda byla teplá. Strašlivý chlad převládající ve všech předchozích oblastech nechal za sebou.

Všude jinde ve Smrti se vždy cítily stísněně působením onoho podivného šedého světla omezujícího výhled. Tady tomu bylo přesně naopak. Tady je ohromovala rozlehlost; Lirael přes rozsáhlou plochu třpytící se vody viděla na kilometry daleko.

Poprvé také mohla vzhlednout a spatřit víc než jen šedou, deprimující šmouhu. Mnohem víc. Nad hlavou se jí rozkládala obloha, noční obloha tak hustě posetá hvězdami, že se překrývaly a splývaly, aby vytvořily jedno nepředstavitelně ohromné a zářící mračno. Nedala se v něm rozlišit žádná souhvězdí, nedaly se v něm vysledovat žádné obrazce. Jen myriády hvězd vrhající světlo stejně jasné, byť měkčí než slunce ve světě živých.

Lirael cítila, jak k ní hvězdy promlouvají, a v srdci se jí rozhořela touha odpovědět jim. Vrátila zvonec do pouzdra a meč do pochvy a vztáhla k oslnivé obloze ruce. Cítila, jak stoupá vzhůru a se slabým šplouchnutím a povzdechem se jí z řeky vynořují nohy.

Viděla také, jak povstávají Mrtví. Mrtví všech tvarů a velikostí, všichni stoupali k moři hvězd. Někteří pomalu a někteří tak rychle, že z nich byly vidět pouze šmouhy.

Slabý hlásek v mysli ji varoval, že reaguje na volání Deváté brány. Hvězdný závoj tvořil poslední hranici, poslední smrt, z níž nebylo návratu. Tentýž hlásek svědomí se rozječel o odpovědnosti, Orannisovi, Nezbedné Fence, Samovi a Nickovi a celém světě Života. Vztekla kopal a s křikem se vzpíral ohromujícímu pocitu klidu a míru, jenž skýtaly hvězdy.

Ještě ne, vřeštěl. Ještě ne!

A jeho vřískot se dočkal odpovědi, ačkoli ta nezazněla žádným hlasem. Hvězdy se najednou vzdálily, odtáhly se nezměřitelně daleko. Lirael zamrkala, zavrtěla hlavou a z přibližně metrové výšky se špláchnutím dopadla vedle Fenky, která pořád upírala oči k blyštivému nebi.

„Proč jsi mě nezastavila?“ ptala se Lirael nasupeně po tom úleku. Stačilo by několik dalších vteřin a věděla, že by se nebyla schopna vrátit. Jednou provždy by pronikla za Devátou bránu.

„Všichni, kdo sem dojdou, se s tím musí vypořádat sami,“ zašeptala Fenka. Pořád vzhlížela k nebi a na Lirael se ani nepodívala. „Všichni, a všechno, mají určený čas smrti. Někteří ho neznají nebo ho chtějí oddalovat, ale jeho pravdu nelze popřít. Při pohledu na hvězdy Deváté brány to není možné. Jsem ráda, že ses vrátila.“

„Já taky,“ řekla Lirael úzkostlivě. Viděla, jak se Mrtví objevují napříč celou temnou masou Osmé brány. Pokaždé, když se některý vynořil, strnula, neboť si pomyslela, že to musí být Hráz. Mrtvých víc cítila, než viděla, ale všichni jen procházeli branou a okamžitě se vznášeli k obloze, kde mizeli mezi hvězdami. Avšak Hráz, kterého od Lirael s Fenkou muselo dělit jen několik minut, Osmou branou neprošel.

Fenka se stále dívala vzhůru. Lirael si toho konečně všimla a málem se jí zastavilo srdce. Přece by Fenka nechtěla vyslyšet volání Deváté brány...

Nakonec Fenka sklouzla pohledem k zemi a slabě štěkla.

„Můj čas taky ještě nenadešel,“ řekla a Lirael zhluboka vydechla. „Neměla by ses věnovat tomu, proč jsi sem přišla?“

„Já vím, měla,“ odpověděla Lirael zdrceně, dobře si vědoma promarněného času. Dotkla se Temného zrcadla ve váčku u pasu. „Ale co když se Hráz objeví, zatímco se budu dívat?“

„Jestliže sem prozatím nepřišel, už nejspíš nepřijde,“ opáčila Fenka a zavěťřila nad řekou. „Jen málokterý nekromant se odváží spatřit Devátou bránu, protože mají přímo v povaze odporovat jejímu volání.“

„Ach tak,“ řekla Lirael, jíž se při té informaci velmi ulevilo.

„Ale určitě na nás bude čekat někde na zpáteční cestě,“ pokračovala Fenka a hned bublinu úlevy praskla. „Ovšem teď tě budu chránit.“

Lirael se usmála, v jejím trýzněném úsměvu se zračila láska a vděk. Napadlo ji, že je nadvakrát zranitelná: jednou v Životě na těle, které střeží Sam, a podruhé tady ve Smrti na duši, kterou střeží Fenka.

Ale musí udělat, co je třeba, bez ohledu na nebezpečí.

Nejprve si Nehimou předtím, než ji opět vrátila do pochvy, nařízla koneček prstu. Poté vyňala Temné zrcadlo a s rozhodným cvaknutím ho otevřela.

Po prstu jí kanula krev a odpoutala se od něho jedna kapka. Místo k řece se však vznesla k nebi. Lirael si toho vůbec nevšimla. Rozpomínala se na stránky z *Knihy vzpomínek a zapomnění a* soustředila se, prst těsně u Zrcadla. K jeho matnému povrchu přiložila jedinou jasnou kapku. Jakmile se ho kapka dotkla, rozšířila se a vytvořila na tmavé skleněné ploše tenkou vrstvičku.

Lirael Zrcadlo pozvedla a přidržela si ho u pravého oka, zatímco levým se nadále dívala do Smrti. Krev dodala Zrcadlu slabě rudý nádech, ale ten se rychle vytratil, když na něj Lirael soustředila pozornost a tma se začala rozptylovat. Opět prostřednictvím Zrcadla pohlédla na nějaké jiné místo, ale zároveň viděla třpytící se vodu Deváté oblasti. Oba pohledy splynuly, Lirael spatřila vířící světla a slunce uhánějící pozpátku vodami Smrti a ucítila, jak se stále rychleji řítí do nějaké neuvěřitelně vzdálené minulosti.

Nyní začala uvažovat nad tím, co vlastně chce spatřit, a levou rukou nevědomky klouzala z jednoho zvonce v bandalíru na druhý.

„Podle Práva Krve,“ řekla a s každým vyřčeným slovem promlouvala hlasitěji a sebejistěji, „podle Práva Odkazu, podle Práva

Výsady a podle Práva Sedmi, jež ji utkali, chci prohlédnout závojem času, k Začátku. Chci být svědkem Spoutání a Zlomení Orannise a dozvědět se, co bylo a co musí být. Staniž se!“

Ještě dlouho poté, co domluvila, ubíhala slunce pozpátku a Lirael do nich padala stále hlouběji, až se všechna slunce slila v jedno, jež ji oslepilo světlem. Potom světlo pohaslo a ona pohládla do temné prázdnoty. V prázdnotě zářil jediný světelný bod a k němu se řítila. Záhy už to nebylo světlo, nýbrž měsíc a poté obrovská planeta vyplňující obzor a Lirael padala její oblohou a plula vzduchem nad pouští táhnoucí se od jednoho obzoru ke druhému, pouští, o níž věděla, že obepíná celý tento svět. Na spečené, vyprahlé zemi se nic nehýbalo. Nic na ní nerostlo ani nežilo.

Svět se pod ní stále rychleji otáčel a Lirael ho spatřila za dřívějších dob, spatřila, jak byl zničen veškerý jeho život. Potom opět propadla slunci a uviděla další svět, další jedinečný, zápasící svět, který se měl stát pouští.

Šestkrát spatřila zničení světa. Posedmé upřela oči na svůj vlastní svět. Poznala ho i přesto, že nezahlédla jediný orientační bod nebo krajinný rys, který by ji v tom utvrdil. Spatřila, že si ho vybral Ničitel, ale tentokrát si ho vybrali i jiní. Tento svět se měl stát bojištěm, kde se střetnou s Ničitelem; zde se měly pro věky věků zvolit strany a určit spojení.

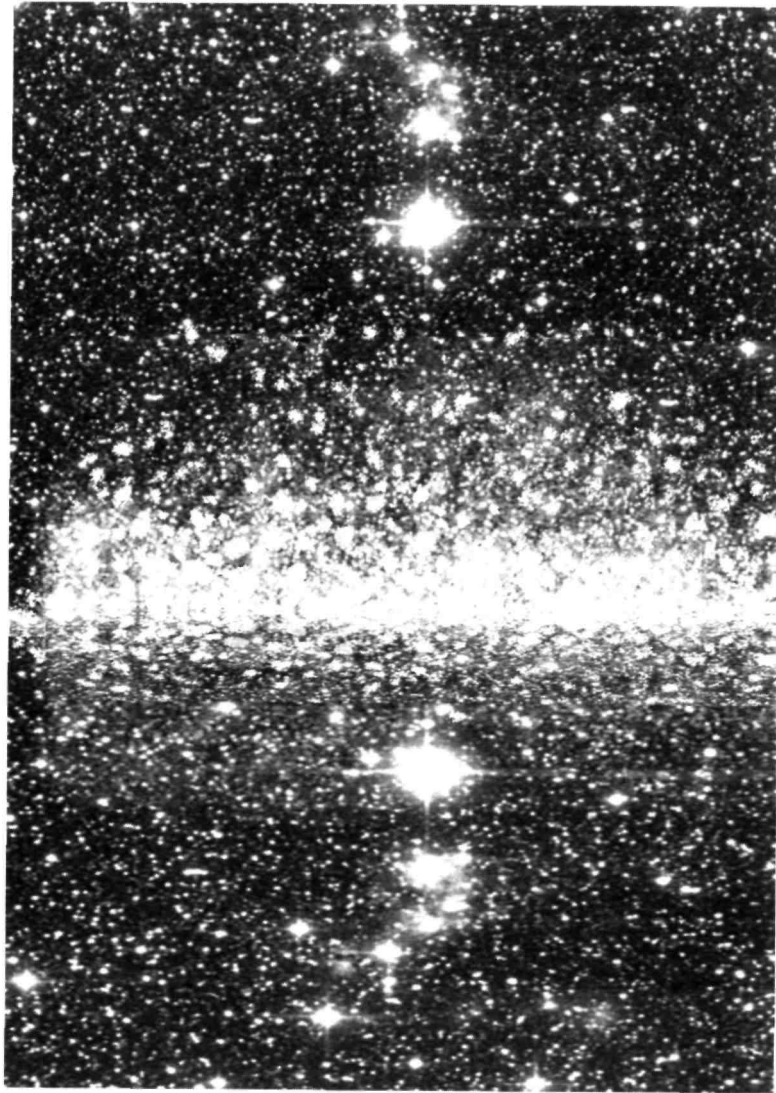
Vize, kterou vnímala poté, se zdála trvat řadu dnů, a řadu hrůz. Ale druhým okem zároveň sledovala Fenku přecházející tam a zpátky a pochopila, jak málo času uplynulo ve Smrti.

Nakonec toho viděla dost a víc už vidět nesnesla. Pevně zavřela obě oči, zaklapla zrcadlo a pomalu padla na kolena, malou stříbrnou schránku pevně sevřenou mezi sepjatýma rukama. Omývala ji teplá voda, ale neposkytovala jí žádnou útěchu.

Když za chvíli oči opět otevřela, Fenka jí olizovala ústa a pozorovala ji s velice ustaraným výrazem.

„Musíme si pospíšet,“ hlesla Lirael a ztěžka se zvedla na nohy. „Předtím jsem to nechápala... Musíme si pospíšet!“

Vyrazila zpátky k Osmé bráně a s čerstvým odhodláním vytáhla meč i zvonec. Uviděla, čeho všeho je Orannis schopen, a bylo to mnohem horší, než si dokázala představit.

Nebylo pochyb, že pojmenování Ničitel bylo zcela na místě. Jediným účelem Orannisovy existence bylo ničení a Výsada byla nepřítelem, který mu v tom zabránil. Nenáviděl všechno živé a nejenže chtěl všechno živé zničit – měl k tomu i moc.

Pouze Lirael věděla, jak lze Orannise opět spoutat. Bude to obtížné – možná dokonce nemožné. Ale byla to jejich jediná šance. Nyní byla prostoupena cílevědomým odhodláním vrátit se zpátky do Života. Musela to udělat. Kvůli sobě, kvůli Fence, Samovi, Nickovi, majoru Greeneovi a jeho vojákům, kvůli lidem v Ancelstierre, kteří měli zemřít, aniž si uvědomí, jakému nebezpečí jsou vystaveni, a kvůli všem lidem ve Starém království. Svým sestřenicím Clayráám. Dokonce i tetě Kirrith...

Myšlenky na ně všechny a na odpovědnost, kterou na sebe bere, jí vířily hlavou, když se přiblížila k Osmé bráně se slovy otevíracího zaklínadla na rtech. Ale jakmile otevřela ústa, aby slova pronesla, z temnoty brány přesně naproti ní a Fence vyšlehl ohnivý jazyk.

Kupředu vyrazil Hráz zahalený plameny. Mečem sekl Lirael do levé ruky. Udeřil ji tak prudce, až upustila Saranet, jehož krátké zacinkání okamžitě pohltila řeka. Nad hladinou se rozeznělo třesknutí ocarované oceli o šupiny z gethru. Zbroj vydržela, ale i přesto měla Lirael ruku pod ním zle zhmožděnou – už podruhé během několika málo dní.

Jen stěží dokázala odrazit další výpad mířený na její hlavu. Uskočila a vpletla se pod nohy Fence, která se chystala vyskočit dopředu. Levou rukou jí projela vlna bolesti a vystřelila jí do ramene a krku. I přesto sáhla po zvonci.

Hráz byl rychlejší. Zvonec už svíral v ruce a hned také zazvonil. Lirael rozpoznala Saranet a obrnila se, aby odolala jeho moci. Ale s cinkotem zvonce se nic nedostavilo. Žádný nátlak, žádné měření vůlí.

„Sedni si!“ poručil jí Hráz a Lirael si náhle uvědomila, že Hráz soustředil Saranetovu moc na Nezbednou Fenku.

Fenka těsně před tím, než dosedla na zadní, s vrčením strnula, připravena vyskočit. Nicméně Saranet ji držel ve své moci a ona nebyla schopna pohybu.

Lirael kolem ní kroužila, aby se pokusila seknout do Hrázovy ruky se zvoncem tak, jak on sekl do té její. Navíc si všimla, že na

jeho bojovém postoji je něco zvláštního. Chvíli ji nenapadlo, co to může být. Potom jí došlo, že má neustále skloněnou hlavu a ani jednou nevzhlédl. Bylo zřejmé, že má strach spatřit hvězdy Deváté brány.

Začal se k ní blížit, ale Lirael se vrátila zase zpátky tak, aby nehybná Fenka zůstávala pořád mezi nimi. Když ji minula zpředu, spatřila, jak na ni Fenka mrkla.

„Dlouho jsi mě vodila za nos,“ pronesl Hráz. Jeho hlas byl prostoupený Volnou magií a mnohem víc se podobal hlasu Mrtvého tvora než živého člověka. A také tak vypadal. Tyčil se nad Lirael a všude v něm šlehaly plameny, žhnuly mu rudě v očích a ústech, kanuly mu z prstů a zářily mu skrz kůži. Lirael si nebyla jistá, jestli je vůbec živý. Připomínal spíše volnomagickou duši, jen oděnou v lidském mase. „Ale s tím je teď konec, tady i v Životě. Můj pán je opět celý a ničení započalo. Jen Mrtví kráčí světem živých, aby velebili Orannise za jeho skutky. Jen Mrtví – a já, jeho věrný vezír.“

Jeho hlas působil hypnoticky. Lirael pochopila, že se ji snaží rozptýlit, zatímco se chystá na smrtící ránu. Nevyzkoušel na ni zvonec a to bylo s podivem – ale nesměla zapomínat, že se z Hrázovy a Saranetovy moci už jednou vymanila.

„Pohlédni vzhůru, Hrázi,“ odpověděla, když udělali další kruh. „Devátá brána tě vábí. Necítíš volání hvězd?“

Při slově „hvězd“ k němu vyrazila, ale Hráz byl připraven a v zacházení s mečem byl více zběhlý. Útok vykryl a při rychlé odvetné ráně rozsekl Lirael plášt' těsně nad srdcem.

Lirael honem ustoupila a tentokrát zatočila pryč od Fenky. Hráz ji se stále skloněnou hlavou následoval. Pozoroval ji přivřenýma očima.

Fenka se za ním pohnula. Pomalu zvedla v mělké řece jednu tlapku, opatrně, aby nešpláchla. Potom se nekromantovi, postupujícímu k Lirael, začala krást v patách.

„Ohledně toho Ničitele ti stejně nevěřím,“ řekla Lirael, zatímco couvala a doufala, že svým hlasem zastře Fenčiny kroky. „Poznala bych, kdyby se v Životě něco stalo s mým tělem. Kromě toho kdyby byl Ničitel už na svobodě, neztrácel bys se mnou čas.“

„Jsi jen na obtíž, nic víc,“ odpověděl Hráz. Už se usmíval. Plameny na jeho meči zjasněly; přiživovalo je jeho očekávání

brzkého vraždění. „Těší mě, že s tebou můžu skoncovat. Víc v tom nehledej. Stejně jako můj pán ničí to, co se mu znelíbí, totéž dělám i já!“

Prudce se po Lirael ohnal mečem. Lirael ho jen stěží dokázala vykryt a odrazit. Potom do sebe zůstali zaklesnutí, tělo na tělo, Hráz s hlavou skloněnou nad Lirael, která se odvrátila před jeho plamenným dechem s kovovou pachutí.

„Ale možná si s tebou napřed trochu pohraju.“ Hráz se usmál, vymanil se ze zaklesnutí a ustoupil.

Lirael se po něm vztekla vší silou ohnala. Hráz se zasmál, učinil další výpad a opět odskočil – a skácel se přes Nezbednou Fenku.

Okamžitě upustil meč i zvonec a připlácl si ruce na oči, když za syčení a hučení páry dopadl do vody. Nebyl však dostatečně rychlý. Při pádu zahlédl hvězdy, promluvily k němu a přemohly tíhu zaklínadel a moci, která ho více než sto let udržovala ve světě živých. Neustále oddaloval Smrt, neustále pátral po něčem, co by mu umožnilo zůstat jednou provždy na slunci. Myslel si, že to našel, když začal sloužit Orannisovi, protože mu ani v nejmenším nezáleželo na nikom jiném, na žádné jiné živé bytosti. Ničitel mu přislíbil odměnu věčného života a ještě větší moci nad Mrtvými. Hráz dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby ji získal.

Nyní byl při jediném pohledu na kynoucí hvězdy všeho zproštěn. Ruce mu sklouzly z očí. Hvězdný přísvit mu zalil zorničky žhnoucími slzami, slzami, které v něm pomalu zdusily vnitřní plameny. Oblaka páry odplula a řeka se zklidnila. Hráz pozvedl paže a začal padat do nebe, ke hvězdám a Deváté bráně.

Nezbedná Fenka vytáhla z řeky Liraelin zvonec a přinesla ho. Dávala si pozor, aby nezazvonil. Lirael ho beze slova přijala a vrátila do pouzdra. Vítězství nad nekromantem si neměly čas ani vychutnat. Lirael věděla, že to byl vždy jen ten méně významný nepřítel.

Společně prošly Osmou branou. Obě prostoupil nesmírný strach. Strach, že ačkoli Hrázova slova byla lživá, než se stačí vrátit do Života, stanou se pravdou.

Lirael navíc tížilo břemeno nového vědomí. Nyní sice věděla, jak znovu spoutat Ničitele, ale rovněž věděla, že na to nebude stačit sama. Sam se bude muset stát opravdovým dědicem Tvůrců Zdi, nejen držitelem oprávnění nosit na plášti symbol jejich stříbrné lžíce.

Bude třeba pomoci dalších příslušníků Krve a ti zde nyní nebyli přítomni.

Nejhorší bylo, že spoutání představovalo jen polovinu úkolu. I kdyby ho Lirael se Samem dokázali uskutečnit, čekalo je ještě roztěti a to od ní mělo vyžadovat více odvahy, než si myslela, že v sobě najde.

Kapitola 26.

Sam a stínoví pomocníci

Když se Mrtví vymanili ze Saranetina sevření, Sam zadul do Ranny. Ale jemná ukolébavka přišla příliš pozdě a Sam foukl příliš zbrkle. Po Rannině zaklínání ulehla ke spánku jen šestice Mrtvých a zvonec si vybral oběti i mezi několika vojáky. Zbývajících přibližně devadesát Mrtvých pomocníků se vyhnalo z mlhy proti mečům, bodákům, stříbrným čepelím a bílým bleskům Výsadních mágů.

Sam během horečnaté, zběsilé minuty jen sekal a uskakoval, vůbec neviděl, co se děje. Potom se přímo před ním zhroutil k zemi pomocník, jemuž někdo usekl nohy. Sam s překvapením zjistil, že to udělal on sám, neboť mu Výsadní znaky na meči zaplály modrobílou oslnivou září.

„Vyzkoušejte ještě jednou ty píšťaly!“ zavolal na něho major. Vzkročil před Sama, aby se pustil do dalšího přízraku s přelomenou čelistí. „Budeme vás krýt!“

Sam přikývl a s novým odhodláním si přiložil píšťaly ke rtům. Mrtví při svém útoku zahnali obránce o kus zpátky a Lirael nyní stála jen asi metr za Samovými zády, zmrzlá socha, naprosto bezbranně vystavená útoku.

Většinu Mrtvých pomocníků tvořili čerství nebožtíci, ještě oblečení v dělnických mundúrech. Řadu však obývaly duše, které setrvaly dlouho ve Smrti, mrtvé maso, v němž se zabydlely, rychle proměňovaly a jejich přičiněním pozbývalo své lidskosti a připomínalo spíše úděsné podoby, jež duše nabyly ve Smrti. Jedna taková nestvůra se nyní blížila k Samovi; prosmekla se jako had mezi majorem Greenem a nadporučíkem Tindallem a svésila dolní čelist,

aby si mohla urvat ještě větší sousto. Sam jí reflexivně proklál hrdlo. Z mrtvol vyšlehla sprška jisker, když jí Výsadní znaky na čepeli zničily mrtvé tkáně. Svíjela se a zmítala, ale nedokázala se meče zbavit. Mrtvá duše se začala plazit ze své masité schrány jako černý červ opouštějící naprosto shnilé jablko.

Sam na ni pohlédl a ucítil, jak v něm strach ustupuje nepřítelnému vzteku. Jak se tito Mrtví vůbec odvažují vtírat do světa živých? Rozšířilo se mu chřípí, zbrunátněla mu tvář a opět se nadechl, aby foukl do píšťaly. Mrtví tu nemají co dělat a on je přinutí, aby si vybrali jinou cestu.

S plícemi naplněnými k prasknutí si zvolil píšťalu Kibet a zadul do ní. Vylinul se jediný tón, vysoký a čistý – ale poté se proměnil na dovádivý, nakažlivý trylek. Povzbudil vojáky, a dokonce jim vyloudil na tvářích úsměv. V rytmu Kibetiny písně jim začaly poskakovat zbraně.

Avšak Mrtví slyšeli jinou píseň a těm, kteří ještě mohli používat ústa a plíce, se z hrdel vydralo strašlivé vytí plné hrůzy a úzkosti. Ať však vyli, jak chtěli, Kibetino volání nepřehlušili. Mrtvé duše se proti své vůli začínaly hýbat, opouštěly hniјící těla, která dosud obývaly, a vracely se do Smrti.

„Tak na ně!“ zařval nadporučík Tindall, když se Mrtví pomocníci káceli po celé délce svahu a měnili se na prázdné schránky, neboť Kibet jejich duše zaháněla do Smrti.

„Ještě to s tím vzrušením nepřehánějte,“ zavrčel major. Rychle se rozhlédl a všiml si, že na zemi leží několik jeho mužů a zjevně umírá nebo už je mrtvých. Řada zraněných mířila ke zdravotnickému stanovišti postavenému na úpatí skalního ostrohu. Některé podpíralo příliš velké množství jejich nezraněných druhů. O poznání více mužů bezostyšně uhánělo ze stráně k Jižanům a relativnímu bezpečí říčky.

Ve skutečnosti se už rozutekla většina roty a Greene ucítil záchvěv zklamání, když se chystal dát svůj poslední rozkaz. Většina jeho vojáků byla odvedena v rámci povinné vojenské služby a ani ti, kdo už nějakou dobu sloužili na hranici, nikdy neviděli tolik Mrtvých.

„Kčertu s nimi! Zrovna když jsme začali vítězit, pitomci jedni!“

Nadporučík Tindall si konečně všiml prchajících vojáků a zareagoval s náležitou rozhorleností svého mládí. Trhl sebou, jako by se za nimi chtěl vydat, ale major Greene ho zadržel.

„Nechte je, Francisi. Nejsou to zvědové a tohle je na ně prostě příliš. A teď jste potřeba tady – to byla nejspíš jen první vlna. Bude jich víc.“

„Ano, a nedají na sebe čekat,“ přitakal Sam chvatně. „Pane majore, potřebujeme nahnat všechny vojáky co nejbliž k Lirael. Obávám se, že stačí, aby se kolem nás prosmekla jediná Mrtvá stvůra a...“

„Ano!“ zvolal major horlivě. „Francisi, Edwarde – semkněte se, co nejrychleji. Ještě se podívejte, jak byste mohli pomoci raněným, ale už nechci přijít o žádné další bojeschopné muže. Běžte!“

„Rozkaz, pane!“ vykřikli oba nadporučíci jednohlasně. Potom začali sami vydávat rozkazy, které ještě hlasitěji dál předávali seržanti. Na svahu zůstalo jen asi třicet vojáků a ti se do minuty postavili takřka bok po boku do těsného kruhu kolem Liraelina ojínného těla.

„Kolik Mrtvých se ještě blíží?“ zeptal se major Sama zírajícího do mlhy. Opar se pořád šířil a houstnul a cestou dolů je začínal ovíjet svými cáry. Za hřebenem stále častěji šlehaly blesky a bouřková mračna se roztáhla po obloze jako obrovská inkoustová skvrna, šířící se souběžně s bílou mlhou na zemi.

„Nejsem si jistý,“ zamračil se Sam. „Do Života vyrážejí stále další a další. Hráz musí být ve Smrti a musí je vysílat ven. Nejspíš našel nějaký starý hřbitov nebo nějaký jiný zdroj těl, protože zatím jde výhradně o Mrtvé pomocníky. Timothy říkal, že měl k ruce jen šedesát dělníků, a ti všichni se účastnili prvního útoku.“

Při jeho slovech se oba zadívali na Tima Wallacha. Vyzbrojil se puškou jednoho mrtvého vojáka, bodákem a přilbou a nyní stál v kruhu – k velkému překvapení ostatních, možná i ke svému vlastnímu.

„Vždycky je lepší něco dělat,“ zopakoval Sam slova Nezbedné Fenky. Jakmile je dořekl, uvědomil si, že jim ve skutečnosti začal věřit. Pořád byl vyděšený, pořád cítil, že má úzkostí stažený žaludek. Ale věděl, že mu to nezabrání udělat to, co je třeba. Přesně to by očekávali i rodiče, pomyslel si, ale dál se touto myšlenkou

nezabýval. Na Sabriel s Prubířem nedokázal myslet, jinak by se zhroutil – a to nemohl, nesměl dopustit.

„Přesně taková je i moje filosofie...“ začal major, potom si všiml, jak se Sam zachvěl a sáhl po píšťálách.

„Stínoví pomocníci!“ vykřikl Sam a ukázal mečem, zatímco si přiložil píšťály ke rtům.

„Připravte se!“ zaryčel major a zapátral ve Výsadě po znacích ohně a ničení, ačkoli věděl, že jim proti stínovým pomocníkům nebudou moc platné. Neměli totiž těla, která by se dala spálit, posekat nebo zlámat. Výsadní magie, kterou znali vojáci, by je mohla zpomalit, ale to bylo všechno.

Nahoře na hřebeni scházely mlhou čtyři siluety neurčitě lidského tvaru tvořené černočernou tmou, vlnící se přes skaliska a mláží. Pohybovaly se tiše jako myšky, nevěnovaly pozornost šípům, které jimi prolétávaly, a neúprosně se snášely ze svahu – přímo k Lirael a průrvě mezi skalisky, kde stáli Sam, major Greene a nadporučík Tindall, aby jim zatarasili cestu.

Když byli stínoví pomocníci jen asi dvacet metrů daleko, jeden z nich se zastavil – a vrhl se na raněného vojáka, kterého jeho druzi přehlédli, neboť zůstal ležet pod převisem skály. Voják se zoufale snažil vstát a utéct, ale stínový pomocník ho zahalil jako rubáš a vysál mu život.

Zatímco utichalo vojákově smrtelné chroptění, Sam se nadechl a ze všech sil zadul do Saranet. Stínové pomocníky musel ovládnout, musel je podrobit své vůli, neboť společně se svými spojenci proti nim neměl žádnou jinou účinnou zbraň. Mečem a znaky, které se na něm stavěly, by jim ublížil, ale nic víc.

Takže zapískal a modlil se k Výsadě, aby měl sílu stínové pomocníky přemoci.

Saranetin silný hlas pronikl i hromobitím. Sam okamžitě ucítil, jak se stínoví pomocníci vzpírají jeho moci. Zuřivě se bránili jeho vůli, až mu vypětím sil vyrazil po celém těle pot. Měl co dělat, aby je dokázal být jen udržet na místě. Tyto duše byly staré a mnohem silnější než Mrtví pomocníci, které Sam poslal zpátky do Smrti s pomocí Kibet. S vynaložením všech sil jim bránil v dalším pohybu, ale stínoví pomocníci na pouta, která kolem nich – pohříchu velice jemně – utkala Saranet, neustále tlačili.

Sam stále méně vnímal okolní svět, až cítil pouze ony čtyři duše a jejich boj. Všechno ostatní zmizelo – lepkavá mlha, okolostojící vojáci, hromobití i blesky. Zůstal tu jen on sám a jeho protivníci.

„Kořte se přede mnou!“ zařval, ale učinil to svou myslí a vůlí, nikoli tak, aby ho uslyšely lidské uši. Ucítil, jak mu němé duše odpověděly stejným způsobem, chorálem duševního vytí a syčení, v němž zazníval jasný tón vzdorovitosti.

Ale tito stínoví pomocníci nebyli vůbec hloupí. Jeden předstíral, že se zapotácel, ale jakmile na něho Sam upřel vůli, ostatní se jí vzepřeli a málem se ze Samova sevření vymanili.

Sam si navíc postupně uvědomoval, že mu nejen odolávají, ale jeho spoutání také narušují. Vždy, když přesunul pozornost, o kousek se přišourali. Jen o několik kroků, ale vzdálenost mezi nimi se zvolna zkracovala. Zanedlouho kolem něho budou schopni proskočit, vysají život z vojáků po jeho boku – a napadnou bezbranné Liraelino tělo.

Došlo mu, že od okamžiku, kdy začal foukat do Saranet, uplynulo jen několik vteřin – a už se musel znovu nadechnout. Třebaže se tón píš'aly dál nesl vzduchem, postupně slábl. Kdyby mohl přestat foukat, naplnit si plíce a opět zapískat, velice by tím posílil spoutání. Věděl, že ho od naprostého podrobení těchto duší dělí jen krůček, ale že mu pořád něco schází. Věděl také, že kdyby těmto čtyřem stínovým pomocníkům přestal věnovat plnou pozornost, aby se mohl nadechnout, okamžitě by se na něho vrhli.

Za těchto okolností mu nezbývalo než pokračovat v souboji vůlí a pokoušet se je ještě více zpomalit. Lirael se mohla každým okamžikem vrátit a zapudit je svými zvonci. Musel je co nejdéle držet v šachu.

Dokonce se přestal snažit nadechnout a naléhavou žádost těla o doušek vzduchu vytěsnil do vzdáleného kouta mysli. Nic nebylo důležitější než zastavit stínové pomocníky. Chtěl na ně soustředit každíčkou částičku své mysli a moci a do píš'aly vložit poslední zbytek dechu. K Lirael se nedostanou. Nesmí. Byla poslední nadějí světa proti Ničiteli.

Navíc to byla jeho příbuzná a dal jí svůj slib.

Stínoví pomocníci udělali další krok kupředu a Sam se roztřásl po celém těle úsilím vytlačit je zpátky. Jeho svaly odrážely boj, který sváděla jeho mysl. Věděl však, že slábne a Mrtví sílí. Každou chvíli

měl omdlít z nedostatku vzduchu a kromě toho ho zaplavovalo skoro nesnesitelné nutkání ustoupit dozadu. Jít jim z cesty! Nadechnout se! Nechat ty stvůry projít!

Ale tak, jak bojoval s Mrtvými, bojoval i se svými vlastními obavami, vytlačel je do vzdáleného zákoutí mysli, která tak dychtivě chtěla natáhnout dech do plic. Musely tam zůstat; byl odhodlán bít se i dlouho po posledním nadechnutí. Zároveň se zoufale pokoušel vymyslet nějaký úskok nebo rafinovaný manévr.

Nic ho nenapadalo, a ačkoli neucítil, že by se Mrtví pomocníci pohnuli, opět se jim podařilo dobýt několik metrů. Už stáli těsně mimo dosah jeho meče: vysoké sloupce ebenové černi, z nichž se šířil chlad studenější než za těch nejmrazivějších zimních dní.

Uvědomil si, že pomocníci po stranách ho obcházejí, ačkoli jen velice zvolna. Očividně měli v úmyslu ho obstoupit a zadusit svou stinnou hmotou, zahalit ho do kukly čtyř hladových duší. Potom by se vrhli na Lirael.

Najednou se kolem hlavy nejbližšího stínového pomocníka rozhořel oheň, koule jasného modrého plamene o velikosti pěsti. Ale Mrtvá stvůra ani neucukla a oheň se se syčením rozpadl na jednotlivé znaky, z nichž byl vytvořen, a ty se rozptýlily v mlze.

Následovalo další Výsadní zaklínadlo, ale to jen zapálilo jeden ze zakrsklých stromků poté, co se oheň odrazil od stínové masy Mrtvého. Samovi došlo, že major Greene a nadporučík Tindall se mu těmito zaklínadly pokouší pomoci, ale nemohl jim věnovat jedinou myšlenku ani dech, aby je varoval před marností použití ohně proti nepříteli takového kalibru.

Upíral na Mrtvé veškerou pozornost. Ti naopak upírali veškerou pozornost na něho a na souboj, který mezi nimi probíhal.

Takže si nikdo nevšiml ani toho, jak se v okolí znenadání rozvířila mlha, jako by ji rozfoukal prudký závan větru, ani volání a výkřiků vojáků za nimi.

Tedy dokud neuslyšeli zvonec. Mocné, agresivní zvonění, jež se sneslo z výšky nad jejich hlavami. Zvuk sevřel čtveřici stínových pomocníků jako pán loutek, který popadl své marionety, aby je vrátil do krabice. Stvůry, neschopny odporu, ochably a jen nadzvedly stínové hlavy, aby němě poprosily o smilování.

Žádného smilování se však dočkat neměly. Ozval se další zvonec, který na pozadí táhlého zvuku svého předchůdce rozpoutal vztekly, divoký tanec. Stínovní pomocníci sebou při jeho pronikavé písni trhli a jejich černá hmota se protáhla do tenkých linek, jako by ji něco odsávalo úzkým otvorem.

Potom se vytratili, bleskově popraveni, tentokrát už nadobro.

Až zmizeli, Sam padl na kolena a natáhl do zbídačených plíc dlouhý, rozechvělý dech. Nad hlavou mu chvíli viselo jasné modré a stříbrné Papírové křídlo připomínající obrovského jestřába číhajícího nad kořistí. Potom se rázem začalo snášet k zemi a dokroužilo na dno údolí, kde byl rovný a dostatečně hladký terén k přistání. Sam se do údolí dlouze díval a sledoval i dvě další Papírová křídla, která klouzavě přistávala před Jižany.

Tři Papírová křídla. Letoun, který mu přeletěl nad hlavou, byl modrostříbrný a tyto dvě barvy patřily Abhorsenům. Na druhém se mísila zelená se stříbrnou: barvy Clayrů. Třetí hrál rudou a zlatou královského rodu. Ve dvou ze tří křídel seděl za pilotem i spolujezdec.

„To nechápu,“ zašeptal Sam. „Kdo zvonil těmi zvonci?“

* * *

Když Macek uslyšel zvonce, nacházel se těsně pod vrcholem hřebene, kde kličkoval mezi Mrtvými pomocníky a bleskosvody. Usmál se a zastavil, aby křikl na jediného Mrtvého pomocníka, který mu stál v cestě.

„Slyšíš zvučný hlas Saranetu?! Utíkej, dokud můžeš!“ Jako taktický manévr to nezabralo. Mrtvý pomocník se teprve před chvílíčkou vrátil do Života, byl příliš hloupý, aby porozuměl jeho slovům, a navíc neměl Mackův nadpřirozeně vyvinutý sluch. V hromobití žádné zvonce nezaslechl a vůbec netušil, jaká síla se uvolnila za hřebenem. Stačilo mu vědět, že se těsně před ním právě zastavila živá kořist. Dostatečně blízko, aby ji mohl popadnout.

Kupředu vyrazily uhnívající prsty a sevřely albínovi nohu. Macek zaskučel a prudce nohou kopl. Jeho uchvatiteli silou nárazu praskly suché kosti. Pořád se ho však držel a k Mackovi se už potáceli další Mrtví přitahováni vidinou hostiny na živém těle.

Macek ještě jednou vyjekl a položil na zem Nicka. Potom se ohnal a Mrtvému pomocníkovi dlouhými nehty poškrábal a ostrými zuby sevřel zápěstí.

Kdyby mu ještě zůstal lidský rozum, musel by být překvapen, protože takto se nikdy nebil žádný člověk: s prohnutými zády, za zběsilé kombinace prskání, kousání a škrábání.

Macek Mrtvé stvůře prokousl zápěstí a úplně ho oddělil. Okamžitě zase odskočil, popadl Nicka, prosmýkl se kolem pomocníka a odchvátal s vítězoslavným jekotem.

Stvůra své ukousnuté ruce nevěnovala pozornost a pokusila se je pronásledovat. Až tehdy zjistila, že jí její podivný protivník prokousl i podkolenní šlachy. Udělala dva nejisté kroky a skácela se na zem; Mrtvá duše, která ji obývala, už zoufale pátrala po dalším těle, do něhož by se mohla nastěhovat.

Macek stačil doběhnout na druhou stranu hřebene. Za běhu držel stranou jednu Nickovu ruku, aby nepřišla do styku s jeho tělem. Ruka se třásla a chvěla, pod kůží se jí cukaly svaly a kolem lokte a předloktí se na ní rozlévaly tmavé podlitiny.

Za Mackem začínala slábnout bouřka a polevovalo hromobití. Okraje mlhy stále ozařovala ocelová modř – ale uprostřed jak mlha, tak bouřková mračna nad ní získávaly jasný, velmi jasný rudý nádech.

Kapitola 27.

Když ustanou blesky

Sam se zvedl na nohy. Cítil se vysílený a zmatený. Pomalu se otočil, aby se zadíval na trojici Papírových křídel v údolí, vzdálenou několik set metrů. Před zástupem Jižanů vypadala velmi drobně. Kouzelné letouny zhotovené z laminovaného papíru a Výsadní magie, podobající se spíše velkým, nádherně opeřeným ptákům.

Piloti a pasažéři všech tří křídel už se soukali ven. Sam na ně upíral pohled, neschopen uvěřit, na koho se to vlastně dívá.

„To je král a Abhorsenka, že ano, princ Samethe?“ zeptal se nadporučík Tindall. „Myslel jsem, že jsou mrtví!“

Sam zároveň přikývl, usmál se a zavrtěl hlavou. Cítil, jak mu každou partií těla proudí nezadržitelná vlna úlevy. Nevěděl, jestli se má smát, plakat nebo zpívat, a vůbec ho nepřekvapilo, že mu po tvářích stékají slzy a zároveň dostává záchvat smíchu. Protože lidé, kteří vylézali z modrostříbrného Papírového křídla, byli nepochybně Prubír a Sabriel. Živí a zdraví. Veškeré zvěsti o jejich skonu se během jediného radostného okamžiku ukázaly jako zcela mylné.

Ale ani tím překvapení nekončila. Sam si otřel slzy, zadusil smích, než v něm měla zaznít hysterie, a zatajil dech, když uviděl, jak z rudozlatého křídla vyskakuje mladá žena s havraními vlasy a běží se připojit k jeho rodičům s taseným, blyštícím se mečem. Za ní vystupovaly ze zelenostříbrného Papírového křídla dvě plavovlasé, štíhlé ženy s hnědou kůží, sice poněkud klidněji, ale pořád ve spěchu.

„Co je to za dívku?“ zeptal se nadporučík Tindall, na němž byl patrný více než profesionální zájem o jejich zachránce. „Chci říct, co jsou zač ty dámy?“

„To je moje sestra, Ellimere!“ vyhrkl Sam. „A od pohledu bych tipoval, že dvě Clayry!“

Hned k nim vyrazil, ale už po dvou krocích se zastavil. Všichni pospíchali nahoru a jeho místo bylo tady, u Lirael. Byla stále strnulá, stále vězela někde ve Smrti a čelila kdovíjakým nebezpečstvím. Tato myšlenka přivedla Sama zpátky k současné situaci. Mrtví utekli před Saranetem rozeznělým Abhorsenkou. Byli to však pouze nepříliš významní přísluhovači skutečného nepřítele.

„Blesky ustaly,“ oznámil Tim Wallach. „Poslouchejte – není slyšet ani hromobití.“

Všichni se obrátili k hřebeni. Samovy úlevné pocity okamžitě zmizely. Hromy a blesky sice ustaly, ale mlha zůstávala pořád stejně hustá. Už ji neosvětlovaly modré záblesky, nýbrž přetrvávající pulzující rudá zář, která jim sílila před očima – jako by se za údolím rozrůstala obrovská ohnivá koule.

Něco scházelo ze stráně, jakýsi tvar, který jako by měl příliš mnoho paží, strašlivá silueta zezadu ozářená krvavě rudým přísvitem linoucím se zpoza hřebene.

Sam pozvedl meč a sáhl po píšťálách. Blížící se bytost mu nepřipadala Mrtvá – či z ní Smrt přinejmenším necítil. Doprovázel ji však horký zápach Volné magie – a měla namířeno přímo k němu.

Potom stvůra vykřikla, Mackovým hlasem.

„To jsem já, Macek! Mám Nicholase!“

Mlha se rozvířila a Sam spatřil, že hlas vychází z hrdla podivného malého mužíčka se světlými vlasy a kůží, kterého naposledy spatřil na kopci nad Rudým jezerem. Nesl vyzáblé tělo, které mohlo patřit Nickovi. Ať to byl kdokoli, Macek mu držel od těla pravou ruku, jež se svíjela a cukala vlastním životem a silně připomínala chapadlo.

„Co to je?“ zeptal se major Greene potichu, když pokynul svým mužům, aby se opět semkli kolem Lirael.

„To je Macek,“ odpověděl Sam podmračeně. „Tuto podobu měl za časů mého dědečka. A tamto... tamto je můj kamarád Nick.“

„To si piš, že je!“ zavolal Macek, aniž ustal v chůzi. „Kde je ta Abhorsenka? A Lirael? Musíme si pospíšet – polokoule se už skoro spojily. Jestli se nám podaří dostat Nicholase někam dál, střepina se nebude moct na spojení podílet a polokoule zůstanou neúplné...“

Přerušil ho strašlivý řev. Nick prudce otevřel oči a rázem mu strnulo celé tělo. Jednou rukou mířil zpátky k zátoce jako puškou. U konečku prstu mu na okamžik zaplála zář jasnější než slunce a potom vyšlehla zpátky přes hřeben.

„Ne!“ zařval Nick. Ústa se mu zalila krvavou pěnou a ve vzduchu marně zatínal prsty. Jeho křik však zanikl v dalším zvuku, který se vylinul z rudého srdce mlhy za hřebenem. Nepopsatelném výkřiku triumfu, chtivosti a zběsilosti. Spolu s výkřikem se vyvalil k obloze sloupec ohně. Stoupal do výšky, až visel vysoko nad hřebenem. Mlha kolem něj vířila jako plášť a začínala mizet.

„Jsem volný!“ zaryčel Ničitel. Slova zaskučela nad přihlížejícími jako horký vítr a vysušila jim veškerou vlhkost z očí a úst. Nesla se dál vzduchem, odrážela se od okolních kopců, ječivě rezonovala ve vzdálených městech a zasévala hrůzu ve všech, kdo je uslyšeli, ještě dlouho poté, co sama odezněla.

„Je příliš pozdě,“ řekl Macek. Opatrně položil Nicka na kamenitou zem a přikrčil se. Po krku a tváři se mu začala rozrůstat světlá srst, pod kůží se mu stahovaly a zpevňovaly kosti. Během minuty z něho byl opět malý kocour a na krku mu cinkala Ranna.

Sam si jeho proměny sotva všiml. Přihnal se k Nickovi, sklonil se nad ním a zapátral po těch nejsilnějších Výsadních znacích hojení, které znal, aby si je mohl uspořádat v mysli. Nebylo pochyb, že jeho kamarád umírá. Cítil, jak mu duše odplouvá do Smrti, viděl, jak strašlivá bledost zalila Nickovi tvář, viděl krev na jeho ústech a hluboké zhmožděniný na hrudi a paži.

Zatímco vytahoval s horečnatým úsilím znaky z Výsady, v pohybujiících se rukou mu vzplál zlatavý oheň. Potom opatrně položil dlaně Nickovi na hrud' a vyslal mu do poničeného těla hojivá zaklínadla.

Ta se v něm však nedokázala uchytit. Znaky sklouzávaly a ztrácely se a Samovi pod dlaněmi prskaly modré jiskry. Zaklel a zkusil to ještě jednou, ale ničeho nedosáhl. V Nickovi přebýval příliš silný pozůstatek Volné magie a ten všechny jeho snahy odpuzoval.

Podařilo se mu pouze jediné: přivést Nicka zpátky k vědomí – pokud se to tak dalo nazvat. Nick se při pohledu na svého kamaráda usmál, protože si myslel, že je zpátky ve škole a srazil ho rychle letící míček. Ale Sam měl na sobě místo bílého kriketového dresu

jakousi podivnou zbroj. A za zády měl hustou mlhu, nikoli jasné sluneční světlo, a kamení a zakrslé stromky místo čerstvě posečené trávy.

Pak se Nick rozpomněl a úsměv mu vyprchal z tváře. Se vzpomínkou se dostavila bolest, ucítil ji všude po těle, ale také zakusil vítanou lehkost. Cítil se jasný a nespoutaný, jako by byl vězeň vysvobozený z celoživotního uzamčení v jediné místnosti.

„Promiň,“ hlesl, ale při mluvení ho dusila krev nashromážděná v ústech. „Nevěděl jsem to, Same. Nevěděl jsem...“

„To je v pořádku,“ konejšil ho Sam. Rukávem pláště Nickovi otřel z úst krvavou pěnu. „To nebyla tvoje chyba. Měl jsem si uvědomit, že se ti něco stalo...“

„Ten úvoz,“ zašeptal Nick. Opět zavřel oči a trhaně dýchal. „Potom, cos vstoupil na tom kopci do Smrti. Už si na to vzpomínám. Utíkal jsem dolů, abych se podíval, co můžu udělat, a padl jsem do toho úvozu. Hráz už tam čekal. Myslel, že jsi to ty, Same...“

Slova se vytratila. Sam se nad Nickem opět sklonil a silou vůle se do něho pokoušel vpravit hojivé znaky. Ale i potřetí z něho sklouzly.

Nick pohyboval rty a říkal něco, co nebylo možné zaslechnout. Sam se k němu ještě více naklonil, přiložil mu ucho ke rtům, chytil ho za ruku a držel ji, jako by tak svého kamaráda dokázal fyzicky vytáhnout ze Smrti.

„Lirael,“ šeptal Nick. „Řekni Lirael, že jsem si na ni vzpomněl. Pokusil jsem se...“

„Můžeš jí to říct sám,“ opáčil Sam naléhavě. „Bude tady! Každou chvíli. Nicku – musíš se tomu vzepřít!“

„Přesně to říkala,“ zakašlal Nick. Na Samovu tvář dopadly kapky krve, ale neodtáhl se. Neslyšel slabý štěkot Fenky navrátilivší se do Života ani praskání ledu či Lirealino překvapené zvolání. Existoval pro něho jen prostor, který obýval s Nicholasem. Všechno ostatní existovat přestalo.

Potom ucítil na rameni čísi studenou ruku a rozhlédl se. Lirael stála po jeho boku. Pořád ji halila jinovatka. Při pohybu z ní opadávaly šupinky ledu. Pohlédla na Nicka a Sam si v jejím obličejí všiml prchavého výrazu, který nedokázal nikam zařadit. Ten záhy zmizel. Všiml si, jak ho potlačila tvrdost, která Samovi připomněla jeho matku.

„Nick umírá,“ řekl s očima zalitýma slzami. „Hojivá zaklínadla nepomáhají... Střepina z něho vyletěla... Nemůžu nic dělat!“

„Vím, jak spoutat a zlomit Ničitele,“ opáčila Lirael odhodlaným hlasem. Odvrátila od Nicka zrak a pohlédla zpříma na Sama. „Musíš pro mě udělat zbraň, Same. Okamžitě!“

„Ale co Nick?!“ protestoval Sam a nepouštěl kamarádovu ruku.

Lirael vrhla pohled na sloupec ohně. Už cítila jeho žár, podle jeho barvy a výšky plamenů byla schopna posoudit Ničitelovu sílu. Pořád měli několik minut – ale bylo jich pramálo. Ani jejich dvojnásobek Nickovi nemusel stačit.

„Pro Nicka... pro Nicka už udělat nic nemůžeš,“ prohlásila a slova doprovodila vzlyknutím. „Není na to čas a já potřebuju... potřebuju ti říct, co je třeba udělat. Ještě máme šanci, Same! Nemyslela jsem si to, ale Clayry zřely, čeho je nám zapotřebí, a dostavily se sem. Musíme se však okamžitě pustit do práce!“

Sam pohlédl na svého nejlepšího kamaráda. Nick měl zase otevřené oči, ale nehleděl na Sama, nýbrž na Lirael.

„Udělej, co říká, Same,“ zašeptal Nick a pokusil se o úsměv. „Zkus to nějak zvládnout.“

Potom se mu rozostřily oči a trhaný dech zvolna odbublal do ztracena. Sam i Lirael ucítily, jak z něho vyklouzla duše, a oba poznali, že Nicholas Sayre zemřel.

Sam otevřel ruce a vstal. Cítil se starý a unavený, zavržaly mu klouby. Byl popletený; nedokázal přijmout představu, že tělo u jeho nohou patřilo Nickovi. Vydal se ho zachránit a nepodařilo se mu to. Zdálo se, že ke zkáze je odsouzeno i všechno ostatní.

Lirael ho popadla, když se před ní zapotácel s prázdným pohledem. Vzdálenost, kterou kolem sebe cítil, prolomila nárazová vlna a Sam se jí jen neochotně zadíval do očí. Lirael ho prudce otočila a ukázala na Sabriel, Prubíře, Ellimere a obě Clayry, všichni rychle šplhali po skalním ostrohu.

„Musíš ode mě, svých rodičů, Ellimere, Sanar a Ryelle přijmout kapku krve a spoutat ji se svojí do Nehimy společně s kovem z píšťal. Dokážeš to? Hned teď!“

„Nemám výheň,“ odpověděl Sam prostoduše, ale přijal Nehimu z Liraeliny ruky. Pořád shlížel na Nicka.

„Použij kouzla!“ zaječela Lirael a prudce jím zacloumala. „Jsi Tvůrce Zdi, Same! Pospěš si!“

Třesení vrátilo Sama do bezprostřední přítomnosti. Najednou ucítil žár ohnivého sloupce a do morku kostí ho zasáhla hrůza z Ničitele. Odvrátil se od Nicka, mečem si nařízl dlaň a rozetřel krev po čepeli.

Po něm se řízla Lirael a i ona nechala skanout krev po čepeli.

„Budu si to pamatovat,“ zašeptala, když se dotkla meče. Potom s dalším nadechnutím, vědoma si, jak málo času se jim dostává, křikla na vojáky:

„Majore Greene! Pošlete všechny vaše lidi za Jižany! Varujte je! Musíte všichni zůstat na druhém břehu říčky a co nejtěsněji se přitisknout k zemi. Nedívejte se k ohni, a až se náhle rozjasní, zavřete oči! Běžte! Utíkejte!“

Než stačil kdokoli odpovědět, Lirael se znovu rozkřičela, tentokrát na skupinku v čele se Sabriel, která už k nim skoro dorazila.

„Pospěšte si! Prosím vás, pospěšte si! Během deseti minut tu musíme vytvořit nejmíň tři ochranné kosočtverce! Pospěšte si!“

Sam se už hnal v ústřety svým rodičům, sestře a oběma Clayrám, naplocho držel zakrvácený meč, připraven přijmout další oběti. Za chůze v mysli vytvářel zaklínadlo kování a spoutávání a splétal znaky do jedné dlouhé a složité sítě. Až bude celá čepel potřísněna krví, položí na ni píšťaly a na celek sešle zaklínadlo. Pokud se mu to podaří, krev a kov se spojí a vytvoří nový a jedinečný meč. Pokud se mu to podaří...

Za jeho zády se Fenka přikradla k bezvládnému, tichému Nicholasovu tělu. Rozhlédla se, jestli ji nikdo nepozoruje, a potom mu potichu zaštekala do ucha.

Nic se nestalo. Fenka se zatvářila nechápavě, jako by počítala s okamžitým účinkem, a olízla Nickovi čelo. Zůstalo mu na něm žhnoucí znamení. Pořád se nic nedělo. Za chvíli nechala mrtvé tělo být a odběhla k Lirael, která právě sesílala Východní znak rozlehlého ochranného kosočtverce. Pokud by měla čas vytvořit všechny tři, tento měl být nejvíce na okraji. Pokud by čas neměla, nepřezijí.

Za hřebenem vydával mohutný sloupec ohně stále větší žár, ačkoli si pořád uchovával strašlivý, znepokojivý rudý odstín. Rudý odstín jasné krve, čerstvě prolité z rány.

Kapitola 28.

Sedm

„Samethe, cos to zase provedl?!“ Takovými slovy přivítala Ellimere Sama. Ale v rozporu s nimi se ho pokusila obejmout. Sam ji však musel odbýt.

„Na vysvětlování teď není čas!“ zvolal a napřáhl zakrvácenou Nehimu. „Potřebuju na čepel trochu tvé krve; potom musíš jít pomoci tetě Lirael.“

Ellimere mu okamžitě vyhověla. Dříve by ho sestřina okamžitá spolupráce zarazila. Ale Ellimere nebyla hloupá a chápala, že vysoký sloupec ohně za hřebenem je zjevně teprve začátkem něčeho strašlivého a podivného.

„Mami! Tati! Já jsem... jsem tak rád, že jste naživu!“ vykřikl Sam, když kolem něho Ellimere proběhla s dlaní potřísněnou od krve a Sabriel s Prubířem doklopýtali až k němu.

„Nápodobně,“ odpověděl Prubíř, ale ani on nemarnil čas a natáhl ruku, aby ho do ní mohl Sam říznout. Sabriel zároveň s ním učinila totéž, ale druhou rukou ještě prohrábla Samovi vlasy.

„Clayry mi řekly, že prý mám sestru, novou budoucí Abhorsenku,“ řekla Sabriel, když si otřela dlaň o ocel. Znaky ucítily spřízněnost Krve a Výsady a prudce zazářily. „A ty jsi našel jinou stezku, která však není o nic méně důležitá. Pevně doufám, že jsi byl své tetě nápomocen.“

„Myslím, že ano,“ řekl Sam. Snažil si udržet v mysli zaklínadlo kování a neměl čas mluvit. „Pomoc potřebuje právě teď. Tři ochranné kosočtverce!“

Sabriel s Prubířem odběhli dříve, než stačil domluvit. S napřaženýma rukama před ním stanuly obě Clayry. Sam jim beze slova jemně nařízl dlaně a obě ženy rovněž poznamenaly čepel svou krví. Sam si toho sotva všiml, neboť mu v hlavě vířilo množství Výsadních znaků. Ani neucítil, jak ho vzaly za lokty a odvedly nahoru do stráně. Na takové banality, jako byla chůze, se nedokázal soustředit. Byl ztracen ve Výsadě a vytahoval znaky, které stěží znal. Tisíce a tisíce Výsadních znaků, jež mu naplňovaly hlavu světlem, šířily se dovnitř a ven, seřazovaly se do zaklínadla, které se mělo sloučit s Nehimou a sedmi písťalami, aby vytvořily zbraň stejně vražednou pro svého nositele jako pro svůj terč.

Ve vyšších partiích svahu rovněž nebyl čas na uvítání. Lirael při Ellimeřině, Sabrielině a Prubířově příchodu jen rychle vydala rozkazy. Poslala nově příchozí pomoci s vytvářením prvních tří znaků každého ochranného kosočtverce. Poslední znak si šetřila na chvíli, až všichni stanou uvnitř a kosočtverce budou moci být dokončeny. Chvilku se do svých pokynů zamotala v obavě, že by se mohla dočkat námitek, protože odkdy mohla dávat rozkazy králi a Abhorsence? Ale žádných se nedočkala, lidé se úkoly jali rychle plnit, každý se zhostil jednoho hlavního znaku a kosočtverce vytvářeli společnými silami, aby ušetřili čas.

S úlevou si všimla, že nad jejími rozkazy se nepozastavil ani major Greene. Zbytek jeho rotty pobíhal nazdařbůh po údolí, bojeschopní vojáci nosili raněné a major je svými pokyny pouze ponoukal k rychlejšímu pohybu. Křičeli také na Jižany, nabádali je, aby si lehli a odvrátili zrak. Lirael doufala, že je Jižané uposlechnou, ačkoli pohled na vířící sloup ohně měl moc děsit a zároveň hypnotizovat.

Sam se propotácel mezi Sanar a Ryelle, které se na Lirael usmály, když ho přivedly do středu rodícího se kosočtverce. Lirael jim úsměv opětovala; krátký úsměv, který jí na okamžik připomněl slova dvojčat v den, kdy opouštěla Ledovec. „Musíš si pamatovat, že ať už máš Zrak či nikoliv, jsi dcera Clayrů.“

Lirael hlavním znakem uzavřela vnější kosočtverec a vstoupila dovnitř dalšího, ještě nedokončeného. Když mýjela Prubíře, ten seslal po meči Severní znak, aby za ní druhý kosočtverec uzavřel. Věnoval

Lirael úsměv, když se svým synem ustoupil do třetího a posledního kosočtverce, a Lirael si všimla, jak hodně se sobě podobají.

Vnitřní kosočtverec uzavřela sama Sabriel. Během několika minut vytvořili magickou obranu trojnásobné síly. Lirael doufala, že jim bude stačit a že přežijí, aby mohli učinit, co je třeba. Potom ji na okamžik zachvátila panika a musela na prstech rychle odpočítat, jestli tvoří potřebnou sedmici: ona sama, Sameth, Ellimere, Sabriel, Prubíř, Sanar, Ryelle. Bylo jich sedm, ačkoli si nebyla jista, zda jsou ti praví.

Hranice kosočtverců zářily zlatavou barvou, ale ve srovnání s prudkým světlem ohnivého sloupce byly bledé. Ačkoli byl hučící sloup mohutný, Lirael věděla, že je jen prvním a nejmenším projevem Ničitelovy moci. To horší mělo teprve přijít. Brzy.

Sam klečel nad mečem a píšťalami a vytvářel své zaklínadlo. Lirael si ověřila, že Fenka a Macek jsou bezpečně uvnitř kosočtverce, a všimla si, že uvnitř je Nickovo tělo, což jí jaksi připadlo správné. Dovnitř se dostal i velký pcháč, to bylo mrzuté a jen to poukazovalo na její ukvapenost. Neměla vůbec čas přemýšlet, kam kosočtverce umístit.

Všichni uvnitř kosočtverců, s výjimkou Sama, byli v onom podivném klidu před blížící se pohromou chvíli strnulí a rozpačení. Potom si Sabriel zlehka přivinula Lirael do náručí a jemně ji políbila na líce.

„Takže ty jsi ta sestra, o které jsem nikdy nevěděla,“ řekla Sabriel. „Kéž bychom se potkaly dříve a za poněkud šťastnějších okolností. Najednou nás strhlo mnoho nových objevů, obávám se, že jich bylo víc, než kolik jsem svou vyčerpanou myslí byla schopna vstřebat. Abychom se sem dostali, skoro bez přestávky jsme cestovali v člunu, povozu, letadle a Papírovém křídle a Clayry zcela nečekaně uzřely spoustu věcí. Řekly mi, že se střetneme s mocnou duší ze Začátku a že jsi nejen mou nástupkyní, nýbrž i Pamětnicí, že jsi zřela minulost stejně, jako jiné Clayry zřou budoucnost. Takže mi prosím řekni – co musíme udělat?“

„Jsem velmi ráda, že tu teď všichni jste,“ odpověděla Lirael. Bylo nesmírně lákavé, aby se během tohoto krátkého období klidu zhroutila, ale nebylo to možné. Všechno na ní záleželo. Úplně všechno.

Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Ničitel si vytváří svou druhou podobu, před níž nás, jak doufám, uchrání tyto kosočtverce. Poté se na krátkou dobu zmenší a tehdy se na něho musíme vrhnout, i když se nesmíme zapomenout chránit před ohni, které zde po sobě jeho druhá podoba zanechá. Zaklínadlo spoutání, které sami použijeme, je prosté a já vás ho hned naučím. Ale napřed ode mě... nebo od Abhorsenky... musíte všichni převzít zvonec.“

„Říkej mi Sabriel,“ ozvala se Sabriel neochvějně. „Záleží na tom, který zvonec?“

„Ucítíte ten, který vám bude vyhovovat, ten, který promluví k vaší krvi. Každý z nás bude zastupovat jednu z původních Sedmi Výsad, neboť žijí v našich pokrevních liniích a ve zvoncích,“ koktala Lirael celá nervózní z toho, že musí poučovat starší. Sabriel zblízka působila docela děsivě a Lirael si musela neustále připomínat, že je to její sestra, nikoli jen nějaká polomytická spoutávačka Mrtvých. Ale věděla, co dělá. V Temném zrcadle spatřila, jak došlo ke spoutání a jak ho je třeba zopakovat, a cítila spřízněnost mezi zvonci a shromážděnými lidmi.

Ačkoli na Sanar a Ryelle bylo něco zvláštního. Lirael na ně pohlédla a málem jí strnulo srdce, když si uvědomila, že coby dvojčata mají propletené duše. Společně mohly třítat pouze jeden zvonec. To by znamenalo, že z potřebné sedmice je jich jen šest.

Zůstala strnule a vyděšeně stát, zatímco ostatní předstupovali před Sabriel a brali si od ní zvonce.

„Myslím, že pro mě bude Saranet,“ řekla Sabriel, ale nechala zvonec v bandalíru. „Prubíři?“

„Já si vezmu Rannu,“ odpověděl Prubíř. „Vzhledem k mé minulosti mi Uspávačka přijde jako nanejvýš vhodná.“

„Jestli smím, já si vezmu zvonec od své tety,“ řekla Ellimere. „Myslím, že Dyrin.“

Lirael své neteři zvonec mechanicky předala. Ellimere se Sabriel velice podobala, čišela z ní stejná uvážlivá síla. Ale Lirael si i navzdory zakoušené panice všimla, že úsměv má po otci.

„My budeme společně držet Mosraela,“ pravily Sanar a Ryelle jednohlasně.

Lirael zavřela oči. Napadlo ji, že možná nepočítala správně. Ale přesto cítila, komu by měl připadnout ten který zvonec. Opět otevřela oči a roztrásenýma rukama začala rozvazovat popruh bandalíru.

„Sam si vezme Belgaera a... a já si nechám Astarael a... Kibet, což dělá sedm.“

Hovořila co nejsebevědoměji, ale přesto se jí chvěl hlas. Dva zvonce zvládnout nemohla. Pro toto spoutání určitě ne. Musela mít sedm osob, nejen sedm zvonců.

„Ehm, ehm,“ zamručela Fenka, postavila se na zadní a poněkud rozpačitě zavrtěla zadní částí těla. „Kibet ne. Já předstoupím sama za sebe.“

Lirael šátrala po popruhu, který umlčoval Astarael, a jen o vlasek se jí podařilo zabránit jejímu tklivému zazvonění, po němž by se všichni, kdo by ho zaslechli, museli odebrat do Smrti.

„Ale vždyť jsi říkala, že k Sedmi nepatříš!“ namítala Lirael, ačkoli už dlouho tušila, jak je to s Fenkou doopravdy. Pouze to nechtěla připustit, ani sama sobě, neboť Fenka byla její nejlepší a nejstarší kamarádka, dlouho kamarádka jediná. Nedokázala si představit, že má za kamarádku přímo *Kibet*.

„Lhala jsem ti,“ odpověděla Fenka zvesela. „To je jedním z důvodů, proč jsem Nezbedná Fenka. Kromě toho jsem jen pozůstatek po Kibet, takový nepřímý, přežitý. Nejsem jí tak úplně docela. Ale Ničiteli, Orannisovi, se postavím. Jako jedna z tvých Sedmi.“

Když Fenka vyslovila Ničitelovo jméno, sloupec ohně s hukotem vyšlehl ještě výše k obloze a prorazil i zbytky bouřkových mračen. Nyní byl už více než půldruhého kilometru vysoký a dominoval celé západní obloze, kde jeho rudá zář udolávala žlutý přísvit slunce.

Lirael chtěla něco říci, ale slova zadusil nenadálý příval slz. Nevěděla, jestli je vyvolala úleva, nebo smutek. Ať mělo přijít cokoliv, byla si jistá, že vztah mezi ní a Fenkou už nebude takový jako dosud.

Místo slov podržela Fenku za ušima. Jen dvakrát jí prohrábla prsty měkkou psí srst. Potom rychle odříkala zaklínadlo spoutání, všem ukázala znaky a přednesla slova, která budou muset použít.

„Sam vytváří meč, který použiju k roztětí Ničitele poté, co bude spoután,“ pokračovala. Přinejmenším doufala, že to Sam dělá. Jako

by chtěla posílit svou naději, ještě dodala: „Je právoplatným dědicem moci Tvůrců Zdi.“

A ukázala na Sama skloněného nad Nehimou. Jeho ruce se pohybovaly ve složitých gestech a z úst mu splývala jména Výsadních znaků v souladu s tím, jak prsty utkávaly zářící symboly do spleť vlákna, které se vinulo ze vzduchu a dopadalo na obnaženou čepel.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Ellimere.

„To nevím,“ zašeptala Lirael. Potom svou odpověď zopakovala o něco hlasitěji. „To nevím.“

Vstala a čekala. Vteřiny úzkosti se děsivě protahovaly do minut, zatímco Sam dál přivolával své Výsadní znaky a za hřebenem burácel Orannis. Oba vytvářeli velice rozdílná zaklínadla. Lirael si uvědomila, že se v krátkých intervalech dívá dolů do údolí, zdálo se, že se tam majoru Greeneovi do určité míry daří přinutit Jižany, aby ulehli na zem; potom se dívala na Sama; potom na Ničitelův oheň. A potom začínala opět od začátku. Ať se podívala kamkoliv, pohled v ní vyvolával nejružnější úzkosti.

Věděla, že Jižané jsou pořád příliš blízko, ačkoli se v údolí stáhli znatelně níž. Připadalo jí, že Sam se ani zdaleka neblíží cíli. Ničitel nabýval na výšce a síle a Lirael věděla, že každým okamžikem získá svou druhou podobu, tu, podle níž získal jméno.

Ničitel.

Všichni povyskočili, když Sam znenadání povstal. A vyskočili ještě jednou, když postupně vyslovil sedm hlavních znaků. Z natažených rukou mu vytryskla řeka roztaveného zlata a stříbrných plamenů na Liraelin zakrvácený meč a píšťaly, rozdělil je na sedm samostatných trubic a rozložil po délce postříbřené čepele.

Za okamžik Ničitel zaplál ještě jasněji a všem se pod nohama otřásla země.

„Odvraťte hlavy a zavřete oči!“ vykřikla Lirael. Zakryla si tvář rukou a s hlavou natočenou do údolí si dřepala. Za zády jí k obloze na ohnivém sloupci vystoupala třpytící se stříbřitá koule – složená z obou polokoulí. Cestou vzhůru koule jasněla a jasněla, až zářila silněji než slunce kdykoli v minulosti. Několik vteřin se vznášela vysoko ve vzduchu, jako by si prohlížela okolní terén, potom klesla a zmizela z dohledu.

Lirael čekala devět velmi dlouhých vteřin, s očima pevně zavřenýma, s tváří zabořenou do špinavého rukávu. Věděla, co přijde, ale to jí nepomáhalo.

Výbuch se ozval, když se dopočítala k devítce: exploze do bělá rozpálené zběsilosti, jež sprovodila ze světa naprosto všechno v údolí mořské zátoky. Pila a železnice se vypařily hned při prvním záblesku. Zátoka vyschla o vteřinu později a vyslala k obloze obrovský rachotící oblak přehřáté páry. Skály se tavily, stromy se měnily na popel, ptáci a ryby jednoduše mizeli. Blesky šlehaly do roztaveného kovu vymršťeného do vzduchu a ten se poté snášel jako smrtící déšť.

Výbuch zcela odstřelil vrchol hřebene a zničil půdu, skály, bleskosvody, stromy i všechno ostatní. Všechno, co mohlo hořet, vzplálo, dokud to za několik vteřin nezhasily vítr a pára.

Vnější ochranný kosočtverec utržil poslední zbytek nárazu, když byl zničen ochranný val kopce. Magická záštita na okamžik vzplála a potom zmizela.

Na druhý kosočtverec zaútočily horký vítr a pára, jež dokázaly strhnout maso z kostí. Odolával pouze několik vteřin a nakonec kapituloval i on.

Třetí a poslední kosočtverec vzdoroval více než minutu, během ní odrážel přívaly kamení, roztaveného kovu a ostatních trosek. Potom zanikl i on, avšak až poté, co se přehnal nejhorší nápor. Když záštita zanikla, do jejího vnitřního prostoru se vehnal horký – ale snesitelný – víchř a prohnal se kolem sedmice schoulené na zemi, oči pevně zavřené, otřesení na těle i na duši.

Nad hlavami se jim zvedalo obrovské mračno prachu, páry a zániku, stoupalo do výšky stovek metrů, až se rozprostřelo jako klobouk muchomůrky a všechno zahalilo stínem.

První se vzpamatovala Lirael. Otevřela oči a spatřila, že se kolem nich jako zčernalý sníh snáší popel. Jejich malý kousek nepoškozeného terénu ve tvaru kosočtverce vytvořil ostrůvek uprostřed pustiny, všechno pozbylo barev pod oblohou podobnou podmracené noci, nebyl patrný ani náznak slunce. Avšak nezakusila takový šok, jaký ji mohl čekat. Ten pohled už znala z minulosti. Soustředila se teď na jediné: mysl jí směřovala k tomu, co ještě musí společně vykonat. K tomu, co ještě ona sama musí vykonat.

„Chraňte se před horkem!“ vykřikla, zatímco ostatní pomalu vstávali a rozhlíželi se kolem dokola s úlekem a hrůzou v očích. V mžiku vyvolala znaky ochrany a nechala je vyplout z mysli, z kůže, přes oblečení. Potom zapátrala po zbrani, jejíž přípravu, jak doufala, dokončil Sam.

Sam držel meč za čepel a vypadal zmateně, jako by si nebyl jistý, co vlastně vyrobil. Podal ho Lirael a ta ho s obavami uchopila za jílec. Už to nebyla Nehima, její starý meč. Byl delší než původně, měl mnohem širší čepel a z hrušky jílice zmizel zelený kámen. Výsadní znaky proudily kovem se stříbřitě rudým odleskem, jako by byl smočen v nějakém podivném oleji. To je popravčí meč, napadlo Lirael. Nápis na čepeli jí připadal stejný. Nebo ne? Nedokázala si ho dokonale vybavit. Nyní na čepeli stálo pouhé: „Pamatuj na Nehimu.“

„Je to ono?“ zeptal se Sam. Tvář měl bílou jako stěna. Zadíval se podél Lirael do údolí, ale po Jižanech, majoru Greeneovi a jeho vojácích nebylo ani památky. Všude se vznášela nesmírná mračna prachu a vládlo přitímí. A nebylo nic slyšet. Žádný křik ani volání o pomoc, a Sam se bál nejhoršího. „Udělal jsem, cos mi řekla.“

„Ano,“ zaskuhrala Lirael s vyschlým hrdlem. Meč ji tížil v ruce a ještě více na srdci. Až... a jestli... spoutají Orannise, právě s jeho pomocí ho rozetne napůl, neboť žádné spoutání by nedokázalo zkrotit Ničitele na delší dobu, pokud by zůstal v celku. Tato zbraň umí rozetnout Orannise, ale jen za cenu života jejího nositele.

Jejího života.

„Mají všichni zvonce?“ zeptala se honem, aby přišla na jiné myšlenky. „Sabriel, dej prosím Samovi Belgaer a řekni mu spoutávací zaklínadlo.“

Aniž čekala na odpověď, vydala se v čele průvodu přes odstřelený hřeben mezi ohně na rozryté stráni, mezi hromady popela a chladnoucí kov. Dolů ke břehům vysušené zátoky, kde Ničitel krátce odpočíval před nabytím své třetí podoby, jež měla rozpoutat ještě mohutnější destrukci.

Za Lirael se táhla zachmuřená skupinka. Každý její člen třímal zvonec a v hlavě si pořád dokola opakoval spoutávací zaklínadlo, které uslyšel od velitelky.

Zatímco se blížili, kouř postupně přebíjel zápach Volné magie, až jim do plic vnikl štiplavý puch a žaludky se jim zvedly vlnou hnusu.

Připadalo jim, jako by jim zápach prožíral kosti, ale Lirael nechtěla zpomalit ani kvůli bolesti, ani kvůli nevolnosti. Ostatní ji následovali a bojovali s tlakem žaludečních šťáv v krku a křečemi, jež jim zachvacovaly útroby.

Protože se pára snesla k zemi jako mlha a mračno nad jejich hlavami vyvolalo tmu velmi podobnou noci, Lirael se mohla nechat vést nanejvýš svým instinktem. Volila si cestu podle toho, co jí připadalo nejhorší, protože si byla jista, že se tak dostanou ke kouli, jež byla středem Ničitele. Věděla, že kdyby zpomalili, aby se pokusili najít cestu tradičnějšími prostředky, zahlédli by zanedlouho nový sloupec ohně, znamení, které by pouze signalizovalo selhání celé operace.

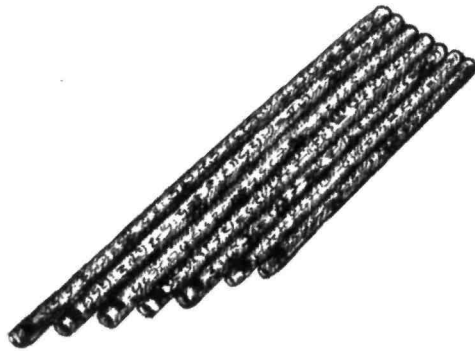
Potom znenadání spatřila kouli tekutého ohně, jež představovala současnou Ničitelovu podobu. Koule visela před Lirael ve vzduchu a na jejím hladkém a zářivém povrchu se střídaly temné proudy s ohnivými jazyky.

„Vytvořte kolem něj kolo,“ poručila Lirael a její hlas zněl v tomto pekle zkázy, ve tmě a mlze, slabě a ustrašeně. Natáhla levou ruku po Astarael a ucukla bolestí. V celém tom chvatu zapomněla na ránu, kterou utřžila od Hráze. Neměla čas s ní nic udělat, ale potom jí hlavou bleskla myšlenka, že na tom stejně nebude záležet. Meč si opřela o pravé rameno, aby ho měla připravený k úderu.

Její společníci – její rodinní příslušníci, staří i noví, jak si uvědomila s bodnutím u srdce – se kolem koule ohně a tmy rozestoupili do kruhu. Teprve tehdy si Lirael uvědomila, že od exploze nespátřila Macka, ačkoli i on byl uvnitř ochranného kosočtverce. Nebylo po něm ani památky, a tu jí v srdci vyklíčilo další semínko strachu.

Kruh se uzavřel. Všichni pohlédli na Lirael. Zhluboka se nadechla a odkašlala si, neboť jí žíravá Volná magie naleptávala hrdlo. Než se stačila vzpamatovat a pustit do zaklínání, koule se začala rozrůstat a směrem ke kruhu tvořenému shromážděnou sedmicí z ní vyšlehly rudé plameny připomínající dlouhé jazyky a pokoušely se ochutnat přítomná těla.

Za svíjení plamenů promluvil Orannis.

Kapitola 29.

Yraelova volba

„Takže Hráz zklamal, jak už to u takových sluhů bývá,“ pravil Orannis hlasem sice šepavým, přesto však tvrdým a pronikavým. „Jako musí zklamávat všechny živé bytosti, dokud mne ticho nerozezná ve věčném klidu, nad mořem prachu.“

A nyní přichází dalších Sedm, s velkým rámusem, aby Orannise opět uvěznil v kovu, hluboko pod zem. Avšak může Sedm s tak zředěnou krví a o tolik matnější mocí zvítězit nad Ničitelem, posledním a nejsilnějším z Devíti?“

Orannis se odmlčel na okamžik prostoupený strašlivým, naprostým tichem. Potom řekl tři slova, jež otřásla všemi přítomnými a zasáhla je jako tvrdý políček.

„Myslím, že ne.“

Věta byla pronesena s takovou mocí, že se nikdo nezmohl na jediný pohyb, na jediné slovo. Lirael musela zahájit spoutávací zaklínadlo, ale najednou měla v krku příliš velké sucho, aby mohla promluvit, končetiny jí příliš ztěžkly, aby jimi mohla pohnout. Zoufale se vzpírala síle, která ji paralyzovala, čerpala z bolestí ve své paži, z šoku při pohledu na Nickovu umírající tvář a úděsnou a naprostou zkázu všude kolem.

Potom pohnula jazykem a našla v ústech náznak vlhkosti, právě když se Orannis nadouval ke kruhu Sedmi a natahoval plamenné jazyky, aby je omotal kolem bláznů, kteří se mu snažili vzdorovat.

„Předstupuji proti tobě ve jménu Astarael,“ zasípala Lirael a hrotem meče vykreslila Výsadní symbol. Žhnoucí znak před ní zůstal viset a ohnivé jazyky před ním ucouvly – o kousek.

Stačilo to, aby vysvobodila ostatní a ti se mohli pustit do zaklínání. Potom mečem vykreslila znak Sabriel a pronesla: „Předstupuji proti tobě ve jménu Saraneta.“ Promluvila neochvějně a sebejistě a ostatním vlila do žil naději.

„Předstupuji proti tobě ve jménu Belgaera,“ prohlásil Sam a jeho hlas nabyl na síle, když pomyslel na Nicka, jehož bezkrevná tvář k němu vzhlížela s výrazem nabádajícím ho, aby to „nějak zvládl“. Bleskurychle vykreslil svůj Výsadní znak, až se zdálo, jako by mu z prstů skoro vyletěl.

„Předstupuji proti tobě ve jménu Dyrima,“ oznámila hrdě Ellimere, jako by vyslovovala výzvu k duelu. Znak vykreslila rozvážně jako čáru do písku.

„Jak jsem to učinila už dříve, tak to činím i nyní,“ pravila Nezbedná Fenka. „Jsem Kibet a předstupuji proti tobě.“

Na rozdíl od ostatních žádný symbol nevykreslila, naopak se jí zvlnilo tělo a hnědá psí srst se jí proměnila na duhu znaků, začaly se po ní pohybovat v podivných vzorcích a směsicích tvarů a barev. Jeden z těchto znaků jí připlul před čenich, Fenka do něj foukla a nechala ho viset před sebou ve vzduchu.

„My proti tobě předstupujeme společně, ve jménu Mosraela,“ zarecitovaly jednohlasně Sanar s Ryelle. Znak spolu vykreslily smělými tahy, sepjatýma rukama.

„Já jsem Torrigan, zvaný Prubíř, a předstupuji proti tobě ve jménu Ranny,“ vyhlásil Prubíř hlasem krále. Vykreslil svůj znak, a když se rozzářil, jeho nositel jako první rozezněl svůj zvonec. K němu se přidaly obě Clayry s hlasem Mosraela, Fenka se rytmicky rozštěkala, Ellimere zazvonila na Dyrim, Sam na Belgaer a Sabriel na jejich pozadí rozezněla hluboký a dunivý Saranet.

Nakonec Lirael zazvonila na Astarael a její tklivý hlas se přidal k prstenci zvuků a kouzel obklopujících Orannise. Za běžných okolností by Tesklivá uvrhla všechny, kdo ji zaslechli, do Smrti. Zde, v kombinaci s dalšími šesti hlasy, její zvuk vyvolával zármutek, na nějž nebylo možné reagovat. Zvonce a Fenka společně pělý píseň, která vyjadřovala více než zvuk a moc. Byla to píseň země, měsíce, hvězd, moře a oblohy, Života a Smrti a všeho, co bylo a co bude. Byla to píseň Výsady, píseň, která kdysi dávno spoutala Orannise, píseň, která se Ničitele pokoušela spoutat ještě jednou.

Zvonce zněly dál a dál, až měla Lirael pocit, že se jí ozývají všude v těle. Byla prosycena jejich mocí jako houba, jež už nemůže nic nasát. Cítila ji v sobě i v ostatních, vzedmutou vlnu, která je všechny naplňovala a potom musela vyrazit ven.

A také se tak stalo. Vlila se do znaku, který vykreslila Lirael a který nyní zjasněl a roztáhl se do stran, aby se stal vláknem světla, jež se spojilo s vedlejším znakem a potom s dalším, až vytvořilo žhnoucí kruh obepínající Orannise, zářivý pás na oběžné dráze kolem temné a hrozné koule.

Lirael pronesla zbytek spoutávacího zaklínadla. Slova z ní vylétla na přílivové vlně moci. Při zaklínání se kruh ještě více rozjasnil a začal se stahovat a odpuzovat plamenné jazyky. Nutil je k ústupu, zpátky do tmavé koule představující Orannise.

Lirael udělala krok kupředu a totéž učinila sedmice ostatních, tím společně uzavřeli lidský kruh za kouzelným kruhem světla. Potom postoupili ještě o jeden krok a o druhý; kouzelný kruh se ještě více stáhl a sevřel kouli. Všude kolem dál jásavě zněly zvonce a Fenka svým štěkotem určovala rytmus, kterým se pak bezmyšlenkovitě řídili jejich nositelé. Lirael začal zaplavovat nesmírný pocit triumfu a úlevy, mírnil ho však děs, jenž pociťovala z meče na rameni. Zanedlouho jej pozvedne a vzápětí se opět vydá k Deváté bráně, aby se už nikdy nevrátila.

Potom se kouzelný kruh zastavil. Zvonce zakolísaly, když jejich nositelé strnuli uprostřed kroku. Lirael sebou trhla. Ucítla zpětný náraz síly, jako by nenadále narazila do netušené zdi.

„Ne,“ pravil Orannis klidným hlasem prostým veškerých emocí.

Kouzelný kruh se při jeho slově zachvěl a začal se opět rozpínat, neboť ho vytlačela bobtnající koule. Znovu se objevily ohnivé jazyky, tentokrát ve větším počtu.

Zvonce sice zněly dál, ale jejich nositelé byli nuceni ustoupit. Ve tvářích se jim zračily pocity sahající od bezútěšného zoufalství k odhodlání odsouzenému k nezdaru. Zvětšující se kouzelný kruh slábl. Rostoucí Orannisova síla ho napínala k prasknutí.

„Příliš dlouho jsem dlel ve svém kovovém lůně,“ pronesl Orannis. „Příliš dlouho jsem snášel potupu dýchajícího, hemžícího se života. Jsem Ničitel – a vše podlehne zkáze!“

Při posledním slově z něj vyšlehly plameny a sevřely kouzelný kruh tisícem drobných drápů temného ohně. Ty se zkroutily a do všech stran kruhem šhubaly, aby uspišily jeho zničení.

Lirael vše sledovala, jako by byla někde velmi daleko. Všechno bylo ztraceno. Už nemohli nic udělat ani se o nic pokoušet. Uviděla Začátek a viděla Orannise spoutaného. Tehdy Sedm zvítězilo. Tady selhali. Lirael při tomto podniku očekávala a přijímala jistotu své vlastní smrti a považovala ji za spravedlivou cenu za porážení Orannise a záchranu všech, které milovala a znala.

Nyní měli být všichni jen prvními z nesmírného počtu obětí umírajících, dokud Orannis nespočine ve světě popela a strusky, kde mu budou dělat společnost pouze Mrtví.

Potom, uprostřed zoufalství, zaslechla promluvit Sama a spatřila, jak vedle něho vyšlehl záblesk oslnivého světla, který nabyl podoby bílého plamene jen neurčitě lidského tvaru.

„Bud' volný, Macku!“ vykřikl Sam, když pozvedl do výše rudý obojek. „Vyber si dobře!“

Ohnivý tvar rostl do výšky. Odvrátil se od Sama k Sabriel a spustil hlavu k zemi, jako by mohl najednou kousnout. Sabriel k němu netečně vzhledla a Macek zaváhal. Potom se přenesl k Lirael a ona ucítila jeho žár a nápor jeho vlastní Volné magie, mísící se s tlakem Orannise ničícím plíce.

„Prosím tě, Macku,“ zašeptala Lirael příliš potichu, aby ji vůbec někdo uslyšel.

Avšak bílý tvar ji zaslechl. Zastavil se a otočil se dovnitř kruhu, tváří v tvář Orannisovi, a z ohnivého sloupce přešel v lidštější podobu, jeho kůže však žhnula jasně jako hořící hvězda.

„Jsem Yrael,“ pravil a trhl rukou, aby vhodil do rozpadajícího se kouzelného kruhu vlákno stříbrného ohně. Hlas mu praskal energií. „I já proti tobě předstupuji.“

Kruh se opět posílil a všichni automaticky postoupili kupředu. Tentokrát se kruh nezastavil a opět se sevřel. A zatímco se stahoval, plamenné jazyky pohasínaly a koule temněla. Poté se rozzářila stříbřitým přísvitem, stříbrem polokoulí, jež tak dlouho Orannise věznily.

Lirael opět postoupila kupředu, oči upřené na zmenšující se kouli. Byla si neurčitě vědoma, že jí v ruce pořád zní Astarael, a ještě

matněji si uvědomovala, že Yrael nyní zpívá, zpívá na pozadí zvonců a štěkotu, že se jeho hlas splétá do písně.

Koule se ještě silněji stáhla. Stříbro se v ní šířilo jako rtuť vylitá do vody, putovalo v pomalých smyčkách. Lirael poznala, že až bude koule celá stříbrná, během oněch několika málo vteřin, kdy bude Orannis zcela spoután, musí do ní udeřit. Spoután nikoli Sedmi, nýbrž Osmi, jak si uvědomila, protože Macek – Yrael – nemohl být nikým jiným než Osmým Jasně Zářícím, který byl v dávné minulosti sám Sedmi spoután.

Zvonce zvonily, Yrael zpíval, Kibet štekala, Astarael tesknila. Stříbro se rozpínalo a Lirael k němu předstoupila a pozvedla zbraň, kterou pro ni Sam zhotovil z krve, meče a duše Sedmi v píšťálách.

Tehdy roztrpčeným, sžíravým hlasem opět promluvil Orannis.

„Proč, Yraeli?“ zeptal se, když poslední zbytky tmy ustoupily stříbru a zářící kovová koule se pomalu snesla k zemi. „Proč?“

Yraelova odpověď jako by připlula přes nesmírný prostor. Slova se Lirael vřinula do mysli, když ještě výše pozvedla meč, zaklonila se a připravila se na mohutný úder, aby protřela celou kouli.

„Kvůli životu,“ řekl Yrael, který byl víc Mackem, než si byl kdy vědomý. „Rybám a drůbeži, teplému slunci a stinným stromům, hrabošům v pšenici pod chladivým světlem měsíce. Všem těm...“

Lirael už nic víc neslyšela. Sebrala veškerou odvahu a ťala.

Meč udeřil do stříbřitého kovu s třeskotem, jenž utišil všechny okolní zvuky. Ostří projelo koulí a výbuch modrobílých jisker vystřelil do popelavé oblohy.

Při tětí se meč roztavil a do Liraeliny ruky vyšlehl rudý oheň. Lirael při nárazu vykřikla, ale neucukla, naopak vložila do rány veškerou svou váhu, sílu a zběsilost. Cítila Orannise v ohni, cítila ho v žáru. Usiloval o svou poslední pomstu, naplňoval Lirael ničivou silou, silou, která ji měla spálit na popel.

Lirael ještě jednou vykřikla, když plameny pohltily jílec. Ruku už cítila jen jako uzlík bolesti. Přesto ji neuvolnila, aby mohla dokončit rozdělení.

Meč pronikl na druhou stranu a koule se rozlomila vedví. I když Lirael věděla, že neuspěje, pokusila se ho pustit. Ale Orannis ji měl ve své moci. Jeho duši udržovala dočasně vcelku úzká spojnice

Liraelina meče, poslední pozůstatek čepele zachycené mezi polokoulemi. Spojnice k Liraelině záhubě.

„Fenko!“ vyjekla Lirael instinktivně, aniž věděla, co říká. Bolest a strach v ní přemohly úmysl poddat se smrti. Opět se pokusila otevřít ruku, ale prsty měla přivažené ke kovu a Orannis jí už proudiv krví, šířil se jí, aby ji strávil svým posledním ohněm.

Potom jí zápěstí znenadání sevřely Fenčiny tesáky. Zaplavila ji nová bolest, tentokrát čistá, ostrá a nečekaná. Orannis z ní zmizel, stejně jako zmizel oheň, který jí hrozil zničením. Za okamžik si Lirael uvědomila, že jí Fenka ukousla ruku.

Všechno, co zbylo z Orannisovy mstivé energie, se soustředilo na Nezbednou Fenku. Když vyplivla ukousnutou ruku, rozzářil se kolem ní rudý oheň, který vrhl ruku mezi polokoule, tam se začala svíjet a kroutit jako úděsný pavouk ze spáleného a zčernalého masa.

Potom vyšlehl mohutný plamen, pohltil Fenku, odrazil Lirael a sežehl jí obočí. Polokoule se s táhlým, posledním vrískotem zmařených nadějí rozletěla do stran. Jedna jen těsně minula Lirael a prosvístěla kolem ní do zátoky a navracejícího se moře. Druhá se prohnala kolem Sabriel a přistála za ní v oblaku prachu a popela.

„Spoután a zlomen,“ zašeptala Lirael s očima nevěřícně upřenýma na své zápěstí. Ruku pořád cítila, ale viděla pouze spálený pahýl a ohořelé okraje rukávu.

Tehdy se roztrásla a slzy jí zamžily zrak. Byla schopna udělat pouze jedinou věc; tak ji udělala, slepě se vypotácela kupředu a zavolala na Fenku.

„Tady,“ ozvala se Fenka potichu. Ležela na boku na místě, kde se nacházela koule, pod sebou lože z popela. Když uslyšela Lirael, zavrtěla ocasem, ale jen jeho koncem, a ani nevstala.

Lirael k ní poklekla. Fenka se nezdála být zraněná, ale Lirael si všimla, že má ojiněný čenich a ochablou kůži kolem krku, jako by najednou zestárla. Fenka ke skloněné Lirael velmi zvolna nadzvedla hlavu a slabě jí olízla tvář.

„Tak, a je to, paní,“ zašeptala, když jí hlava opět klesla na zem. „Teď vás musím opustit.“

„Ne,“ zavzlykala Lirael. Objala ji pahýlem ruky a položila jí na čumák tvář. „To jsem měla být já! Já tě nenechám odejít! Já tě miluju, Fenko!“

„Poznáš jiné psy a přátele a lásky,“ zašeptala Fenka. „Nalezla jsi svou rodinu, svůj odkaz; a vydobyla sis významné místo na světě. Já tě taky miluju, ale můj čas v tvé přítomnosti vypršel. Na shledanou, Lirael.“

Potom zmizela a Lirael zůstala skloněná nad malou mastkovou soškou psíka.

Za zády uslyšela hovor Yraela a Sabriel a krátce cinkající Belgaer, jehož zvuk působil po společném vyzvánění všech zvonců tak zvláště. Jeho osamělý hlas vysvobodil Macka z tisíciletí otroctví. Ale zvuk byl vzdálený, zazníval na jiném místě, v jiném čase.

Za chvíli našel Sam Lirael schoulenou v popelu, s vyřezávanou Fenkou uvelebenou v ohbí její zkrácené paže. Druhou rukou držela Astarael Tesklivou a prsty jí pevně svírala srdce, aby nezazvonila.

Epilog

Nick stál v řece a se zájmem sledoval, jak mu proud tlačí na kolena. Chtěl s proudem odplynout, položit se a nechat se jím odvléct, strhnout s sebou svou vinu a žal tam, kam odplouvala řeka. Nemohl se však hýbat, protože ho na místě jaksi uvěznila síla linoucí se mu z horké skvrny na čele. Připadalo mu to velmi zvláštní, všechno ostatní totiž zůstávalo studené.

Po určité době, mohly to být minuty, hodiny, nebo dokonce dny – neboť nedokázal určit, zda má na tomto místě věčně šedého světla čas vůbec nějaký význam –, si všiml, že vedle něho sedí pes. Velký hnědočerný pes s vážným výrazem. Připadal mu poněkud povědomý.

„Ty jsi ten pes z mého snu,“ řekl Nick. Sklonil se, aby ho poškrábal mezi ušima. „Jenže on to nebyl žádný sen, co? Měls v něm křídla.“

„Ano,“ přitakal pes. „Jsem Nezbedná Fenka, Nicholasi.“

„Rád tě poznávám,“ odvětil Nick formálně. Fenka mu nabídla tlapku a Nicholas jí potřásl. „Nevíš náhodou, kde jsme? Myslel jsem, že jsem...“

„Umřel,“ doplnila ho Fenka zvesela. „Přesně tak. Toto je Smrt.“

„Aha,“ Nick na to. Kdysi by o tom mohl třeba polemizovat. Nyní viděl situaci jinýma očima a myslel na jiné věci. „Nevíš... povedlo se... ty polokoule?“

„Orannis byl opět spoután,“ oznámila Fenka. „Je zase uvězněn v polokoulích. Až přijde čas, budou převezeny zpátky do Starého království a pohřbeny hluboko pod kamením a zaklínadly.“

Nickovi se tvář mihla vlna úlevy a vyhladila mu vrásky starostí kolem očí a úst. Poklekl vedle Fenky, aby ji objal, a ucítil, jak má ve

srovnání s chladem řeky teplou srst. Měla kolem krku uvázaný i hezký zářivý obojek, který ho zahřál na hrudi.

„Co Sam a... Lirael?“ zeptal se pln nadějí s hlavou stále skloněnou těsně u Fenčina ucha.

„Ti jsou naživu,“ odpověděla Fenka. „I když taky utržili šrámy. Moje paní přišla o ruku. Princ Sameth jí samozřejmě nějakou vyrobí, z třpytivého zlata a šikovných kouzel. Poté bude jednou provždy Lirael Zlatoruká. Pamětnice a Abhorsenka a ještě mnohem víc. Utrpěla však i jiné rány, které vyžadují jinou pomoc. Je velice mladá. Vstaň, Nicholasi.“

Nicholas se zvedl. Trochu se zapotácel, když se proud pokusil podrazit mu nohy a stáhnout ho pod hladinu.

„Poskytla jsem ti křest, abych uchovala tvoji duši,“ řekla Fenka. „Nyní si neseš na čele Výsadní znamení, které vyrovnává Volnou magii, co ti přetrvává v krvi a kostech. Brzy zjistíš, že Výsadní znamení a Volná magie jsou zároveň požehnáním i prokletím, neboť tě odvedou daleko od Ancelstierre, a stezka, po níž se budeš ubírat, už nebude ta, o níž sis tak dlouho myslel, že tě bude čekat.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Nick nechápavě. Dotkl se znamení na čele a zamrkal, když znak náhle zaplál. Zahořel i Fenčin obojek, zářila na něm řada dalších jasných znaků, jež jí obklopile hlavu aureolou zlatavého světla. „Co tím chceš říct: daleko od Ancelstierre? Jak se můžu teď někam vydat? Vždyť jsem mrtvý...“

„Posílám tě zpátky,“ řekla Fenka jemně a čenichem dloubla Nicka do nohy, aby se otočil směrem k Životu. Potom štěkla; vydala jediný pronikavý zvuk, který byl zároveň uvítáním i rozloučením.

„To se může?“ zeptal se Nick, když ucítil, jak ho proud neochotně propouští, a udělal první krok nazpátek.

„Ne,“ opáčila Fenka. „Ale já jsem přece *Nezbedná* Fenka.“

Nick udělal další krok a usmál se, když ucítil teplo Života. Úsměv se proměnil na smích, kterým všechno vítal, dokonce i bolest, jež čekala v jeho těle.

V Životě vzhlédl procitajícíma očima a spatřil, jak nízko visícím temným mrakem proniká slunce a jeho teplo a světlo dopadá na kus země ve tvaru kosočtverce, kde ležel v bezpečí mezi zkázou a zánikem. Posadil se a uviděl, jak se k němu blíží vojáci, jak si razí cestu popelavou pustinou. Za vojáky kráčeli Jižané s čerstvě

vypranými klobouky a šátky zářícími jasně modrými odstíny, jedinou barvou v celé okolní spoušti.

Vedle nohou se mu znenadání objevil bílý kocour. „To jsem si mohl myslet,“ odfrkl si znechuceně, potom se kolem Nicka podíval na něco, co zůstávalo skryto jiným očím, a než odběhl směrem na sever, mrknul.

Kocoura o chvíli později následovaly znavené kroky šesti lidí podpírajících sedmého. Nickovi se podařilo vstát a zamávat a během tohoto kratičkého pohybu a reakce na něj měl čas zamyslet se, co pro něho chystá budoucnost, a pomyslet si, že bude mnohem zářnější než minulost.

Nezbedná Fenka seděla několik minut s hlavou nakloněnou na stranu. Moudrýma starýma očima viděla mnohem víc než řeku, bystrýma ušima slyšela mnohem víc než zurčení proudu. Za chvíli se jí z hloubi hrudi ozvalo slabé, mimořádně spokojené zamručení. Vstala, protáhla si nohy, aby jí tělo nespočívalo ve vodě, a otřepala se. Potom odešla po klikaté stezce na hranici mezi Životem a Smrtí a ocasem vrtěla tak prudce, že jeho koncem za sebou pěníla vodu.

Garth Nix

Australský autor fantasy pro děti a mládež, narodil se 19. 7. 1963 v Melbourne, ale dětství prožil v hlavním městě Canberra; po úspěšném zakončení studia profesionálního psaní pracoval krátce jako knihkupec. V roce 1987 se přestěhoval do Sydney a od té doby se plně věnuje literatuře, ovšem ne pouze jako autor beletrie, ale i jako publicista, knižní redaktor nebo literární agent. Mezi jeho četné koníčky patří rybaření, film či neustále se rozšiřující sbírka knih všech druhů a žánrů. Na cestách po světě navštívil nejen Evropu, ale i Střední východ a Asii. Od roku 2002 je spisovatelem z povolání, ačkoli je přesvědčen, že tato práce je příčinou podivného chování některých jeho kolegů. Stále žije v Sydney, nedaleko Coogee Beach, spolu s manželkou Anně a nedávno narozeným synem.

Do žánru vstoupil povídkou *Sam, Cars and the Cuckoo* (1984) v málo známém a dnes již neexistujícím magazínu *Warlock: The Fighting Fantasy Magazine*. Psaní kratších prací se však nadále příliš nevěnoval, i když v posledních letech se zdá, že tento nedostatek hodlá rychle napravit, jak dokazují například tituly *Lightning Bringer* (*Love and Sex*, ed. Michael Cart 2001) a *Under the Lake* (*F&SF*, 2001). Knižní sérii *Very Clever Baby's First Reader* (1988), *Very Clever Baby's Ben-Hur* (1989), *Very Clever Baby's Guide to the Greenhouse Effect* (1990) a *Very Clever Baby's First Christmas* (1998) napsal pro zábavné ponaučení zvlášť nadaných dětských čtenářů. Pro nejmenší čtenáře je určena také trojice bohatě ilustrovaných dobrodružství. *Bill the Inventor* (1998) je příběh mimořádně nadaného vynálezce a sirotka hledajícího domov. V románu *Blackbread the Pirate* (1999) se malý Peter zaplete do pronásledování zlodějských krys, které ho za vydatné pomoci

přátelských námořníků z lodi Jeho královského Veličenstva Krysy zavede až do jiného světa. Třetí je román *Serena and the Sea Serpent* (1999), v němž nezvykle chytrá dívka Serena ochrání obyvatele přímořského městečka před loupeživými nájezdy mořských hadů.

V další tvorbě se již věnuje dospívající mládeži. Hadrová panenka z fantasy románu *The Ragwitch* (1990) je původcem zla, které ovládne Paulovu starší sestru Julii. Za její záchranou se Paul vydává na nebezpečnou cestu do magického království Yendre, kde si při hledání prostředků k ovládnutí divoké magie musí poprvé ve svém životě poradit bez sestřiny pomoci a povzbuzení. Pomalu se rozpadající ruiny lidmi opuštěného velkoměsta blízké budoucnosti obývá v postkatakastrofickém románu *Shade's Children* (1997) různorodá směsice podivných stvoření, před kterými se skrývá osamělá skupinka dětí. Pokud se však některé z nich dočká čtrnáctých narozenin, pak může s jistotou očekávat příchod strašlivého nebezpečí. Postavy populárního televizního seriálu ožívají v románu *The X-Files: The Calusari* (1997, č. Akta X: Calusari / Talpress 1997).

S doposud s největším úspěchem se setkal vydání literárními cenami ověřené trilogie *Sabriel* (1995 Aurealis, č. *Sabriel* / Triton 2004), *Lirael, Daughter of the Clayr* (2001 Ditmar, č. *Lirael* / Triton 2005) a *Abhorsen* (2003 Aurealis, č. *Abhorsenka* / Triton 2006), což je novými nápady doslova nabitá směs hororu a fantasy s velmi dobře vystavěnou zápletkou a neméně zdařilou charakterizací postav. V úvodním svazku se doposud v poklidu žijící dívka *Sabriel* vydává do Starého království zachránit ztraceného otce. Opouští technicky vyspělý svět, aby ve společnosti nově nalezených přátel čelila nástrahám světa magického, kde se mrtví mohou celkem snadno vrátit zpět k životu. Zbývající části série jsou vlastně jedním příběhem rozděleným do dvou svazků. Setkáváme se v nich s dvojicí přátel, *Lirael* a princem *Samethem*, jejichž osudy se protnou poté, co se oba vzeprou odkazu rodičů. *Lirael* totiž postrádá dědičnou schopnost vidět do budoucnosti, zatímco *Sameth* se nechce stát nástupcem nekromantky *Sabriel*. Oba si tak toužebně přejí nalézt a zvolit svou vlastní cestu životem. Všechny tři romány vyšly později také v jednom svazku pod názvem *The Abhorsen Trilogy* (2003). Další pokračování hodlá autor napsat až ve vzdálenější budoucnosti.

Románová série *The Seventh Tower: The Fall* (2000, č. Pád / Egmont 2002), *Castle* (2000, č. Hrad / Egmont 2002), *Aenir* (2001, č. Aenir / Egmont 2002), *Above the Veil* (2001, č. Nad Závojem / Egmont 2003), *Into Battle* (2001, č. Do boje / Egmont 2003) a *The Violet Keystone* (2001, č. Fialový kámen / Egmont 2003) je nápaditou fantasy se strhujícím dějem. Ve srovnání s trilogií *Abhorsen* však postrádá propracovanost zápletky i prostředí, autorovy schopnosti v rámci fantasy pro mládež tak pouze naznačuje. Jde o příběh dospívajícího mladíka Tala, jehož svět byl doposud omezen zdmi neskutečně rozlehlého hradu, aniž by cokoli věděl o životě mimo něj. Netuší tak nic o krajině pokryté Závojem chránícím před průnikem démonů, ale i před slunečními paprsky, jejichž nepřítomnost je příčinou věčné temnoty a ledové zimy. Společné vydání tvoří knihy *The Seventh Tower, Volumes 1-3* (2002) a *The Seventh Tower, Volumes 4-6* (2003).

Romány *Mister Monday* (2003 Aurealis, č. Pan Pondělí / Triton 2005) a *Grim Tuesday* (2003, č. Údésné Úterý / připravuje Triton) jsou úvodními částmi celkem sedmidílné série *The Keys to the Kingdom*. Pracovní názvy dalších svazků jsou *Drowned Wednesday*, *Sir Thursday*, *Lady Friday*, *Superior Saturday* a *Lord Sunday*. Jde o jména sedmi stvoření, dříve pracujících pro Architekta, tvůrce všeho známého ve vesmíru. Nyní však Architekt zmizel, jím zanechaná vůle byla rozbita na kusy a ztracena v čase i prostoru. Naděje na obnovení pořádku je vkládána do Artura Penhaligona, astmatického, ale velmi odvážného chlapce. Bude však jeho odvaha tvář v tvář nebezpečným obyvatelům cizích světů dostatečná?

Garth Nix je dnes považován za předního autora fantastických příběhů pro děti a mládež, jeho knihy jsou však s oblibou čteny po celém světě i dospělými čtenáři, kteří se nechávají stejně jako jejich potomci spoutat divokou, jiskřivou fantazií a živoucími postavami, jejichž osudy jistě stojí za to sledovat.

Martin Šust

Garth Nix
Abhorsenka

Vydalo nakladatelství Triton v Praze roku 2006
jako svou 929. publikaci, v edici TRIFID svazek 178.
Vydání 1.

Z anglického originálu Abhorsen,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers
v Londýně roku 2003 přeložil Milan Žáček

Ilustrace Marta Macková

Ilustrace na obálce Milan Fibiger

Grafická úprava obálky Eva Bystrianská

Sazba a grafická úprava Petr Teichmann

Autorský medailon Martin Šust

Odpovědná redaktorka Miroslava Hudečková

Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava

ISBN 80-7254-818-2

www.triton-books.cz